EVRENDE EN BÜYÜK SIR

SÜMER YAYINEVİ

EVRENDE EN BÜYÜK SIR

SÜMER YAYINEVİ
Koll. Şti.

Bu kitap Ferenler Matbaasında dizilmiş,
Hagmet Basımevinde basılmıştır.

EVRENDE EN BÜYÜK SIR

Derleyen ve Yazan :
ARA AVEDİSYAN

Sümer Yayınevi
Koll. Şti.
Nuruosmaniye Cad. No.: 8-4 İSTANBUL

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM — I

1. KISIM

Sahife

DÜNYANIN İLK MEDENİYET MERKEZLERİNDEN BİRİ 9
ETNOLOJİK ARAŞTIRMALAR 14
İNKALARIN ASLI 17

2. KISIM

YERYÜZÜNÜN EN ESKİ ŞEHİRLERİNDEN BİRİ 17

3. KISIM

GÜNEŞ KAPISI 21
UZAYDAN GLENLERİN BIRAKTIĞI İZLER 23

4. KISIM

DÜNYAMIZIN DÖRT UYDUSU 30
DEV YARATIKLAR 33
AYIN DENİZLER ÜZERİNE ETKİSİ 36

BÖLÜM — II

1. KISIM

MEKSİKA YÜKSEK YAYLASINDA ESKİ MEDENİYETLER 39
İSPANYOL GRİBİ 44
EN BÜYÜK SIR 45

Sahife

İNNAN BEYNİ, HERBORİSM VE ESKİ MEDENİYETLERİN BULUŞLARI 47
MUCİZELER YARATAN İLÂÇLAR 49

2. KISIM

MAYA YAZITLARI 53
TRONO KODEKSİ 56
PALENK TAPINAĞI 57

3. KISIM

KUZEY AMERİKA'NIN ESRARI 60
POPOL — VUH'UN YAZDIKLARI 63
KUZEYDEN GELEN TANRILAR 66
AT'IN MENŞEİ İLE İLGİLİ ESRAR 75

BÖLÜM — III

1. KISIM

ATLANTİK, KAYBOLAN BÜYÜK UYGARLIK 79
ORTA ÇAĞDA İLK ELEKTRİK LÂMBASI 84
GERÇEK OLAN EFSÂNE 85

2. KISIM

HENRY SCHLİEMANN'IN GİZLİ VASİYETNAMESİ 94
MEDENİYETLERİN BEŞİĞİ ATLANTİĞİ NASIL BULDUM 98
SAYDAM DUVARLI MABED'DEN GELME 104

3. KISIM

TARİHİN AÇIĞA VURDUĞU GERÇEKLER 111
MISIR MUAMMASI 112
HİYEROGLİF YAZISININ SIRRI 116

BÖLÜM — IV

1. KISIM

Sahife

ATLANTİK UYGARLIĞINI KURANLAR 119
ESRARENGİZ GEZEGEN MERİH 129
BAAVİDEN GELENLER 134

2. KISIM

ATLANTİK VE MU İLİŞKİLERİ 136
UZAYDAN DÜNYAYA GELENLER 141
ATLANTİK UYGARLIĞININ MAHVI 143
ATLANTİKLİLER MISIR'DA 155

3. KISIM

SFENKS'İN ESRARI 157
PİRAMİTLERİN GİZLEDİKLERİ VE AÇIKLADIKLARI 166
BÜYÜK PİRAMİDİN SIRRI 170
MISIRLILAR VE ANTİGRAVİTASYON 174
PİRAMİTLERDEKİ BİLİM MERKEZLERİ 180

4. KISIM

BİNLERCE YIL ÖNCESİNİN TEK TANRICI DİNİ 192
BİR DİN VE MISIRLI BİR LİDER 194
HZ. MUSA'NIN TANRISI ELOİM 197
GÖĞE ÇIKAN PEYGAMBERLER 202
SÖYLENMESİ YASAK EDİLEN BİR İSİM MELEK 206
HZ. İDRİS'İN KİTABI 209

BÖLÜM — V

1. KISIM

DÜNYAMIZIN UZAYLA İLİŞKİLERİ 215

İNNAN DENEN BİLMECE 225
ÇAĞLAR BORUNU 230
ATLANTİLİLARIN İZİNDE 234
CRO MAGNON İNSANI 241
HZ. NUH HAKKINDA 251
YENİ BİR BAŞLANGIÇ 253
UZAY VE ZAMAN 269

2. KISIM

AGARTA 275

3. KISIM

AY YÜZEYİNDEKİ OLAYLAR 284

4. KISIM

UÇAN DAİRELER 291
APOLLO 7 OLAYI 293
RUS UZAY ARACI OLAYI 294
APOLLO 8 OLAYI 298
BİR ÖLÜM YARIŞI 299
YÜZBAŞI MANTELL OLAYI 302
UZAYLILARIN EİSENHOVERİ ZİYARETİ 308
KAÇIRILAN İNSANLAR 313
ESRARENGİZ PEYK 321
UZAY CANAVARI 322
VAN ELLEN KUŞAĞİ 326
UÇAN DAİRELERİN ANA YURDU 328
UZAY TEKNİĞİ 334

5. KISIM

HAYAT VE BAŞKA GEZEGENLER 327
SONUÇ 347

BÖLÜM — I

1. KISIM

P E R U

Dünyanın İlk Medeniyet Merkezlerinden Biri :

Peru, Dünyanın en ilgi çekici yerlerinden biridir, çünkü geçmişin en esrarlı sırlarını saklar.

Tarih araştırmacıları, Peru'nun TİAHUANAKO — KUZKO — ATAHUALPA — MACHU PİCCHU gibi eski şehirlerinin harabelerini birer altın madeni kadar değerli buluyorlar. Zaten bu bölgeler, eski İspanyol fatihleri tarafından da Altın Silosu anlamına gelen «Sigle de Ore» adıyla bilinirdi. Bugün bilginler bu harabelere altın soygunu için değil, fakat paha biçilmez değerdeki tarih hazinelerinden nasiplerini almak için koşuyorlar.

1513 yılı 29 Eylül günü sabahı, saat iki sularında, Vasco Nunez de Balboa ve Don Fransisco Pizarre; Kristof Kolomb tarafından yirmi bir yıl önce keşfedilmiş bulunan Yeni Dünya topraklarına ayak basıyorlardı. Bölgenin yerli halkı, başlarına

gelecek olaylardan habersiz, bu beyaz derili maceraperestleri tanrılar gibi karşılamışlardı. Aç gözlü kâşiflerin ayakları dibine akıllara durgunluk verecek değerde hediyeler yığılmaktaydı.

Yirmi sene gibi kısa bir zamanda, İspanyollar kendi görüşlerine göre yeni kıt'anın fethini tamamlamışlardır. Gemiler dolusu altın İspanya'ya taşındı. Kâşiflerin gözleri Altın'dan başka hiç bir şey görmüyordu. Sarı, parlak madenden yapılmış, tarih değeri ölçülemeyecek kadar büyük bir çok eserlere, sadece aynı ağırlıktaki altın kadar kıymet veriliyordu. Yerli halk, en korkunç şekilde horlanıyor, sürü halinde katlediliyordu.

Balboa ve Pizzare yeni dünyaya geldiklerinde, Peru'da büyük ŞİMU hanedanından hükümdarlar vardı. Şimu hanedanı, M.S. 500 yıllarından beri Peru tahtını işgal etmekteydi. Bu soydan gelenlere İNKA deniliyor ve onların GÜNEŞİN OĞULLARI olduklarına inanılıyordu. (Mısır'daki Firavun hanedanları gibi...)

Son zamanlarda yapılan etnolojik araştırmalar, yerlilerin genellikle mongoloid tipte görünmeleri esası üzerinden yürütülmüş ve İnkalar prehistorik çağlarda Behring Boğazı yoluyle Asya'dan gelen kavimlerden oldukları kanısını hasıl etmiştir. (1)

Bilginlerin vardığı sonuca göre, Alaska yarımadasına geçen Asyalı kavimler, kendilerine verimli

---

(1) Aslında, İnka'larla yerli halk karıştırılmamalıdır. Yerli halk genel olarak mongoloid etnik karakteri gösterir, fakat İnkalar beyaz insan görünüşündedirler. Bu konuya ilerde tekrar temas edeceğiz.

topraklar aramak için dalga dalga güneye doğru inmiş, bugün Alaska'dan itibaren Güney Amerika kıtasının güney bölümlerine kadar uzanan alana yayılmışlardır. Meksika ve Guatamela'da OLMEK, TOLTEK, ZAPOTEK, MAYA ve AZTEK medeniyetlerini, Peru'da ise İNKA medeniyetini kuranlar bu göçmenlerdir.

Bu göçmenler uzun zaman Asyalı karakterlerini muhafaza etmişlerdir. Nitekim, Meksika'daki UXMAL'da yapılan kazılarda, Mısır medeniyeti eserlerine benzeyen heykeller bulunmuştur.

Bazı mabetlerin duvarlarına çizilmiş olan büyük fil resimleri de Çin sanat türlerini andırmaktadır.

Zamanla Asyalı özellikleri kaybolmuş, VİRAKOŞA ve KUETZALKOATL gibi tanrılar edinmişlerdir. Bu, GÜNEŞİN OĞULLARI devrinin ve kültürünün başlaması olmuştur.

En eski Peru efsaneleri, tanrıları VİRAKOŞA ve KUETZALKOATL'ın beyaz derili, sakallı olduklarını, göklerden büyük denize (yani Okyanusa) indiklerini hikâye eder. Daha sonra karaya çıkmış ve yerli halkın tanrısı olmuşlardır.

TARPUNTAY denen rahipler, Virakoşa'nın hikâyesini şöyle anlatıyorlar:

«O zamanlar halkımız cahil, teşkilâtsız ve dağınık haldeydi. Virakoşa bizim başımız oldu. Halkımızı eğitti. Bize bilgiler öğretti. Virakoşa yaşlanınca, ülkenin başına kendi oğulları olan MANKO KAPAK ve MAMA OKLO'yu geçirdi. İlk İnkalarımız bu iki kişiydi. VİRAKOŞA, tebaasına barış içinde yaşamalarını, birbirlerini sevmelerini emretti.

Bu emirleri belirleyen kanunlar yaptı. Virakoşa çok bilgin bir tanrıydı. Yanında büyük bir kuşu vardı. Uzun mesafeleri, dağları o kuş yardımıyla aşar, uzak yerlerdeki tebaalarını görmeğe giderdi.»

«Büyük tanrı Virakoşa, büyük kuşu İNTİ ile KOZKO yaylasında bir kent olan URKOS'a geldi. Halk ona büyük sevgi ve saygı gösterdi. Virakoşa oradan ayrılmadan önce onlara kendi heykelini hediye etti. Urkos halkı bir mabed yaparak bu heykeli saf altından yapılmış bir tahta oturttu. Daha sonra, görevinin bittiğini anlayınca Virakoşa kuşu ile birlikte geldiği yere gitti.» (2)

Yerliler, Virakoşa ve arkadaşlarından söz eder ve hepsini tanrılar diye anarlar. Sakallı, beyaz tenli bir insanın, sırf kendilerinden daha bilgili ve tecrübeli olması yüzünden tanrılaştırılmasında, yerliler hesabına şaşacak bir şey yoktur.

Urkos halkı tarafından Virakoşa'nın heykeli altına konan altın taht, 1538 yılında, Pizarre'nin payına düşen soygun mallarına dahildi. O zaman biçilen paha'ya göre kıymeti 17 000 İspanyol altınıydı. Pizarro ve adamlarının payına, yalnız KOZKO'daki soygunlardan 580 000 altın Ekü düşmüştü. (Bir altın ekü 23 gr. dır.)

Virakoşa'nın beyaz tenli ve sakallı olması, İspanyol soygunoularının işlerini çok kolaylaştırmıştı. Efsaneye göre dönmesi zaten beklenmekte olduğundan, yerliler İspanyolları Virakoşa sanmışlardı.

---

(2) İNKA GELENEĞİ.

Aksi halde, sadece yüz elli yaya ve 80 atlıdan ibaret bir kuvvetle Pizarre'nin on binlerce kişilik İnka ordusu karşısında başarıya ulaşması hayal olacaktı.

Gene eski Peru efsanelerine göre, Virakoşa bırakmış olduğu kanunlara uyulmadığını gördüğü için halkını cezalandırmak istemişti. İnkalar arasında her türlü kötülük almış yürümüştü. Virakoşa okyanusları taşırmış, her tarafı sel kaplamasını emretmişti. Bu yüzden ovalar deniz, yüksek dağlar ada olmuştu. (Görüldüğü gibi bu, Güney Amerika kıtasındaki Nuh Tufanı hikâyesidir). Bu su baskını yüzünden halkın çoğunun boğulduğu, bir kısmının da yarılan topraklar arasında kaybolduğu rivayet edilir. Kuzko yaylasındaki PUKARA mevkiinde görülen taş anıtlarda, yeni dünya tufanı gelecek nesillere bir ibret dersi olmak üzere canlandırılmıştır.

Yeni dünya tufanı hakkındaki efsaneleri, İspanyol veliahdı François de Toledo 1570 yılında incelemiş ve çalışmalarını İNFORMACİONES adı altında bir araya toplamış, yayınlamıştır. (Madrid Arşivi — 976 mi IX)

Bu eserden önemli saydığımız bir pasajı aşağıda özetliyoruz:

«Sanki bütün hayvanlar, büyük bir felâket olacağını anlamış, sezinlemişlerdi. Tufandan bir ay önce, lamalar yemeden içmeden kesildiler. Mahzunlaştılar. Bütün hayvanlar yüksek dağlara doğru çıkıyorlardı. Büyük Rahip LLAYCA TARPUNTAY bunu görünce oğullarını, kızlarını topladı. Hayvanlarını da önüne katarak ANKASMARA dağına çıktı. Sonra felâket su baskını halinde geldi. 60 gün sular durmadan yükseldi. Fakat Ankasmara dağı suların

üstünde kaldı. 60 gün sonra sular tekrar çekilmeğe başladı.»

«Tufanda insan soyu bütünü ile mahvolmuştu Llayca Tarpuntay ve evlâtları, büyük tanrı Virakoşa'nın yardımıyla yeni insan soyunun üremesini sağladı. Yeni nesil, olanları unutmamak için Virakoşa adına TİTİCACA gölündeki bir adada bir HUAKA (Mabet) yaptı. Virakoşa ayrılmadan önce, bütün insanlar aynı dilden konuşurlardı. Fakat bu yeni insan soyu, Virakoşa'nın emriyle çeşitli dillerden konuşmağa başladı. Komşu aileler bile birbirinin dilini anlamaz oldu. (3)

Etnolojik Araştırmalar :

İnka medeniyeti hakkında tarihsel araştırmaların ilkini, GARCİLLASO de VEGA yapmıştır. Vega'nın annesi CHİMBU - OCİLLO bir İnka prensesi, babası Garcia Laso de la Vega ise İspanyalı bir kaptandı. Garcillaso de Vega'nın yazıları ve incelemeleri oldukça önemlidir.

İnka medeniyetinden bu güne kadar gelen yazılı belgeler, ne yazık ki sadece petrogliflerden ibarettir. (Taş üzerine kazılmış sembolik yazı işaretleri) Bunların da tamamı okunamamaktadır.

Gerçi halen Baalbek, Sis, Petra, Memfis gibi harabeler de bir çok sırlarını saklamaktadır, fakat ne de olsa elimizde bu bölgelerde bulunmuş yazılar

---

(3) Kutsal kitaplarımızdaki Tufan olayı ve Babil kulesindeki dil ayrılıkları — aradaki büyük mesafeye rağmen — Amerika'da da geçiyor.

mevcuttur. Oysa Güney Amerika'da petroglifler dışında hiç bir yazı bulunmamıştır.

Efsanelerin incelenmesinden, 3 ncü İnka HUAYNA CAUİ PİRHUA zamanında muz yaprakları üzerine yazılan bir yazının mevcut olduğu, fakat 63 ncü İnka TOPU CAUİ PAŞAKUTİ zamanında bütün yazılı belgelerin toplatılıp yakıldığını öğreniyoruz. Bu hükümdar, yazı yazmayı ölüm cezasına çarptırılmaya değer bir cürüm saymıştı. Gariptir ki, buna benzer bir devir, Çin'de de yaşanmıştır. İmparator Chen - Hoang - Ti, M. Ö. 200 yıllarında Çin'de bulunan bütün yazılı eserleri tahrip ettirmişti.

Güney Amerika tarihini araştırmamız, istilâcı İspanyol askerleriyle birlikte yeni dünyaya gitmiş olan Cizvit ve Fransisken rahiplerinin çabaları ile başlayabilmiştir. Ayrıca, İnka prensesleri ile evlenmiş olan bazı İspanyollar da İnkaların tarihi hakkında bazı araştırmalar yapmışlardır.

Don Fransisco Pizarre'nin yeğeni ve silâh arkadaşı Pedro Pizarre, RELACİON de İDESCU BRİMİENTO Y DE LA CONQUİSTA del PERU isimli bir araştırma eserinde, İnka denen hükümdar hanedanı ile tebaa durumundaki yerlilerin birbirinden farklı ırklar olduklarını yazar. Asil İnkalar, beyaz derili, açık renk gözlü ve çok zeki insanlardır. Aralarında konuştukları dili halk tabakasından kimseler anlayamaz.

İstilâcılarla birlikte Güney Amerika'ya gitmiş olan bir Cizvit papazı ise hâtıralarında şunları yazmıştır :

«COYAS denen asil İnka kızları son derece

güzeldir. Gözleri yeşil, uzun saçları altın sarısı renktedir. Derileri biz İspanyollar gibi beyazdır. Bu memlekette öyle kadınlar gördüm ki, derilerinin beyazlığına hayret ettim. Yerliler, asillerin (İnkaların) tanrılardan indiğini söyler. İnkalar hep kendi aralarında evlenirler. Çoğu zaman kan asaletini korumak için kardeşler arasında evlenmeler olur.»

Bu notu okuyunca, aynı durumun Mısır Firavun hanedanlarında da vaki olduğunu hatırlamamak elden gelmiyor.

Kendilerine benzeyen insanlar saydıkları için, İnkalar İspanyollarla akrabalık kurmaktan çekinmemişlerdi.

Ayrıca, İnkaların konuştukları «QUİCHUAS» denen dil de ilginçtir. Bu dilde, Ural-Altay, Hind - Avrupa, Semitik, Slav, Grek, Lâtin kökünden kelimeler vardır. Ya da hiç olmazsa benzerlikler hayret uyandıracak kadar çoktur. Aşağıdaki örnekler bu konuda özet bir fikir verir:

COPAC	CAPUT	Lâtince)	— Baş anlamına gelir.	
CORİ	GORA	(Slavca)	— Dağ	» »
ŞİNAN	ŞİNA	(Slavca)	— Kadın	» »
HAİİLA	HEİL	(Almanca)	— Yaşasın	» »
HUİLAC	HEİLİG	(Almanca)	— Kutsal	» »
HUASİ	HAUS	(Almanca)	— Ev	» »
HATUN	HATUN	(Türkçe)	— Bayan	» »
MAMA	MAMA	(Lâtince)	— Anne	» »
İLLA	EL	(Semitik)	— Işın	» »
MUNA	MİNNE	(Almanca)	— Tutku	» »
MAYU	MAJİM	(Semitik)	— Su, ır.	» »
UNO	UNDA	(Lâtince)	— Dalga	» »
PİŞU	PİCO	(Lâtince)	— UÇ	» »

İnkaların Aslı :

Garcillaso de Vega'nın incelemeleri sonunda vardığı kanıya göre, Peru'da ilk medeniyetin kurucuları İnkalar değildir. İnkalar'dan önce TİAHUANAKO'da büyük bir medeniyetin kalıntıları vardı.

Tiahuanako harabeleri ne zamandan kalmadır? Bu soruya doyurucu ve inandırıcı bir cevap vermek çok zor. Pizarre'ye anlattıklarına göre, İnkalar Tiahuanako'yu yıkıntı halinde bulmuşlardır. And dağlarının en eski yerli halkı olan AYMARA'lar, bu kentin tanrı Virakoşa'nın gelişinden çok daha önceleri de var olduğunu anlatmışlardır.

2. KISIM

TİAHUANAKO

Yer yüzünün en eski şehirlerinden biri :

TİAHUANAKO şehri, La Paz'dan 90 Km. uzakta, deniz seviyesinden 4.000 metre yüksekteki Titicaca gölü kıyısındadır. Bölgeye, yeni dünyanın Baalbek'i denir. Yerliler, Tiahuanako'ya «HUİNAİ MARCA» derler. Bunun anlamı «Ebedi Şehir» dir.

Bu tarihi şehrin harabeleri halen geniş bir arazi parçası üzerinde dağınık haldedir. Surları, mezarlıkları, sarayları, mabetleri, muhteşem piramitleri ve düzgün yollarıyla eski muhteşem varlığının izlerini hâlâ taşımaktadır.

Bir çok Amerikan bilginleri, insan medeniyetinin beşiğini bu bölyeye yerleştirme eğilimindedir. Bazıları Tiahuanako'yu, Platon ve Critias'ın anlattığı Atlantik medeniyetinin başşehri sayarlar.

Harabelerde yapılan arkeolojik araştırmalar, bilginleri çelişkilere ve çıkmazlara sürüklemiştir. Şehir, sanki devler tarafından inşa edilmiştir. Tonlarca ağırlıktaki yekpare taşlardan inşa edilmiş evler dikkati çekmektedir. Meselâ böyle bir evin kapı blokunun yüksekliği 460 cm., boyu ise 345 cm. dir. Derinliği 95 cm. ölçülmüştür.

Kapı ve pencere boşlukları, yekpare granit parçaları içinden oyularak açılmıştır. Ortalama bir kapı blokunun ağırlığı 60 tondur. 100 ilâ 200 ton gelenleri vardır.

Çevrede bulunan iri dikili taşların en büyüğü 324 X 300 X 80 boyutlarında ve 170 ton ağırlıktadır.

Peru'lu arkeolog Daniel Ruze 1952'de buralarda yaptığı araştırmalarda, stilize edilmiş halde Sekonder devrine ait hayvanlardan Stegosaur'ların resimlerini gördüğünden bahseder. (Revue de la societé d'Etnographie de Paris: 1956-1959) Bu, gerçekten hayret uyandıracak bir gözlemdir. Çünkü Sekonder devrinde yaşamış bu hayvanlar bizi yüz milyon sene öncesine götürmektedir. Gene Tiahuanako harabelerinde rastlanan stilize edilmiş resimlerden, öncekine oranla daha yeni sayılabilecek kırk milyon yıl yaşındaki Todoxon'ları da unutmamalıyız. Todoxon'lar tertier - olicozen çağında yaşamışlardır. Ayrıca, aynı harabelerde bu hayvanın bir iskeleti de bulunmuştur :

Alman arkeologu Kiss, 1930 yılında 40 tonluk bir dikilitaşı incelerken, bunun bir takvim taşı olduğunu tesbit etmiştir. Taş üzerine işlenmiş bir takvim deyip geçmeyelim, zira bu eski eser, bizim bu gün kullanmakta olduğumuz takvimlerden daha mükemmeldir.

Bugün kullanmakta olduğumuz takvimde, yılın solstisleri (tahavvülü şemsî - güneşin inkilap noktalarından geçiş zamanı) ekinoksları (itidali şemsî - gündüz gece eşitliğini sağlayan, güneşin gök ekvatorunu keşis noktaları) gösterilmemiştir. Yılımız, rastgele bir gün olan 1 Ocaktan başlar. Bu düzen belki bir bakıma pratiktir, fakat hiç de bilimsel değildir.

Oysa Tiahuanako takvimi bilimseldir. Yıl, bu eski takvime göre belirli bir yerde ,yani güneşin gök ekvatorunun güneyinden kuzeyine çıktığı sırada başlar, ki 21 Mart civarında bir zaman belirtir. Bu takvim, yılı, solstisler ve ekinokslarla dört bölüme ayırmış, gerçek mevsimleri belirlemiştir. Her mevsim bölümü üç kısma ayrılmış, bu suretle yılın 12 ayı ortaya çıkmıştır. On iki ay için ayrılan her bölümde, ayların başlangıcı saat halinde belirtilmiştir.

Yan yana duran üç takvim taşında, üç ayrı takvim hesabı gösterilmektedir. Birinci takvim, Kutsal yıl hesabıdır. Bunda bir yıl 260 gün olarak hesaplanmıştır. İkinci taşta Güneş yılı takvimi işlenmiştir ve yıl 365.2422 gün olarak hesaplanmıştır. 3 ncü taştaki takvim ise Venüs yılını göstermektedir. Burada bir yıl 225 gün olarak gösterilmiştir.

Bu hesapları, çağdaş bilim seviyemiz ancak uzun çalışmalarla yapabilmektedir! Ekinokslar ilk kez, milâttan 125 yıl önce Hipparchus tarafından hesaplanmıştır diye bilinir. Oysa işte... Tiahuanako'lu bilginler bu hesapları - kimbilir kaç bin yıl önce - yapmışlardı!

Bu durumda birçok cevapsız sorularla başbaşa kalıyoruz. Yapılan Karbon 14 analizleri 170.000 yıllık bir tarih göstermektedir!

Bilginlerin aklına gelen başka bir soru da, bu yerleşme bölgesinin dikkati çeken yüksekliğidir. 4.000 metre yükseklikte kurulmuş bir kent... 4.000 metre yükseklikte, oksijen basıncı deniz seviyesindeki basıncın ancak yarısı kadardır. Normal bir insanın bu yükseklikte rahat yaşaması mümkün olamaz. Bu basınç ve oksijen azlığı şartlarına uygun bir insan bünyesi, normal şartlardaki insandan farklı olmalıdır. Titicaca gölü çevresinde yaşayan birinin, deniz seviyesinde yaşayan insandan iki litre daha fazla kana ve üç milyon kadar daha fazla alyuvara ihtiyacı olacaktır.

Aklımızı kurcalayan başka bir mesele de yollardır. İspanyol istilacı ve soyguncuları Peru'ya geldiklerinde çekim ve koşum hayvanlarına rastlamamışlardı. Yerliler at'ı tanımıyor, araba kullanmıyorlardı. Ama harabe şekline dönmüş olan antik şehirler, düzgün yollarla birbirine bağlıydı! Taşıt aracı olmadığına göre, bu yollar ne işe yarıyordu?

Harabeler arasında dev heykellere de rastlanmıştı. Bunlardan bazıları yekpare taştan yontulmuş, sekiz metre yükseklikte sanat eserleriydi. La Paz

müzesinde bulunan böyle bir heykelin ağırlığı 20 tondur. Bu heykellerdeki insan tipleri uzun kulaklıdır (tıpkı Buda gibi). Dört parmaklı elleri dizlerine dayanmıştır. Yüz hatları ince, asildir.

Müze koridorlarından bize bakıyor ve gülümseyerek sanki «bizim çağdan size bir mesajımız var.» diyorlar. Ne yazık ki, bu bakışlarını ve anlatmak istediklerini anlamaktan aciz durumdayız.

3. KISIM

GÜNEŞ KAPISI

Güneş Kapısı, Tiahuanako harabelerinde bulunmuş olan kalıntılar içinde belki de en ilginç olanıdır. Kent harabelerine bu kapıdan geçilerek girilir. Taştan yapılmış olan bu girişin üzerinde kabartma resimler ve petroglifler vardır. Arkeoloji ve tarih bilginleri bu resim ve yazılarla uzun zaman ilgilenmiş, fakat gizledikleri esrarı tam anlamı ile çözememişlerdir. Daha sonraları, Madrid'de bazı kilise arşivlerinde ve Vatikan kütüphanelerinde saklı bulunan bir takım belgeler ele geçmiştir. Bunlar arasında özellikle Garcillaso ve Vega'nın eseri ve Gonzales de la Rosa tarafından kaleme alınmış olan 1625 tarihli incelemeler bulunmuş ve aydınlatıcı etkileri olmuştur. Bu iki önemli belge, ancak 1909 yılında bilginlerin eline geçmiştir.

1961 yılı Kasımında, «The Prehistory of Aviation» -- «Tarih öncesi uçuculuk» isimli eserin yaza-

rı olan Amerikan arkeologu B. Laufer, Pariste bulunan Musée de l'Homme — İnsanlık Müzesi'ni ziyaret ediyordu. Laufer, zemin kattaki ilginç eserlerin sergilendiği yerlerde hiç vakit kaybetmeden doğru ikinci kata tırmandı ve etrafı araştırdı. Oraya belirli bir amaçla gelmişti. Neyi aradığını çok iyi biliyordu. Doğru Tiahuanako harabelerindeki Güneş Kapısı'nın özenle yapılmış bir kopyasının sergilendiği yere gitti. Müze idarecileri ve sanatkârlar titizlikle üzerinde durmuş ve meşhur Güneş Kapısı'nın eksiksiz bir benzerini sergilerine ilâve etmişlerdi. Laufer heyecanla yaklaştı. Çantasından hassas, büyük objektifli bir fotoğraf makinesi çıkardı ve kabartma resimlerin fotoğraflarını çekti. Daha önce Tiahuanako'da çekilmiş bir takım fotoğraflar görmüş ve müzeyi bu yüzden ziyaret etmişti. Kendi çektiği resimlerle daha önce görmüş olduğu resimler tıpkı birbirinin benzeriydi, ve Güneş Kapısı'nın çağımız insanını şaşkına döndüren bir yönünü ele almaktaydı.

Kabartma resimlerde, stilize edilmiş makineler. özel elbiseler giymiş astronotlar, geri tepkili yılankavi biçimli roketler ve Venüs, Merih gezegenlerinin takvimleri işlenmiştir! (Tanınmış Rus bilgini Alexandre Kazantsev bu takvimleri incelemiş ve şaşkına uğramıştı. Milâttan binlerce yıl önce İnsanlar Venüs yılının 225 gün olduğunu nereden öğrenmişlerdi? Bu yıldızla o çağların insanı arasındaki ilişki neydi?)

Biz gene Laufer'e dönelim... Amerikalı arkeolog, dalgın bakışlarını sola çevirdi. Güneş Kapısının sol kemeri altındaki kabartma resimlere baktı.

Sonra aynı yerdeki orta büyüklükte bir dikili taş dikkatini çekti. Laufer taşa yaklaştı. Kazılmış olan insan şekillerini inceledi. Milâttan binlerce yıl önce, atalarımız tıpkı bizim gibi giyiniyorlardı. Cepli pantolon, çizmeler, ceket ve başlık... Müze tarafından taşın dibine konan etikette «And dağları medeniyeti, tahmini tarih M. Ö. 5.000» yazısı okunmaktaydı!

Laufer bir süre kendini toparlayamadı. Bir kenara oturup Güneş Kapısı'nı seyretti. Düşündü. Binlerce yıl önce, inanılmayacak kadar ileri bir seviyeye erişmiş bir medeniyet — belki bir kaç medeniyet — devrini tamamlamıştı. Güneş Kapısı bir tek kalıntıydı ve akla durgunluk veren gerçekleri ifşa ediyordu. Bunun gibi kimbilir daha nice deliller, belirsiz yerlerde, belki de yeryüzündeki çeşitli müzelerde, karanlık arşiv depolarında muhafaza ediliyordu. Çağımızın insanları bu gerçeklere henüz el uzatamamıştı. Yoksa, insanları geçmişin sırlarından uzak tutmaya çalışan gizli bir kuvvet, meselâ gizli bir örgüt mü vardı?

UZAYDAN GELENLERİN BIRAKTIĞI İZLER :

Tiahuanako harabelerinin esrarı, tanınmış Alman Arkeologu Schliman tarafından da incelenmiştir. Bilindiği gibi Schliman, Truva harabelerini yer yüzüne çıkarması ile ün yapmıştır. Azimli, araştırıcı zekâ sahibi, enerjik bir bilgindi.

Schliman, Tiahuanako'daki bazı petroglifleri okumaya muvaffak olmuştur. Onun tarafından

tercüme edilen bir dikilitaş yazıtında aynen şunlar kazılıydı :

Zira kudretli ide — BlaCuin Rgyal, Kral Dri-Cum'u tahtından alarak göğe, yanına çekti. Onun yerine Ti-Şe geçti.

Tercümeden başka bir bölüm daha da ilginç :

Sene 6 Kaan - II Muluk günü, Zak ayında indik. 9 Şuene kadar kalacağız. Buraya ŞUKARA dendi. (ŞUKARA, Tiahuanako'nun eski adıdır. Şimdiki yerliler hâlâ bu eski ismi bilirler.) **Yerli halka bilim öğrettik, kültür yaydık. Yer altında bir kent kurduk. Buna ÜST KUEŞA kenti adını verdik.** (Tarihler Aymara diye yazar.) **1 nci ŞUKARA Kralı Hu-Yus'dur.**

Burada sözü edilen yer altı kentinin giriş kapısını, tanınmış Fransız tabiiyatçısı Alcide d'Orbigny bulmuştu. (4)

Schliman'ın Şukara olarak tercüme ettiği kadim Tiahuanako'dan, tarihçi Gonzoles de la Rosa da bahseder. Rosa uzun yıllar Peru'da araştırmalarda bulunmuştur. Dikilitaşlardaki petroglifleri tercüme etmiş, fakat maalesef anahtarını mezara götürmüştür. 1625'de yazdığı eserini 1627'de Cizvit papazı Oliva'ya vermişti. (Anelo Oliva, Cizvit tarikatına bağlı bir İtalyan tarihçisi) Rosa'nın eseri 1909 yılına kadar Vatikan'da saklı kalmıştır. Buradan bazı bölümleri, ilginç bulunacağından emin olarak aşağıya aktarıyoruz :

---

(4) Alcide d'Orbigny, (1802 - 1857) yedi yıl Güney Amerika'da araştırmalarda bulunmuştur. Eserlerinden özellikle «Description Geografica» ve !Historica y Statistica di Bolivia» meşhurdur.

«Eski kentte iki ırk vardı (5) Hükmedenler ve yerliler (işçiler). Şehir tamamı ile yer altında kurulmuştu. Yeryüzünde yalnız işçilerin çalıştığı atölyeler ve evler vardı. İşçiler yer altı şehrinin havasına alışamıyordu. (6). Çoğu bu yüzden ölmüşlerdi. İşçiler ölülerini yatar durumda gömerlerdi. Hükmedenler ise yakarlardı. Yakındaki adalarda (Titicaca gölünde) beyaz tenli sakallı bir ırk yaşardı (7). Göl kenarında muhteşem bir saray vardı. (Şimdi bu sarayın hiç bir kalıntısı yoktur.) (8). Tiahuanako'daki ilk medeniyeti Uros'lar kurmuşlardı.»

Şukara hakkında ilgi çeken bir diğer konu da bu bölgede bulunan piramitlerin yapı bakımından Mısır Piramitlerine benzemesi halidir! Kahire'nin 30 Km. uzağındaki SAKKARAH piramidi, tıpkı Şukara piramidinin eşidir! (Sekkarah ve Şukara arasındaki isim benzerliğine dikkat.)

Harabelerde dağınık bir halde bulunan taş bloklardan biri üzerindeki petroglifler OREJONA efsanesini hikâye eder. Bu taş bloka, stilize edilmiş özel elbiseler taşıyan astronot resimleri, uzay gemisi şekilleri işlenmiştir. Blokun üzerindeki petrogliflerin

---

(5) Hükmeden sınıfın uzaydan geldiği düşünülebilir.

(6) Gonzales de la Rosa, hükmeden ırkın başka bir dünyadan geldiğini açıkça yazmamıştır. Fakat yazdıklarından bu sonuç çıkarılmaktadır. Zira dünyalı insanların yer altında şehir kurmaları fikri akla yakın gelemez. Yerli halkın yer altına alışamaması normaldir.

(7) Gene yerlilerden ayrı, başka dünyalardan gelme insanlar!

(8) Bu saraydan Garsillaso de Vega da söz etmiştir.

tercümesini gene Rosa'ya borçluyuz. Bakın konu ne kadar ilginç: (9).

«İnsanlığın ilkel çağlarında, Titicaca göündeki Güneş adasına güneş gibi parlayan altın bir kuş indi. Bu kuşun karnından bir kadın çıktı. Bu kadın, öbür kadınlara çok benziyordu. Yalnız başı konik biçimde, kulakları uzun (Buda heykelinde görüldüğü gibi) **dört parmaklı ve parmakları birbirine ince bir zarla bağlıydı. Adı OREJONA idi. OİGH'den geliyordu.** (Oigh bir planet mi?) **Oigh'de yaşama şartları, hemen hemen burasının aynıydı.** (10)

Orejona çok bilgiliydi. Görevi, indiği yeni dünyada yeni bir ulus yaratmaktı. Yerli erkeklerden bir çokları ile birleşti. Doğurduğu çocuklar analarına çektiler. Çok akıllı bir ırk meydana geldi. Bir zaman sonra Orejona'nın görevi sona erdi. Gene altın kuşuna bindi, göklere uçtu, geldiği yere gitti.

Tanınmış Rus bilgini Alexander Kazantsev, bu bölgede yaptığı araştırmalardan sonra vardığı sonucu şöyle belirtmiştir:

«Kesin olarak söyleyebilirim ki, Tiahuanako'da Neolitik ve Paleolitik çağlar arasında, çok ileri bilim seviyesinde bir medeniyet kurulmuştu. Tiahuanako'nun eski halkı kayalara füze resimleri işlerken,

---

(9) Orejona efsanesinin kazılı bulunduğu monolit blok üzerinde, bir uzay gemisi resmi ve bir de planet şekli belirtilmiştir. Uzay gemisi ile gezegen paralel çizgilerle birbirine bağlanmış haldedir.

(10) Halen Peru'da yaşayan kabilelerden birisi OREJONE adını taşır. Bu kabilenin insanları tarif edilen Orejona gibi uzun kulaklıdırlar!

Avrupa'daki çağdaşları henüz çok ilkel bir safhasındaydı.»

«Elimize kadar erişen eserler, prehistorik zamanlarda yapılmıştır. Böyle bir medeniyetin deniz seviyesinden 4.000 metre yüksek bir yerde kurulmuş olması, onu kuranların bünyevi ve fiziki sebepleri göz önünde tuttuğunu ispatlar. Normal bir dünyalı insanın bu yükseklikte uzun zaman yaşaması düşünülemez. Buradan da, eski Tiahuanako'da yaşayanların başka dünyaların insanları oldukları ortaya çıkar.»

«Güneş Kapısı'nın dikili taşlarındaki petroglifler (taş üzerine kazınmış sembolik resim - yazıları) çağımız astronomlarına ve bilim adamlarına uzun ve yorucu bilmeceler teşkil edecektir. Stilize edilmiş resim ve desenler, GEZEGENLER ARASI ULAŞIM fikrini ima etmektedir. Güneş Kapısı üzerinde görülen Kondur kuşu ideogramının baş kısmı içine bir uzay gemisi resmi işlenmiştir. Yan figürlerde görülen Jaguar başı kuvvet, yeryüzünde hayat ifade eder. Stilize edilmiş piramit enerjiyi, Kondur kuşu ise gökte seyahati anlatmaktadır. Bu semboller halen, çevredeki yerliler arasında bu anlamlarda kullanılmaktadır.»

«Harabelerde mevcut takvimler, taş bloklar üzerine işlenmiştir ve yeryüzünde hesaplanmış bulunan takvimlerin en eskileridir. Bununla beraber, ancak 18—19 ncu yüzyılda hesaplanabilen bazı astronomik esaslar on binlerce yıl önce bu takvimlere tatbik edilmiştir. 225 günlük Venüs takvimi ile 687 günlük Merih takvimi tam anlamı ile şaşırtıcı de-

lillerdir. Tiahuanako insanı, geldiği yerden uzayın sırrını, yazıyı, sanat anlayışını, mimarî görüşü, enerjinin kullanılmasını getirmiştir.»

Kazantsev bu açıklamalarından sonra kendi kendine bazı sorular sormaktan kendini alamıyor :

«İnkaların ataları Venüs yılını nasıl hesaplamıştır? Hangi sebepler onları bu derece sıkı bağlarla o gezegene bağlıyordu?»

Bilgin, maddeci bir ilim adamı olmakla beraber bu konuda hayalci kesiliyor ve şöyle bir nazariye ileri sürmekten kendini alamıyor :

«Orejona, (Venüs'lü Havva) ve daha sonra Venüs gezegeninden gelenler, yüksek And dağları plâtosunda (11) ileri bir medeniyet kurmuşlardı. Prehistorik çağlarda çevrede geniş sömürge alanları tesis etmiş, ileri uygarlıkları sayesinde egemenlik alanlarını kısa zamanda uzaklara yaymışlardı. Büyük şehirler, atölyeler, fabrikalar kurdular. Gemileri ile yer yüzünde kıtalar arası ticari ilişkileri yürütüyor, uzay taşıtları sayesinde de gezegenler arası gidiş gelişi sağlıyorlardı.»

«Bu atalarımız, telsiz (radyo), televizyon (12) atom fiziği gibi çağımız buluşlarını daha o zamanlar kullanıyorlardı. (Bu konuya ilerde tekrar değineceğiz.)»

---

(11) Dünyamıza uzaydan gelenlerin yalnız Venüslüler olmadığı ve yer yüzünde And dağlarından başka yerlerde de çok eski medeniyet eserleri bulunduğu konularına ilerde tekrar temas edilecektir.

(12) Mitoloji'de geçen «Hakikat aynası», büyücülerin kullandığı rivayet edilen «Fal aynası».

«Belirsiz bir zaman süresinden sonra, büyük bir felâket bu ileri medeniyeti mahvetti. Belki bir kaç saat içinde, belki de yüzlerce yıl süren bir dizi olaylardan sonra, o üstün insan soyu ortadan kalktı. Felâketten kurtulabilenlerden bir kısmı, uzay gemileri ile kaçıp gezegenlere sığınmış olabilirler. Yer yüzünde kalıp da canlarını kurtaranlarda oldu. Bunlar tehlikenin az olduğu veya olmadığı başka bölgelere yayıldılar. Bunlardan bir kısmı, atalarının ana gezegenini unutmadılar. Gelecek nesillere verilecek mesajlar halinde, hatıralarını kayalara işlediler. (13)»

«Başka gezegenlere göç edenlerin başlarından neler geçtiğini tabiî bilemeyiz. Ancak yer yüzünde kalanların âkibetleri hakkında tahminler yürütebiliriz. Yer yüzünün çağlar boyunca maruz kaldığı kozmik, jeolojik, fiziksel ve biyolojik değişmeler, hayat şartlarında âni değişmeler (mutasyonlar) meydana getirmiştir. Hayat şartlarındaki bu âni değişiklikler, canlılar ve bu arada insanların da mutasyonlara tâbi olmasına yol açmıştır. Yani insanoğlu, bünyesini değişik yaşama şartlarına uydurmuştur, değişmiştir. Felâket sonrası hayat şartlarının zorluğu; eski üstün yetenekli insanoğlunun ilkel, geri bir duruma düşmesi sonucuna varan bir dizi aşamalar geçirmesine sebep olmuştur.»

---

(13) Monolitler üzerinde görünen petroglifler her halde o ileri medeniyet seviyesindeki insanların eserleri olamaz. Bunlar, insanların gerileşmesine, sebep olan mutasyonlardan sonra, nisbeten yeteneklerini yitirmiş halde bulunan atalarımız tarafmdan yapılmıştır.

4. KISIM

DÜNYAMIZIN DÖRT UYDUSU

Amerikalı tarihçi A. Posansky, son dünya tufanında mahvolan beş medeniyetten söz eder.

Bir çok bilim adamları da, dünyamızın geçirmiş olduğu büyük âfetleri Profesör Hörbirger'in BUZAL KOZMOGONİ doktrini ile izah etmeye çalışırlar.

Profesör Hans Hörbirger, dünyaca tanınmış, büyük bir Astronom ve Jeolog'dur. 1860 yılında Viyana'da doğmuş, 1931'de ölmüştür. Ünlü Buzal Kozmogoni isimli teorisi, güneş sistemimizin oluşmasını ve yer yüzünün geçirdiği jeolojik çağları açıklar.

Hörbirger'e göre dünyamız, 3-4 milyar yıl önce, yabancı bir buzal gök cismi Güneşimize çarpmış ve dünyamız bu şiddetli uzay kazasından sonra oluşmuştur. Son derece büyük, buzlardan yapılmış bir gezegen büyük bir hızla güneşe çarpınca, buzla ateşin birbirine dokunmasından muzzam bir buhar kitlesi meydana gelmiş ve uzay çapında paralanmalar, patlamalar olmuştur. Buzal gök cismi ile güneşin dev gövdelerinden kopan irili ufaklı «gezegen maddeleri» boşluğa saçılmışlardır. Bunlardan bazıları, çarpışma sırasında aldıkları ilk hızın büyüklüğü yüzünden güneşin çekim kuvvetinden kurtulmuş ve uzayda, yıldızlar arasına kadar uzaklaşmıştır. Geri kalanlar, güneşin gravitasyonuna (çekim kuvvetine) bağlı kalmış ve onun çevresinde birer yörüngeye girmişlerdir. Çarpışmadan elde ettikleri ilk hızları daha da

az olan bir kısım parçalar tekrar güneşin yüzeyine düşerek ana maddeye karıştılar.

Hörbirger güneş sistemimizin oluşmasını böylece izah ettikten sonra, iddia ediyor: Gök boşluğunda küçük gezegen veya gök taşları güneşin büyük çekim kuvvetine kapılıp ona doğru hareket etmekteyken, yanından geçmekte olduğu siteme bağlı diğer gezegenlere fazla yaklaşırlarsa, onların çekim kuvvetine takılıp kalabilir veya onların yüzeyine düşebilirler... İşte Dünyamızın Ay'ı bu suretle meydana çıkmıştır. Yani dünyamız, yanından geçmekte olan Ay'ı yakalamış ve Ay dünyamızın uydusu olmuştur.

Kendilerinden daha büyük gezegenlere tâbi olan uydu-gezegenler iki kuvvete bağlı olurlar. Bunlardan biri kendi hızları, diğeri ise bağlı oldukları gezegenin yer çekimidir. Bildiğimiz gibi uzay tam bir boşluk değildir ve buyüzden uydular zamanla, sürtünme sebebiyle kendi hızlarını kaybederler. Bu durum, bağlı bulundukları gezegenin yer çekiminin daha da artmasına sebep olur. Sonuç olarak, uydu yavaş yavaş uydusunda olduğu gezegene yaklaşır, nihayet onun atmosferine yaklaşınca parçalanır, bir taş, toz ve gaz yığını halinde yörüngesine devam eder. (Satürn gezegeninin çevresindeki halka, böyle bir uydu yaklaşması hali ile izah edilebilir.)

Sonunda gezegenin yer çekimi yüzünden uydunun irili ufaklı bütün parçaları gezegenin yüzeyine düşer. Bu düşüş ekseriya ana gezegenin yapısında büyük değişikliklere sebep olur.

Bu suretle uydusu yok olan gezegenler bir sü-

re uydusuz kalırlar. Fakat bir zaman sonra gene uzaydan kendilerine bir uydu yakalarlar.

Dünyamızın Ay'ı da bu esas prensibe bağlıdır :

Hörbirger'e göre, halen şairlere ilham kaynağı olan ve insanoğlunun son gelişmeler sayesinde yeni fethetmiş olduğu Ay, bizim dördüncü ayımızdır. Oluşundan bu yana, dünyanın daha önceki üç uydusu yukarda anlatılan şekilde yer yüzüne düşerek parçalanmış, yok olmuş, yer yüzünde bu parçalanmalar büyük felâketlere sebep olmuştur. Dördüncü Ay'ımız da öbürleri gibi günün birinde yer yüzüne düşecek ve korkunç felâketlere sebep olacaktır.

Birinci uydumuz yer yüzüne düştüğü zaman birinci jeolojik devrin sona ermesine sebep olmuştur. İkinci ve üçüncü uydularımızın düşmesi ise ikinci ve üçüncü jeolojik devirlerin kapanmasına sebep olmuştur. Dördüncü ayımızla birlikte halen, dördüncü jeolojik devri yaşamaktayız. Jeolojik devirlerle ilgili olarak canlı varlıkların uğramış oldukları mutasyonlar da Hörbirger tarafından bu şekilde izah edilmektedir.

Şimdiye kadar ki uydularımız şimdiki Ay'ımıza nazaran çok küçük yapıda olduklarından, yer yüzünün yapısında önemli değişiklikler yapmakla beraber Dünyanın mahvına sebep olamamışlardır. Halbuki şimdiki Ay'ımız öncekilerinden çok büyük olduğundan, dördüncü devrin kapanışı büyük bir ihtimalle dünyamızın da sonu olacaktır.

Hörbriger'in bu teorisini destekleyecek bir çok

görüntüler ve deliller mevcuttur. Nitekim jeolojik devirlerle ilgili fosiller, en iyi Hörbirger teorisiyle izah olunabilir. Uzun süre zarfında ve yavaş yavaş sona eren tabiat şartları ve aynı şekilde yavaş yavaş gelişen yeni şartlar, gerçi bir gezegende yaşayan canlıların felâketine sebep olabilir; fakat böyle bir mahvolma çürümeye benzer. Oysa jeologların dünyamızın geçirdiği devirler konusundaki delilleri fosillerden ibarettir. Yani jeolojik devirler sonunda, yer yüzündeki canlılar çürümüş, fosilleşmişlerdir. Bu da ancak, uyduların yer yüzüne şiddetle çarpması sonunda hasıl olan toprak oynamaları, büyük ısı değişiklikleri, basınç ve havasızlık şartlarında oluşabilir.

Gene Jeolojik Devirler sonunda ve felâketlerden hemen önceki yüzyıllarda yer çekimi kuvvetinin değişmesi dev yaratıkların görünmesine sebep olur. Dünyaya yaklaşan ve her an daha yakın bir yörünge üzerinde dönen uyduların yer yüzündeki çekim gücü daha kuvvetle hissedilir. Bunun sonucu olarak, dünyanın kendi yer çekimi daha az tesirli bir hale gelir; yani yer yüzündeki canlıların ağırlıkları azalır. Bu durum, canlıların taşıyabileceği ağırlığın artmasına ve yer yüzünde dev yaratıkların görünmesine sebep olur.

Dev Yaratıklar :

Her jeolojik devrin sonunda dev yapılı canlıların yaşamış olduğu bilinen bir gerçektir. Nitekim:

Birinci jeolojik devrin sonunda dev yapılı böcekler ve bitkiler, 2 nci jeolojik devrin sonunda Dip-

Iodoküs, Dinosorüs gibi boyları 20-30 metreyi bulan tonlarca ağırlıktaki sürüngenler, dev memeliler ve kuşlar; Üçüncü jeolojik devrin sonunda da Mamutlar, dev akbabalar, çok iri yapılı kaplanlar ve dev yapılı insanlar yaşamışlardır.

Her uydu çarpması sonunda dünyamız uzun süre aysız kalmış, bu süre içinde felâketten kurtulmuş olan canlılar küçülmüşlerdir. Bu sonuç da teoriye uygun gelmektedir. Zira Ay'sız çağlarda yerin çekim kuvveti bütünüyle hissedilmiş, canlıların ağırlıkları artmıştır.

Hörbirger'e göre, üçüncü uydunun Dünyamıza çarpmasından sonra, şimdiki Ay'ımız Dünyanın çekimine kapılana kadar 158.000 yıllık bir devrenin geçmesi gerekmiştir. Sonunda şimdiki Ay'ımız yörüngesine oturunca, yer yüzündeki canlıların ağırlığı tekrar azalmış, dördüncü jeolojik devrin şimdiki canlılar dünyası bu şartlar altında gelişmiştir.

Bu duruma göre, üçüncü jeolojik devir sonundaki felâketten her nasılsa sağ olarak kurtulmuş olan iri yapılı insanların ve diğer yaratıkların uzun süre dördüncü jeolojik devirde hasıl olan ilkel ve küçük yapılı insanlara ve canlılara hükmetmiş olması normaldir.

Eski Mısır, Yunan, Güney Amerika, Polinezya, İskandinavya, Hint, Çin ve diğer Asya efsaneleri ağız birliği halinde insanları medenileştiren yaratıkların dev yapılı ilâhlar olduğunu anlatır. (Özellikle Yunan mitolojisindeki TİTAN'ların hikâyesi dikkati çekicidir. Cronus (Zeus'un babası), Prometheus gibi Titanların hikâyesi bu yönden incelenirse

şüphesiz daha ilginç bulunacaktır.) Keza Herkül. bir devdir.

Kutsal kitaplarda da zaman zaman devlere temas edilmiştir. Nitekim, Hazreti Davut'un dövüşerek öldürdüğü Goliath (Calut) da bir devdir. Samson'un hikâyesi filmlere konu olmuştur.

Rusya'da, Güney Amerika'da Büyük Sahra'da, Avrupa'da boyları 510 cm. ye kadar çıkan dev insan fosilleri bulunmuştu. Keza 1946'da Güney Afrika'da, Cava'da, Güney Çin'de bulunan 460 cm. boyundaki iskeletler de bu devler teorisini desteklemektedir.

Kutsal kitaplardan bu konu ile ilgili bir iki pasaj almayı uygun görüyoruz :

İNCİL—Tekvin—Bap 1-4'den : Ve toprağın üzerinde adamlar çoğalmaya başladı. (Jeolojik devir kapayan felâket sonrası). Ve onların kızları doğduğu zaman, Allah oğulları adem kızlarının güzel olduğunu gördüler. Ve bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar. O zamanlar yer yüzünde Nefilim (devler) vardı. Bunlar eski zamandan kalma zorbalar, şöhretli adamlardı. ——

İNCİL — Sayılar — 13-32-33: «Gördüğümüz bütün halk çok uzun boylu adamlardır. Ve orada Nefilim'den (Dev adamlardan) olan Anak oğullarını gördük. Ve kendi gözümüzde biz çekirgeler gibiydik. Ve onların gözünde de öyle idik. ——»

Ayrıca Kutsal Kitapların Adem ve Havva'nın nesillerine 5-600 yıl gibi uzun ömürler tanımaları da dikkati çeker.

Artan uzay ışınlarının dünyadaki hayat şartla-

rı üzerine önemli etkileri vardır. Böyle durumlarda mutasyonlar kolaylıkla oluşabilir. Hücreler normal yapılarından daha üstün bir hızla gelişir. Hücrelerin fizyolojik yıpranma seyri, vücudun gücü ile orantılıdır. İyi gelişen hücreler, şüphesiz daha uzun ömürlü olacaktır. Bu bakımdan, dev yaratıkların ve dev insanların şimdikilerden daha uzun ömürlü olmaları beklenir. Bu gün ömürleri bir gün, bir hafta, bir ay ya da bir yıl olan bazı hayvanların devler çağında daha uzun ömürlü odukları muhakkak gibidir. Canlıların bütün organizmaları o zamanlar daha iyi gelişmişti. Beyinleri daha büyüktü. Sinir sistemleri daha mükemmeldi.

Ay'ın Denizler Üzerine Etkisi :

Ay'ın yer yüzüne yaklaşması (Hörberger teorisine göre) yalnız canlılar üzerine değil, aynı zamanda yer şekilleri ve yapısı üzerine de büyük tesirler yapmıştı. Ay yaklaştıkça denizler kabarmış, karaların büyük kısmı sular altında kalmıştı. Çarpışmadan önceki devirlerde, denizler o kadar yükselmişti ki, yalnız yer yüzünün en yüksek yerleri su üstünde kalmıştı. Bu yüksek yerler — o zamanki yer yapısına yöre — And Dağları(Meksika Yaylasının en yüksek kısımları, Tibet Habeşistan platosunun en yüksek bölümleri, Yeni Gine vs. gibi yerlerdi.

Bu yerler, felâket sonrası devirlerinde, yeni medeniyetlerin beşiği olmuştur.

Yükselen denizler, Güney Amerika'da 4.000

metrenin altındaki bütün karaları kaplamıştı. Peru'daki Titicaca gölü, tam bir iç deniz karakterindedir. 220 X 700 km. boyutlarında olan bu göl, tuzluluk bakımından Pasifik Okyanusu ile eş değerdedir. Bu duruma göre, bir ara 4.000 metreye kadar yükseldikten sonra geri çekilen Pasifik Okyanusunun kalıntısından başka bir şey değildir. Tiahuanako şehri o zamanlar açık denizlere dökülen bir limandı. Yapılan araştırmalarda, Tiahuanako'da terk edilmiş gemi inşa tezgâhlarına rastlanmıştır.

Üçüncü uydu, dünyamıza düştükten sonra, sular yavaş yavaş çekilip yeni kara parçalarını ortaya çıkardılar. Felâketten kurtulmuş olan insanlar o zaman daha alçak arazilere inip yeni medeniyetler kurdular. Fakat bir zaman sonra (Hörbirger'e göre 158.000 yıl) dünyamız şimdiki Ay'ını buldu ve denizlerde gel git olayları başladı. Ay'ın çekimi, denizlerin ortalama seviyesini yeniden ayarladı. Bu ayarlama normal olarak karaların aleyhine sonuçlandı. Zira Ay'ın çekimi ortaya çıkınca, denizlerin minimum seviyesi bile Ay'ın varlığından önceki zamana kadar nisbeten daha yükseğe çıkmıştı. Aysız geçen çağlar boyunca yer yüzünde gelişmiş olan medeniyetlerden büyük kısmı deniz kıyılarında kurulmuş olduğundan, bu durum yeni felâketlere yol açtı. Tekrar, bir çok ülkeler sular altında kaldı. Şehirler mahvoldu. Bu felâketten de kurtulanlar iç kara parçalarına doğru çekildiler ve yepyeni medeniyetler kurdular. Gittikleri yerlerdeki ilkel insanlar tarafından, bu yeni gelenler de ilâhlar gibi karşılandılar.

BÖLÜM — II

1. KISIM

MEKSİKA YÜKSEK YAYLASINDA ESKİ MEDENİYETLER

Meksika ve Guatemalada yapılan modern arkeolojik araştırmalar. bu bölgelerde eski, büyük medeniyetlerin kalıntılarını gün ışığına çıkarmaktadır. Bunlar TOLTEK, AZTEK, ZAPOTEK, OLMEK ve MAYA yüksek medeniyetleridir. Meksika'da da eskiler, inanılmayacak derecede ileri uygarlık seviyelerine erişmiş, zamanımıza kadar kalan eserler bırakmışlardır.

Toltekler, Amerika kıtasının en muazzam yapıtlarını inşa etmişlerdir. Meselâ TEOTİHUAKAN ve ŞOLULA şehri piramitleri, Mısırdaki Keops pramitinin iki misli iriliktedirler. Teotihuakan (Güneş Piramidi) bir milyon ton ağırlıktadır. Birbiri üzerine beş taraça halinde yapılmıştır. En üstte bir zamanlar Güneş Tapınağı bulunuyordu. Bu gün tapınaktan eser yoktur. Şimdiki hali ile yüksekliği

63 metredir. Bu dev piramitin bulunduğu şehrin eski adı bilinmemektedir. Aztekçe olan Teotihuakan, «İnsanın tanrı olacağı yer» anlamına gelmektedir.

İspanyolların istilâsı sırasında fazla direnmeyen Aztekler, o zamanlar dahi müstevlilerin sorularını cevaplandıramamış, bu dev piramitleri kimlerin inşa etmiş olduğunu hâtırlayamamışlardı. Çevrede bulunan bazı deliller hayret uyandırmaktadır. Harabelerde Mamut'lara benzeyen fil resimleri ve yer altından çıkarılan diluvial (tufan çağına ait) hayvan iskeletleri, bu piramitleri yapan insanların altın uygarlık çağlarını tarih öncesi devirlerde yasadıklarını ispatlar gibidir. Maya'lar bu ileri uygarlığın gerçek vârisleri olmuşlardır.

Maya'lar Astronomi'de, matematik'te, tıp'ta, eczacılıkta, fizik ve kimyada hayret verici ilerlemeler kaydetmişlerdir. Kendi çağlarında yapmış oldukları gözlem evleri (observatuvarlar) 18 nci yüzyıldaki Paris gözlem evinden daha mükemmel. Beyin ameliyatlarında aldıkları sonuçlara bu günkü tıp ancak erişebilmektedir. (2).

Bu günkü bilim adamlarımızın vahşi kabilelerdeki emsallerine benzeterek «büyücüler» dedikleri (1).

---

(1) Teotihuakan kelimesindeki Teo kökü, Lâtince Deus ve grekçe Teos'a çok benzemektedir. Teos ve Deus'un ortak anlamı Tanrı'dır.

(2) İnkalar da bu bilgilere sahiptiler. Yapılan araştırmalar, İnka ve Maya uygarlıklarının esrarengiz bir üçüncü medeniyetten gelme olduğu kanısını uyandırmaktadır.

İnka ve Maya operatörleri, tam anlamıyla bilimsel bir pratiğe sahip bulunuyorlardı. Ustalıkla, en zor beyin ameliyatlarını başarabiliyorlardı.

Trefinasyon adı verilen bu beyin ameliyatı, kafatasında belirli bir yerde dört köşe veya yuvarlak bir kapak açılması, beyin üzerinde gereken operasyonun yapılmasından sonra yeniden kapatılmasından ibarettir. (Time - Life yayınlarından; İnsan Vücudu). Kafatasının bilhassa tepe kısmında ağrı duymayan bir bölge bulunduğundan bir kaç saat kadar süren ameliyat sırasında hastaya her hangi bir uyuşturucu madde vermeye lüzum yoktur.

Peru'da bulunan Paleolitik devirden kalma bazı insan iskeletlerinin kafataslarında böyle ameliyat izlerine rastlanmıştır. Bu ameliyatların hasta ölmeden yapılmış olduğu kolaylıkla anlaşılmaktadır. İskeletlerin incelenmesinden, yara yerinde yeni kemik dokularının oluştuğu ve yara yerinin kaynamış olduğu görülmektedir. Eğer ameliyat ölü bir insanın kafatasına yapılmış olsa, şüphesiz ameliyattan sonra yeni kemik dokuları hasıl olmayacaktı.

12.000 yıl kadar önce, tarihçilerimizin çekinmeden Mağara devri insanı dedikleri insanlar, bu ameliyatlar sırasında çok pratik fakat bilimsel bir ışından da faydalanıyordu. Bu ışın Kuyos adındaki bir tür böceğin yaydığı ışınlardı. (3) Tırtıl biçiminde olan bu böcekler bir çeşit X ışını yayarlar. Yeşil renkli ışınların bünyeye hiç bir zararı yoktur.

---

(3) Kuyos, fosforlu bir tırtırdır. Orman ve bahçe tırtırı halinde iki cinstir. Bahçe tırtırının yaydığı ışın süreklidir.

Böceklerin boyları 4-6 cm. kadardır. İnka ve Maya bilginleri elde ettikleri bu ışınlarla insanların iç dokularını görebiliyorlardı. Zira bu ışının şimdi kullandığımız rörtgen ışınından bir farkı yoktur. Hatta, özel bir cihaz içinde 10 adet tırtıl muhafaza edilerek geceleri 60 metre uzaktaki cisimleri aydınlatmak mümkün oluyordu. (4)

Bu çağın tıp gelişmelerinde anestezi tekniğine dair bir işarete rastlanmamaktadır. Bununla beraber, muhtemelen İnka ve Mayalar ve başka eski uygarlıklar bazı otların anestezik etkilerinden yararlanmışlardı.

Asya kıtasında da en eski çağlarda yapılmış önemli ameliyatların izlerine rastlanmıştır. Hazer kıyılarındaki Dağıstan'da ve Filistin çevrelerinde Milâttan yüzyıllarca öncesine ait mezarlarda bulunan iskeletlerin kafataslarında trefinasyon izleri vardır. Bu ameliyatlarda ayrıca koterizasyon (yakarak mikroptan temizleme) işlemlerine ait izlere de rastlanmıştır. Koterizasyon, zamanımızda da tatbik olunan bir cerrahi tekniktir.

Geçmiş Uygarlıklarda Kalp Nalki Ameliyatları:

Bugün, Johannesbur'lu Dr. C. Barnard'ın adını duymayan kalmamıştır. Çünkü Doktor Barnard tarihte ilk kalp nakli ameliyatını yapmış olan bilgin diye tanınır. Oysa gerçek böyle değildir. Atalarımız on

---

(4) Bu, ufak hazneli, uzun boyunlu, ibriğe benzer bir alettir. Boyun kısmı içinde iki elmas taş vardır. Taşlar ışını iletmeye yarar. Som altından yapılmış böyle aletler bulunmuştur.

binlerce yıl önce kalp nakli ameliyatları yapmışlardı!

On binlerce yıl önce, Pithecanthropus ya da Neanderthal adamı çağlarında insanlar kalp operasyonları yapmaktaydılar. Bugün, modern tarihin yarı maymun yaratıklar olarak kabul ettikleri o eski zaman insanları insan vücudunun bir çok sırlarını bilen kişilerdi.

1969 yılında, Rus bilginlerinden Profesör Leonidof Marmacacan, orta Asya'da yaptığı araştırmalarda eski bir mezar buldu. Mezar oldukça genişti ve içinde otuz kadar iskelet vardı. Sonradan yapılan radyo karbon testi, 60.000 yıllık bir tarih tesbit etmişti.

Profesör Marmacacan bulduğu isketlerden bazılarının göğüs kemiklerinde acaip izler gördü. 60.000 yıllık atalarımızın kemikleri, incelenmek üzere Türkmenistan Antroloji Enstitüsüne gönderildi. Enstitü'nün Kasım 1969 tarihli raporunda şunlar vardı :

«... iskeletlerden 8 tanesinin göğüsleri sağlıklarında açılmıştır. Sol taraftaki kaburga kemiklerin de iyileşmiş yara izlerine rastlanmıştır. Kesilen kemiğin yakınındaki bölgelerde kemik dokusu porozitesinin (mesamatının) fazla oluşundan, operasyonun hastalar canlı iken yapılmış olduğu belli olmaktadır...»

Buna benzer başka iskeletler Avrupa kıtasında da bulunmuştur. Fransa'da (Eyzies) bulunan Paleolitik devirden kalma bir kadın iskeletinde kaburgalar kalp hizasından kesilmiş, sonradan tekrar yerine konmuştur. Kesilmiş olan yerler açıkça bellidir.

Hâlen İskenderiye Kütüphanesinde bulunan eski bir Mısır Papirüsü, bir Mısırlı komutanın geçirdiği kalp nakli hikâyesini anlatır.

Saray Muhafız Kumandanı kalbine yediği bir mızrakla ağır yaralanmıştır. Firavun tarafından himaye edilmekte olan bu komutanın kurtarılması için saray hekimi yaralıya müdahale etmiştir. Durumu ümitsiz gören hekim kumandanın kalbini bir Apis öküzünün kalbiyle değiştirmiştir.

Papirus, yapılan operasyonu detaylı olarak anlatmaktadır. Firavun'un CESER olduğu anlaşılmaktadır ki, üçüncü Mısır Firavun Sülalesine mensuptur. Bu da 5.000 senelik bir geçmişi işaret etmektedir.

Mayalar, eczacılık ve kimyacılıkla, biyoloji biliminde de çok ilerlemişlerdi. Tapınak ve piramitlerde bir çok ilâç ve kimyasal terkip formülleri bulunmuştur. CASCARİLLA denen bir formülde, 6 ana maddeden birisi bugün çok kullandığımız kinindir. Kinin en az 15.000 yıl önce Mayalar tarafından biliniyor ve bir çok hastalarda kullanılıyordu. Kinin Avrupa'ya ilk defa 16 ncı yüzyılda, istilâcılar tarafından getirilmiştir.

İspanyol Gribi :

İspanyol nezlesi veya gribi denen hastalık ilk ortaya çıktığı zaman yüzbinlerce kişinin ölümüne sebep olmuştu. Zamanın hekimleri bu hastalığa o çağda kolera veba gibi isimler vermişlerdi.

1917 yılında bir İspanyol Doktoru Şotula piramidinde bulduğu bir eski formülü beraberinde İs-

panya'ya getirmişti. Doktor, EL SAPO denen bu formülü incelemiş ve deneyle bir mikrop kültürü elde edip bunu bir domuza tatbik etmişti. Bu deneyin sonunda hayvan hemen ölmüştü. Eğer ismini açıklamadığımız bu doktor domuzun leşini hemen ve usulüne göre yok etmiş olsaydı, sonradan milyonlarca insanın hayatına mal olan İspanyol nezlesi yer yüzüne yayılmayacaktı. Ne yazık ki, doktor hayvanın ölüm sebebini merak etti. Leş üzerinde incelemelere girişti. Çalışmaları devam ederken eşi ve oğlu da hastalandılar ve kısa zaman sonra öldüler ve bu hastalığın ilk kurbanları oldular.

En Büyük Sır :

Dünyanın bugünkü on büyük bilginleri — insanlığın yararına mı yoksa zararına mı olduğunu bilmiyoruz ama — nükleer fiziğin geliştirilmesi işi için geceli gündüzlü çalışma halindedir. Atom'un parçalanması esasından gidilerek, büyük insan kütlelerinin kısa yoldan imhası amacıyla yeni yeni silâhlar yapılmaktadır. Hidrojen, plütonium, kobalt bombaları gibi... Acaba bizi tehdit eden en korkunç tehlike bu mu? Zannetmiyoruz! Asıl büyük tehlikenin, biyolojik harp formüllerinden geleceğine inanıyoruz. İnsan bünyesi için korkunç birer tehlike teşkil eden bakteriler mevcuttur. Bu bakterilerin neler olduğu ve nasıl üretilecekleri binlerce yıl önce İnka ve Mayalar tarafından biliniyordu. Bugün o eski insanların bu bilgilerinin çoğu bilginlerin elindedir ve nükleer silâhlar için milyarlar harcanmasına lüzum kalmadan, bakteriyolojik silâhların çok

ucuz fiata elde edilmeleri her zaman [redacted]dır. İnka ve Mayalardan kalma böyle bir mikrop silâhına MY adını verelim. Bu silâh, kolaylıkla insanoğlunun yer yüzünden silebilecek kudrettedir.

1952 yılının 9 Ocak günü, Lozan Tıp Fakültesinden Profesör Schwarz Paristeki bir bakteriolog arkadaşına küçük bir şişe göndermişti. Şişede, içi SAPO denen Maya formülüne göre hazırlanmış bir mikrop kültürü vardı. Schwarz bu kültürü bir tavşan kanı ile hazırlamıştı. Üretilmiş olan virüsün adı MYXOMATOSE idi. Amaç, bu virüsleri kullanarak belirli bir alanda zararlı bir hâle gelmiş bulunan tavşanların yok edilmesiydi.

Kültürün denenmesi, Fransa'da Maille Bois (Eure - et - Loire) malikânesinin arazisinde yapıldı. Alınan sonuç korkunçtu. Kısa bir süre içinde 130 hektarlık arazi üzerinde yaşayan bütün tavşanlar öldüler. Bununla da iş bitmiyordu. Epidemi bütün Fransa'da yaşayan tavşanlara oradan da diğer Avrupa ülkelerine kadar uzandı.

MYXOMATOSE güzel bir virüstür! Formülü İtalyan bakteriyolog Sanarelli tarafından Meksika'dan getirilmiştir. Virüs, âdi bir mikroskopla bile görünebilecek kadar iri yapılıdır. Bakımı ve üretimi de çok kolaydır!

MYXOMATOSE virüsünün üretilmesi için bu hastalıktan ölmüş bir tavşan alınır. Ciğeri ve kalbi koparılır. Kurutulup toz haline getirilir. Sonra formülde yazılı olan sıvı ile üç kere filitre edilir. Elde kalacak olan kızıl-kahverengi sıvıya tavşan kanı eklenir. Bu suretle elde edilen kültürde bol bol virüs çoğaltılır ve yer yüzündeki bütün tavşanları yok

edebilirsiniz. Kızıl kahverengi sıvıya tavşan yerine başka bir hayvanın kanını ekleyerek yapacağınız sıvıyla değişik karakterde bir virüs yetiştirmiş olursunuz. Meselâ kullandığınız kan köpek kanı ise, yetiştireceğiniz virüsler köpeklere karşı amansız bir silâh olacaktır. Yani... Eğer istihsalde insan kanı kullanırsanız, silâh insan neslini kurutacak nitelikte olacaktır!

İnsan Beyni, Herborism Ve Eski Medeniyetlerin Buluşları :

Bilindiği gibi insan beyni, milyonlarca nöron hücresinden meydana gelmiştir. Beyni, insanoğlunun bilgi deposu, arşivi, kitaplığı diye düşünmek yerinde olur. Beyni teşkil eden milyonlarca hücrenin sadece bir çeyreğinin gerçek aktivitesi bilinmektedir. Geri kalan hücreler ya çalışmamakta, ya da ne işe yaradıkları bilinmemektedir. Felç geçiren bir kimsenin meselâ konuşma merkezi hasara uğramışsa, iyileşmeden sonra hasara uğrayan beyin hücreleri ölür. Bunun yerine, gayrı faal sandığımız bir kısım beyin, konuşma merkezinin görevini üzerine alır. Bir süre sonra felçli hasta, eskisi kadar değilse bile konuşmaya başlar.

Eğer insan beyninin sadece % 40 veya 50'sinin devamlı olarak hizmet etmesi mümkün olsa, insanların hepsinin birer Einstein, Von Braun, Pascal veya Markoni olması gerekirdi.

Beyin bir bakıma tam manası ile bir elektronik ordinatör faaliyeti gösterir. Yani beyinin aktivitesi enerji ile ilgilidir.

Beyin hücreleri, kanın taşıdığı besl maddeleri - özellikle glikoz - ile beslenir. Beynin çalışma gücü, aldığı besinin kuvvetine bağlıdır. Besin maddeleri beyin nöronlarına çeşitli yollarda etki yaparlar. Meselâ narkotik maddeler, beyin hücrelerinin uyuşmasına, bazı başka maddeler ise eskisinden daha iyi çalışmasına yararlar.

Etkileri eskiden ve günümüzde bilinen bazı bitki özleri nöronlar üzerinde özel ve garip etkiler yapar. PSYCHODYSLOPTIQUES denen bu özel bitki özleri bazan normalin üstünde zekâ bazan da alışılmamış başka etkileri ile dikkati çekerler.

Çağımızda HERBORISM (bitki çeşitlerinden ilâçlar yapma) denen bir bilim kolu, çok eski çağlardan beri faaliyettedir. Bir farkla ki, eskiler bu ilim dalında bizden çok daha ileriydiler.

Günümüzde bir çok modern Enstitülerde Herborizm çalışmaları ile ilgili denemeler yapılmakta ve zaman zaman hayret uyandıran sonuçlar elde edilmektedir.

Kısa zaman önce Paris'te Musee de l'Homme (İnsanlık müzesi) da yapılan ve canlı yayın olarak televizyonla da yayınlanan bir deneme çok ilgi çekicidir. Bu deneyde bir gönüllüye, bir cins mantardan (Psylo Cybes) hazırlanmış olan bir içki verilmiştir. Süje yarı uyku haline girmiş, normal zamanda aklından bile geçmeyecek kadar güzel resimler yapmış, daha sonra da gaipten haberler vermiştir! Vücudu orada olduğu halde, uzak yerlere gidip geldiğini iddia etmiş ve gelecek hakkında bilgiler açıklamıştır.

Süje, denemede hazır bulunan bir İtalyan sinir uzmanına, «**Romaya bir uçakla gideceksiniz. Uçağınızı kırmızı renkli bir arabanın yanında görüyorum. Eğer diri diri yanmak istemiyorsanız, uçaktan çabuk uzaklaşın... Elinize birdenbire bol miktarda para geçecek. Nehir kıyısında bir ev yaptıracaksınız**» demiştir.

Süje, sinir uzmanının İtalyan olduğunu bilmiyordu. İtalyalı Doktor Roma'ya, döndüğünde, hava alanında kırmızı bir otomobilin hızla uçağa doğru yaklaştığını gördü. Paristeki deneyi hatırlayarak hemen uçağın yanından uzaklaştı. O anda, yakıt aracı infilâk etti. Doktor, kolunda hafif bir yarayla kurtuldu. Aynı Doktor, 1960 yılında Floransa'da ölen halasından kalan mirasla, Tiber nehri kıyısında bir ev yaptırdı. İtalyan doktor, bu olay hakkında «Maddeci bir insan olduğum halde, hayret etmekten kendimi alamıyorum,» demiştir.

Mucizeler Yaratan İlâçlar :

Çağımız lâboratuvarlarında, eski formüllerden yeni yeni ilâçlar yapılmaktadır. Bunlardan bazıları insan bünyesinde şaşılacak etkiler yaratıyor. Bu gibi ilâçlara PHARMACO - DYNAMIC deniyor. Bunlar sayesinde alelâde insanlar kısa süreler için kahramanlaşıyor.

II. Dünya Savaşında, Japon KAMİKAZE (intihar) uçaklarının pilotları bu gibi ilâçların etkisi altında, ölüme güle oynaya gidiyorlardı.

Hiroşima'ya atom bombası atan B-29 uçağının mürettebatından Kaptan Binbaşı P. W. Tibbets Jr.

(O zaman 30 yaşındaydı), Yüzbaşı [illegible] Teğmen Nelson (20 yaşındaydı) ve başka altı kişi uzay [illegible] resmî yemeklerinde ilâçlanmışlardı.

Rus uzay adamı German Titov, ölü veya diri olarak başaracağı büyük servisine şu şekilde hazırlandı :

6 Ağustos 1965 günü sabahleyin saat 4,30'da Titov, odasından alınarak son sağlık muayenesine götürüldü. Hekimler kendileri için çok değerli bir adam olan Titov'u sıkı bir muayeneden geçirdiler. Evet... Artık Titov istedikleri hale gelmişti.

İki gündenberi geleceğin uzay fatihine tatbik edilen bazı biyolojik metodlar ve özel formüllerle hazırlanmış bazı teskin edici ilâçlar, gereken etkiyi göstermişti. German Titov, artık hükûmetinin istediği adam olmuştu. Ürpertici yolculuğu boyunca korku hissetmeyecek, açlık duymayacak, üşümeyecek ve asla yanlış bir şey yapmayacaktı! Özet olarak söyleyebiliriz: German Titov kendi iradesine sahip değildi. İnsan olmaktan çok, yer yüzünden idare edilen bir robot haline sokulmuştu. Uzmanlar, Titov'un başını ve vücudunu elektronik cihazlarla donatmışlardı. Saat 7 de, kozmonot cennete gider gibi mutlu bir ruh hali içinde yola çıktı.

(Tarihte 11 nci yüz yıl sonunda ortaya çıkan ve uzun süre bütün dünyada en büyük hükümdarları bile korkudan titreten bir din tarikatı vardır. O çağlarda Suriye ve Filistin kıyılarında küçük devletler kurmuş olan Haçlılar bunlara Assasin veya Hayisî derlerdi. Bu tarikatin bizde bilinen adı Batınî'lerdir. Bir şiî tarikati gibi görünür. Fakat aslında tam anlamıyla siyasî faaliyetleri vardır. Gerek

haçlılardan gerekse Müslüman hükümdarlardan pek çoğu bu tarikatin fedaileri tarafından öldürülmüşlerdir. Batınî tarikatının fedaileri hayatı hakir gören, ölümden hiç çekinmeyen, aldıkları görevi yerine getirme yolunda hiç bir engel tanımayan kimselerdi.

O çağlarda, Batınî fedailerinin afyon'la uyuşturularak bu ruh hali içine sokulduğu söylenir ve sanılırdı. Ama afyonun bugün bilimsel olarak belirlenmiş olan etkilerinin fedailere o zamanki özellikleri kazandıracağı şüphelidir. Büyük bir ihtimalle, Batınîlerin efsanevi şeyhi olarak bilinen Hasan Sabbah (Veya Şeyhül Cebel) insan beynine etki yapan başka ilâçlar kullanmaktaydı. 13 ncü yüz yılın ortalarında İlhanlıların hükümdarı Hûlagu Îran'daki en büyük Batınî karargâhı olan Alamut kalesini zaptettiği zaman, kale kütüphanesinde bulunan binlerce cilt eseri imha ettirmemiş olsaydı, belki de bugün, Batınîlerin gerçek sırrı bilinecekti.

Herborizm, bugün gün geçtikçe önem kazanan bir ilim dalı olmaktadır. Modern lâboratuvarlarda eskilerden kalma ve çoğu efsane sayılan formüller incelendikçe, Herborizm gelişecektir.

Arkeolojik araştırmalar sonunda elimize geçen ecza formüllerinde bitkiler ana rolü oynamaktadır. Özellikle Güney Amerika'nın tropikal ikliminde yetişen bazı bitkiler, eskiler tarafından iki sınıfa ayrılmıştı: uyuşturucular ve uyarıcılar. Bazı bilimsel kaynaklar ve eski efsanelere bakılacak olursa, çeşitli mantar türlerinin ve buğdayın ana vatanı dünyamız değildir. Bunlar başka dünyalardan getirilmişlerdir. Güney Amerikalı eski medeniyetlerde

mantar'a «Tanrının [illegible]» denirdi. Buğday ise, ötedenberi bütün dünyada kutsal sayılır.

Güney Amerika efsaneleri, Mantar'ın ulu yaratıklar tarafından, gökten indirildiğini anlatır. Gerçekten de mantar gerek yapısı, yetişme ortamı ve gerekse üreme şekli bakımından yer yüzündeki başka bitkilerin hiç birine benzemez. (İlk mantar sporlarının yer yüzüne düşen bir meteorla taşınmış olduğu da düşünülmektedir. Ama bu işin maddeci ve hayale yer vermeyen yönüdür.)

Eski Güney Amerika uygarlıklarında yapılan bazı din törenlerinde, rahipler özel tip mantarları ezerek hazırladıkları suyu içer ve gök yüzünde bulunan ataları ile irtibat kurarlardı. Bu ayinler sonunda rahipler gaipten haber verirlerdi.

Bugün yer yüzünde en uygar insanların dîni olarak bilinen hristiyanlıkta da Masa ayinlerinde buna az çok benzer bir tören yapılır. Kutsal olduğu kabul edilen buğdaydan yapılmış olan ekmek şarapta ıslanır ve yenir. Şarapla özel şekilde ıslanmış buğday ekmeğinin Hazreti İsa'nın eti olduğu kabul edilir! Mantarı Tanrı'nın eti sayan ilkel dediğimiz kayıp uygarlık temsilcileri ile çağımız uygarlığının inançları arasındaki bu tipik benzerlik dikkat çekicidir.

Yapılan arkeolojik araştırmalardan öğrenildiğine göre, İnka ve Maya halkı tarafından kutsal sayılan bazı ot ve mantar çeşitleri ve bunları eski uygarlıkların ecza dolaplarına kabul ettiren özelliklerden bazıları aşağıdadır:

Naukatl veya TEONAKATL (Bilimsel adıyla Stropharia Cubensis) mantarı: Tanrı'nın eti diye

tanınan bu mantar, bol miktarda psilocybine alkolü ihtiva eder. Yendiği zaman hafızayı kuvvetlendirir ve yeşil renkte görüntülere yol açar.

YAGE — Bir tür tropikal Amerika bitkisidir. Uzak mesafeleri görme ve işitme yeteneği verir. Bir kilo Yage birkaç litre su içinde kaynatılır. Buharlaşma ile elde ancak bir bardak sıvı kalacak kadar özleştirilir. Bu sıvıyı içen kimse (söylendiğine göre) duvar arkalarını, uzak mesafeleri görebilecek hale gelir. Yage metodundan faydalanmak suretiyle Güney Amerika'da bir çok yeraltı hazinelerinin ortaya çıkarıldığı söylenir.

AYAHUASTA : Bir tür dikensiz kaktüstür. Yiyen renkli hayaller görür.

HUANTA: (Bilimsel adı - Datura arborsa de equateur) Beyaz yapraklı bir bitkidir. Çok zehirlidir. Özel şekilde hazırlandıktan sonra yenirse, 2-3 günlük bir koma haline sebep olur. Komada bulunan süje gelecekten haberler verir.

HUACHUMA: Peru'da yetişen bir kaktüs çeşididir. Suyu bütün iç organ yaralarını iyileştirir.

LSD 25 (Acide Lysergique) Bu da eski İnka ve Maya eczalarındandır. Meskalin'den 7.000 defa daha tesirlidir. Saniyede 100 resimlik renkli hayaller hasıl eder. İçenleri çılgınlığa kadar götürür.

2. KISIM

MAYA YAZITLARI

Eski uygarlıklardan kalma dikilitaşlar, yazılı tabletler ve duvarlar üzerine kazılmış yazılar,

geçmişte olmuş önemli olayları anlatan belgelerdir.

En eski tarih yazıtlarının arasına, Maya uygarlığından zamanımıza kadar gelmiş bulunan Popol-Vuh da girer. (Bilinen en eski yazıtlar: Peygamber İdris'in kitabı, İranlıların Avesta'sı, Hint VEDA'ları, Habeş, Mısır, Fenike, Tibet yazıtları, İskandinav Edda'larıdır. Tevrat, İncil, Kur'anı Kerim gibi kutsal kitaplarımız, bunlara göre çok daha yenidirler.

Peru ve Meksika dikilitaşlarının yaşı hakkında bugün kesin bir kanaate sahip olamıyoruz. Meksika'da bulunan çok sayıda yazıtlardan bir kısmı 12.000 yıl öncesinden bahseder. Maya yazıtları ya insan başı gibi figüratif ya da sembolik olarak iki karakteristik arz eder. Bu yazıtların başka dilden birer tercümeleri olmadığı için, hiyerogliflerden büyük kısmı çözümlenememiştir.

Mayalar, kauçuk solisyonuna batırılmış yabani incir yaprağından kitaplar bırakmışlardır. Ne yazık ki, İspanyol istilâsı sırasında fanatik katolik fatihler bu kitapların hemen hemen hepsini imha etmişlerdir. Bugün sağlam olarak elimizde bulunan Maya kitaplarının sayısı sadece sekizdir. Bunlar sonradan verilmiş olan şu isimleri alırlar: TRONO, BARBONİKUS, KORTESİANUS, VATİKANUS, ŞİLAM-BALAM, DRESDEN ve PERES kodeksleri.

Maya hiyerogliflerinin okunması çok zordur. Çok zaman bir glif (yani bir sembolik işaret) aynı zamanda birkaç anlama gelmektedir. Bunlar daha

çok ideogramlar halinde işlenmişlerdir. Böyle bir kodeksi çözmek için, şüphesiz, her şeyden önce hayal gücüne ihtiyaç vardır. İdeogramlar genellikle saf grafik şeklinde işlenmiş resimlerdir. Okunmaları bir düşünce oyunudur.

Bir dikilitaşı süsleyen yüzlerce resimde, günlük hayatla ilgili olanlar kutsal ve geleneksel törenleri canlandıranlar dikkati çeker. Bu gibi resimler nisbeten kolay anlaşılır. Ama bir de bakarsınız ortaya birden bire acaip şekiller çıkar. Eski uygarlıklar tarafından çizilmesi veya kazılması normal sayılmayacak bu gibi acaip şekillerden çoğu, yeni yeni manalandırılmaktadır. Alışılmamış ve bilinmeyen konuları belirten ideogramların daha önceki inceleyicilere ter döktürmüş olmasına hayret etmemek gerekir. Zira, günlük olayları belirten resimler arasında bundan yarım yüz yıl öncenin bir bilginine garip gelen şekiller, aslında uzay yolculukları ve uzay gemileri ile ilgili ideogramlardır! Binlerce yıl öncesinin insanları, taşlar üzerine ateşlenmiş roketler, uçan makineler, reaktörler, egzozundan ateş fışkıran füzeler resmetmişlerdir! Bazı ideogramlar, Cape Kennedy uzay üssündeki bilginlere parmak ısırtacak incelikle, Titan ve Gemini tipi füzelerin atalarını canlandırmaktadır. Özellikle Trona, Kortesiano ve Perez kodeksleri, uzay yolculuğu ve uzay gemileri hakkında açıklamalarda bulunmaktadır. (Bu konu ile ilgili resimlere bakınız.)

Kodekslerde görünen Maya nümerik sistemleri çok basittir. Bir'den ona kadar sayılar şöyle yazılıyordu :

0	1	0	6	10
00	2	00	7	
000	3	000	8	
0000	4	0000	9	
—	5			

(Bu derece ilkel bir nümerik sistemle insanların uzay yolculuğu yapmak için gerekli hesapları başarmaları pek akla yakın değildir. Bunun için, kodeksleri yazanlarla uzaya gidenlerin aynı medeniyete sahip olduklarına inanmak güçtür. Büyük bir ihtimalle, asıl yüksek medeniyet kurmuş olan atalarımız bir veya bir seri felaket sonunda yok olmuş, o uygarlığın insanlarından oldukları halde üstün bir bilim düzeyinde bulunmayan bazı kimseler felâketlerden kurtulmuşlardır. Parlak medeniyet eserlerine şahit olan veya o eserler hakkında babalarından bir şeyler duymuş bulunanlar, uzun bir zaman sonra, ilkel bir hayat yaşarken atalarının uygarlığını anlatan eserler vermişlerdir. Bugün elimizde bulunan eserler işte bunlardır. Asıl üstün uygarlığa ait yazı, gelişmiş yapıtlar, makineler ve diğer şeyler ya felâket sırasında veya daha sonraki uzun devrede yok olmuşlardır.)

TRONO KODEKSİ :

Bu yazıtın birinci sayfasında Tufan olayının hikâyesi vardı. Tercümesini, Truva harabelerini bulmuş olan büyük arkeolog Henry Schliman yapmıştır. Bu konuda yazılı olanlar dikkati çeker :

«3 SAT senesi 9 AKBAL günü KAYAB ayında

korkunç yer sarsıntıları başladı. 22 MANİK'e kadar devam etti. LİMON, MU ve ATLANTİS toprakları mahvoldu.

«Yer iki kere kalkıp indikten sonra ATLANTİS bir gece içinde battı. Denizden yükselen ateş dağlarından günlerce ateş saçıldı.»

Burada sözü geçen Atlantis, Amerika ile Avrupa ve Afrika arasında bir kıtaydı. (Bu konu ilerde bağımsız bir bölüm halinde detaylı olarak ele alınacaktır.) MU ise Pasifik Okyanusunun Batı bölümünde bugünkü Gobi çölüne kadar uzanan bir kıtaydı.

(Trono kodeksinin fotoğraflarına bakınız.)

PALENK TAPINAĞI :

Maya mimari eserlerinden günümüze kadar kalmış olanları içinde en esrarlısı, Usumatinca nehrinin 50 km. kadar güneyinde ve sık bir ormanlık içinde bulunan, piramit biçimli Palenk tapınağıdır. Tapınağın içindeki duvar freskleri bilmece gibidir. Bütün iç duvarlar anlaşılması güç resimlerle kaplıdır. Başka bir muamma da Palenk tapınağının ne zaman yapıldığı konusudur. Tarih bilginleri M.S. 6 ncı yüzyılda yapılmış olduğunu tahmin ediyorlar. Ancak tarihçilerin bu çeşit tahminleri, güveni sarsacak derecede sık yanılmaktadır. Hâtırladığımız bir örneği anlatalım:

Şimdiki Mexico şehri ile Thalpan arasında bulunan CUİCUİLLO tapınağını inceleyen tarihçiler, bunun M.Ö. 450 yıllarından kalmış olduğunu tahmin etmişlerdi. Fakat daha sonraki incelemelerde,

piramit biçimli Cuicuillo tapınağının bir kısmının Xitle adındaki bir yanardağın saçtığı lavlar altında kalmış olduğunu gösterdi. Jeologlar bu lavların 8.000 yıl önceki bir volkan olayından kalma olduğunu tesbit ettiler. Ancak bundan sonradır ki, tarihçiler de tapınağın 8.000 yıllık bir tarihi olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Tarihçilerin Palenk tapınağının yaşı hakkında ileri sürdükleri iddianın da gerçekle ilgisi olmasa gerektir. Bazı deliller, Palenk tapınağının yaşını 6-8.000 yıla kadar çıkarmaktadır.

Tapınağın iç duvarlarındaki freskleri gösteren bazı resimler çok ilginçtir. (Bu resimlerin aslı B.N. P. d. 395-9 ve Z. Renan 213 bibliotheque NATİONAL Paris de mahfuzdur.) Kitabımızda bu konuyla ilgili resim gerçekten düşündürücüdür. Desenin merkezinde görülen kişi (ki buna pilot veya astronot demek gerekir!) bir makinenin komuta mevkiinde oturmakta ve ileriye doğru bakmaktadır. Kozmonot veya pilot, elleriyle vites kollarına benzer lövyeleri tutmaktadır. Başının arka kısmı bir mesnede dayalıdır. Burnuna, bugünkü stratosfer pilotlarının taktığına benzeyen bir boru girmektedir. (Yüksek tabakalarında, veya oksijensiz uzayda araç kullananların böyle bir cihaz kullanması gerekir.) Şekilde görünen simetrik çizgiler ve geometrik aletler bir makine-motor düzenini anlatma çabasındadır. (Güneş ışınları ile işleyen bir uzay motoru mu? Yoksa bilmediğimiz bir yakıt kullanan uzak menzilli bir hava taşıt aracı mı?)

Ön tarafta görünen papağan, Maya'larda uçan Ahe'yi temsil etmektedir. Füzenin içinde, tam pi-

lotun ön tarafında 10 adet akümülatöre benzer cihaz ve bujili motor bölmeleri vardır. Motor dört kısımdır. İki parçalı yarısı ön tarafta, gene iki parçalı diğer yarısı arka taraftadır. Elektrik donanımlarının irtibatlarına benzer kablolar, amortisör yaylarına benzer helezoni metalik aksam dikkati çekmektedir. Şeklin ve Pilotun arka tarafında kalan ve egzoza benzeyen bölümden dışarıya ateş saçılmaktadır.

Hiç şüphesiz, bu resim makine yapan, makine kullanan insanı temsil etmektedir. Büyük ihtimalle bu resimde görülen İNSAN, uzayda seyyahat fikrini sembolize etmektedir.

Şeklin iki yanında bulunan 9'ar adet ideogram ise astronomik anlamlar taşımaktadır. Büyük kısmı maalesef şimdiye kadar okunamamıştır.

Şimdi düşünelim... İlk İspanyol fatihlerinden itibaren 20 nci yüzyıla kadar geçen zaman boyunca bu freskleri görmüş olan binlerce insan bu şekillerin anlatmak istediği şeyleri nasıl anlayabilirlerdi? Hele motor ve makine fikrinin henüz kafalarda yerleşmemiş olduğu bir iki yüzyıl öncesini düşünün... Ama çağımızın insanı, Palenk tapınağındaki bu resimleri artık anlamaktadır. Ne kadar karışık olursa olsun, okunamayan ideogramlar da kısa zaman içinde manalandırılacaktır. Ve... Hiç şüphemiz yok, öğreneceklerimiz bize faydalı olacaktır.

Gene aynı resimde, pilotun arka tarafında kare şeklinde iki işaret dikkati çekmektedir. Bu iki sembol, Maya ve Aztek yazılarında İK yahut İGH sözünün karşılığıydı. Bu kelime «19 ncu gün» ya

da büyük Tanrı «QUETZALCOATL'ın sembolü» anlamına gelir ki VENÜS gezegenini temsil eder.

Maya'ların İK'i ayrıca bir kare içinde sembolik boğa başı gibi de gösterilirdi :

Burada, son derece ilginç bir noktaya değinmeden geçemeyeceğiz. Eski Mezapotamya uygarlıklarında en tanınmış tanrılar olan BAAL ve ASTARTE (Yani Venüs'lü ilâhlar) da bu işaretle sembolize edilirlerdi.

Palenk tapınağındaki bu resimde, pilotun kimi temsil ettiği bilinmiyor. Bazı araştırıcılar, pilotun tanrı Quetzalcoaltl'ı temsil ettiğini, bazıları da Palenk tapınağına gömülmüş olan bir astronot'un hâtırasını canlı tutmak amacını güttüğünü ileri sürmektedirler.

Biz inanıyoruz ki, elimizde eserleri bulunmayan, çok eski bir uygarlığa ulaşan atalarının hatırası için, Maya rahipleri bu ve benzeri resimleri duvarlara işletmişlerdir.

Her halükârda hiç şüphe götürmeyen bir nokta şudur: Resimler hayal mahsülü şeyler değildir. **İleri tekniğe ve bilimsel esaslara bu derece uygun şeyleri ilkel insanlar hayal edemezlerdi.**

3. KISIM

KUZEY AMERİKA'NIN ESRARI

İspanyollar Güney Amerika'yı ve Meksika'yı istilâ ederken buralarda İNKA ve AZTEK gibi bü-

yük medeniyetlerin temsilcileriyle karşılaşmışlardı. Oysa Kuzey Amerika'ya ilk giden Avrupalılar bu toprakları hemen hemen boş bulmuşlardı. Sadece göçebe yaşayan ilkel birkaç kızılderili kabile, bu geniş ve verimli topraklara hâkim durumdaydı.

Çok daha sonra yapılan araştırmalar, Kuzey Amerikalı yerlilerin yirmi bin yıl kadar önce Asya'dan ve Kamçatka Yarımadası - Behring Boğazı - Alaska yolu ile buralara geldiklerini ortaya koymuştu.

Kuzey Amerikalı yerlilerin Asyalı Mongoloid menşeli ırka benzerlikleri de bu tezin önemli bir destek unsuru olmuştu. Halen bilim adamları bu nazariyenin doğruluğunu kabul etmektedirler. Fakat, Kuzey Amerika kıtasının özelliklerinden doğma bir çok sırlar, şimdiki halde çözümsüz kalmış gibi görünmektedir. Düşünelim:

— Çok verimli, madenler bakımından son derece zengin bir toprağa sahip olduğu halde bu topraklarda neden büyük bir uygarlığın izlerine rastlanamıyor?

— Yaşamaya o kadar elverişli olduğu halde bu toprakta neden keşif sonrası yıllarda o kadar az insan yaşıyordu?

— Yapılan kazılara rağmen, diğer bütün kıtalarda rastlanan eski çağ eserlerine Kuzey Amerika'da rastlanamıyor. Neden?

İlk bakışta, sebep aranmadan yapılacak bir inceleme bizi temelsiz bir hükme sürükleyebilir. «Bu bölgede tarih öncesi medeniyetler mevcut olmamıştır,» diyebiliriz. Fakat incelemelerimizi derinleştirirsek hayret edilecek bir çok aksitezlerle karşı karşıya kalırız.

Binlerce yıl, bir çok uygarlıklarda insanlar, öteki dünya dediğimiz «ölümden sonraki dirilişin vaki olacağı ve ikinci hayatın - süresiz hayatın - geçeceği» yeri, Batı'da aramışlardı. Çeşitli çağlarda, insanlar cenneti batı ufuklarının ötesine yerleştirmişlerdi. İlyada ve Odise isimli eserinde Homer, kahramanı, Ulis'e cenneti okyanusun batısında aratmıştır. Yunanlılar ve Mısırlılar, efsanevî Atlantis kıtasının Atlas Okyanusunun batısında olduğunu bilirlerdi. Bir çok göçler; hep doğudan batıya doğru yapılmış, uluslar, tarihin seyrini düzenleyen yer değiştirmelerini bu esasa göre yönetmişlerdir. Efsanelere bakılırsa, göç eden kavimlerin çoğu atalarının ana yurdunu arıyorlardı? Neden Batı'da?

Eski Güney Amerika uygarlıklarından kalan bazı yazıtlar, bu konulardaki merakımızı bir dereceye kadar giderecek bilgiyi sağlıyor.

Bir Maya yazıtında, Kuzey Amerika için şu not vardır:

«Bu ülke, ölülerin ülkesidir. Oraya yanlız, tekrar dünyaya gelmeyecek olan ruhlar gider. Çok önceleri, orası bizim atalarımıza aitti. Atalarımız, rahiplerin isteği ve emri üzerine ölüler ülkesini terk edip buraya göç ettiler.—— Tanrılar tarafından vaadedilen topraklar, bir kaktüs üzerine tünemiş ve pençesinde yılan bulunan kartalın göründüğü yer olacaktır.» (Şimdiki Meksika bayrağı amblemi)

19 ncu yüzyılda Kaliforniya ve Missisipi'de bulunan bazı eski şehir kalıntıları, bu yazıtın ve çeşitli efsanelerin, geleneklerin doğruluğunu destekler mahiyettedir.

POPOL—VUH'un Yazdıkları : (5)

Mayaların kutsal kitabı olan POPOL—VUH'da şöyle bir pasaj var :

«Zaman çeşitli bölümlere ayrılmıştır. Birinci zaman, Kaplan'ın Güneşi zamanıdır. Bundan sonra büyük Rüzgârın Güneşi, daha sonra Ateşli Gök Güneşi zamanları geçmiştir. Bir de şimdiki zaman vardır. Şimdiki zaman dünyanın sonuna kadar devam edecektir. (6) ve işte, üçüncü zaman insanları, tanrılar tarafından ölüme mahkûm edildiler. Ve büyük bir ateş, zehir, taş yağmuru göklerden yağdı (7). Ateşten daha sıcak rüzgârlar insanlığı mahvetti. İnsanların önce tırnakları döküldü, derileri soyuldu, gözleri kör oldu, etleri çürüyüp dağıldı. Bu felâketten korunmak için insanlar mısır yığınları gibi evlerde üst üstte yığılıp saklandılar. Fakat öldüren rüzgâr her yere erişti. Hepsini eritti. Mağaralara saklanmak isteyenler, mağaraları erimiş buldular. Ağaçlara tırmananlar ağaçlarla birlikte yandılar. O sırada uzaklarda bulunan avcılardan bile

---

(5) Popol - Vuh, Mayaların İncili sayılır. Lâtinceye tercümesi 1544'de Adrian Recinos ve Villacosta tarafından yapıldı. Kitap: Yaratılış, Tanrıların savaşı ve Göçler-yerleşmeler bölümlerinden ibarettir. Tekvin kısmı, İncil'deki Tekvin'e çok benzer.

(6) Hörbirger'in Üç Ay teorisini hatırlatıyor!

(7) Nükleer silâh savaşı gibi...

pek çoğu zehirlendi, çoğunun vücutlarında büyük yaralar açıldı. (8)

Popol - Vuh, insanlık tarihinin en eski yazılı belgelerinden biri olarak kabul edilmektedir. Bilginler tarafından yapılan incelemeler, Maya - Quichi'lerin kutsal kitabı Popol - Vuh'un, Tevrat'dan, Hintlilerin Veda'larından, İranlıların Zend Avesta'smdan çok daha eski olduğunu ortaya çıkarmıştır.

İşin asıl şaşırtıcı tarafı, Popol - Vuh'un yazdıklarının Hint asıllı kutsal yazılarla (Ramayana ve Drona Parva) desteklenmesidir!

Bu Hint yazılarında, şüpheye yer bırakmayacak derecede kesinlikle bir Nükleer savaşın hikâyesi anlatılmaktadır. Onlardan alınmış şu pasajı inceleyelim :

«Güneşten 10.000 defa daha kuvvetli olan korkunç ateş, şehirleri mahvetti. Bu ateş, insanların saçlarını ve tırnaklarını döktü. Çok kimseler diri diri yandılar. Duvarlarda yalnız gölgeleri kaldı. Kuşların tüyleri beyazlaştı. Bu ateşten kurtulmak için, askerler kendilerini nehirlere attılar. Sağ kalanlar, yaşayabilmek için eşyalarını nehirde yıkadılar. Bunlar birden bire değiştiler, maymunlaşıp ormanlara çekildiler. (9)

---

(8) Radyoaktif ışınların etkisi olduğu belli.

(9) Japonya'ya atılan iki adet küçük kilotonluk (20 KT) atom bombaları bile, Hiroşima ve Nagazaki çevresinde halkın anormalleşmesine, anormal doğumlara sebep olmuştu. Yüksek kudretli (Megatonluk) nükleer bombalar neslin dejenere olmasına sebep olabilir'

Üçüncü zaman insanlarından, maymunlardan başka canlı yaratık kalmadı. Derler ki, maymunlar insanlardan türediler, o yüzden insanlara çok benzerler. ——

Hint kutsal kitaplarından bir diğeri olan Mosola Purva'da da bu konu ile ilgili yazılar buluyoruz. Son derece ilginçtir :

—— Bu, bilinmeyen bir silâhtır: Demirden bir şimşek... Ölümün büyük habercisi... VRİŞNİ ve ANDAKA ırklarını bir anda mahvetti. Yanan cesetler tanınmaz hale gelmişlerdi. Birkaç saat içinde yiyecek maddeleri çürüdü, zehirlendi. (Gene radyasyon!) Ve işte KUKRA, uçan bir VİMANA'da üçlü şehir üzerine uzayın kuvvetini içinde taşıyan ölüm taşını attı. On bin güneşe bedel, dumanla karışık bir ateş gök yüzüne doğru yükseldi. (Atom bombası parçalanması aynen tarif ediliyor.) **Vimana gökteydi. Fakat aşağıda, üçlü şehirden iz kalmamıştı.**

Bu çok eski yazıları inceledikten sonra oturup düşünelim. Asya ve Amerika... Birbirinden 20.000 kilometre uzakta iki ayrı kıta... İkisinin de kutsal yazılarında aynı şeyler yazılı! İster istemez, çok eski çağlarda dünyanın iki ucunda patlak veren bir nükleer savaşı düşünmeye zorlanıyoruz! Bu yöndeki düşüncelerimiz kesin denecek kadar kuvvetle, elmizdeki belgeler tarafından destekleniyor. Eski insanların, görmedikleri bir olayı bu kadar detayla anlatmalarını olumsuz sayıyoruz. Bir tabiat olayını, basit bir felâketi bu kadar korkunç bir olay gibi anlatmak mümkün değildi. Hiç şüphesiz, tarafların korkunç silâhlarla yaptığı bir savaş anlatılmak-

tadır ve bu silâh, anlatılan ışık, ısı, çarpma ve radyasyon etkileri göz önüne alınırsa nükleer silâhtı.

Bugün müsbet ilimler arasına girmiş olan Tarih, sayfaları arasında bize, görünüşte belirli delillere dayanan gerçekleri anlatır. Aynı Tarih, 8-10 bin yıl öncesi insanlarının ilkel yaratıklar olduğundan kesin surette emindir. Sekiz on bin yıl önceki insanların yukarda pasajlar alınan kutsal kitapları nasıl okuyup yazdıklarını ise izaha hiç ihtiyaç görmez! Ayrıca, Kutsal Kitaplarımız (İncil, Tevrat ve Kur'anı Kerim gibi) göz önünde tutulmak gerekir. Bunların yazdıklarının gerçekliğinden şüphe edemeyiz. İncil'in tercümelerinde bazı değişiklikler olduğunu kabul edebiliriz. Ama olayların ana hatlarında önemli değişiklikler olmamıştır. Genel olarak bütün kutsal kitaplar birbirini destekler mahiyettedir.

Bugün artık, çok eski devirlerde Asya ve Amerika kıt'alarında nükleer silâhların parçalanmış oldu ğu bir çok ilim adamları tarafından kabul edilmektedir. Bu konuda elde mevcut delillere ilerde tekrar temas edeceğiz.

Kuzeyden Gelen Tanrılar :

Teotihuakan Güneş Piramidinde şöyle bir duvar yazısına rastlıyoruz :

Quetzalcoatl (Tolteklerin beyaz tanrısı) **insanlığın en yakın dostuydu. Uygarlığı, ateşin sırrını, madenin işlenmesini hep ona borçluyuz.**

Toltek ve Aztekler, Qutzalcoatl adındaki tanrı-

yı parlak gezegenden (yani Venüs'den gelmiş olarak bilirlerdi. Başka bir yazıtta, aynı ilâh için şunlar yazılıdır :

Sonraları o, Tulla şehrinin boğucu zehirinden kaçarak eski şehir Tlapallan'a yerleşti. —— Arkadaşları ile birlikte, geldiği yere dönmek üzere kuş kılığında batı denizine doğru uzaklaştı. Çok sevdiği halkından ayrılıp gitti

Burada «Tulla şehrindeki boğucu zehiri» deyimi dikkati çekmektedir. Belki de «tanrı» diye vasıflandırılan kimseler aslında birer uzay adamıdır ve aralarında nükleer silâhlarla savaşmış oldukları için şehirlerin havası zehirlenmiş (tehlikeli derecede radyoaktivite ihtiva etmiş) olabilir. Eldeki diğer deliller, bu teoriyi destekler mahiyettedir.

İnka'ların tanrısı Virakoşa'da halkından ayrılıp gitmişti. Efsanelere göre, YUKATAN'ların tanrısı KUKULKAN 19 arkadaşı ile birlikte gelmiş tam on yıl YUKATAN'da yaşamış, halkına uygarlık ve iyiliğe götüren yasalar bıraktıktan sonra güneşe doğru uçup gitmişti.

Genel bir kaide olarak, bütün Güney Amerika'da eski medeniyetleri kuran «tanrı!» lar göklerden geliyorlar, belirli birer süre kaldıktan sonra gene uçarak geldikleri yerlere gidiyorlar. Tanrıların ortak bir özelliği «beyaz» olmaları ve çok şey bilmeleridir.

Günümüz olayları ile oranlamak için, en eski uygarlıkların kurucusu olan bu efsane tanrıları ile çağımızda bir yol kazasına uğrayarak ilkel insanlar arasına düşmüş bir yolcuyu karşılaştıralım.

Gemisi battığı için yorgun bir halde uygar yerlerden uzak bir adaya çıkan bir kazazedeyi göz önüne alalım. Adada yaşayan ilkel insanlar, kendilerinden değişik yapıda olan, kendilerinden çok fazla şeyler bilen bu kazazedeyi nasıl karşılar? Gerçi işin içinde yerlilerin yemek listesinde unutulmaz bir çeşni etkisi bırakmak ihtimali de var ama, çoğu zaman, uygar kazazede, ilkel halk tarafından üstün güçlere sahip bir yaratık gibi karşılanır. Adada kalmak zorunda bulunduğu sürede, uygar insan ilkel insanlara çok şeyler öğretir. Onların hem saygısını hem de sevgisini kazanır. Kısacası, yerliler beyaz adamı tanrılaştırırlar.

Bu gibi olaylar 19 ncu yüzyılda çok olmuştur. Afrika'nın bâkir ormanlarında bazı beyaz renkli Avrupalı avcılar tanrılar gibi karşılanmıştır.

1930 yılı Afrikasına da «beyaz tanrılar» gökten (uçakla) gelmişlerdi. Neden aynı durum en eski uygarlıklar için söz konusu olmasın? Tarih, bugünkü haliyle gerçeğe tatbik edilebilme yönünden yetersiz olmasaydı, araştırmalara dayanan ve teorileri bilimsel olarak değerlendiren bir bilim dalı olsaydı, çağımızda bilmece gibi görünen ve üzerinde durmaya değmez sanılan bir çok belgeler gerçek önemine erişmiş ve çözümlenmiş olacaktı. Tekrar ediyoruz bugünkü araştırma sistem ve araçları ile Tarih, çağımızın diğer bilimlerine ayak uydurmaktan çok uzaktır.

(Üzerinde önemle durulması gereken iki önemli noktaya bir defa daha işaret etmeyi faydalı görüyoruz.

1. Tarih'in «ilkel insanlar çağı» denilen manlarda, dünyanın bir çok yerlerinde tarih yazarının başlarında, hatta orta çağlarda mevcut uygarlığın çok üstünde medeniyet izlerine rastlanmıştır.

2. Tarih'in kapsamı içine bile almak istemediği kadar eski çağlarda, ise, yer yüzünde şimdikinden daha ileri uygarlıklar vardı. Bu uygarlıkları kuranlar bir seri felâketler sonunda yok oldular. Aralarından kurtulanlar oldu. Bu kurtulanlar hiç bir zaman eski parlak uygarlık düzeyine erişemediler, çünkü büyük bir ihtimalle çoğu, yaşadıkları çağın çoban, köylü veya işçi sınıfından kimselerdi. Ama gene de ağızdan ağıza parlak uygarlığın başından geçenleri torunlarına anlattılar. Bir süre sonra bu anlatılanlar Popol - Vuh, Ramayana, Mosola Purva gibi kutsal kitapların teması haline geldi.)

Tarih eğer bir bilimse, faydalanması gereken kaynakların hepsinden aynı ilgi ve tarafsızlık çerçevesi içinde faydalanması gerekir. Ne kadar eski çağlara ait olursa olsun, İnkalar, Mayalar, Mısırlılar, Keltler, Yunanlılar ve Hintliler çağından kalma tarih dokümanları bilimsel ilgiye lâyık kaynaklardır.

Bu görüşleri böylece ifade ettikten sonra, kitabımızın bu kısmında yapmak istediğimiz asıl araştırmanın konusuna dönüyoruz. Kuzey Amerika... Eski çağlarda Kuzey Amerika ile ilgili esrar ...Ölüler Diyarı...

Yakın geçmişte, Amerikalı arkeologlar, California'da Las Vegas'dan 35 km. uzaktaki Santa Barbara'da, Mongoloid tipte 8.000 yıllık bazı iske-

letler bulmuşlardır. Aynı tip iskeletler Güney Amerika'da da vardır. Bu da bir bakıma Kuzey'den Güney'e doğru bir göçün gerçekten vaki olduğunu ispatlar. Fakat Minnesota'da bulunan bir genç kız iskeleti işi karıştırmaktadır. Zira bu genç kız iskeleti Mongoloid ırkla ilgisi olmayan bir kalıntıdır! Arkeologlar bu iskelete «Minnesota Girl» — Minnesota'lı kız adını vermişlerdir. İskelet 20.000 yıllıktır. Kızın kemik yapısı Hind-Avrupa ırkından olduğunu göstermektedir. Kuzey Amerika'da birtakım yerli kızılderililerin atalarına ait iskeletler bulunması normaldir. Ama Hind-Avrupa ırkından bir iskelet?

Henüz Kuzey Amerika'nın bütünü tam anlamı ile keşfedilmemişken, 1850 yıllarında, Yüzbaşı William Walker adında bir Amerikan Hükûmeti görevlisi, Arizona'da Gila Nehri ile San Juan arasında bazı eski yapı kalıntılarına rastlamıştır. İncelemeler yaptıktan sonra hükümetine verdiği raporda, Yüzbaşı W. Walker şunları belirtiyordu :

«... Bu şehir kalıntılarından biri on mil uzunluktadır. Düzgün yolları geometrik esaslara göre yapılmıştır. Ev harabeleri 2-3 katlıdır. Tapınağa rastlayamadım, fakat piramit biçiminde bir iki yıkıntı gördüm. Blok taşlar kömürleşmiş bir haldedir. Birçok taş bolokları da **«camlaşmıştır»**. Şehrin güney kapısı yakınındaki bazı kayalar da erimiş ve camlaşmıştır. Buralarda eski tarihlerde büyük bir yangın olduğunu sanıyorum. Belki de bu eski şehirleri, bir yer sarsıntısı mahvetmiştir.»

Yüzbaşı W. Walker'in raporunda sözünü ettiği şehir kalıntıları, Mohava Çölü yakınındadır ve bu

havaliye çok eskilerden kalma adı ile, «Ölüm Vadisi» denir.

Şüphesiz, 1850 yıllarında Yüzbaşı Walker Nükleer silâhlar ve onların korkunç gücü hakkında bir fikre sahip değildi. Erimiş kayalara ve camlaşmış taş bloklara bir izah yolu bulmak için yangından söz etmişti. Ama biz, bugünkü bilim düzeyinde bir yangının koca kayaları eritip camlaştıracağına inanamayız. Bunun için çok daha büyük bir miktarda, meselâ atomun parçalanmasından hasıl olacak serbest enerji miktarında ısı sebebinin gerektiğini düşünebiliriz!

Bu harabeler çevresinde şimdi bile hiç bir yeşillik bulunmaması dikkati çekmektedir. Buralarda toprak verim gücünü yitirmiş gibidir. Tıpkı, üzerinde sayısız nükleer silâh denemeleri yapılan Bikini Adası ve Nevada Çölü gibi...

İncil'in Tekvin kısmında 19 ncu Bab'da Sodom ve Gomora şehirlerinin mahvı hikâyesi vardır. Bundan bir bölüme göz atalım :

«...Canın için kaç... Arkana bakma, ve bütün havzayı durmadan geç. Dağa kaç, yoksa telef olursun. Ve Lût onlara dedi: Efendim dağa kaçamam, yoksa kötülük bana yetişir ve ölürüm...»

«... Sodom ve Gomora'ya doğru ve bütün havza topraklarına doğru baktı ve gördü: Ve işte, yerin dumanı ocak dumanı gibi tütüyordu. Sodom ve Gomora üzerine gökten kükürt ve ateş yağdı. Şehirleri ve havzayı ve şehirlerde oturan herkesi ve toprağın bitkilerini yok etti. —— Fakat karısı onun arkasından geriye baktı ve bir tuz direği oldu.»

Bu metinde özellikle «yerin dumanı ocak gibi tütüyordu» ve «Gökten kükürt ve ateş yağdı» ibareleri dikkati çekmektedir. Yerden mantar biçiminde bir dumanın yükselmesi burada değişik bir ifadeyle anlatılmış gibi görünüyor. Gök yüzünden Sodom ve Gomora'ya yağan kükürt ve ateş de tam nükleer bir silâhın etkilerini hatırlatıcı şekilde anlatılmış.

Sodom ve Gomora'nın mahvı, milâttan 1900 yıl kadar önce cereyan etmiştir. İki şehrin yok olması ilâhi emirle vuku bulmuştur. Bir bakıma, Lût Peygambere yardım ve kötü insanları yok etmek için gelen melekler, uzaydan gelen insanlara benzetilebilmektedir. (Allah fikrini belirli bazı kalıplara sığdırma çabasından vaz geçecek olursak, (Ki bir bakıma buna mecburuz, çünkü Allah insanoğlu tarafından tarif edilebilir vasıfta değildir. Sadece onun akıl sınırlarını zorlayan bazı özellikleri hakkında fikir sahibiyiz.) Lût'a gelen habercilerin birer kozmonot olduklarını kabul etmek pek zor olmaz sanıyoruz.)

1908 yılı 10 Haziranında sabah saat 7 sularında Sibirya'da Kansk bölgesi halkı olağan üstü bir olaya şahit oldular. Gökte, gözleri kör edecek kadar parlak ışık yayan bir cisim vardı. Bu cisim, hızla seyrederek yere doğru yaklaştı ve bozkırlara çarptı. Çarpmadan korkunç bir parçalanma sesi hasıl oldu. O kadar şiddetli bir sarsıntı hasıl oldu ki, yer yüzündeki bütün sismograflar titreşimi kaybettiler ve çarpma yerini Baykal Gölü'nün Kuzey Batısı olarak tesbit ettiler.

Moskova İlimler Akademisi, olay yerine Pro-

fösör Kulik başkanlığında bir heyet gönderdi. Görgü şahitleri Prof. Kulik'e şunları anlattılar :

«Tunguska'dan 85 Km. uzakta bulunuyorduk. Parçalanmayı gördük ve duyduk. Çarpmadan sonra çıkan ısı o kadar yüksekti ki, gömleğimizin yandığını hissettik.»

Bu parçalanma yüzünden, Tunguska Podkamennaya bölgesinde 1500 kadar geyik bir anda ölmüş, koca bir ormandan eser kalmamıştı.

İncelemeleri sonunda Profösör Kulik, olaya bir isim takmış ve «Meteor düşmesi» demişti. Oysa bilimsel çevrelerde, bir meteor düşmesinin bu kadar büyük tahriplere yol açacağına inanılmamıştı. Çünkü tarif edilen gök cismi, muazzam bir sarsıntıya sebep olacak kadar büyük değildi.

1958 yılında, SSCB Astronomi Akademisi meseleyi yeniden ele aldı. Yapılan incelemeler sonunda, Akademi bir tek şeyi açıkladı: 1908'de bu bölgeye bir meteor düşmemişti!

1959'da Profesör Gucorgui Piekhonov ve 1962 de Profesör Ziegler de aynı bölgede incelemeler yaptılar ve raporlarında şunları belirttiler:

«Olay yerinde meydana gelen krater, bir meteorun açabileceği kratere benzemiyor. Kraterin içinde ve çevresinde meteor parçalarına rastlamadık. İncelemelerimiz sırasında, bölgede alçak radyoaktivite kaydettik. Kraterin içinden çıkardığımız bazı maden parçalarının kimyasal incelenmesi henüz bir sonuç vermedi. (daha doğrusu bu incelemelerden alınan sonuç gizli tutuldu!)

Nihayet aynı bölgede 1968 yılında yeniden tek-

rarlanan araştırmalar 1908 yılındaki parçalanma ve çarpmanın asıl sebebini ortaya çıkardı. Tunguska'ya düşen şey, bir uzay gemisiydi. O korkunç parçalanmaya, geminin atom reaktörünün sebep olduğu anlaşılmıştı. Sovyet bilginleri bu sonucu açıklamadılar, fakat bilim çevrelerinden sızan haberler, güvenilir bir doğrulukla bu sonucu veriyordu. 1908 yılından beri, olay yerinde bir ot bile yetişmiyordu.

Astrofizik bilim dalında önemli bir isme sahip olan Fransız asıllı M. Lucien Barnier, «1908 yılı Hiroşiması» adı altında yayınladığı bir incelemede bir çok esrarlı noktalar üzerinde durmuştur. Bunlardan sadece birkaçını buraya alıyoruz :

— Bir çok şahitler, yere düşen yabancı cismi bir tübe veya püroya benzetmektedir. Oysa meteorlar (gök taşları) hiç bir zaman silindirik şekilli değildir.

— Çarpma sonunda yerden gökyüzüne doğru mantar biçiminde bir alev ve duman yükselmiştir. Bu duman o kadar yükseğe kadar çıkmıştır ki, 85 kilometre uzaktaki kimseler tarafından bile rahatça görülmüştür!

— Olayı takip eden üç gün boyunca, Londra ile Tokyo arasındaki geniş alanda, geceler nisbi bir aydınlık içinde geçmiştir.

(Nükleer parçalanmalar sonunda — yer yüzeyinde vaki olmuş parçalanmalarda daha şiddetli olmak kaydı ile - serpinti veya Fallout hasıl olur. Bu serpinti ,havaya fırlayan toprak ve enkaz parçalarının ve partiküllerinin gökte bir süre asılı kalması olayıdır. Meteorolojik şartlara göre, bir süre sonra

serpinti sona erer. Ama devamı süresince havada ışıltı yaratabilir.)

At'ın Menşei ile İlgili Esrar :

İspanyolların fethi sırasında at, Amerika kıtasında tanınmıyordu. Nitekim Aztek ve İnkalar, Cortes ve Pizarre'nin binmiş oldukları atları görünce büyük bir korkuya kapılmışlardı. (Bazıları zırhlarla kaplı olduğundan ,atları zırhlı insanların birer parçası sanıyorlardı. Beyaz renkli insanlar gibi atları da tanrı zannetmişlerdi.)

Oysa, at Avrupa, Asya ve Kuzey Afrika'da çok eski çağlardan beri tanınıyordu. Eski dünyanın kalkınmasında, at önemli rol oynamıştı.

Amerika kıtasında at'ın bilinmeyişi dikkati çekici bir problemdir. Görünüşe göre at, Amerika'ya İspanyollarla gelmiş ve kısa zamanda çoğalmıştır. Bugün Güney ve Kuzey Amerika'da sayısız at vardır.

Oysa durum göründüğü gibi değildir. Nitekim 1960 yılında, Kuzey Amerika'da yapılan bazı kazılarda bulunan at iskeletleri, bilim çevrelerinde bomba tesiri yapmıştır. Bulunan at iskeletleri çok eski çağlarda yaşamış olan ve bu günkü at'ın ağababası sayılan HYPARION atına aitti.

Bu önemli keşif üzerine, bütün peleontologlar yeni bir teori üzerinde düşünmek zorunda kaldılar: Belki de at'ın anavatanı aslında Avrasya veya Afrika değil, Amerika kıt'asıdır... Diğer kıt'alara at, Behring boğazından geçerek gitmiştir!

Şüphe edilmeyecek bir gerçek varsa o da at'ın

50. 000 yıl önce Amerika kıtasında yaşadığıdır. Son raları, bilinmeyen sebeplerle at nesli Amerika'dan yok olmuştur.

Biz bu yok oluşu, Kuzey Amerika'da en eski ile yeni arasında bir uygarlığa rastlanmaması gerçeği ile birlikte mütalaa ediyoruz. Bulunan çok eski harabeler, burada çok eskiden insanların yaşadığını ve ileri bir uygarlık seviyesine eriştiklerini gösteriyor. Bu harabelerin görünüşünden, o insanların âni ve korkunç felâketlere uğradıkları anlaşılıyor. Kuzey Amerika, Güney Amerika halkı tarafından ölülerin ülkesi olarak biliniyor. Yüz yıllar boyunca, Amerika'da eskiyi yeniye bağlayan bir uygarlığa rastlanmıyor. Bu işaretlerden kolayca çıkarılacak anlam, at'ında insanlar gibi Kuzey Amerika'nın yaşamağa elverişli olmayan, felâketli ikliminden kaçıp gittiği veya insanlarla birlikle yok olduğu özetinden ibarettir .

Kuzey Amerika'da özellikle Florida ve Nevada çevrelerinde, çok eski çağlarda üstün uygarlık seviyesinde insanların yaşadığı muhakkaktır. Uğradıkları felâket sonunda, bu insanların çoğu ölmüş, kurtulabilenler ise kaçmış, göç etmişlerdir. Önceki bahislerde ısrarla belirttiğimiz gibi, bu felâketler, her şeyden fazla muhtemel olarak nükleer savaş felâketiydi.

Hafızamıza müracaat edersek şu önemli noktaları bir arada inceler ve etkisi altında kalınacak delillerin ne kadar çok olduğunu daha iyi anlarız:

— En eski uygarlıkların nükleer silah savaşları sonunda yok olduğuna dair deliller.

— Gila nehri yakınındaki ölüler Vadisinde camlaşmış kayalar.

— Eski Meksikalıların kuzeyden göç ettiklerini bilmeleri.

— At'ın kendi anavatanında yok olmuş sebebi.

— Eski insanların Kuzey Amerika'da yaşamak istemeyişi.

— Kuzey Amerika'da Sümer'lerden bile daha eski çağlara ait harabeler bulunuşu.

— Bütün Güney Amerika tanrılarının değişik bir ırktan 'beyaz ırk' oluşu.

— Mısır piramitlerine benzer piramitlerin Amerika kıt'asında görünüşü.

— Anıt ve tapınaklardaki uzay yolculuğu resimleri.

İlerdeki konularda, bu kısmen delil kısmen muamma olan gerçekler üzerinde tekrar durulacaktır.

BÖLÜM — III

1. KISIM

ATLANTİK, KAYBOLAN BÜYÜK UYGARLIK

Kuzey Amerika'da bulunan eski şehir harabeleri, Güney Amerika'da rastlananlardan çok daha eskidir. Kalıntılardan varılan sonuca bakılırsa, Kuzey Amerika'da binlerce yıl önce var olan yüksek bir uygarlık, tabiî veya sun'î bir takım âfetler sonunda mahvolmuştur. Daha önceki incelemelerimizden hatırlayacağımız gibi, İnkalar Tiahuanako'ya geldikleri zaman orada eski bir medeniyetin kalıntılarını bulmuşlardı. Maya'ların da kendi uygarlıklarını meçhul bir medeniyetin kalıntıları üzerine kurduklarını biliyoruz. Nitekim, Maya'ların yerini alan Aztekler, İspanyalı müstevlilere bu gerçeği anlatmışlardı. Gene en eski Orta Amerika medeniyetlerinden Olmek ve Toeltek ulusları da daha eski bir uygarlığın varlığından söz eden yazıtlar bırakmışlardır.

Özellikle, İnkalarda görünen ırk değişiklikleri İspanyol istilacıları hayrete düşürmüşdü. İnka denen asil sınıf, idare edilen halk sınıfından ayrıldı. Bunlar beyaz ırktan insanlardı. Kendilerinin tanrılar soyundan geldiğine inanıyorlardı. Irk saflığını titizlikle koruyor, kendi aralarında evleniyorlardı.

Kardeşler veya ana oğul arası evlenmeler bile normal sayılıyordu.

Bütün bunlardan, beyaz ırka mensup insanların, Kuzey Amerika'da mahvolan medeniyetleri yerine yenisini kurmak için güneye göç ettikleri sonucunu çıkarmak gerekiyor.

Mongoloid ırktan bazı Asyalı kavimlerin de Behring boğazı yolu ile gelerek bu beyaz insanlarla karışmış oldukları düşünülebilir. Daha ileri bir uygarlık düzeyinde bulunan beyaz ırk mensupları, bu mogoloidlere hükmetmiş olabilirler. Tanrı sayılan beyaz insanların efsaneleri, diğerleri tarafından da benimsenmiş ve onlar da Kuzey Amerikayı «atalarının toprağı» saymış, oraya «Ölüler Ülkesi» adını vermişlerdir. Kuzey Amerika topraklarında geçen felâketler,orta ve güney Amerika'da yeniden kurulan uygarlıkların insanları tarafından unutulmamış, bunlar hiçbir zaman atalarının yurduna dönmek istememişlerdir.

Bu gün elimizdeki deliller açıkça göstermektedir ki. 30-45 enlemleri arasındaki Kuzey Amerika toprakları, geçmişte çok büyük bir uygarlığa sahne olmuştur. Bu uygarlık ATLANTİK veya ATLANTİS adı ile anılırdı. 250-300.000 yıl kadar önceleri şimdikinden çok değişik olan yer şekillerine göre, ATLANTİK uygarlığının yayılma alanı Kuzey Amerika'dan Avrupa'ya (İspanya kıyılarına) kadar uzanmaktaydı.

Atlantik medeniyetinin gerçekten var olduğu ve uzaydan (başka dünyalardan gelen) atalarımız tarafından kurulduğu artık birçok bilginler tarafından ciddiyetle düşünülmektedir.

Hangi delillere dayanarak ne gibi iddialarda bulunacağımızı sırası ile açıklayacağız. Yalnız şimdilik şu kadarını söyleyeyim ki, uzaydan gelenler dünyamızda iki büyük uygarlık kurmuşlardır. Bunlardan biri (Haritaya bakınız) yerini yukarda anlatmış olduğumuz Atlantik, diğeri ise Hindistan'dan California'ya, Behring Boğazından da Avustralyaya kadar uzanan ve hemen hemen şimdiki Pasifik okyanusunun büyük kısmını kapsayan arazi üzerinde kurulmuş olan MU uygarlığı idi.

Mu ve Atlantik uygarlıklarının en yüksek çağlarında, o zamanki dünya siyasi yönden ikiye bölünmüş haldeydi. Atlantik ve Mu, hemen bütün dünyayı aralarında paylaşmış, sömürgeleştirmiş durumdaydılar. (Nitekim, Mısır'ın bir Atlantik sömürgesi olarak çok uzun yıllar manda altında yaşadığı hakkında çok belirli deliller mevcuttur.)

Bu iki büyük uygarlığın silâh rekabeti, sonunda her iki tarafın da mahvına yol açmıştır.

Tesadüfen, bu iki uygarlığında merkezleri 40 derece kuzey enlemi yakınlarındaydı. Mu medeniyetinin merkezi ise şimdiki «Ölüler Vadisi» denen Gila nehri (California) yakınlarındaydı.

Atlantik, uygarlığı iki safha halinde yaşamıştır.

İ nci Atlantik: 250-300.000 yıl kadar önce, Amerika'da Nevada ile Oregon arasındaki alanda kurulmuş, sonraları Avrupa kıtasına kadar genişlemiş ve kuzey Afrika kıyılarını sömürgeleştirmiştir. Daha önce de açıklandığı gibi, yeryüzü o zamanlar şimdikinden çok değişikti. Atlantiklilerin, kuzeyde Grön-

land adasında bulunan HİPERBORELER, doğu ve batıda ise Mu ile komşuydu.

Takriben M. Ö. 70 000 yıllarına kadar devam eden birinci Atlantik veya Atlantis uygarlığı, ilerde anlatılacağı gibi bir takım felâketler sonunda mahvolmuştu.Birinci Atlantis uygarlığından kurtulan kimseler, uzun zaman sonra ikinci Atlantisi kurmuşlardır.

2nci Atlantik : Atlantiklilerin ikinci kez tarih alanına çıkmaları iki ayrı uygarlık halinde vuku bulmuştur. Bunlardan biri, o zamanlar Atlas Okyanusunda bulunan bir kaç büyük ada üzerinde kurulmuştur. Bu Atlantik devletinin başkenti POSİDNİS idi. İkincisi ise Güney Amerika'da Peru'dan orta Amerika'da Meksika'ya kadar bir alanı içine alıyordu ve merkezi Tiahuanako şehri idi.

İkinci Atlantis uygarlığını temsil eden bu iki devlet, M.Ö. 12 000 yılında tekrar eski Atlantik medeniyeti kadar kuvvetlenmişti. Sonra Atlantik uygarlığı tamamen yok olmuş, ilerde anlatılacağı şekilde yer yüzünden silinmiştir. Son Atlantik uygarlığından kurtulan insanlar Avrupa ve Afrika'ya göç etmiş, oralarda yeni uygarlıklar kurmuşlardır. Gittikleri her yere uygarlık ışığını taşıyan Atlantikliler, geçirdikleri felâketlere rağmen yerli halka oranla çok üstün bilim seviyesinde olduklarından tanrılar gibi karşılandılar.

Büyük bir ihtimalle, eski uygarlıklar diye tarihçilerin kabul ettiği ulusların mitolojisindeki insan şekilli tanrılar, Atlantikli bu âfet artıklarıydı.

Mısırlılar, Atlantik ötesinden gelen bu yabancılara açıkça ATLANTİKLİ demişlerdir. Yunanlılar

ise, gelenlerin menşeinin feza olduğunu ileri sürmüş ve onları tanrı yerine koymuşlardır.

Felâketten kurtulup da Güney Amerika kıyılarına kadar erişen bir kısım Atlantikliler, yerleştikleri yere İŞTAR adını vermişler ve kendi ulusal adlarını da ATLANTLAR diye muhafaza etmişlerdir.

Ülkelerinin mahvolmasından sonra kurtulup başka yerlere göç eden Atlantikliler yerlerde yaşayan insanlara bir çok yeni şeyler öğretmişlerdir. Milattan 7-8 bin yıl önce Sis, Ur, Abidos, Memfis, Teb, Karnak ,Heliopolis gibi şehirlerin birden bire uygarlaşması, astronomi, yazı, mimari, tıp, madencilik gibi alanlarda yüksek bir bilim düzeyine erişmesi olayı da bu şekilde izah edilebilir. Tarihin insan oğlu için uygarlık başlangıcı diye tanıdığı bu eski siteler aslında Atlantik uygarlığının mirasına konmuşlardır.

Mısır piramitlerinde bulunan hiyeroglif'ler Atlantiklilerin Mısırlılara öğrettiği bilimleri ebedileştirmiştir. Diğer şehirlerdeki harabeler de 20 nci yüz yıl insanına çok şey öğretecek eserleri saklamaktadır.

Tiahuanako şehrinin rahipleri, Atlantik uygarlığının en ileri bilimsel sırlarından bazılarını bilirlerdi. Fakat bu bilimler KUTSAL sayılır ve herkese ifşa edilmezdi. Rahipler, kendi seçtikleri kabiliyetli gençleri özel surette yetiştirir ve bilimsel sırları emanet edebilecekleri rahip adayları olarak hazırlarlardı. Atlantik'den dünyanın geri kalan kısmına miras kalan bilim o kadar ileri bir seviyede idi ki; Rahipler elektrik, nükleer enerji, antigravitasyon gibi konularda bile vukuf sahibiydiler.

Mısır'da da gene rahipler Atlantik uygarlığının bilimsel sırlarını titizlikle saklamışlardır. Bu sırlardan sızanlar, yüzyıllar boyunca Mısır ve çevresinde olağan üstü bilgin kişilerin muhafazasında kalmıştır. Haçlı seferleri sırasında Kutsal Topraklara gelen bazı hristiyanlar (bu arada bilhassa Templar tarikatına mensup şövalyeler) Arap bilginlerinden çok şeyler öğrenmişlerdir. (Haçlıların İslâm dünyasından edindikleri bilgiler, giderek Avrupa'da Rönesans çağının açılmasını sağladı. Kimya, Astronomi, Fizik, Matematik, Felsefe, madencilik ve pratik el sanatları konusunda haçlılar, Arap ve Türk bilim adamlarından sayısız şeyler öğrendiler. O çağda Avrupa ile İslâm dünyası arasındaki uygarlık seviyesi farkı o kadar büyüktü ki, gerek yakın doğudan gerekse İspanyadaki Endülüs Müslümanlarından alınan bilimsel esasları Avrupa uzun süre hazmedemedi. İbni Sina'nın EL KANUN isimli tıp eseri, 19ncu yüzyıl başlarına kadar Avrupa üniversitelerinde ders kitabı olarak okutuldu. Nasreddin TUSİ ve Uluğ Bey gibi Müslüman Türk astronomları modern astronominin öncüleri olmuşlardır. Cebir, bir bilim olarak müslüman uygarlığı tarafından başlatılmış, Logaritma, Amr' Harizmi adında bir müslüman - Türk bilgini tarafından ilk defa kullanılmıştır. Avrupai Fizik, Kimya, Matematik, tıp ve eczacılık yönlerinden sonradan geliştirdiği birçok pratik buluşları, orta çağda İslâm dünyası ile giriştiği temaslar sayesinde başlatabilmiştir.

Orta Çağda ilk elektrik lambası :

Edison'dan yüzyıllarca önce 12 nci asırda, bir

yahudi hahamı ilk elektrik lambasını Fransa Kralı Aziz Louis (IX ncu Louis)in huzurunda denemişti. Bu camdan yapılmış bir mahfaza içinde, yağ ortasında bulunan bir ince bakır telden ibaret ilk elektrik ampulü, o çağın insanlarının şaşkın bakışları önünde. çevreyi gündüz gibi aydınlatıyordu! Jeşiel adındaki bu yahudi, sırrını hiç kimseye vermeden ölüp gitti. Haham, kapısına gelen düşmanlarına karşı da elektrikli bir savunma tertibatı almıştı. Pencereden bakıyor, durumu tehlikeli görünce «bir çiviye» (ya da devreyi kapayan bir komütatöre) basıyordu. Çiviye basılınca, sokak kapısında mavi bir ışık parlayıp sönüyordu. Eğer istemeyen ziyaretçi, kapının bakırdan yapılmış aksamına el atmakta ısrar ederse, başına acaip şeyler geliyordu. Eli kapıya yapışıyor, vücudu titriyor, sarsılıyor, savrulup yere düşüyordu. Jeşiel bu sırrı Mısır'a yapmış olduğu bir gezi sırasında öğrenmiş olduğunu yakınlarına anlatmıştı. (Paris Şehir arşivi notlarından.)

Gerçek Olan Efsane

Kaybolan eski uygarlıklar arasında ATLANTİK, büyüleyici bir isme sahiptir. Binlerce yıldan beri, bu esrarlı medeniyet hakkında çok konuşulmuş, esrar perdesinin açılması için yoğun çabalar gösterilmiştir.

Atlantik uygarlığının bir hayal muhsulü mü yoksa gerçek mi olduğu üzerinde geniş tartışmalar yapılmıştır. Büyük Yunan filozofu Aristo, Atlantiğin eski yunan şairleri tarafından yaratılmış bir hayal olduğunu iddia ederdi. Buna karşılık Tarihin babası

Heredot, Atlantiğin gerçekten var olduğuna inanırdı!

Bu uygarlık hakkında yazılmış olan cazip yazılar ve şiirler, eski çağların insanlarını ona hayran etmişti. Milattan önce 700 de. Yunanlı şair Hesiad, Atlantik'i mutlu insanların adası diye tanıttı ve methetti. Romalı şair Horace ise iç savaşlardan sonra Mutlu insanların adasını kendi halkına örnek olarak göstermişti. Rivayete göre, Romalıların İspanya valisi Sertorius Quintus (M.Ö. 83), Cadix limanına demirli gemilerin tayfalarından Mutlu İnsanlar Adası hakkında hikâyeler dinlerdi.

Atlantik bir ada mı yoksa bir kıta mıydı? İkinci Atantik uygarlığının Atlas okyanusundaki büyük adalar üzerinde kurulmuş olduğunu biliyoruz, fakat bu adalar kıta büyüklüğünde idiler.

15nci yüzyılda, bir takım maceraperest insanlar (C. Colombus), Atlas okyanusundaki bazı adaları keşfederek Amerika kıtasına kadar sokuldular. O zamandan bu zamana kadar, insanoğlu durmadan araştırdı ve karanlık görünen birçok hususları ortaya çıkardı.

Daha sonra kısa zaman öncesine kadar, Homer'in İlyada'sında bahsi geçen Truva şehri de bir hayal mahsulü diye biliniyordu.

Oysa Schliman, Homer'in eserinden faydalanarak Truva şehrinin nerede bulunması gerektiğini hesaplayabildi ve kazılar sonunda gerçekten bir Truva şehrinin geçmiş zamanlarda var olduğu ortaya çıktı. Eğer İlyada bir masal, destan veya hayal mahsulü bir efsane sayılmağa devam etseydi, Truva şehrinin

kalıntıları dünyanın sonuna kadar toprak altında kalacaktı.

Bu gün, Atlantik uygarlığının gerçekliği de en fazla bir Schliman araştırıcılığı ,azmi ve sebatı ile kesinleşecek kadar anlaşılmış, belirmiş durumdadır.

Atlantik uygarlığı hakkında bize en eski bilgiyi büyük Yunan filozofu vermektedir. Platon, CRİTİAS ve TİME isimli iki eserinde, kaybolan Atlantik uygarlığı konusunda geniş bilgi vermektedir. Bazı bilim adamları Platon'un bu eserlerinde sözünü ettiği Atlantik'in bir ibret amacıyla yazılmış olduğunu ileri sürmüşlerdir. Acaba gerçekten, bu büyük bilgin kendi zamanının modasına uyup Mutlu İnsanlar Adası'ndan ilham alarak insanlara ahlâk dersi mi vermek istemişti, yoksa bir Atlantik uygarlığının yaşanmış olduğuna inanıyor muydu? Platon'un elinde, yazdıklarını ispatlayacak belgeler, dokümanlar var mıydı?

Şurası muhakkak ki, Platon'un talebeleri, hocalarının Atlantik hakkında anlattıklarını gerçek olarak kabul etmişlerdi. Bunlardan CRANTOR, (M. Ö. 375-335) Platon'un kurmuş olduğu Akademi'de felsefe öğretmeniydi ve hocasının Atlantik teorisini gerçeklere dayanan bir inanç olarak benimsemişti.

Yüzyıllar boyunca bütün dünyada, bilginler, maceraperestler ve define arayıcıları Atlantik kıtasının yerini ve uygarlığının izlerini arayıp durdular.

İtalyan Campanella, 1611 yılında «GÜNEŞ ŞEHRİ»ni kaleme aldı. Bu eserdeki şehir, Platon'un anlattığı Atlantik'in başkentine çok benziyordu. Ama Campanella, yazdığı bu eser yüzünden 30 yıl hapse mahkûm oldu.

İngiliz filozofu FRANCIS BACON (1561-1626), Platon'un Atlantik'inin Avrupa ve Amerika kıtaları arasındaki alanı (Atlas okyanusunun kuzey bölümünü) kapladığını kabul ederdi. Amerikalı Augustus le Plongeon, Maya'ların ellerinde Atlantik medeniyetinin son çağları ile ilgili belgeler bulunduğuna inanıyordu. Bu belgeler M. Ö. 10.000 yıllarına aitti, yani aşağı yukarı Atlantik uygarlığının ikinci kez mahvı sıralarında düzenlenmişti. Profesör Plongeon MAYA belgelerinin otentikesinden emin bulunduğunu belirtmiştir.

Marburg'lu Alman Profesörü Hermann WIRTH, Atlantik uygarlığının tarihî bir gerçek olduğundan şüphe etmemek gerektiği fikrindedir. kendisi, bu uygarlığın kuzey sınırını, İzlanda civarında aramıştır.

Profösör Hermann Wirth, İzlanda ve Helgoland adaları civarında yaptığı su altı araştırmalarında, batık bir şehrin kalıntılarına rastlamıştı. Gün ışığına çıkartmış olduğu Silex taşından yapılmış 14 parça eski eşyayı, tetkik edilmesi için Kiel Jeoloji entitüsüne gönderdi. Bu 14 parça içinde iki tanesi biblo-heykel tipindeydi. Diğerleri yapı işlerinde kullanılan işlenmiş taş parçalarıydı. Enstitüde bu taşlar üzerinde yapılan araştırmalar kesin bir sonuç vermedi.

Onbinlerce yıl deniz suyu altında kalmış olan bu taşlar basınç ve kimsayal tuzların etkisiyle özelliklerini kaybetmişlerdi. Kesin bir yaş tesbiti yapılması imkânsızdı. Yalnız, işlemeler çok dikkati çekti. Bunlar, tanınmayan, yani yer yüzünde o zamana kadar eşine rastlanmamış bir sant türü ile işlenmişlerdi. Bu görüşe tarihçiler de katıldılar. Profesör Wirth, deniz

altında bir şehir harabesi bulunduğunu ve bunun kalın bir çamur tabakası altında kalmış olduğunu iddia ediyordu. 1930 yıllarında vaki olan bu araştırmaların genişletilmesi için Alman Hükümetinden yardım istedi. Fakat Almanya gibi zengin ve teknolojik imkânlara sahip bir devlet için bile, yapılacak iş son derece pahalı bulundu. Profesör Wirth'in araştırmalarından kesin bir sonuç çıkarmak, şimdilik imkânsız gibi görünüyor. Ama bu teşebbüs halinde kalan inceleme dahi, Atlantik uygarlığının varlığı ve gerçekliği konusunda bir delil sayılır.

Kanaatimizce, Atlantik esrarını araştırmanın en uygun yollarından biri Platon'un eserleri üzerinde daha etraflı incelemeler yapmaktadır. İsterseniz birlikte TİME'nin 25-26 ncı kısımlarından aşağıdaki satırları okuyalım:

«SOLON, Mısıra yaptığı bir gezi sırasında mabed şehri SAİS'e de uğramıştı. (1). Solon'a, şehrin ileri gelenleri tarafından sıcak bir hüsnü kabul gösterildi. Mabed rahipleri ona, şehrin en ilgi çekici yerlerini gezdirip açıklamalar yaptılar. Solon, bu rahiplerin üstün bilimlerine hayran kaldı. Sais rahiplerinden öğrendiklerini kendisinden başka hiç bir yunanlının bilmediğine inandı. Yine bir gün rahiplerle eski tarih hakkında konuşma yaparken, ona OGYGESDEUCALION - DARDANUS'dan söz ettiler (2). Solon her fırsatta, rahiplerden duydukları

---

(1) Firavun Amasis'in başkenti. (Heredot tarihi 162-182nci sayfalara bakınız.)

(2) Dünyamızın tarihler boyunca geçirdiği üç büyük tufan.

nı kesinlikle öğrenmeğe ve zihnine yerleştirmeğe çalışıyordu. Onun bu bitmez tükenmez merakı, yaşlı bir Sais rahibinin ilgisini çekmişti. Bir gün Solon'a yaklaşarak:

«— Solon, Solon! dedi. Siz Yunanlılar daha çok gençsiniz.

Her zaman da çocuk kalacaksınız. Aranızda ihtiyarlar yok!

— Ne demek istiyorsunuz? diye Solon sordu.

— Ruhsal yönden çok gençsiniz, çünkü tarih öncesi gelenekler den ve bilimlerden yoksunsunuz. Bilimsel yönden çok geridesiniz. Binlerce sebepler yüzünden sayısız insanlar mahvoldu. Nice uygarlıklar söndü, yerlerine yenileri parladı.

Sizde anlatılana göre, HELİOS (Güneş)'un oğlu PHAETON babasının arabasını kullanırken, babası kadar usta bir sürücü olmadığından dünya yüzünü ateşe verdi. Bu yüzden binlerce insan yanarak mahvoldular. Phaeton da ölüler arasındaydı! Hayır Solon, bunlar masaldan başka şey değil. Bu gibi uydurmaların hiç bir bilimsel değeri olamaz. Gerçek olan, uzayda oluşan tabii hadiselerdir. Bu hadiseler dünyamızı da etkiler. Siz Yunanlılar, geçmişte bir çok defalar tabii afetlere maruz kaldınız. Başınıza gelenlere bilimsel sebepler arayacağınız yerde her olayı bir masalla, bir efsaneyle izaha yeltendiniz. Oysa biz Mısırlılar, bazı coğrafi sebeplerle bu âfetlerden uzak kaldık. Bu sayede, tarihimizi, eski geleneklerimizi unutmadık, bilimsel seviyemizi her geçen yıl biraz daha yükselttik. Halen mabetlerimizde sakladığımız tarih belgeleri, bizi 9 000 yıl öncesi-

ne kadar götürür. Bu belgelerden bazıları, eski Atinalıların çok kuvvetli bir ordu tarafından mahvolmalarını yazar. Bu güçlü ordu Atlantik Okyanusunun ötesinden geliyordu. Bütün Avrupayı, Afrika'nın kuzeyini ve bu arada da Mısır'ı sömürge haline sokmuştu. O zamanlar bu büyük denizin büyük bir kısmının yaya olarak aşılması mümkündü. Herkül sütunları. (Cebelüttarık) karşısında çok büyük bir ada vardı. Bu ada o kadar büyüktü ki, yüz ölçümü Libya (Eskiden Batı Afrika'ya Libya denirdi) ve Asya'nın toplamı kadardı. Bir çok irili ufaklı adalar, bu büyük adayı Avrupa kıyılarına daha da yaklaştırıyordu. Sais'den yola çıkan bir kimse, Herkül Sütunlarından geçip adalar yolu ile bu büyük kıtaya ulaşabiliyor, oradan Asya'ya ve yoluna devam ederek tekrar Sais'e varabiliyordu. (3) Bu eski kıta üzerinde kudretli hükümdarlar vardı. Dünyanın büyük bir kısmı onların egemenliği altındaydı. En eski ve en kudretli kralların adı ATLAS'dı. (4) Bu yüzden, ülkenin adı Atlantik olmuştu. Atlas'ın ikiz kardeşi, ülkenin Herkül Sütunlarına kadar olan kısmına hükmederdi. (Sristias II nci kısım) Cadis karşısındaki kendi limanlarının adı Gadiros'du. (İspanya'daki bu günkü Cadix mi?)

Daha sonraları Atlantik kıtasında korkunç zel-

---

(3) O zamanlar Mısırlılar dünyanın yuvarlak olduğunu biliyormuydu?

(4) Atlas, göklere destek olduğu ifade edilen bir tanrıdır. Bu mitoloji kahramanı aslında Yunan menşeli değildir. Yunanlılar tarafından sembolik olarak kuvvet ve kudretin temsilcisi sayılmıştır.

zeleler oldu. Dağlar ateş püskürdü. Bir gün içinde koca bir kıta sulara gömüldü. Bu felâketten kurtulanlar ancak yüksek dağlarda yaşayanlar oldular. Bunlar Halk tabakasından en cahil, en basit kimselerdi (5). Bu sebeple, kurtulanlar, gittikleri yerlerde batık Atlantiğin üstün uygarlığını temsil edecek kudrette değillerdi. Ancak, eski vatanlarında görmüş olduklarını anlatabiliyorlardı. Onların anlattıkları da, bir zaman ağızdan ağıza nakledildikten sonra şekil değiştirdi ve unutuldu. Ama, kurtulanlar arasında çok az sayıda bazı bilgin kişiler, ulaştıkları yerlerde birer bilim meşalesi oldular. Yeni yurtlarındaki insanlara çok şeyler öğrettiler. Biz Mısırlılar, bu gibilerinden faydalandık. Mabedlerimiz, halen Atlantik uygarlığının üstün biliminden birçok esasları muhafaza etmektedir. İşte taptığınız tanrıların isimleri, eski Atlantik uygarlığı çağındaki hükümdar ve prenslerinin, prenseslerinin isimlerini bu yüzden taşır Solon. Fakat siz işin aslını bilmezsiniz. Meselâ Neptün, aslında Atlantiki ilk kuranlardan biridir. Oysa siz Yunanlılar, onu bir tanrı diye tanırsınız. Anlattıklarımı iyi dinle Solon! Çünkü sana söylediklerim, zamanın derinlikleri içinde kaybolmuş, insan oğlunun en eski tarihidir.

---

(5) İnka, Maya, Toltek ve eski Hint yazıtlarındaki ilkel anlatışın bu suretle izahı mümkün. Kurtulanlar eski uygarlık hakkında çok şey biliyorlardı, fakat aynı uygarlığı canlandırmak bir yana ,gerçekleri bilimsel bir dille anlatmak yeteneğinden bile yoksundular. Ama bu durum, hâtıralarını nakletmelerine engel olmadı.

Neptün, Clito ile birleşti ve yaşadıkları yerin çevresini kuvvetli bir duvarla çevirdiler. Bu birleşmeden, beş defa ikiz erkek çocuk doğdu. Neptün, adayı on bölüme ayırdı ve her bölümü oğullarından birine verdi. Büyük oğluna, adanın en verimli ve en geniş arazisi olan anasının toprağını ayırmıştı. Onu bütün diğer kardeşlerinin üzerine hakim kıldı. Diğer kardeşlerin de her biri birer kral oldular. Neptün, oğullarının yanına adamlar katarak onları adanın başka başka yerlerine dağıttı.

Büyük oğulun ismi ATLAS'dı. Bu suretle, kıtanın ismi ATLANTİK oldu. Atlas'ın ikiz kardeşi GADİR'e ülkenin doğu kıyıları düşmüştü. Siz Yunanlılar, onu Eumele adı ile tanırsınız. Bu bölge GADİRİK olarak tanındı.

Neptün'ün diğer ikizlerinin isimleri söyleydi :

İkinci İkizler : AMPHERES VE EUMON,
Üçüncü İkizler : MNESE VE AUTOCHTONE
Dördüncü İkizler : ELASİPPE VE MESTOR
Beşinci ikizler : AZAES VE DİAPREPES

Neptün ve ondan olanlar ve tekrar onlardan olanlar, nesiller boyunca adaya hükmettiler. Yıldan yıla genişlediler hüküm alanlarını genişlettiler. Daha önce de söylediğim gibi, Batı İtalya ve Libya, hattâ Mısır bile onların hükmü altına girmişti. Atlantik zengin bir ülkeydi. Toprakları verimli, madenleri boldu. Bilhassa altın ve gümüş madenleri çok elde ediliyordu. Halk çok çalışkandı. Toprak karış karış işlenmiş, şehirlerde büyük yapılar saraylar, mabedler inşa edilmişti. Ada çevresindeki küçük adaların her biri, köprülerle birbirine bağlanmıştı. Denizden, büyük adanın merkezine doğru bir kanal açılmıştı. Bu

kanalın genişliği 100 metre, derinliği 15 metre, uzunluğu da 750 km. idi. Böylelikle büyük denizden (Okyanustan) gelen gemiler, kolaylıkla adanın merkezine kadar sokulabiliyordu.----»

Platon'un eserlerinden anlaşıldığına göre, batık Anlatik kıt'asının aranması gereken en uygun yer Cebelitarık boğazının batı kısımlarıdır.

Atlantik kıtası hakkında hiç bir eski yazıt ve belge, Platon'un eserlerinde verilen coğrafi ölçülerden fazla farklı değildir.

Bu gün, Modern tarihçiler, Truva harabelerinin Schliman tarafından ve salt İlyada'daki anlatımdan faydalanılarak ortaya çıkarılmasından biraz olsun ders almış bulunduklarından, eski belgelerin daha büyük bir önemle göz önünde tutulmasına dikkat ediyorlar. Homeros'un efsanesi nasıl Schliman'a bir zafer kazandırdıysa, Platon'un Time ve Critias'ı da yakında başka bir bilgine ün ve şan kazandıracaktır. Bundan hiç şüphe etmiyoruz.

Öte yandan, dikkati çekici bir gerçek te şudur ki, Arkeolog Henry Schliman yalnız Truva harabeleriyle ilgilenmekle kalmamış, Atlantik esrarını da araştırmıştı. Schliman'ın bu yöndeki çalışmalarından elde ettiği sonuçlar hem Atlantik esrarının kendisi kadar muammalı hem de aynı derecede ilginçtir.

2. KISIM

HENRY SCHLİEMANN'IN GİZLİ VASİYETNAMESİ

Truva şehrinin, Kelt ırkından Pelasg'lar tarafından kurulmuş olduğu söylenir. Eski efsanelere ba-

kılırsa, bu şehrin kuvvetli surları Apollon ve Poseidon isimli tanrılar tarafından inşa edilmiştir. Burada Poseidon adı özellikle dikkatimizi çekiyor, zira Poseidon Atlantik'te de tanınıyordu.

Homer, İlyada ve Odisse destanlarında Truva savaşlarını asrımıza kadar canlılığını koruyan bir dille anlatmıştı. Bu destanda, Miken Kralı Agamemnon idaresindeki Akha'ların Truva şehrini on yıl süreyle kuşatmaları olayı epik bir dille anlatılmıştır. Truva ile Akhalar arasındaki çatışma, Truva kralı Priam'ın oğlu Paris'in, Akha saraylarında misafir bulunduğu sırada Helen isimli bir Yunan Kraliçesini kaçırmasından dolayı çıkmıştır.

Uzun süre Yunanlıların saldırılarına karşı kahramanca dayanan Truva, sonunda Homer'in kahramanı Ulis'in meşhur Tahta At hilesi yüzünden yenilir ve düşman eline geçer. Yunanlı galipler, Truvalılara çok gaddarca davranırlar. Katliamdan kurtulan Truvalılar «atalarının yurdu» diye bildikleri yerlere kaçarlar. Bu yerler özellikle Fransa topraklarıdır. (6)

1871 yılında Alman arkeologu Henry Schliemann, Homer'in eserlerini ciddiyetle ele alarak Truva şehrinin nerede olması gerektiğini düşündü.

---

(6) Truvalıların şimdiki Marsilya'da Massilya şehrini kurdukları, Güzel Kraliçe Helen'in sevgilisi Paris tarafından da şimdiki Paris'in kurulduğu söylenir. Haçlı seferleri sırasında Türklerle karşılaşan Franklar, kendilerini Türklerle akraba sayıyor buna karşılık Bizanslı Rumlara düşmanlık hissediyorlardı. Cedlerinin Türkiye'den geldiklerini biliyorlardı.

Elinde, Homer tarafından tarif edilen arazi şekillerinden başka hiçbir delil yoktu. Bu cümlenin altını önemle çizdik, çünkü tarih araştırmalarında esatır veya efsane ile gerçek arasındaki ilişkiyi mümkün olduğu kadar göz önünde tutmak emelindeyiz. Bırakın Odise ve İlyada hikâyelerini, Homer'in kendisinin bile gerçek bir kişi olarak yaşamış bulunduğundan şüphe edenler varken, efsane sayılan bir takım hikâyelerin gerçekle yakın ilgisinin ortaya çıkması, şüpheci tarihçilere ve onların anlayışına indirilmiş sert bir darbe oluyor. Nitekim Schliemann, Homer'in tarifinden faydalanarak Truva harabelerinin kesin yerini bulmuş ve o tarihî şehri gün ışığına çıkarmıştır. Bundan alınması gereken ders ortadadır. Efsane, destan, masal bildiğimiz bir çok eski yazılar, belgeler az veya çok gerçeği anlatıyor olabilir. Bunların dikkatle incelenmesi, hiç olmazsa tarihsel değerleri konusunda bize bilgi verecektir.

Gene Truva hikâyesine döneceğiz. Schliemann'ın yaptığı kazılar sonunda ortaya çıkan Truva şehrinin kalıntıları altında (daha eski devirlere ait olduğu anlaşılan) daha ilkel bir şehir harabesi bulundu! Truva şehri, bu ilkel şehrin kalıntıları üzerine bina edilmişti. Şüphesiz iki şehrin çağları arasında uzun zaman farkı vardı. Bu ilkel şehirde, Hind-Avrupa stilinde toprak kaplar, vazolar heykeller v.s. bulunmuştu. Vazoların çoğu, kuş biçiminde işlenmişti. Tanrıça Minerv'i (7) temsil ediyorlardı. Bulunan si-

---

(7) Minerv Kelt'lerin tanrıçasıdır. Ana (Mutter-Mather) kelimesi Minerv'den türemiştir. Minerv Apollon ile birlikte görülürdü. Men kökünden gelir.

lahlar prehistorik İsviçre ve Danimarka silahlarına benziyordu. (8)

Başlangıçta sadece Truva harabelerini aramak için işe girişmiş olan Schliemann, bu ilkel şehir kalıntısında bulduğu eserler üzerine daha esrarlı, daha karanlık bir konuda araştırmalara girişti. Elde ettiği tarihî eserler, meşhur arkeologu batıya, Atlantik kıtasına itiyordu!

Henry Schliemann Truva esrarını çözer çözmek Atlantik konusunu ele aldı ve uzun araştırmalar yaptı. Nasıl bir sonuca vardı? Atantik esrarını çözebildi mi? Bilemiyoruz. Büyük bilgin bir süre sonra araştırmalarını durdurdu ve vardığı sonuç hakkında hiç bir açıklama yapmadı. Neden? Korkuyor muydu? Belki de.

Schliemann'ın korkusu ne olabilirdi? Belki de keşfettiği şeyi, içinde yaşamakta olduğu asrın anlayamayacağı ve hazmedemeyeceği kadar korkunç - veya şaşırtıcı - bulmuştu! Truva şehrinin kalıntılarını bulmak, önemli bir buluştu. O sayede ün kazanmıştı. Ama Atlantik konusunda tam bir kanaate vardı ise; yani o uygarlığı uzaydan gelen kimselerin akla sığmayacak kadar uzun zaman önce kurmuş olduğunu anladı ise, öğrendiklerini çağının insanlarına kabul ettirmeye çalışması çılgınlık olacaktı. Çünkü ortaya çıkarmış olduğu şey, bu güne kadar bilinen tarihi alt üst edecek, üstelik İncil'in anlattığı şeylerden bazı bölümlere de aykırı düşecekti.

---

(8) Schliemann Truvada bulduklarını Fransaya kaçırtmıştır. Şimdi bunlar Paris'te teşhir edilmektedir.

Ölmeden önce, Schliemann bir vasiyetname bıraktı. Varisi olan torunu bu vasiyetname ile önemli miktarda paraya kondu. Torun, bu para ile dedesinin bıraktığı yerden araştırmalarına devam edecekti. Schliemann, torununun çağında, ortaya çıkacak olan gerçeğin daha kolay hazmedileceğini ummuştu.

1912 yılının 20 Ekim günü Henry Schliemann'ın varisi olan torunu Dr. Paul Schliemann The New York Amerikan isimli gazetede bir makale yayınladı :

BÜTÜN MEDENİYETLERİN DOĞDUĞU YER OLAN ATLANTİK'İ NASIL BULDUM?

«1890 yılında, **dedem Henry Sshliemann, ölümünden, birkaç gün önce en yakın bir arkadaşına mühürlü bir zarf teslim etmişti. Zarfın üstünde şunlar yazılıydı:** Ailemden birine, özellikle torunum Paul'a, vasiyetnamemde açıkladığım konularda araştırma yapacağına şeref sözü verdikten sonra teslim edilsin.

Ayrıca bana verilecek olan bir mektupta da şunlar yazılıydı :

Büyük sır, mühürlü bir zarftadır. Gece kuşu biçimindeki vazoyu kır. İçindekiler kaybolan büyük Atlantik uygarlığı ile ilgilidir. Sais mabedi doğusundaki ŞAKUNA harabelerini araştır. Çok önemlidir! Tezimi kuvvetlendirecek deliller bulacaksın. Gece geliyor... Allahaısmarladık.

Bu mühürlü zarflar, işaret edilen zaman gelin-

ceye kadar dedemin yakın arkadaşı tarafından Paris'te bir banka kasasında muhafaza edilmişti.

Almanya, Rusya ve doğudaki tahsil hayatım sona erince, dedemin yürüdüğü yolda araştırmalar yapmaya karar verdim. Saklı belgeler, dedemin arkadaşı huzurunda yaptığım yeminden sonra 1906 yılında elime geçti. Zarfı açınca, bazı fotoğraf ve kâğıtlar buldum. Birinci kâğıtta yazılı olanlar şunlardı :

«Bu zarfı açan, bitiremediğim araştırmalarımı tamamlayacağına dair and içsin. —— Çalışmalarım sonunda nihayet anladım ki, Atlantik yalnız şimdiki okyanusun yerini kaplayan büyük bir kıta değil, aynı zamanda bir çok büyük medeniyetlerin de beşiği olmuştur. Zarftaki diğer belgeleri dikkatle incele, çünkü başarıya onların sayesinde erişeceksin. La Banpue de France'da (Fransa Bankası) araştırmaların için yeterli para vardır. Bu konuda bilgiyi sana zarfı verenden al. Her şeye kaadir Allah, çalışmalarında sana yardımcı olsun.

İMZA

İkinci belgede ise şunlar yazılıydı :

1873 yılında, Hisarlık'taki Truva harabelerini kazarken, harabelerin altında, Truva Kralı Priam'ın hazinelerini buldum (9). Diğer şeyler arasında acaip tarzda işlenmiş, büyükçe bir bronz vazo dikkatimi çekti. Vazonun içinde, bilmediğim bir madenden yapılmış, ne işe yaradığını anlamadığım bazı eserler,

(9) Son Truva Kralı. Paris ve Hektor'un babası.

aynı meçhul madenden yapılmış paralar, kemikten kabartma süs eşyaları vardı. Vazonun üstünde hiyeroglif harflerle ATLANTİK KRALI CHRONOS'a yazılıydı. (10)

B harfi ile işaretlenmiş bir diğer vesikada da şunları okudum :

1883 yılında, Paris'teki Louve Müzesinde saklanan Güney Amerika uygarlıklarına ait eserleri (Yani Tiahuanako kazılarından elde edilen eserler) inceledim. Bunlar arasında bazı parçalar, Priam'ın hazinesinde bulduğum eşyaların aynıydı!

Bu iki seri eski eserlerin birbirine bu derece benzemesi bir tesadüf olamazdı. Aradaki tek fark, müzede gördüklerimde hiyerogliflerin bulunmayışıydı. Çok heyecanlanmıştım. Büyük bir keşfin eşiğinde olduğumu hissediyordum. Uzun uzadıya incelemeler yaptım. Vardığım sonuç şu oldu: Truvada bulduğum ve müzede gördüğüm eski eserlerin hepsi aynı meçhul madenden yapılmıştı. İşçilikleri de aynıydı. Meçhul madeni modern bir lâboratuvarda incelettim. İçinde plâtin, âliminyum ve bakır karışımı bulunduğunu öğrendim. Ama alaşımda başka ma-

---

(10) Yunan Mitolojisinde Zeüs'ün babası olarak geçen Cronus'un burada Atlantik Kralı olarak anılması dikkati çekicidir. Yunanlıların insanları (yani Atlantik'ten gelen ve kendilerine uygarlık, düzen, bilim getiren insanları) tanrılaştırmış oldukları yönündeki tez, bu suretle desteklenmiş oluyor.

denler vardı ve neler oldukları keşfedilemiyordu. Böyle bir alaşımı yapacak teknik seviyesine bugün bile erişmiş olmadığımız dikkati çekiyordu! Dünyanın iki ayrı ucundan gelen bu eserler aynı bileşimi ve aynı işçiliği nasıl haiz olabilirdi? Şüphesiz, her ikisi de ortak bir menşeden çıkmışlardı. Hangi menşeden?

İp ucunu, vazo üzerine kazılı yazı ele veriyordu: ATLANTİK KRALI CHRONOS'A... Evet bu eserler Atlantik uygarlığı ile ilgiliydi. Bu keşif beni, daha çok çalışmaya itti.

Kısa süre sonra, Saint Petersburg (şimdiki Leningrad) Müzesinde bir eski Mısır Papirüs'ü dikkatimi çekti. Papirüs, eski Mısır'ın ikinci sülâle çağına aitti. M. Ö. 4571 yıllarında yazılmıştı. Yazıdan anlaşıldığına göre, papirüs'ün yazıldığı çağdan 3350 yıl (toplam olarak günümüzden 8.000 yıl önce) öncesi, o zamanın Firavunu, atalarının ülkesini aratmak üzere bir keşif heyeti göndermişti. Papirüste geçen atalar, Hiyerofant'lar yani ermiş rahiplerdi ve onların ana yurdu da Atlantik ülkesiydi. Keşif heyeti, 6 yıl sonra, bir sonuca varamadan geri dönmüştü.

Mısırlı tarih yazarı Maneton, Atlantik egemenliğini (Mısır üzerine mi?) 13.000 yıl, Atlantik çağının başlangıcını ise 16.000 yıl öncesi olarak kabul eder.

Miken (11) uygarlığı kalıntılarında bulunan Aslanlı Kapı'da şöyle bir yazıya rastladım: MİSOR, THOT'UN OĞLUDUR.

---

(11) Miken uygarlığı M.Ö. 2400—1400 yılları arasında Girit'de yaşamış bir krallıkla ilgili.

Thot ise (12) bildiğime göre, Atlantik Kralı Chronos'un bir kızı ile evli olan Atlantikli bir rahibin (Ki sonradan Mısır'a yerleşmiştir) oğluydu. Thot, Sais'deki ilk mabedi yaptırmış ve ana yurdunun uygarlığını uzun yıllar Mısırlılara öğretmiştir. Thot, en eski Mısırlılar tarafından bir Tanrı olarak tanınırdı.

Bu buluşlar benim için çok önemliydi. Kimseye açıklamadım ve kendime sakladım. D işaretli belgeye bak. Truvadaki araştırmalarımda bir tablet buldum. Tablete, Mısırlı bir rahibin, Katarakt (göze perde inmesi hali) ve beyin urları üzerinde tıbbi müdahale usullerini anlatıyordu. Mısırlılarla Giritliler arasında asırlar süren ilişkiler olduğunu zaten biliyordum.

Berlin'de, İspanyolca yazılmış bir belgeye rastladım. Bu belge, bana Truva'da bulmuş olduğum tableti hatırlattı. Bir Mısırlının astronomi hesaplarından söz etmekteydi... Yalnız bu sefer durum çok daha acaipti. İspanyolca belge, Aztek uygarlığından tercüme edilmişti. Yani eski Mısır, Truva ve Girit arasındaki ilişki bir yana, Eski Mısırla Güney Amerika arasında bir ilişki hasıl oluyordu!

Ne Azteklerin ne de Mısırlıların, okyanusları aşacak gemileri yoktu. Oysa, eski Güney Amerika ve Eski Mısır arasında yakın ilişkiler bulunduğuna

---

(12) Thot'a Mısırlılar Toyt veya Tehuti de derlerdi. Yunanlılar ise Hermes (Merkür) adını vermişlerdir. Yarı insan yarı tanrı diye bilinirdi. Meşhur «Ölüler Kitabı»nın yazarıdır.

dair belgeler ortadaydı! Bu işin sırrını açıklamak ancak eski gelenekler ve efsanelerle mümkün olacaktı. Bunlar da, eski ve yeni dediğimiz dünyalar arasında, şimdiki Atlas Okyanusunun yerinde büyük bir kıtanın varlığını ortaya koyuyordu. Bu kıt'a Atlantik'ti. Mısır'a, Orta ve Güney Amerika'ya ve Avrupa'ya göçler, bu kıtadan olmuştu.

Paul Schliemann'ın gazeteyle yayınladığı ilk metin burada son buluyordu. Paul Schliemann, dedesinin vasiyetine sadık kalmış, ve istenenleri yerine getirmiş gibi görünüyor. Ama bunun kesin delillerini bütün dünyaya açıklamış olduğu söylenemez. Üç yıl sonra, genç doktor aynı gazetede ikinci bir makale yayınladı. İsterseniz bunu da birlikte okuyalım :

Dedemin vasiyeti üzerine, adıma Paris'te saklanmakta olan ve büyük bir değer taşıyan koleksiyonları almaya gittim.

Gece kuşu şeklindeki vazoyu tam anlamı ile ilginç buldum. Çok eski bir çağdan kalma olduğu belliydi. Üzerinde, dedemin bıraktığı belgelerde de belirtildiği gibi, hiyeroglifle «ATLANTİK KRALI CHRONOS'A» diye yazılıydı. Uzun bir süre, bu güzel vazoyu kırmakta çekimserlik gösterdim. Sonunda karar verip de kırınca, içinden çıkardığım şeyler, dedemin vasiyetinde yazılı olduğu gibiydi.

Beyaz gümüşe benzer acaip bir madenden yapılmış dört köşe şekilli iki adet plakanın üstünde, o zamana kadar hiç bir yerde rastlamadığım, acaip bir yazıyla garip şekiller vardı. Plakaların arka tarafında ise, hiyeroglifle şu sözler yazılıydı :

Saydam duvarların anlamı neydi? Kristal duvarlarla çevrili bir tapınak mı söz konusuydu? Daha da garip ve cevaplandırılması imkânsız görünen bir soru daha vardı: Plakalar vazonun içine nasıl konmuştu? Plâkaların kenarları 5 X 5 cm. idi. Oysa vazonun ağzı beş santimden daha dardı! Vazo Atlantikten gelme ise, içindekiler de aynı yerden gelme olmalıydı.

Koleksiyon içinde, aynı meçhul madenden yapılmış bir halka ve paralar, kemikten yapılmış acaip bir fil heykelciği ve şimdi açıklayamayacağım bazı başka şeyler vardı.

İncelemelere başlamak üzere ilk olarak Mısır'a gittim. Sais harabeleri çevresinde araştırmalar yaptım. Uzun süre, olumlu hiç bir sonuca varamadım. Çalışmalarım sırasında kazılarımla ilgilenen bir Mısırlı, bana birinci sülâle çağından kalma mezarlardan bulduğu paraları satmak istedi. Bedevi'nin bana gösterdiği paraları görünce şaşırdım. Zira bunlar arasında, dedemin Truva'da bulmuş olduğu paraların aynı olanlar vardı!

İnceleme alanımı Amerika kıtasına kadar genişletme lüzumunu hissettim. İlk önce orta Amerika'ya Meksika'ya, sonra da Peru'ya gittim.

Meksika'daki Theotihuacan PALENK mabedi pramidinde, aynı esrarlı madenden yapılmış paralar buldum. Yalnız, bunların üzerine başka şekil ve yazılar kazılıydı: MAYA yazı ve şekilleri Aynı ma-

bedde kazılı bir yazıyı tercümeye muvaffak oldum. (13).

«6 Kaan yılı Zak ay'ı II Muluk günü başlayan korkunç yer sarsıntısı, 13 Şuen'e kadar devam etti. LİMON ve MU kıtaları felâkete kurban gitti. Mu ülkesi, iki kere kalktıktan sonra bir gece çöktü, üstünü sular kapladı. Toprak bir kaç defa havaya kalktı ve oturdu. Felâket 64 milyon insanın ölümüne sebep oldu.»

Araştırmalarım sonunda öyle şeyler öğrendim ki, eğer bildiklerimin hepsini açıklamış olsam, yer yüzünde sır sayılacak hiç bir şey kalmazdı!

Doktor Paul Schliemann'ın makalesi bu esrarlı cümle ile sona ermektedir. (Neden? Paul Schliemann kendini bir esrar perdesi arkasına saklamakla ne kazanmıştır? Madem ki araştırmalarının sonucu hakkında kesin kanaatini saklayacaktı, okuyanları şüpheye ve meraka düşürecek kadar az şey ifade etmesine ne lüzum vardı?)

Kanaatimizce, Doktor Paul Schliemann bu son makalesi ile belki bildiği her şeyi anlatmıyor, ama çok şeyi ifşa etmiş oluyordu. Makaleyi dikkatle okursak, genç doktorun en azından Güney Amerika ile Mısır ve Truva uygarlıkları arasındaki akrabalığı şüphe kalmayacak şekilde ispatlamış olduğunu kabul etmek zorunda kalırız. Bu da az şey değildir. Genç bilginin açıklamaktan çekindiği sırlara gelince, bunların doğrudan doğruya bazı zümrelerin — açıkcası, içinde bulunduğumuz çağda bile bilim-

---

(13) Troano yazıtındaki gibi. Yalnız Troano yazıtında ölenlerin sayısı zikredilmemiştir.

sel gerçekleri kutsal kitaplardan edindikleri anlamlara göre yorumlamakta ısrar eden ve insanoğlunun hayatında çok önemli mevkii bulunan kişilerin — husumetini doğuracak esrar olduğu meydandadır. Bildiğimiz gibi, bugün, doğum kontrolü, gibi tamamen dünyevî ve çağımızın şartları ile ilgili bir problemde bile, kilise bilimin karşısına çıkmaktadır ve başarı ile kendi prensibini kabul ettirebilmektedir. Elden ele geçtikçe safiyetinden çok şey kaybetmiş olması bir yana, anlamı kilise adamlarının istek ve anlayışına göre açıklana gelmiş olan İncil'e aykırı bir bilimsel buluş; hristiyan doktrinini sarsacak bir keşif Paul Schliemann'ın çağında kolay kolay ifşa edilemezdi.)

Öte yandan, M.Ö. 2000 yıllarına ait bir Kalde (eski Mezopotamya uygarlıklarından) yazıtı, Doktor Paul Schliemann'ın yazdıklarını desteklemektedir. Bu yazıt BAAL YILDIZI adını taşır. Kahire Arkealoji Müzesindedir. Tercümesi şöyledir :

BAAL yıldızı düştüğü zaman, yedi şehir, altın kuleleri ile ve SAYDAM DUVARLI MABETLERİYLE günlerce sallandı, tıpkı ağaçta sallanan yaprak lar gibi Saraylardan ateş ve duman yükseliyordu.

Ölenlerin feryatları gök gürültüsünü bastırıyordu. Ölümden kaçanlar mabedlere sığınıyordu. Ve işte, MU'lu eren ulu RA-MU, büyük mabedin rahibi, ayağa kalktı ve dedi :

— Gelecek olan felâketi size daha önceden haber vermedim mi?

En kıymetli mallarını, hazinelerini yanlarına alarak mabede sığınan halk yalvarıyordu :

— **Büyük Mu... Kurtar bizi...**

Mu, karşılık verdi:

— **Hepiniz ölüyorsunuz... Esirlerinizle, hazinelerinizle ve bütün servet ve sâmanınızla birlikte mahvolacaksınız. Sizin küllerinizden, yeni insanlar oluşacak, yeni bir hayat kurulacak. Daha başka, tertemiz bir dünyada, hayat daha zengin ve rahat olacak.** (Hangi dünyada? RA-MU'nun kutsal kitaplarımızda yazılı bir peygamber gibi konuşmuş olması dikkati çekiyor.)

Ateş ve duman, Rahip RA-MU'nun sözlerini boğdu. Şehirler, halkları ile birlikte yok oldular. (14)

Kaldelilerle Güney Amerikalı eski halkı birbirine bağlayan esrarlı bağ karşısında hayret duymamak elden gelmiyor.

Her ne kadar ifşaatın asıl önemli kısmını kendine sakladı ise de, Paul Schliemann'ın makalesi tarihçiler üzerinde geniş ilgi uyandırdı. Dünya, genç doktordan çok daha fazla şeyler söylemesini bekliyordu. Oysa o konuşmadı. Bazı kimseler, onun keşfettiği şeylerden ürküntü duyduğunu ileri sürdüler. Belki de doğru tahmin etmişlerdir. Zaman, bu sırrın da çözülmesine yardım edecektir sanıyoruz.

---

(14) RA, Mısır'da Güneş Tanrısı idi. Bu kelime Mısır'a MU uygarlığından geçmiştir. MU ülkesinde RA, en yüksek rahip derecesi anlamına gelirdi. Ancak Kalde yazıtında bir rahibe MU'lu rahip denmesi dikkati çekici ve hayret uyandırıcıdır. Zira Kaldeliler, Mu uygarlığının mahvından çok sonra yaşamıştır. Ancak Mu uygarlığının varisleri olan Uygurlar yakın çağlara kadar yaşamıştır.

Schliemann'lardan söz ederken, olayın biçimi bakımından Christos Mavrothalassitis olayını da hatırlamadan geçemiyoruz.

Henry Schliemann, Homer'in bir destanından yararlanarak Truva harabelerini bulmuştu. Christos Mavrothalassitis de denizci olan babasının anlattıklarından yararlanarak, Etrüsklerden kalma ve dünyanın en zengin koleksiyonlarından birini teşkil eden, 3.000 yıllık bir tarih hazinesi buldu.

Christos bugün, Tufan'dan önceki çağa ait bir para koleksiyonu ve daha bir çok eski eserlere sahiptir. Olayın hikâyesi şu:

Christos'un babası 1922 yıllarında Lübnan kıyılarını gezerken, Gabeş denen bir koy'un güneyinde, 280 tonluk, iki direkli gemisini durdurmuştu. Gemide, deniz altı araştırmaları yapılmasına yarayan her türlü malzeme vardı. Christos o zamanlar 12 yaşlarındaydı. Gemide, babasının Platon hakkında anlattıklarını dinliyordu. İhtiyar denizci, bulundukları bölgenin aradığı yer olduğundan son derece emindi. Dalgıçlara :

— «Hiç şüphe etmiyorum çocuklar,» diyordu. Platon'un tarif ettiği POSEİDONİS kenti buralarda olmalı.»

Aradan yıllar geçti. Christos, Akdeniz sularında dolaştı durdu. O da, babası gibi Platon'un yazdıklarına merak sarmıştı. Kendine mahsus bir usulle araştırmalarda bulunuyordu. Nihayet 1947'de bir sonuca vardı. Lübnan kıyılarında ihtiyar bir Arap, Christos'a en eski atalarının mezarlarını, gösterdi. Mezarlar, Trablus (Tripolis) kıyılarının iç tarafındaydı. Christos hemen kazılara girişti ve iki

günlük bir çalışmadan sonra mezarları gün ışığına çıkardı. Bulduğu toprak kâseler, vazolar, biblolar ve süs eşyaları, Peru'da eski Tiahuanako'da bulunan eserleri andırıyordu. Birbiri ardına 6 mezar açmıştı ve bunlardan bazılarından ziynet eşyaları çıkarmıştı. Bir mezarda da Profesör Schliemann'ın elindeki meçhul madenden yapılma paraların ve plakanın benzerini buldu.

Denizci Christos Mavrothalassitis, tesadüfen belki de Atlantik sırrını aydınlamaya yarayacak delillere sahip olmuştu. Ücretini alınca memnun olan ihtiyar Arap, Christos'a daha başka mezar yerleri de gösterdi. Bu mezarlardan da öncekilere benzer eşyalar çıktı. Christos bir buçuk yıl süreyle o bölgeyi elekten geçirircesine aradı. Bulduklarının hepsini, Marsilya'daki bir bankanın kasasında emniyete aldı.

Christos'u Marsilyadaki evinde ziyaret ettik. Bize, tarih değeri büyük olduğu ilk bakışta anlaşılan bir kaç parça buluntu gösterdi. Küçük bir heykel dikkatimizi çekti. Heykelin kaidesinde Fenike yazısını andıran bir yazı vardı, fakat dikkatle inceleyince değişik bir stil ve şifresi olduğu anlaşılıyordu.

— «Bu gördükleriniz bir şey değil,» diye konuştu. «Bankada sakladığım eski eserlerin kıymeti çok büyük. Elimde bulunan bazı belgeler Atlantiklilerin Akdenize deniz seferleri yapmış olduğunu ispat etmektedir. Seyir yollarını ayrıntıları ile gösteren haritalara sahibim. Bu haritalar sayesindedir ki, Akdeniz, Tufan'dan sonra 41.30 metre yükselmiş olduğunu tesbit ettim.»

Hayretle sorduk :

— «Yani, 12.000 yıllık yazılı belgelere sahip olduğunuzu mu iddia ediyorsunuz?»

Christos gülümsedi. Odanın bir köşesinde bulunan küçük bir kasayı açtı. İç içe sarılı üç parça parşömen rulosunu çıkardı.

— «İşte ,az önce sözünü ettiğim belgelerden üçü burada,» dedi.

«Çalışmalarım için şimdilik evde saklıyorum. Buyrun, inceleyin.»

Böyle bir tarih hazinesini elle tutmak gerçekten heyecan vericiydi.

Kimbilir kaç büyük bilgin, bu parşömenleri yakından görmek için can atmaktaydı...

Anladığımız kadarı, Christos'un sözleri gerçekti. Üzerinde garip görünüşlü yazılar bulunan ve tarih kokan bu parşömen ruloları demek tarih kitaplarında okuyamadığımız bir uygarlığın hayat safhalarından birini anlatıyordu. Yıllar ve yüzyıllar boyunca çölde, kumlar altında gizli kalan ve belgeler üzerindeki şekil ve resimler canlılıklarından hemen hemen hiç bir şey kaybetmemişlerdi. Bunlar, usta ellerin yarattığı zarif eserlerdi. Deri parçaları üzerinde san'at ve ahenk vardı. Parşömenlerden birinde at resimleri vardı. Bunlar, Atlantiklilerin ve onların ahfadından olan Keltlerin çok sevdiği hayvanı sembolize ediyordu. Atlar koşumlu ve başlıklıydı!

Bir diğer parşömenden ise yazıları okumaya lüzum kalmadan bir çok anlamlar çıkarmak mümkündü. Zira resimler, zamanımızın en sansasyonel konusu ile ilgiliydi: Uzay... Parşömende, başlıklı,

antenli kozmonotlar, makine aksamını anlatan acaip resimler ve zamanımız roketlerine benzeyen uzay gemileri vardı.

Christos Mavrothalassitis, incelemelerini yakında bir eser halinde yayınlayacağını ifade etti. Belgelerin fotokopilerini istedik, fakat alamadık. O, «Yakında çıkacak olan kitabımda her şeyi bulacaksınız,» diyor.

Sebebini bilmiyoruz, fakat Fransız tarihçileri Christos'un elindeki hazineyle yeteri kadar ilgilenmiyorlar. Oysa Almanlar, bu paha biçilmez hazinelere sahip olabilmek için her fedakârlığa hazır olduklarını tekrarlayıp duruyorlar.

Dikkati çeken bir şey de şu: Christos, banka kasasında yatıp duran o tarih hazinelerini kimseye göstermek istemiyor. Bir bilim heyeti şüphesiz bu belgeleri daha kısa zamanda ve daha geçerli bir biçimde değerlendirebilir. Ama Christos razı olmuyor. Neden? Bir şeyden mi korkuyor? Shcliemann'ları ürküten şey, Christos'u da mı korkutuyor? Bilemiyoruz.

3. KISIM

TARİHİN AÇIĞA VURDUĞU GERÇEKLER

Bugüne kadar erişen veya kazılarda bulunan bir çok tarih eserleri, ATLANTİK uygarlığının gerçekten var olduğunu ispatlamaktadır. Atlantik kıtasının coğrafi yeri bizce artık meçhul değildir. Atlantiklilerin âdet ve geleneklerini de az çok biliyoruz. Atlantik, bir Yunan efsanesi olmaktan çıkalı

çok olmuştur. Buna rağmen, bilim olarak Tarih, ısrar ve inatla bu sonucu kabulden çekinmektedir. Şimdiye kadar sıraladığımız, emareler Tarih tarafından geçerli ve kesin sayılmamaktadır. Tarih, Atlantik uygarlığından söz etmez. En eski tarih kaynaklarından Heredot Tarihi konuya şöyle belirsizce temas edip geçer. Çünkü Heredot, sadece zamanında görüp işittiklerini ele almıştır. Kendi başına araştırmalarda bulunmamıştır. Zaten çağının imkânları da bilimsel metodlarla tarih araştırmaları yapılmasına elverişli değildi.

Arkeoloji gerçek anlamı ile sadece iki yüz yıllık bir maziye sahiptir. Tarih konusunda Mısır gibi yakın ve bir çok belgelere sahip bir uygarlık bile ancak Arkeoloji'nin paha biçilmez yardımları sayesinde nisbeten ve kısmen bilimleşmiş bir tarzda kitaplara girebilmiştir. Mısır uygarlığı konusunda 'biliniyor' sayılması gereken bir çok şeyler, yeteri kadar önem verilmemiş olduğundan bir köşeye atılmış, tarihleşmemiştir. Aşağıdaki başlığı bu yöndeki açıklamalara ayırıyoruz.

Mısır Muamması :

Tarih, Mısır uygarlığına 9.000 yıllık bir geçmiş tanır (Yani M.Ö. 7.000 yıllarına kadar). Mısır uygarlığını ilk kuranların ilkel, balıkçılıkla uğraşan bir halk olduğunu belirtir.

Tarihçilerin bu sonuca varmaları, kendi yönlerinden bir dereceye kadar haklı görülebilir. Meselâ Keops piramidini ele alalım. Bu büyük tarih anıtının incelenmesi sonunda, iç duvarlarına işlenmiş

bulunan bazı astronomik veriler, tarihçileri astronomlarla iş birliği yapmaya itmiş, astronomlar da bu verilerden Keops piramidinin M. Ö. 2170 yıllarında yapılmış olduğu sonucunu çıkarmışlardır. Oysa astronomlara bu kararı verdiren sebep, sadece kendi dikkatsizlikleridir. Diğer bir Mısır anıtı olan Denderah mabedinin tavanı bir baştan bir başa Denderah Zodiyakı denen astronomik işlemelerle kaplıdır. Tavan üzerinde kazılı bir yazıda (Hiyeroglif) bu mabedin inşa edilmiş olduğu yıl şu şekilde belirtilmiştir: Mabedin giriş kısmındaki kapı anahtarı teşkil etmektedir. Ejderha burcundan Alfa yıldızının bu kapı ile düşey açı yaptığı yıl, yani mabed girişinde bu yıldızın tam dik bakışla görüldüğü yıl mabedin yapılış tarihini vermektedir. Astronomlar hemen bu esas üzerine işe girişmiş ve Alfa yıldızının geçmişte ne zaman kapıya dik durumda bulunduğunu hesaplamış, bu suretle yapım tarihini çıkarmışlardır. Oysa yanılmışlardır!

Yanılmışlardır, çünkü gök küresinin devamlı hareket halinde bulunması gibi son derece önemli bir faktörü hesaba katmayı unutmuşlardır. Astronomide Ekinoks adını alan bu hesapların ihmali, gerçekten değişik bir sonuca varılmasına sebep olmuştur.

Kesiksiz olarak hareket halinde bulunan yıldızlar alemi, dünyamızdan bakışa göre bu gün bulundukları yerden ancak 25 827 yıl gibi muazzam bir zaman fasılasından sonra geçerler. O halde, Denderah mabedinde görülen ilkbahar ekinoksuna ait işlemler, günümüzün hesaplarına uymayacaktır. Çünkü yıldızlar o zamanlar şimdiki yerlerini işgal

etmiyorlardı. Astronomik istatistiklere göre, ekinoks hesapları yılda ortalama 50.2 saniyelik bir değişim göstermektedir. Denderah mabedindeki zodyak'ı (İçinden medarı şems'in geçtiği şekil) doğru hesaplamamız ancak gök yüzü çemberinde dolaşıp mabedde verilen noktaya ulaşmak suretiyle mümkündür. Zodyak çemberi 360 derecedir ve büyük sene (Yani güneş sisteminin Samanyolu çevresini bir defa dolaşması için geçen zaman süresi) 25 000 yıllık bir zamana eşittir. Bu esas üzerine yapılan hesaplar, bize Denderah mabedi tavanındaki işlemelerin 90 000 yıl önce yapılmış olduğunu göstermektedir! Oysa tarihçiler, Milâttan 1700-2000 yıl öncesinden daha geriye gidemiyorlar. Tecrübeli bir astronomi bilgini bu âşikâr hatayı asla yapmaz.

90 000 yıl... Akla hayale sığmayacak kadar eski bir mazi... Ama gene de gerçeğin ta kendisi. Tarihin babası Heredot'da vaktiyle Mısır rahiplerine şüpheyle bakmış ve inanmadığını belli etmişti. Ama Heredot rahiplerin yaptığı hesaplar karşısında hakkı teslim zorunda kalmıştı.

Zamanımızda, Halikarnaslı Heredot'un eserlerine güvenilir. Zira o, gerçeklere her zaman bağlı kalmıştır. Bakın Heredot, Tarihinde bu konuda neler yazıyor:

Bir Mısırlı Rahip bana:

— Bilmiş ol ki, atalarımız zamanında Güneş iki defa battığı yerden doğdu, sonra aynı olay gene tersine cereyan etti.

Mısırlı rahibin anlattığından şu sonuç çıkarılır: Demek ki eski çağlarda kutuplar yer değiştirdi!

Buna belki de bir yıldızın dünyamıza sürtünmesi sebep oldu.

Günümüzde yapılan jeolojik araştırmalar, Mısırlı rahibin Halikarnas'lı Heredot'a söylemiş olduklarını doğruluyor. Yalnız olay için kesin bir tarih verilemiyor. Bununla beraber, kutupların değişmesi olayının 10 000 yıldan çok daha eski bir mazide geçmiş olduğu muhakkak.

Bu konuda bildiğimiz bir diğer şey de BUZAL ÖRTÜ'dür Bu gün Kutupları teşkil eden alanlar, çok eskiden dünyamızın tropikal bölgeleriydi! O zamanlar Avrupa, binlerce ayak buz tabakası altındaydı .Jeoloji bilginleri, bu gerçeği doğrulamaktadır. Şüphesiz Halikarnas'lı büyük tarihçi Heredot çağında Jeoloji adı altında bir bilim dalı yoktu. Ama buna karşılık, tapmaklarda, piramitlerde, bu konuda bilgi verecek bir çok eski arşivler vardı. Ayrıca, yalnız Mısırlı Büyük rahiplerin (Hierofan'ların) muhafazasına emanet edilmiş bulunan ve Kutsal sayılan bilimsel sırlar vardı. Hierofan'lar, bu kutsal bilim sırlarını büyük bir titizlikle saklarlardı. Ancak kendi seçtikleri, güvendikleri kimselere bu sırrın bazı kısımları açıklanırdı. Belki PİTAGOR, bu seçilmiş kişilerden biriydi.

Yalnız, burada önemli bir noktaya temas etmeden geçmemek gerek. Mısır uygarlığı gerçi 90 000 yıl veya daha da eski bir maziye sahiptir, ama bu demek değildir ki bu uygarlık bütünü ile şimdiki Mısır toprakları üzerinde yaşamış ve gelişmiştir. Büyük bir ihtimalle Mısır uygarlığını kuranlar Mısır topraklarına ellerinde uygarlık ışığını taşıyarak gelmiş kimselerdi. Yani o topraklarda yaşarken

günden güne gelişen bir uygarlık kurmuş insanlar değil de, başka topraklardan veya kıtalardan o topraklara uygarlık taşımış insanlar diyebilmek daha yerinde olur.

Tarih tarafından kabul edilen Mısır Uygarlığı I.nci Sülale çağı ile başlamaktadır. Ama gene de, elimizdeki sayısız delillerden, bu topraklarda çok daha eski çağlarda yaşamış insanlar olduğunu çıkarıyoruz. Egiptolog denen Mısır Tarihi uzmanları, bu gerçeği bilmek ve kabul etmekle beraber, o eski çağlar hakkında bilimsel dayanaklara ve vesikalara sahip bulunmuyorlar.

Eski Mısır'ın tarihi, kaybolan Atlantik uygarlığı ile sıkı bir bağıntı içindedir. Mısır'a uygarlığı Atlantik'liler getirmişlerdir. Çok eski çağlarda Mısır'ın bir Atlantik sömürgesi olduğu delillerle sabittir. Mısır Piramitlerinin Güney Amerika'da rastlanan piramit biçimindeki benzerleri ile birlikte aynı bilimsel esaslara dayanılarak yapılmış olduğu gün gibi ortadadır. Her iki tip yapı, aynı mimar tarafından yapılmış kadar birbirine benzemektedir.

Ayrıca, hâtırlamalıyız ki, Mısır rahipleri aynı zamanda birer bilgin, bu arada astronomi bilgini idiler. Napolyon Bonapart tarafından sökülerek Paris'e naklettirilen Denderah mabedi işlemeleri, Mısırlı rahiplerin en eski çağlarda iddia ettiklerine göre, Atlantik'li Tanrılar (bilginler) tarafından yapılmıştı!

Hiyeroglif Yazının sırrı

Piramitlerde ve tapınaklarda bulunan hiyerogliflerin ne kadar büyük güçlüklerle çözülebildiği herkesin malumudur. Bu gün bile Egiptologlar ancak,

bir hiyeroglifin ilk bakışta görünen anlamını tercüme edebiliyorlar. Eski Mısırlılar, Hiyerogliflerin üç amaçlı işaretler olduklarını söylerdi: Konuşan, İfade eden, Saklayan...

Bilginler, hiyerogliflerin konuşan ve ifade eden amaçlarından faydalanmış, fakat saklıyan amacını yenip de sırrına erememişlerdir! Bu yüzden, Hiyerogliflerin yapısındaki bir çok gerçekler gizli kalmıştır.

Öte yandan, çok iyi bilinen bir gerçek de şudur: Eski Mısır'da üç ayrı yazı şekli vardı:

1 — DEMOTİK yazı. Buna halk tipi yazı da denebilir. Anlamları açık, basit bir yazıdır.

2 — SEMBOLİK yazı. Bu yazıda her şekil ve sembol ayrı bir anlam ifade ederdi ve yalnız kâtiplerle asillerin anlamasına sunulmuştu.

3 — HİYEROGLİF yazı. Esoterik (saklı) manasını ancak rahiplerin, yani bilgili kişilerin anladığı yazı tipiydi.

Gene eski Mısır rahipleri, anlamını sadece Hiyerofantların çıkarabileceği bir başka (dördüncü) tip yazının da varlığından söz ederler. Bu yazı türü Tanrı THOT tarafından, Hiyeroglif yazı ile birlikte Mısıra getirilmişti .Kutsal bir sır olarak Hiyerofantlar tarafından saklanırdı.

BÖLÜM — IV

1. KISIM

ATLANTİK UYGARLIĞINI KURANLAR

Yaşadığımız çağdan 250-300 000 yıl kadar önceleri Atlantik uygarlığını kurmuş olanlar, dünyamız insanlarından değillerdi! Başka bir gezegenden gelmişlerdi!

Şüphesiz, bu uygar insanlar Venüs'den gelmiş olamazlardı. Çünkü Venüs gezegeni o zamanlar henüz güneş sistemine girmemişti. Venüs o zamanlar Samanyolu içinde, güneş sistemimizden bir hayli uzakta, bilinmeyen bir plânetti. Venüs'ün güneş sistemine katılması takriben M. Ö. 5 000 yıllarında vaki olmuştur. Oysa Atlantik Uygarlığının son kalıntısı da M. Ö. 10-12 000 yıl önce mahvolmuştu.

Öte yandan, Merih gezegeninden gelenler, merkezi Asya'da Gobi Çölü yakınlarında olan büyük Mu uygarlığını kurmuş olan insanlardır ve bunların da Atlantik uygarlığı ile ilişiği yoktur. Mu ve ATLANTİK uygarlıklarını kuranlar ayrı ayrı ırklardandı. Nitekim yüzyıllar boyunca bu iki uygarlık arasında düşmanlık sürüp gitmiştir.

O halde Atlantik uygarlığını kimler kurmuşlardı? Darwin, insanın menşeini maymuna bağlamakta ve bu suretle bu günün uygar, erişilmez derecede güçlü yaratığı olan insanı sırası ile maymunların, sürüngenlerin ve balıkların ahfadı olarak göstermektedir.

Oysa, tezin peşin kabulü gibi son derece kusurlu bir davranışla yapılan çok geniş çapta incelemelere rağmen. Darwin nazariyesini akla uygun bir tarzda destekleyecek deliller bu güne kadar elde edilememiş, insanla hayvan arasında bilimsel bir bağ kurulamamıştır.

Timsahların ağababası olarak yılanları, yılanlarınki için balıkları köpeklerinki için kurtları, ehli domuzlar için vahşi domuzları, kendiler için kaplanı düşünmek mümkündür ve bu hayvanlar arasında bilimsel ilişkiler bulmak, hiç de zor değildir. Ama insan oğlunu, zekâ bakımından çok geri, şekil bakımından da insana oranla çok değişik olan maymuna bağlamak mümkün olamıyor. İnsanla maymun arası yaratıkların kalıntıları aranıyor. En eski çağlarda yaşamış olan maymunların yavaş yavaş gelişmesi ve insanlaşmasını ispatlayacak maddi deliller toparlanmak isteniyor, ama boşuna... Maymunların insan ırkını hasıl etmek için geçirmesi gereken aşamaları ispatlayacak deliller bulunamıyor. Bazı bilginler, bu günkü insana benzeyen ve kafatası hacmi 1600 cm. küp olan bazı yaratıkların iskeletlerini Darwin tezinin ispatı için istismar etmek istiyorlar ama, gülünç oluyorlar. Çünkü bulguları, tezi değil, fakat antitezi desteklemektedir. Düşüne-

lim ki, bu günün insanında kafatası boşlu
ce 1550 cm. küptür! Şimdiki insan neslir
zeki bir tür, nasıl olur da insanla maym
aşamanın delili olabilir?

Bu durumda rahatlıkla, aksi ispat edilene kadar şunları iddia edebiliriz:

1 — İnsan oğlu, hiçbir hayvanî atadan gelmedi.

2 — Çağımızın insanı, daha zeki bir insan neslinin torunudur.

Akıl yönünden, bu iki maddelik iddia bize normal gelebilir. Bazı bilginler ise bunu kabule yanaşmıyorlar. Akıl yollarını mutlaka elle tutulur ve gözle görülür delillerle desteklemek gerekiyorsa tezlerin, meselâ Darwin tezinin peşin kabulünden önce ispatlanmasını beklemek gerekmez mi?

Galile'yi hâtırlamaktan kendimizi alamıyoruz. Büyük bilgin, gözü ile görmeden dünyanın yuvarlak olduğunu ve mihveri etrafında döndüğünü söylemiş ve buna inanmıştı. Dünyanın yuvarlak olduğunu ilk defa olarak, ancak yüzyıllarca sonra, uzaya giden astronotlar görebildiler. Ama Galile'nin elinde, kendi tezini bilimsel olarak ispatlayacak o kadar kuvvetli deliller vardı ki, düşünebilen insanlar Dünyanın Ay'dan çekilmiş resimlerini görmeden önce de ona inanmışlardı. Darwin'in elinde ise böyle deliller mevcut değildir.

SANŞİANATON'dan kalma bir yazıda aynen şunlar okunuyor:

Atalarımızın Tanrıları ölümlüydüler. Gelip yer yüzündeki ölümlülerle birleştiler.

Linguistik uzmanları, bir ırk adı olan ARİA

kelimesini inceleyince anlamak bakımından bunun YABANCI karşılığı olduğu sonucuna varıyorlar. Almanlar kendilerinin Aria ırkından olduğunu iddia ederler. Hintliler ise «**Aryaman'ın yolu, bir yıldıza giden yoldur.**» derler.

Hint Kutsal yazılarından TAİTTİRYA SAMHİTA'da, «Kısım L, 1-3-14 T-V) şöyle bir yazıya rastlıyoruz:

Ye te'ryaman bahavo devayânâh
Panthanah râjan diva a karanti
Tebhir ne deva mahi çasma yamşa
Çam na adhi dvipade çam katuspade

Bunun tercümesi şöyle :

Oh Aryaman Senin birçok yolların,
Tanrıların gittikleri yoldur.
Ki onlar,
O yollardan göklerden geldiler.

Venüs gezegeninden yeryüzüne gelenlerin tarihi nisbeten yenidir. Hintliler Venüs gezegeninden gelenleri kendilerinden açıkça ayırmış ve onlara NASATYA'lar veya AÇVİNS'ler demişlerdir. (Gök'ün süvarileri anlamına gelir.)

Nasatya'lar, göğün ışığını da yer yüzüne getirmiş sayılırdı. Batı edebiyatında Venüs'e Lücifer adı verilir ki bu da Işık getiren anlamına gelir.

Nasatya veya Açvins'lerin gelişi, Asya ve Amerika'da M.Ö. 5000 yıllarında ortaya çıkan Venüs'lü ilâhlar çağına rastlar!

1965 yılında TSUM — UM — NUİ adındaki bir Çinli arkeoloji profesörü Pekin'de bir yazı neşret-

ti. İsterseniz birlikte bu yazının bir tercümesini okuyalım:

« 12 000 yıl önce dünyamıza gelen uzay gemileri

1940 yıllarında, Tibet-Çin sınırında bulunan BAYAN — KARA ULA mağaralarında bir çok yuvarlak, düz, yazılı tabletler bulundu. Bu tabletlerin yanında iskeletler de vardı. **İskelet ırk özellikleri bakımından dünyamızda mevcut hiç bir ırka benzemiyordu.** Yapılan incelemeler sonunda, buluntuların 14 000 yıllık bir geçmişi olduğu tesbit edildi. (Resme bakınız)»

Çinli bilgin çalışmalarını genişletti ve hayret verici sonuçlara ulaştı. Bayan-Kara Ula mağaralarında bulunan plâkaların sayısı 716'ya varmıştı. Bunlar ortaları delik, spiral çizgilerle işlenmiş taş levhalardı. Günümüz tekniğinde kullanılan Mikrosilyon'a benziyorlardı. Daha doğrusu, bir cins teyp bandını andırıyorlardı. Pekin tarih akademisinde büyük bir sabırla incelenen bu levhalar nihayet sırlarını ele verdiler. Fakat Çin hükümeti Akademi'nin buluşunu sansüre tabi tuttu. Varılan sonuç hakkında ancak çok küçük bir takım bilgi kırıntıları dışarıya sızdırıldı.

Anlaşıldığına göre, bu levhalar gezegenler arası seyyahatten söz ediyordu. Tercümeleri profesör Tsum-Um-Nai tarafından yapılmıştı. Hükümetinin izniyle ancak aşağıdaki kısa bilgiyi dünyaya duyurdu:

Baav'lılar gemileriyle gökten indiler. On kere güneş doğana kadar, erkekler, kadınlar ve çocuklar mağaralarda saklandılar. Nihayet, gökten gelenlerin barışsever, iyi insanlar olduklarını anladılar. Böyle-

ce Baavlılara yaklaşabildiler.--- **Baav'lılar geri dönemediler. Gemileri artık o güçte değildi.** (Belki de iniş sırasında hasara uğramıştı?) **Burada o gücü bulamadılar.** (Yakıt ikmal edemediler?) **Ve yerleştiler.**

Tabletlerin her birinde yedi defa Khan (**HAN**) kelimesi vardı. Profesör bu kelimenin uzay gemisi anlamına geldiğini söylüyor. Çin bilginleri, plâkalar üzerinde yapmış oldukları incelemelerde maden ve kobalt karışımına rastladılar. Plâkalar Ossilograf'tan geçirildiği zaman hayret verici yüksek titreşimler hasıl olmuştu.

Bunlar, 14,000 yıl önce dünyamıza gelenlerin bıraktığı mesajlardı. Bugün Çinliler, bu plâkalardan başka Lhassa manastırından ve Şansi pramidinden elde ettikleri önemli tarih belgelerine de sahip bulunuyorlar. Yazık ki bu belgeler, siyasi sebeplerden dolayı hür dünyadan gizli tutulmaktadır.

Yukarda sözü geçen BAAV'lıların mesajı, bizim Atlantik tezimizde önemli etkisi olan bir delildir. Eğer Baav'lılar 14 000 yıl önceki ziyaretlerini dünyaya ilk defa yapmış değillerse, belki, çok daha önce kurulmuş olan Atlantik uygarlığı onların dünyayı ilk ziyaretlerinin mahsulüydü.

Babil'de bulunan bazı astronomik verilerden, Venüs gezegeninden ilk defa söz edilme tarihi olarak M. Ö. 3000 yıllarını tesbit ediyoruz. Ayrıca Venüs'ün güneş sistemine giriş tarihi için güney Amerika ve Mısır kaynakları da bilgi vermektedir.

Meselâ eski Meksika efsanelerine bakılırsa, şöyle bir pasaj dikkati çekmektedir:

Tanrı KUETZALKOATL'ın ateşten yılanı güneşe saldırınca, Güneş dört gün süreyle karardı, bu karanlıktan yeni bir yıldız doğdu.

Piramitlerden alınmış eski Mısır belgeleri daha da belirgin ve bilimsel bilgiler veriyor. Bu belgelerden en önemlisi İPUWER papirüsüdür. (Halen Leningrad'da Ermitage müzesinde)

Bakın bu papirüste neler yazıyor:

«10-12000 yıl önce, kuzet kutbu, Baffin topraklarında (şimdiki Güney Kutbu) bulunuyordu. Dünya o zamanlar değişmez bir şekilde düz bir mihver etrafında dönmekteydi. Bu yüzden mevsim değişikliği de yoktu. 4600 yıl kadar sonra (yani 10.000'den 4600 çıkarılacak) **serseri bir yıldız** (Venüs olacak) **dünyamızın yanından sürtünerek geçti ve diğer dört gezegenimiz** (1) **arasında yerini aldı. Yeni yıldızın** yakınımızdan geçişi büyük felâketlere yol açtı. Şehirler, ormanlar, dağlar ateş içinde kaldılar. Gün-

---

(1) Bu dört gezegen sırası ile: MERİH, JÜPİTER, MERKÜR ve SATÜRN'dür. Tabii bu isimler Papirüs'te Mısır diline uygun isimler halinde yazılıdır.

SATÜRN — HOR-KA yeni HORÜS'ün ineği,

MERİH — HOR-TEŞ yani kırmızı HORÜS, yahut ARMASİS... Denderah tapınağı duvar fresklerinde kırmızı Horüs adı yazılıdır. Güney Amerika'da ise ANRARAA yani kömür koru veya LOHİTONGA yani kırmızı gövde adını alırdı.

JÜPİTER — HOR-SAT (Gök rehberi) MERİH ise SEVEK diye tanınırdı.

lerce gökten taş yağdı. Bu arada, bütün dünya ters yüzü döndü. Kutuplar yer değiştirdi.»

Bu arada Mısırlı bir rahibin Halikarnas'lı büyük tarihçi Heredota anlattıklarını da unutmayalım.

İpuwer papirüsünde verilen bilgilerle yapılan hesaplar olayın milattan tam 7 102 yıl önce, 16 Şubat günü saat 2 yi 27 saniye ve 30 salise geçe vuku bulduğunu göstermektedir!

Binlerce yıl önceden kalmış bir belgeden faydalanarak bu kadar ince bir hesap yapabilmek, bizce çağımızdaki ileri uygarlık düzeyinden çok, eski Mısır çağındaki uygarlık sayesinde mümkün olmuştur. Zira olayın zamanı bilimsel bir şekilde anlatılıp da yeterli veri verilmemiş olsaydı, bugün böyle ince bir hesap yapılamazdı.

Venüs yıldızına eski Mısırlılar VENNU — HESİRİ, yani Osiris'in kuşu adını vermişlerdi. Maya'lar aynı yıldıza Sukra adını vermişti. Babilde'de ANADİD diye anılırdı.

Öte yandan, daha önce de söylediğimiz gibi Merih, dünyamızda başka bir büyük medeniyet kurmuş bulunan bir ırkın ana gezegeniydi. Asya'daki Mu uygarlığı muhtemelen (Altay-Ural uluslarının), MOĞOLLARIN ve Maya'ların atası olan kişiler tarafından kurulmuştu.

Bu ırktan oluşan kavimlerin bazıları Behring boğazını aşarak Amerika'da yerleştikleri zaman orada kendilerinden ileri bir uygarlığın kalıntıları üzerine yerleşmişlerdir. (Önceki konulara bakınız.)

Muhtemelen bundan 15-20 000 yıl kadar önceleri, Merih üzerinde yaşanmağa elverişli bir gezegendi. Sonraları, zamanla tabiat şartları değişti ve canlı yaratıkların hayatını devam ettiremeyecekleri bir ortam hasıl oldu. Bunun üzerine de Merihliler ana gezegenlerini terk etmek zorunda kaldılar. Yaşamaya elverişli bir yurt ve dünya olarak, daha önceden bildikleri dünyamızı seçtiler ve göç ettiler.

MU uygarlığıda, milattan 10-12 000 yıl öncesi, tıpkı Atlantik uygarlığı gibi mahvoldu. Muhtemelen her iki medeniyet de aynı felâkete kurban gitmişlerdi. Cortesianus ve Troano kodekslerinde Mu uygarlığının başına gelenler açıkça anlatılmıştır:

«Müthiş bir gürültüyle çöktü. Ateşle beraber cehennemin ağzına kadar indi. Ateş kurbanını istiyordu. Mu, 64 milyon nüfusu ile ateşe kurban oldu. Parçalanan kıt'a ateş kuyusuna yuvarlandı. Alevler her taraftan onu sardı. (Mısır kayıtları.)

«Bu ateş cehennemine düşüp batarken, 50 milyon kilometre kare alanı kaplayan bir su kütlesi dört taraftan üzerine çöktü. Artık Mu yoktu. (Lhassa kaydı)

MU'nun kozmogonik diagramında görünen ve uzay hükümdarlığının sınırları olarak nitelendirilen iç içe iki üçgen, eski ahdin sembolü olarak MU'dan gelmiş ve İsrailin bayrağına da sembol teşkil etmiştir. Keza, «A» harfininde MU'dan geldiği ve Tanrı'nın tekliğini ifade ettiği tesbit edilmiştir. Gündelik hayatımızda, Mu'dan gelmiş olan pek çok şey kullanmaktayız. Meselâ «H» harfi, Mu'da dört büyük

kuvvetin sembolüydü.

M harfi MU veya MA olarak okunur, toprak, memleket anlamına gelirdi. N harfi yaratılışa, T harfi ise ölüm ötesine delalet ederdi. Bu semboller, Tanrıdan gelen emirleri sembolize etmekteydi. Eldeki delillere göre MU, Atlantis'den önce batmıştır. MU inançları, dejenere olmuş bir halde Atlantik kıtasında bir süre devam etmiştir.

MU inaçlarının Mısır'a geçmesi iyi yoldan olmuştur: Bunlardan biri, MU - Amerika Atlantis - Mısır deltası yoludur. Bu yoldan Mısıra din inanışlarını götürenler, Atlantis'li OSİRDİS, THOT'dur. (2)

İkinci yol, MU — Orta Asya — Hindistan — Babil — Yukarı Mısır'dır. Bu yoldan gelen NAGA'-

---

(2) Osiris — Mısır inançlarında en önemli yeri işgal eden tanrılardan biri Osiris'dir. Osiris, Mısırlıların hem en eski tanrısı hem de tarihleri boyunca önemini hiç yitirmemiş olan bir ilahıdır. Osiris aslında bir insandır ve ermiş bir bilgindir. MU ülkesinde tahsil görmüştür. Biri Himalayalarda, diğeri TEB şehrinde bulunan iki mabeddeki duvar yazılarından Osiris'in Atlantis'de doğmuş olduğunu ve MU da bir NAACAL medresesinde din ve kâinat kudretlerine dair bilimler tahsil ederek müderris payesini kazandığını, sonra memleketine döndüğünü öğreniyoruz. Osiris, Atlantis uygarlığı mahvolmadan önce Mısır'a geçmiş ve sonuna kadar orada yaşamıştır.

lar MEMFİS, Amon RA tapınağını inşa etmişlerdir. (3)

Esrarengiz gezegen M e r i h

Konunun gelişi sebebiyle, Merih gezegeni üzerinde biraz durmanın ve bu konuda bildiklerimizi bir araya getirmenin faydalı olacağını sanıyoruz.

Merih, üzerinde hayat işaretlerini vasıtasız olarak gördüğümüz tek gezegendir. Atmosferi de, arasıra bulutlarla örtülü görünmesine rağmen saydamdır. Atmosferinde Oksijen ve karbon dioksit bulunurki geniş ölçüde bitki ve hayvan hayatına uygun olduğunu gösteren bir delildir.

Merih yüzeyinin 5/8 kadarı kırmızımsı bir

---

(3) MU — MU'lular başkentlerine ŞALMALİ adını veriyordu. Dünyamızda Gobi yakınlarındaki başkentleri Şalmali II adını almıştı. Ana gezegenleri MU dilinde Şalmali I olarak geçer. MU ülkesi dört kısma ayrılmıştı:

1 — Gobi çölündeki UYGURİ,

2 — Pasifikte, Filipinler, Japonya ve Borneo adalarının kapladığı alanda bulunan LEMURİ

3 — Avusturalya kıtasını Asya'ya bağlayan bir kara parçası (o zamanlar mevcut) üzerindeki GONOWANA,

4 — MU KITASI (Pasifikte).

Büyük MU'yu meydana getiren bu (dört?) uygarlık MU'da Kutsal 4 ler olarak tanınırdı. Sembolü de (Nazilerin amblem olarak kullanmış oldukları) gammalı haç'dı. Gammalı Haç dünyayı kuran dört kuvveti temsil ederdi. MU İmparatorluğunun orijini, pasifik okyanusunun ortasında olduğu sanılan ve daha sonra çökerek kaybolan büyük bir kıtaydı. Kesin yeri belli değildir.

renktedir ve bu alanların rengi hiç değişmez. Buraları, bitkisiz, çöl alanlarıdır.

Gezegen yüzeyinin kalan 3/8 kısmı ise mavimsi gri ve yeşile çalar renktedir. Bu renkler, bitkisel hayatın işaretleridir. Bu bölgeler üzerinde yapılan gözlemler, kış yaklaştıkça renklerin soluklaştığını, ilk bahar süresince ise canlılıklarını yeniden kazandığını göstermiştir. Bu bölgelerin çayırlık ve ormanlık olduğu muhakkak gibidir

Gezegenin kutuplarında görünen iki parlak renkli takke, kar ve buz kitlelerinin delilidir. Merihteki mevsim değişiklikleri en çok kutup bölgelerinde dikkati çeker. Kış mevsimi boyunca kar ve buz alanları daha çok genişler. İlk baharda ve yaz aylarında ise güneş ışınlarının meydana getirdiği ısı, kutupları kaplayan buzul takkesinin küçülmesine sebep olur. Yılın en sıcak aylarında, buzullar hemen hemen yok olurlar.

Bolometre (Gezegenlerin çevreye yaydıkları ısı miktarını ölçen bir alet) yardımı ile yapılan ölçmeler, gezegendeki ortalama sıcaklığın 10 Santigrat derecesi olduğunu gösterir. Geceleri hava çok soğuktur. Kutup bölgelerine doğru hava daha da soğur, —70 dereceye kadar düşer. Ekvatör'e doğur ısı 10 dereceye (artı) yükselir. Gün ortası 20-30 arasında değişir.

Şüphesiz, böyle bir iklime uyacak canlılar, bizim dünyamızda yaşayan canlılardan daha değişik yapıda olacaktır. Son birkaç yıllık gözlemler, Merih gezegeninde hayat şartlarının dünyamızdakinden farklı olduğunu fakat bu farkın pek büyük olmadığını göstermiştir. Meselâ bitkisel hayat bakı-

mından, Merih'le dünyamız arasında büyük değişiklikler söz konusu olamaz. Muhtemelen, Merih'in bölgelerinde de, oradaki şartlara uyabilecek yapı ve yaratılışta canlılar mevcuttur. (Nitekim bizde de Penguen'ler, Fok balıkları, Eskimo'lar, Kutup ayıları vardır.) Öte yandan, Merih'in çöl alanları büyük bir hayati handikap teşkil etmezler. Merih'te canlıların mevcut olduğuna dair her geçen gün yeni deliller ele geçmektedir.

Merih'e seyyahat edersek, orada rastlayacağımız ilk canlılar, her halde kalın kürklü yaratıklar olacaktır.

Yapılan hesaplara göre Merih'in bir Sideral günü, bizim zaman ölçülerimizle 24 saat 37 dakika, 58 saniyedir. Merih'in bir yılı ise 686. 97 gündür. Mevsimleri hemen hemen dünyamız mevsimlerinin aynı olduğu halde mevsim uzunlukları bizimkinden iki defa daha fazladır. Yerçekimi dünyanınkinden çok daha hafiftir. Dünyada yüz kilo çeken bir insan, Merih'te 37. 400 Kg a düşer. Gezegenin yoğunluğu da dünya ile oranlanınca çok azdır: 0.692.

Bu duruma göre, eğer merihte insanlar yaşamaktaysa, bunların bizden çok daha uzun boylu olması beklenir. Ama binlerce yıl önce, gezegen kendi asıl hızını kaybetmeden önce şüphesiz yerçekimi şimdikinden çok daha fazlaydı ve o çağlarda orada yaşayan canlılar da daha ufak boylu idiler. Şimdi yapılan rasatlara göre Merih yüzeyindeki kaçma hızı saniyede 5. 05 Km. dir.

Güneş sistemimize dahil gezegenlerden hiç birisi, Merih kadar insanların zihnini işgal etmemiştir. Yüz yıllar boyunca astronomlar bu gezegen üze-

rinde hayat olup olmadığını, insanların yaşayıp yaşamadığını araştırmışlardı.

1877 yılında İtalyan bilgini Sciaparalli, Merih yüzeyinde örümcek ağına benzeyen izler gördü. Bunlar gezegenin yüzeyini kaplayan kanallardı. Kanalların çoğu birbirini kesiyor, vaha gibi düzlüklerde birbirleri ile birleşiyorlardı. Bu kanalların özellikle hepsinin kutup bölgelerinden çıkmakta olması dikkati çekmektedir. Daha önce anlatıldığı gibi, Merih kutupları karlarla kaplıdır. Buna karşılık ekvatör bölümü ise çöldür. Kanalların kutuplardan çöllere su getirmek amacı ile yapılmış olduğu hemen hemen muhakkaktır. (Resme bakınız)

Kanal sistemi, Merih'in yüzeyini olduğu gibi kaplar. Gezegende herhalde önceleri büyük şehirler vardı. O çağlarda bitki örtüsü de zengin olsa gerekti. Bilinmeyen tabiat şartları yüzünden iklimler değişince çöller genişlemiş, buna karşılık yeşil bölgeler daralmış ve Merih üzerinde hayat günden güne imkânsızlaşmağa başlamıştır. İşte bu değişim dönemi içinde Merihliler, kutuplardaki buz kütlelerinin erimesinden hasıl olan suları en az kayıpla çöllere kadar çekebilme çarelerini düşünmüş ve kanalları inşa etmişlerdir.

Kanalların genişliği çok zaman 15-20 mil kadardır. Kanallardan 50 kadarı ikili inşa edilmiş olup bütün uzunlukları boyunca birbirlerine paraleldirler. 100 ilâ 200 mil aralıkla seyrederler. 75 ilâ 100 mil çapında tahmin olunan ve ekseriya siyah lekeler (bel ki çöl ortasındaki vahalar) halindeki alanlarda birleşmiş dört ilâ altışar kanal sonu tesbit edilmektedir. Bütün kanalların sayısı 400 den fazladır. 200

adar da vaha görülmüş ve adlandırılmıştır.

Kanallar arasındaki mesafelerin birbirine eşit lması dikkati çeker. Kanallar birbirine o kadar berli geometrik şekillerle bağlanmışlardır ki bunların ısan eliyle yapılmış olduklarından şüphe edilemez. fem de makine gücünden geniş ölçüde faydalanış olan, zeki, görüş sahibi insanlar...

Kutuplardaki buzların erime mevsiminde, eriyen sular, kanallar boyunca ekvator bölgesine doğru günde takriben elli mil kadar bir hızla akar. Su analların hepsinden değil, ancak bir kısmından geçer. Ekvatör bölgesinde ise ,aynı kanalların üzerinde mevsime göre bazan ters yönde su akıntısı gözetlenmiştir. Bundan, suyun insan eliyle sevkedilmekte olduğu sonucu çıkarılabilir.

Merih gezegeninin 1877 yılında Hall tarafından (Washington observatuvarında) keşfedilmiş iki uydu'su vardır. Bunlardan dışta bulunan DEİMOS, gezegenin 14 600 mil uzağında ve 30 saat 18 dakikalık bir periyoda sahiptir. Daha içte bulunan Phobos ise (1) gezegenden 5 800 mil kadar uzakta olup 7 saat 39 dakikalık bir periyoda sahiptir. Plânet yüzeyinden bakılınca, Phobos batıdan doğar ve doğudan batar. Doğuşu ile batışı arasında tam 11 saat ökte kalır.

Phobos adındaki uydu daha parlaktır. Her iki uydunun da çapları takriben 10 mil kadardır. Uydular, gezegenin kırmızı rengine uymazlar. Phobos, güneş sistemi içinde bilinen 31 adet uydu içinde ana gezegenin kendi çevresindeki dönüşüne oranla daha havaş seyreden ve bu yüzden de batıdan doğuyor gibi görünen tek uydudur. Bu yüzden PHOMOS'un

yapma bir uydu olması ihtimali üzerinde durulmaktadır. Muhtemelen Phobos'un yoğunluğu onun böyle bir hızla seyretmesine sebep olmaktadır. PHOBOS'un, şimdi sönmüş olan bir uygarlık tarafından Merih'e uydulanmış bir yapı olması üzerinde durmak gerekir.

Baavi'den Gelenler

Gene tezimize dönerek, daha açık bir şekilde şu iddiayı ileri sürmek istiyoruz: Atlantik medeniyetini kuranlar, bizim güneş sistemimize bağlı gezegenlerin birine ait yaratıklar değildi! Atlantiklilerin ana dünyası, dünyamızdan 4.3 ışık yılı (2) uzaklıkta bulunan PROXIMA CENTAURUS yıldız sistemine bağlıydı!

Proxima Centuarus veya BAALKI denen bu sistem, birkaç yıldızdan teşekkül etmektedir. Bu yıldızlardan Proxima çevresinde uydu halinde bulunan Alpha Centaure A ve Alpha Centaure B üzerinde durmak gerekir. B, A dan daha parlak görünür, aynı zamanda daha da büyüktür. Baavi gezegeni, Proxima çevresini 311 gün 27 saat 12 dakika ve 57 saniyede döner. Bu yıldız dünyamızdan 1.5 kere daha küçüktür. Atmosferi dünyamızınkine benzer ve yaşamaya çok elverişlidir. Geceleri aydınlık geçer. Bu yüzden gezegene GÜNEŞİN OĞLU denmiştir ve halkına da Baavi'liler denir!

Bu bilgileri nereden aldık?

İsterseniz, faydalandığımız kaynakları birlikte inceleyelim.

Louvre müzesinde (Paris) bulunan çok eski bir

Lhassa kaydı Baavi'liler hakkında bize şu bilgileri veriyor:

Baavi'den gelenler bize bir çok belgeler bıraktılar. Bunlar özellikle:

1 — VAİDORGLAR (Uzay gemileri), bilimsel kurallar dinsel usuller,

2 — Baavi uygarlığı kuralları,

3 — Fizik ve astronomi konularında ileri ve değişik kurallar'dı.

Baavi'ler zaman için TOLT birimini kullanırlar. 1 Tolt, 1 saniye 4/10 a eşittir. Saatlerinde üç gösterge bulunur: Akrep, yelkovan ve NİM. Bir gün, Baavi zaman ölçüsüne göre 18 SERRKAE'ye eşittir. Uzunluk ölçüsü birimi SYS dir. Bu da metrik sisteme göre 42 cm. ye eşittir. (Mısırda da bu birim kullanılırdı.)

Baavi 700 milyon nüfusa sahiptir. Baavi'de normal insanlardan başka bir de dev ırk yaşar. Bunlara YETİ denir. YETİ'lerin zekâsı az gelişmiştir. Beş yaşındaki bir çocuk gibidirler. Yumuşak başlıdırlar. Baavlılara hizmet ederler. Gezegen halkının tabi olduğu kanunlardan yararlanamazlar. Halk ile cinsel ilişki kurmaları da yasaklanmıştır.

Baavhlar, Vaidorg denen uzay gemilerinde önceleri fotonik enerji kullanırlardı. Sonradan ionik enerji kullanmağa başlamışlardır. Bir Vaidorg'un hızı, saniyede 280 000 kilometreye erişebilir.

(Işık hızından biraz eksik. İlerdeki zaman formülümüz ve görüş tartışmamıza bakınır.)

Öte yandan Sanşoniaton, Fenike tarihinde: **Baavhlar, Baalbekte gemileri için bir alan inşa ettiler,** diye yazmaktadır.

Hakikaten de, Lübnan'daki Baalbak harabeleri eski bir hava alanını andırır. Son zamanlarda Rus bilginlerinin yaptıkları araştırmalarda blok taşlarda az da olsa bir miktar radyoaktiviye rastlanmıştır. Şüphesiz, yer yüzünde harabelerde rastlanan en ağır taş, buradaki HACAR EL GUBL denen taştır. Bu taş bloku iki milyon Kg. ağırlıktadır. Bilginler, Baalbek harabelerine 15 bin yıllık bir mazi tanıyorlar.

2. KISIM

ATLANTİK VE MU İLİŞKİLERİ

Atlantis veya Atlantik medeniyetinin mutlaka bir nükleer silah savaşı sonunda mahvolduğu iddia edilemez. Ama, dünya üzerinde hakimiyet kurma rekabeti yüzünden Atlantik ile Mu arasında çetin savaşlar olduğu ve bu savaşlarda nükleer silâhlar kullanılmış bulunduğu hemen hemen muhakkak gibidir.

Hintlilerin kutsal yazılarından olan RAMAYANA, MAHABHARATA, DONAPARYA, MAHÂ - VİRA ve diğerleri Atlantik ve Mu arasında nükleer silâhlarla yapılan savaşlardan söz ederler.

Ramayana ve Mahabharata, gökyüzünde dolaşan uzay gemilerinden bahsetmektedir.

Bunlardan bazı pasajları birlikte okuyalım :

VİMANA'lar (Uzay gemileri) yüksek hızları sayesinde bütün dünya çevresini kısa zamanda dönecek kudrettedirler. Etraflarına göz kamaştırıcı bir ışık yayarlar. Bunlar sanki uçan birer güneştir.

Yerden kalkışlarında binlerce şimşek çakar gibi olur. Vimana'lar gittikçe artan bir hızla gök yüzüne doğru yükselirler.

Yazılarda uzay gemilerinin madeni alaşmı bile belirtilmiştir.

Vimana'lar beyaz, parlak, hafifçe kırmızımsı bir madenden yapılmıştır.

MAUSOLA — PARVA, Vimana'ların VRİŞNİ VE ADHAKAS ırklarını yukardan attıkları ateşli taşlarla nasıl mahvettiklerini yazar. Buna benzer bir çok anlatımlar İnka ve Maya yazıtlarında da vardır.

M. Ö. 4 ncü yüzyıla ait bazı Mısır yazıtlarında, bombardıman füzesi şemalarına rastlıyoruz. Aynı şemaları 12 nci yüzyıl Emevi Arapları (Endülüs Emevileri) nin eserlerinde de görmekteyiz. Emeviler eski Mısır eserlerine gereken önemi vermiş ve kadim ilmin sırlarını değerlendirmeye çalışmışlardır. Eski Mısır'ın sakladığı sırlar, Emevilere çok şey öğretmişti. Eğer Emevi Devleti İspanya'dan ayrılmak zorunda kalmasaydı, büyük endüstriyel kalkınma her halde 15 nci yüzyılda İspanya'da başlayacak ve 20 nci yüzyıldan çok daha önce, Araplar ve Müslümanlar Uzay'ın fethini başarmış olacaklardı.

Hintlilerin kutsal VEDA yazıları 10 veya 20 bin yıl önce Asya'da nükleer savaşlar cereyan ettiğini, göklerden gelen tanrıların kendi aralarında savaşa tutuştuklarını, Vimana'ların yüzlerce güneş parlaklığına eşit ateşten cisimler attığını yazarlar.

Bakın, M. S. 8 nci yüzyılda MAHAVİRA'yı yazan Bhavabonti kimyasal silahlar hakkında neleri açıklıyor:

Bilgin, RAMA'ya CRİMBHAHA'nın (Uyuşturucu, mahvedici tesirleri olan bir kimyasal silâh) sırlarını verdi.

Bu sırlardan biri PRASVAPANA idi. Yüksek bir uyuşturucu kuvveti olan Prasvapana, KUMBHAKANA ordularını bir anda yok edecek kadar kudretliydi.

Gene Mahavina'nın beşinci bölümünde; Puşpaka denen bir cins hava taşıt araçlarının, eski Başkent AYADHA'nın halkını taşıdığı yazılıdır. Burada adı geçen Puşpaka belki de yolcu taşımağa mahsus bir nevi uçaktı Fakat taşınan halkın neden ve nereye taşındığı bilinemiyor. Yazar, uçakların geceleri bu nakil seferlerini yaparken birer yıldız gibi parladıklarını belirmektedir.

Gene MAHAVİRA'nın beşinci bölümünde, RAMA korkunç silahların varlığı hakkında şu açıklamayı yapmaktadır:

Kutsal bilimin sırları ancak inisiyelere (yani Tanrısal bilgi sahibi ermiş kişilere) **mâlûmdur. Binlerce yıldan beri ermişler, Brahma ve başkaları, bu silahların zaferlerini gördüler ve öğrendiler. KRİÇAÇVA, MANTRAŞ'ların (MU yüksek rahiplerinin) gizli bilimlerinin bütün sırlarını açıklamıştı.** (Upanişad'da. Tanrısal silâhların sırrını öğreten kutsal Hint yazıtı.) **Bana da bunları VİÇVAMİTRA söyledi.**

Öte yandan, Hint Yogasutrası AİÇVARYA'lardan söz eder. Aiçvarya, ilmi esîr yani bir insanın malik olduğu halde tanımadığı kabiliyetleri öğretme ilmidir.

Hint Aiçvarya'ları yedi bölüm halindedir:

1. AMMA — İrade ile maddeleri ufaltıp büyütebilmek.

2. LGHİMA — Cisimleri hafifletebilmek ve havada durdurabilmek (yani, cisimleri yerçekim kuvetinden kurtarmak.)

3. PRAPTE — Zaman sınırlarını aşarak her yere ulaşmak ve düşünce nakli (beyinden beyine)

4. PRAKAMYA — İrade yolu ile, gaz ve sıvı cisimler arasından olduğu gibi katı cisimler arasından da geçebilmek.

5. İÇİTRİTVA — Maddelerin özelliklerini değiştirebilmek,

6. SOHTART — Kendi bedenine ikinci bir ruh sokabilmek veya başka bir vücuda sahip olabilmek,

7. ATARTVAÇ — Görünmez olabilmek.

Yogasutra, yukarda yazılı olan ilim türlerinin SAMADHİ'lerden, yani Mu uygarlığında hem bilgin hem rahip sıfatı yaşıyan bir sınıf insanlardan alınmış olduğunu yazar. (Yogasutra III — 44)

Kutsal kitaplara göre, kendilerinden daha üstün bilimsel kabiliyette insanlar tarafından eğitilenler, sonraları kötü yollara sapmış olduklarından mahvolmuşlardır. (İncil, Teknik bahsi. 5-6)

Kutsal Hint yazılarında da aynı fikir benimsenmekteydi. Yunan Mitolojisinde de durum aynıdır. İyi tanrılarla daima savaş halindedirler. Kötü olanın yer yüzünde yaşamağa hakkı yoktur. Bütün bu yazıların amacı ne?

İnsan hayatı ebedi bir yenilenme hali içindedir. Doğarlar, yaşarlar, ölürler. Sonra yeniden hayat bulur, yeniden yaşar ve ölürler. Tek değişmeyen

evrensel kanun budur. İnsan oğulları tarafından kurulan uygarlıklar da aynı kaderi paylaşır. Nice uygarlıklar parlamış, ışık saçmış sonra sönmüşlerdir. Daha sonra yaşayan insanlar, atalarının başarıları üzerine destanlar, anıtlar hazırlamışlardır.

Mahabharata, Drona-Parva, Maha-Vira gibi eserler eski iki büyük uygarlığın kendi aralarında savaşmasını dile getirmektedirler. Bu eski eserlere gereken önemin verilmesine taraftarız.

Kanaatimizce bu iki medeniyet, Atlantik ve Mu uygarlıklarıdır. Mu'luların Atlantik'e hücum etmeleri, Atlantiklilerin şiddetle mukabelede bulunmaları ve sonunda Mu ülkesini ortadan kaldırmaları konusuna değinen bir çok yazıtlar mevcuttur. Bunlardan bazı bölümleri, şimdiye kadar geçen bölümlerde okuduk.

Mu ve Atlantik gibi iki uygar devlet arasında nükleer savaş yapılması, sonraki nesillerin zararına oldu. İlerleme yolunda her şeye yeniden başlamak icap etti. İnsanların fiziki ve bedeni gelişmeleri durgunlaştı. Çağımızdaki uygarlık seviyesine erişmek için birçok asırların geçmesi zarureti ortaya çıktı.

İşte bu sebeplerle biz, geçmiş hakkında yetersiz ve sathî bilgileri olan bilginlerin, Kutsal kitapları kendi istedikleri şekilde manalandıran din adamlarının sözlerine inanamıyoruz. Gerçeği olduğu gibi anlamağa çalışmak için eldeki imkânların hepsinden yararlanarak akla yakın sonuçlar çıkarıyoruz.

Şimdiye kadar gözden geçirmiş olduğumuz belgelere ve delillere dayanarak şöyle bir sonuca varmamız mümkündür:

İlk oluşmasından sonra, dünyamızın hayat şartlarını devam ettirecek hale gelmesi çok uzun zaman istedi. Yer yüzü insanların yaşamasına elverişli duruma geldikten sonra, çağımızın insanlarının dedeleri uzak dünyalardan (Kendi güneş sistemimizin içindeki gezegenlerden veya daha uzak galaksilerden) gelerek dünyamıza yerleştiler. Yalnız, zenciler, yani siyah ırktan olan insanların başka dünyalardan gelmiş olduklarına dair elde belirli emareler mevcut değildir. Siyah ırk belki de dünyamızın yerlisi olan insanlardı.

Başka dünyalardan göçler yapıldıktan bir süre sonra, dünyamızın yüzeyinde hayat şartları olumsuz yönde değişiklikler göstermeğe başladı. Uygar ve ileri görüş sahibi olan göçmenler, yer yüzünde tabiî âfetler olacağını andılar. Bunlardan büyük kısmı, ya geldikleri dünyaya, ya da uzayda başka gezegenlere gitmek üzere uzay gemilerine binip gittiler. Az bir kısmı ise, ya ellerinde kaçma imkânı olmadığından, ya da kadere rıza göstermeyi tercih ettiklerinden dünyamızda kaldılar. Beklenen felaketler, insan oğlunun neslini kurutamadı. Yüzyıllar boyunca insanlar çoğaldılar, büyük uygarlıklar kurdular, zaman zaman tabiat şartlarının değişmesi yüzünden büyük kayıplara uğradılar... Fakat yılmadılar ve soyları devam etti.

Tabii âfetler uygarlıkları silip süpürdü. Zaman

zaman insanoğlu kendi gruplaşmaları yüzünden yok olma tehlikeleri geçirdi. Bir çok defalar, toplumların en uygar, en bilgili insan kütleleri büyük ve mamur şehirlerle birlikte toptan mahvoldular. Bir çok uygarlıklardan, felâket artığı olarak sadece en cahil, en bilgisiz ve görgüsüz insanlar kurtulabildi.

Modern tarihimizde geçmişin bu devirlerine ait belirli kayıtlara rastlayamayız. Gerçi eski Yunan, Hint, İnka, Maya, Çin, Mezopotamya, İran efsaneleri bize kadar gelmiştir ve bu masallaşmış olgular aslında içinde gerçek payı büyük bulunan tarih belgeleridir. Ama Modern Tarih, bu belgeleri nazarı itibara almaz. Modern Tarih, sadece yazılı belgelere; onların da çeşitli başka belgelerle teyid edilmiş olanlarına değer verir.

Bu âşikâr ilgisizliğin sebebi nedir?

Neden kalıplaşmış ve önceden kararlaştırılmışcasına belirli gerçekler dışında kalan hiçbir araştırmaya eğilmeyiz. Mutlaka her konuda bir Henry Schliemann mı bulmalı? Tarihin bilinen kısmı bilinmeyen kısmına oranla bu derece kısa ve bu kadar az ilginç olduğu halde mutlaka her emare ve delil için kendi cinsinden teyid vasıtaları mı bulmalıyız?

İnsanlık tarihinin büyük bölümü konusunda göze çarpan bu ilgisizlik ve vurdumduymazlık karşısında şüpheci zihinlere garip ihtimaller doluyor.

Yoksa bilim adamları, Papalığın üst kademesinde bulunan din adamları, en eski inanışlardan birinin sır hazinedarlığını yapan Tibet rahipleri gibi bir takım kişiler, kasıtlı olarak gerçeği efkârı umumiyeden gizlemeye mi çalışıyorlar?

Zaman zaman, ya bir tesadüfle veya belirgin bir kayıtsızlıkla ve önemi küçültülmeye çalışarak ortaya çıkarılan birçok belgelerin menşeî, tapınakların dokunulmaz arşivleri olmuştur. Yoksa cennetin anahtarlarını satmak gibi bir sanatın icrasını henüz kısa zaman önce terk eylemiş görünen Papalık, insanların gerçeği bilmesinde bir takım mahzurlar mı mütalaa ediyor? Yoksa insanlık tarihinin derinlerinde bizzat insanların öğrenmesiyle felâketlerin doğmasından korkmayı gerektiren sırlar mı gizli?

Bilmiyoruz. Kanaatimizce insanoğlu bugün, o kadar ileri bir bilim seviyesine erişmiştir ki, atalarının tarihi hakkında her hangi bir sırrı ondan saklamak yersizdir. O halde?

Yoksa - en muhtemel şekliyle - insanların değer hükmünü tayinde gösterdiği ebedi ve ezeli acz, yüzünden, elimizde olmadan ihanet derecesinde bir ihmal içinde mi bulunuyoruz?

Atlantik Uygarlığının Mahvı :

Bir Mısır bilgini vaktiyle tarihçilerin babası Halikarnas'lı Heredot'a :

— **Bil ki oğlum, Atlantik'i Yaratan mahvetmedi!** demişti.

Atlantiklilerin en fazla geliştirdikleri bilim dallarından biri de Kozmogoni yani dünyanın oluşu teorisi idi. Çağların ve âlemlerin mahiyeti üzerinde çok kafa yormuş, bu kavramları iyi anlamışlardı. Anlantik bilginleri, kimyasal madde yapısının, yani atom'un sırrına vakıftı. Hattâ hayatî madde yapı-

sının ve ruh'un da sırlarına nüfuz etmiş olduklarını gösteren delillere rastlanıyor.

Belki de, Atlantik'in mahvına yol açan sebeplerden birisi veya ta kendisi, Atlantiklilerin RUH denen sırra erişmiş olmalarıydı. Atlantiktiler, Ruh'u fethetmiş ve onu bir savaş aracı olarak kullanma yollarını geliştirmişlerdi. Bu yöne eğilme, muhtemelen Atlantikliklerin fennî çalışma ve araştırmalarını kısıtlamış, yetersizleştirmiş, insanların gelişmelerine engel olmuştu.

Belki de geçmişin sırları veya en eski tarihimiz konusunda ellerinde belgeler bulunan kimselerin bunları saklamak istemelerinin sebebi budur.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, tarih boyunca Atlantikliler iki defa büyük uygarlık kurmuşlardır. Şüphesiz, Mısırlı rahiplerin Solon, Platon ve Heredot'a anlatmış oldukları Atlantik, birinci Atlantik uygarlığı idi.

Atlantik'in ikinci defa mahvoluşu tabii felâketlere bağlanmaktadır. Bu felâketleri gök yüzünde aramak gerekir.

Eski çağlarda insanlar gök küresini geometrik bir cisim olarak düşünür ve kaderlerini gök yüzünde ararlardı. Gök yüzünde vukuu bulan alışılmamış olaylar, ötedenberi insanların dikkatini çekmiş ve bunların kaderi yakından etkilediğine inanılmıştır.

Dünyamız, binlerce yıldan beri, bir çok defalar kozmik âfetlere maruz kalmış, mahvolma tehlikeleri geçirmiştir. Bu âfetler gerçi dünyamızın parçalanmasına ve uzay boşluğunda kaybolmasına sebep olacak derecede korkunç olmamıştır ama, değişmesinde büyük rol oynamıştır. Yer şekilleri tanınma-

yacak hale gelmiş, kıtalar yer değiştirmiş veya yok olmuş, yeni kıtalar ortaya çıkmış, denizlerin sınırları, kara parçalarına uygun olarak oynamıştır.

Uzay boşluğu, irili ufaklı gezegenler, yıldızlar, güneşler, meteorlar, gök cisimleri ile doludur. Gök cisimlerinden bazıları başlı başına bir dünya kadar büyük, bazıları ise gözle zor görülecek kadar küçüktür. Bazı uzay cisimleri katı, bazıları sıvı veya gaz halindedir.

Eskiler, zaman zaman görünen bir gök cismine (Celestial body'ye) hayalet derlerdi. Bunlar, toparlak bir taşı ve bazan son derece uzun bir kuyruğu olan yıldız kümeleriydi. Daha çok tanınan adıyla bunlara kuyruklu yıldız denir. Kuyruklu yıldızların, Tanrı Gazabı olarak bilindiği çağlar henüz unutulmuş değildir.

Gök yüzünde bir kuyruklu yıldızın görünmesi, gerçekten heyecan verici bir manzaradır. Halley Kuyruklu Yıldızı M.Ö. 130 yılında insanlar tarafından ilk defa görülmüştü. Ya da, daha önceki görünmeleri bilinmiyor. M.S. 399 yılındaki ikinci görünüşünde, yer yüzünde korkunç olaylar cereyan etmiştir. 1456'daki görünüşü, hristiyanlar tarafından, Doğu'daki en önemli Hristiyanlık kalesi sayılan İstanbul'un Türkler tarafından alınması olayı ile birleştirilmiştir. O çağın Papa'sı, Fatih Sultan Mehmet'le birlikte Halley kuyruklu yıldızını da aforoz etmişti!

Aslında kuyruklu yıldızlar - bilimsel adı ile komet'ler - çok eskiden vukuu bulmuş uzay kazaları sonunda parçalanmış bulunan gezegenlerin bir arada seyreden parçalarıdır. Bu garip gök yolcuları, hem

yansıyan güneş ışıkları ile hem de kendi içlerindeki kimyasal maddeler sebebiyle hasıl olan donuk parıltılarla aydınlanmış görünürler.

Bazı kuyruklu yıldızların baş kısmının 10.000, kuyruklarının da 100.000 lerce mil uzunlukta olduklarını düşünürsek, gökte ne kadar büyük bir alan kaplamakta oldukları hesaplanabilir. 1843 yılında görünen kuyruklu yıldızın kuyruğu üç yüz milyon mil kadardı. Bu durumda kuyruklu yıldızlardan korkan eski insanlara hak vermemek zor...

Başka bir kozmik tehlike de Meteorlardır. Bunlar da gene, çarpışmış gezegenlerden arta kalmış serseri parçalardır. Bazan, yalnız gezegenler değil uydular da ya kendi içlerinden patlayarak veya başka gök cisimleri ile çarpıraşak dağılır, parçalanırlar. Saturn gezegeni çevresindeki halka, bu gezegenin uydusunun parçalanması sonunda hasıl olmuştur. (Geçen bahislerdeki Dört Ay Teorisine bakınız.)

Göktaşları, çoğu zaman kararsız bir halde boşlukta dolaşırken dünyamızın çekim alanı içine girerler. Bunlardan bazıları, meselâ saniyede 60 km. hızla seyrederken 100 küsur kilometre yüksekte atmosferimiz içine girince, hava tabakası ile sürtünme yüzünden bir anda yanar ve arkasında ışıktan bir iz bırakarak kaybolurlar. Böyle göktaşlarına halk arasında yıldız düşmesi denir. Eğer yanan göktaşı yere düşünceye kadar yok olmayacak kadar cüsseli ise, bunların yeryüzüne çarpması ekseriya felâketlere sebep olur. Toprağa düşen göktaşları, hızlarının büyüklüğü ve cüsseleri oranında krateler açarlar.

Yer yüzünde rastlanan en büyük meteorit kra-

terlerinden biri Amerika'da Arizona eyaletinin Canyon Diablo denen mevkiindedir. Kraterin genişliği 1 mil, derinliği 175 metredir. Kenarlarındaki toprak yığıntısı yerden 40 metre yüksektedir. Bu meteoritin elli yıl kadar önce düşmüş olduğu ve takriben bir milyon ton ağırlıkta olduğu tahmin olunuyor.

Eski efsanelerden Boşiman ve Şibşa (Güney Afrika) da, çok eski çağlarda (gök yüzünde iki ay'ın bulunduğu devirlerde) Afrika'nın batısında bir kıta'nın mahvolduğu yazılıdır.

Maya efsaneleri de yer yüzüne düşen bir «büyük yılan» dan söz ederler. Muhtemelen bu «büyük yılan» bir kuyruklu yıldızdı. TUPİ efsanelerinde de zaman zaman yer yüzüne düşen Ay'lardan söz edildiği bir gerçektir.

Güyana'lı Arovak'ların anlattıklarına göre, **bir zamanlar, yukarda olan Büyük Ruh, iki büyük yıldızdan birini yere atmıştır.** Bu olay sonucunda çıkan yangınlar ve yer sarsıntıları yüzünden eski Arovak'lar mahvolmuştur. **Yalnız Büyük Ruh'un ayırdığı 136 Arovak'lı genç sağ kalmıştır.**

Yunan mitolojisinde, bir hatası yüzünden dünyayı ateşe vermiş olan Phaeton'un hikâyesi büyük yer kaplar. Phaeton'unkine benzeyen bir başka olay da Mısır efsanelerinde rastlanır. Tifon, dünyanın bir çok yerlerini yakıp yıktıktan sonra deniz sularının 300 metre yükselmesine sebep olmuştur.

POPOL - VUH kodeksine göre, gökyüzünde vaki olan büyük bir felâket yer yüzüne de tesir ederek bir çok yerleri yakıp yıkmıştır.

Görüldüğü gibi bir çok eski efsaneler, birbirini teyid ederek, gökyüzünde çok eski çağlarda vaki olmuş bir takım felâketleri hikâye etmektedir.

Bu efsaneleri iki bölüme ayırmak mümkündür :

1. Dünyamızın ay'sız olduğu çağlarda olan felâketler serisi,

2. Dünyamızın iki Ay'a sahip bulunduğu çağlara ait felâketler serisi. (Bu ikinci bölümde sözü geçen ikinci ay, kanaatimizce uydumuza çok yakın bulunan bir gök cisminden başka bir şey değildir.)

Felâket nedenini tahmin etmek zor değil. Ama tarihi? Veya tarihleri? İşte bu zor!

Platon, Atlanik'in mahvının M.Ö. 10,000 yıllarında vukuu bulduğunu hesaplamamızı mümkün kılan değerler vermiştir. Boşiman, Şibşa ve Tupis efsaneleri bu konuda bir tarih hesabı yapmamıza yaramıyorlar. Maya Gelenekleri (Şilam - Balam kodeksi), atalarının büyük denizde bulunan anayurtlarının bir âfet sonunda mahvolduğunu yazar. Şüphesiz bu felâket, Maya'ların Yukatan'a yerleşmesinden önce vukuu bulmuştur. Belki de Maya'ların Yukatan havalisine göçlerinden birkaç bin yıl önce...

Pelask Kralı Phoroneus'un dünyevî tufan hakkında bıraktığı bazı kayıtlar mevcuttur. Kayıtlar, felâketi şu şekilde anlatırlar :

Büyük başlı yılan, ateşten, korkunç gövdesiyle (Gene bir kuyruklu yıldız olsa gerek) yıldızlar âlemini kapladı. Irkım günler boyunca hiç gece yüzü göremedi. Gök, sanki tutuşmuştu. Bir çok yıldızlar yerlerini değiştirdiler. Hasperüs (Venüs'e eskiden verilen ad) gittikçe büyüdü ve dünyamıza yaklaştı, yakınımızdan geçerek yakın yıldızlar arasında

yerini buldu ve oraya yerleşti. Ve işte o zaman olanlar oldu Bir çok memleketler sallandı. Bir çok topraklar sular altında kaldı. Nice uluslar mahvoldu.

Kral Phoroneus, M.Ö. 4,000 yıllarında yaşamıştır. Bu olaylar da o çağlarda geçmiş olmalıdır.

Güneş sistemimizin dışından gelen büyük bir komet, dünyanın yakınından geçmiş ve komşu gezegenler arasında büyük bir dengesizlik hasıl etmiştir. Belki de kometle bir çarpışma sonunda, Venüs gezegeni yörüngesinden kaymış, şimdiki yerine oturmuştur. Tabiî dünyamız, bu olaylardan çok etkilenmiştir. Yer yüzünün komete dönük olan yanı şiddetli ısı altında kavrulmuş, yer yer yangınlar çıkmıştır. Geri kalan bölgelerde de korkunç yer sarsıntıları, su baskınları olmuştur. Önceki sayfalarda sözünü ettiğimiz efsaneler işte bu olayları anlatmaktadır.

Tevrat da bu olaylara temas eder. Bu kutsal kitapta bahsi geçen Tufan olayı, takriben M.Ö. 3852 yıllarına rastlar.

Öte yandan, Güney Amerika'da daha değişik yönde deliller veren eski kalıntılar vardır. Eski Güney Amerika uygarlıklarını araştırmış ve incelemiş olan bilginlerden M. R. Müller, A. Poznansky ve K. Bilau, Tiahuanako harabelerinin yaşını 11.500 yıl olarak tayin etmişlerdir. Harabelerin durumu bu üç bilginin hayretine sebep olmuştur. Şehir içinde bir çok binaların henüz inşa halindeyken terkedilmiş oldukları görünüyordu. Titicaca gölü kıyısındaki tersanelerde ise inşa halindeyken bırakılmış gemi kalıntılarına rastlanmıştı. Harabelerin görünüşü, şeh-

rin âni bir felâkete uğramış olduğunu ortaya koymaktaydı.

11.500 yıl önce And Dağlarında, Peru, Bolivya ve Colombia'da birden bire vaki olan korkunç âfet neydi?

Sais rahipleri, Herkül Kolonları (Cebelitarık) batısındaki bir takım uygar ülkelerin kozmik bir felâkete kurban gittiklerini Solon'a anlatmamışlar mıydı? Bu konuyu aydınlatan Mısır Papirüsleri bugün bile bir çok Dünya Müzelerinde mevcuttur. Bu belgelere göre söz konusu âfet M.Ö. 9,500 yıllarında cereyan etmişti.

Görüldüğü gibi, dünyamızın maruz kaldığı iki büyük bahtsızlık iki değişik tarihte vaki olmuştur. Bunlardan biri, takriben Milâttan 4.000 yıl kadar önce, diğeri ise 9.500-11.500 yıl önce cereyan etmişti.

Böyle bir durum karşısında, söz konusu iki olayı birleştirmek imkânsızdır. Ama ortaya çıkan bir gerçeği inkâr etmek de zordur.: Demek ki Dünyamız, en eski çağlardan beri değişik tarihlerde, değişik bölgeleri içine alan felâketlere sahne olmuştur. Bildiğimiz kadarı, bunlardan iki tanesi, efsaneler yolu ile günümüze kadar anlatılmış, unutulmamıştır.

Çok daha önceleri dünyamızın geçirdiği bir tehlike sırasında da Gondwana ve Lituriye kıt'aları mahvolmuştu. Bu olayın tarihi herhalde Milâttan 25-30,000 yıl kadar eski olsa gerek.

Hint, Tibet, Çin ve Pasifik Adaları efsaneleri bu iki kıt'adan söz ederler. Gondwana ve Lituriye isimleri hâlâ hafızalardan silinmediğine göre, bu

iki kara parçasının Pasifik derinliklerinde kaybolması her halde çok eski bir geçmişte cereyan etmemiştir.

MU, uygarlığının, Gondwana ve Lituriye kıt'alarından sonra, fakat Atlantis'den önce mahvolduğuna dair belirtileri vardır. UYGUR'ların MU uygarlığının devamı olduğu tahmin olunmaktadır.

MU, yapılan hasaplara göre Milâttan 11,000 ilâ 11,500 yıl kadar önce yok olmuştur.

Efsanelerden çıkarılan gerçek özetlere bakılınca, Atlantik uygarlığının MU'dan sonra, belki Milâttan 10,000 yıl önce mahvolduğunu kabul etmek gerekir.

Gene efsanelerden alınan bilgiye göre, ikinci büyük felâket meşhur Tufan olayıdır ve Milâttan 3500 ilâ 4000 yıl önce cereyan etmiştir.

Gene bazı efsaneler, bu felâketler sırasında vaki olan alışılmamış olayları dile getiriyor. Meselâ Şibşa yazıtları, felâket sırasında dünyamızın yeni bir uydu edindiğinden söz etmektedir. Öte yandan Maya yazıtları, felâket sırasında kaybolan bir yıldızdan bahseder. Nihayet, gene efsanelere dayanarak felâket sırasında dünyamızın iki Ay'ı bulunduğunu söyleyebiliriz.

Değişik üç efsanenin böyle üç ayrı olayı dile getirmesi, olaylar arasındaki zaman farkına da bağlanabilir. Fakat bizce meselâ şöyle bir izah tarzı daha akla yakındır:

Felâketten önce dünyamızın bir Ay'ı bir de başka küçük uyudusu vardı. Küçüklüğü yüzünden bu uydu, dünyamızdan ancak bir disk halinde gö-

rünebiliyordu. Öteyandan, belki de şimdiki Ay'ımız, Güneş sistemine bağlı bir küçük planet halinde ve Venüs ile Dünyamız arasında bir yörüngede bulunuyordu. Güneş sistemimize giren dev bir komet gezegenler arasında bir dengesizliğe sebep olmuş ve yörüngeleri değiştirmişti. Venüs yerinden kayıp Güneş'e daha yaklaşmış, bu arada Dünyamızın çekim alanına girmiştir. Ve böylece eski küçük uydumuz Dünyamıza fazla yakınlaştığından yeryüzüne düşmüş ya da havada parçalanmıştır.

Şüphesiz bu olayları bir teori olarak ileri sürmekten ileri gidemeyiz. Fakat bu teorinin sağlam esaslara dayandığı şüphesizdir. Zira Yunan efsanelerinde Selenit'lerden yani Ay'lılardan söz edilir. Şüphesiz bu Aylılar, zamanımızın Ay'ında yaşayanlardı. Nitekim Boşiman efsanelerinde geçen iki Ay da bu fikri destekler. Söz konusu ikinci Ay, her halde parçalanmış olan küçük Ay'dı. Keza Tupis'ler, efsanelerinde yeryüzüne düşen ikinci Ay'dan söz ederken bir yanlışlık yapmıyorlardı. Maya'ların Şilam - Balam kodeksi de bu konuyu teyid eder mahiyettedir.

İlgi çeken bir diğer konu da eski uygarlıkların takvimleridir.

Eski çağlarda bir çok uygarlıklarda, kullanılan güneş takvimlerinin birdenbire terkedilerek, yerine yarı Ay-yarı Güneş takvimlerinin, bazan da Ay takvimlerinin kullanılmaya başladığı görülüyor. Nitekim, Babiller birdenbire Güneş takvimi yerine Ay takvimi kullanmaya başlamışlardır. Mayalar ise, Nahoa'ların Yukatan'ı istilâ etmelerinden sonra takvimlerini değiştirmişlerdir. (Şilam - Balam ko-

deksi, 4,000 yıl önce Sutza uygarlığını kurmuş olan Nahoa'lardan söz eder.)

Şilam - Balam kodeksinde söz konusu olan 4,000 yılı hangi tarihten önce itibar edilmiştir? Bu konuda bir bilgi yok. Yalnız şurası muhakkak ki, önceleri Güneş Takvimi ile birlikte bulunan Güneş Tanrısının yanı sıra, Ay Takvimi tatbikatı Ay Tanrısını da ortaya çıkarmıştır.

Eski uygarlıklarda böyle bir takvim değişikliği neden icap etmişti?

Çünkü gökyüzünde, Dünyamıza daha yakın bir gezegen belirivermişti. Yani Ay! O zamana kadar insanlar tarafından tanınmayan uydumuz, şüphesiz hem bilimsel esaslara hem de manevî inanışlara etkide bulunmuştu.

Eski Mısırlı tarihçi Manethon'un verdiği bilgiye göre, Mısırlılar Manethon'dan 8,500 yıl önce Ay Takvimi kullanmaya başlamışlardı. Hesaba vurunca bu bizi Milâttan 10-11,000 yıl öncesine götürür.

Dünyamızın geçirmiş olduğu büyük kozmik facia, yer eksenini de yerinden oynatmıştır. Komet'in sürtünmesinden önce Dünyamızın dönüş ekseni tutulma dairesine dik bir haldeydi. Fakat geçirdiği sarsıntıdan sonra eksen eğim yapmış ve 23 derece 50 dakikalık bir açı hasıl eder hale gelmiştir. Mevsimler, bu eksen eğiminden hasıl olmaktadır. Eskiden mevsim farkları çok az görülürdü.

Komet, yeryüzünün şeklini de önemli derecede değiştirmiş, bir çok karaların denizlere çökmesine yeni kara parçalarının belirmesine sebep olmuştur.

Bazı bilginler, o zaman Dünyamızın üzerine

düşen küçük Ay'ın şimdiki Avustralya kıt'asını meydana getirmiş olduğunu söyler. Ama diğer bazı bilginler Avustralya kıt'asının 12,000 yıldan çok daha eski bir maziye sahip olduğu fikrindeler. Avustralya, Gondwana kıt'asının deniz yüzünde kalan bir parçası olabilir. Yapılacak jeolojik araştırmalar, Avustralya ile Madagaskar adalarının yer yapılarında belirli benzerlikleri ortaya koymaktadır. Madagaskar ile Avustralya arasında bulunan bir kara parçasının çok eski devirlerde denizlere göçtüğünü işaret edecek deliller mevcuttur.

Öteyandan, eski uydumuzun Pasifik Okyanusuna düştüğüne dair elimizde oldukça inandırıcı deliller vardır. Bunlar arasında :

1. Asya'da, Pasifik Okyanusuna kadar yayılmış bulunan MU Uygarlığının mahvolması sebepleri...

2. Asya - Avustralya ve Amerika arasında görülen dağınık haldeki adaların oluşma sebebi...

3. Atlantik kıt'asının mahvı...

4. Dünya denizlerinin gösterdiği değişiklikler. Yani, Asya ile Amerika kıt'alarının arasında açılan gedik, bu aradaki kara parçalarının çökmesi, kıt'alar arası boğazdan (Behring Boğazı) dolan suların eski yüksek dağlardan adalar meydana getirmesi...

Öte yandan, Avrupa ile Afrika arasmda hasıl olan çöküntüler yeni bir denizin oluşmasına sebep vermiştir. Atlas Okyanusu karaları istilâ etmiş Avrupa ile Afrika'yı birbirinden ayırmış ve Akdenizi meydana getirmiştir.

Bu arada, daha geniş alanlara yayılan denizlerin seviyesi alçaldı. Bu yüzden, Tiahuanako gibi eskiden deniz kıyısına kurulmuş bulunan bazı şehirler, deniz seviyesinden 3000 metre yüksekte kaldı. Nitekim, daha önceki bahislerde de anlatıldığı gibi, Titicaca gölü aslında bir denizin kalıntısıdır.

Komet felaketi Atlantik uygarlığının ikinci ve son defa mahvına sebep olmuştur. Atlantiklilerden canlarını kurtarabilenler, çoğunlukla doğuya, yani Avrupa ve Afrika kıtalarına göç ettiler. Buralarda yeni yeni uygarlıklar kurarak yerleştiler. Büyük bir ihtimalle, Etrüskler, Keltler, Fenikeliler, Galyalılar, Mısır'a yerleşen Atlantikliler, Pelask'lar, Berberler ve Tuareg'ler bu göç edenlerden bir kısmıydı. İspanya, Atlantis'den Avrupa'ya göç edenlerin bir kapısı olmuştu. Portekiz, o göçün hatırası sebebiyle bu ismi almıştır. Portekiz adı aslında Porto - Gallis kelimelerinden terkip edilmiştir ve Galyalıların kapısı anlamına gelir.

İspanya'da yerleşen Atlantikliler İber'ler, Gallo-İber'ler ve Basklar, Gerionlardır.

3. KISIM

ATLANTİKLİLER MISIR'DA

Önceki bahislerde, çeşitli yollardan ve delillerden faydalanarak Atlantik uygarlığının Yunan Mitolojisinin bir parçası olmaktan öte, belirli bir gerçek olduğunu ortaya koymağa çalıştık. Mısır'da prehistorik çağlarda üstün bir medeniyet kurmuş

olanların Atlantikliler olduğuna inanmak için de birçok delillere sahip bulunuyoruz. Daha Atlantik Uygarlığının mahvından önce, Atlantikliler Mısır'ı tanıyorlardı. O çağlarda Büyük Sahra denizdi. (Nitekim halen çölde midye kabuklarına, balık fosillerine rastlanmaktadır.)

Kendi uygarlıklarının mahvından önce, bazı seçkin Atlantikliler belirsiz sebeplerle anayurtlarından ayrılıp dünyanın çeşitli yerlerine göç ettiler. Bunlardan batıya gidenler, Güney Amerika'da İştar topraklarına yerleştiler. Doğuya gidenler ise Kuzey Afrika kıyılarında muhteşem Mısır Uygarlığının temellerini attılar. Mısır'a gelenleri başında, OSİRİS bulunuyordu. Nil kıyılarına gelen Osiris ve arkadaşları, kendilerinden daha önce gelen Atlantiklilerin kurmuş oldukları üç pramidi ve Sfenks heykelini geçerek Abidos şehri yakınlarında yerleştiler. Buralarda, Mısır'lı ilkel kabileler yaşamaktaydı. Yerli halk, yeni gelenleri iyi karşıladı. Gelenler ve yerliler kaynaşıp milletleştiler.

Atlantikliler, üstün uygarlık seviyeleri sayesinde, kısa zamanda bütün bölgenin hâkimi durumuna geçtiler. Osiris, hayatı boyunca halka sevgi ve şefkat gösterdi. Tebaasını geliştirme yolunda çaba harcadı. Halk onu o kadar sevdi ve saydı ki, Osiris Mısırlıların tanrısı haline geldi.

Atlantikliler yeni yurtlarında eski uygarlıklarının bütün örf, âdet ve geleneklerini, kanunlarını ve yaşama tarzlarını devam ettirdiler. Mısır topraklarında, zamanımıza kadar kalan tapınaklar, piramitler inşa ettirdiler. Mısır'da yapılan bu sanat eserlerinde, başka Atlantiklilerin Güney Amerika'da in-

şa ettikleri eserlerin mimari tarzı aynen tatbik olunmuştu. Bu gün Peru'da, Meksika'da görülen çok eski çağlardan kalma dev heykellerin tam benzerleri Mısır'da görülmektedir.

Binlerce mil mesafe ile birbirinden ayrılmış bulunan iki kıtada, yüzler ve binlerce yıl ötesinden kalma eserlerin aynı sanat görüşü, aynı imar zevki ve aynı teknikle yapılmış olması başka türlü izah edilemez.

Mısır, Osiris'le başlayarak, Atlantiklilerin ikinci vatanı olmuştur.

Sfenks'in Esrarı :

Atlantiklilerin Mısır'da yapmış olduğu eserlerin en önemlilerinden biri SFENKS adı ile bildiğimiz muazzam heykeldir.

Sfenks'i bütün dünya tanır. Kime sorsanız, onun haşmetli ve biraz da meş'um görünüşünü görmemiş oldukları halde görmüş gibi anlatırlar.

Bu kadar meşhur olan bu heykel, aslında baştan aşağı bir esrar kumkumasıdır. Hiç kimse onun ne zaman, kimler tarafından, ne maksatla yapıldığını kesin olarak bilmez. O kocaman kayayı hangi usta eller binlerce yıl yaşayacak bir heykel haline çevirmiştir? Bilinmiyor. Tarihçiler de bu konuda susmayı tercih ediyorlar. Bazı kendine güvenen bilginler, Sfenks'i «Kral Kafra» yaptı deyip geçiyorlar. Sfenks'in geçmişini örten kalın tül perde bu güne kadar gerçek anlamı ile kaldırılamamıştır.

Osiris ve adamları Atlantik'ten Mısır'a geldik-

lerinde Sfenks mevcuttu. Bu aslan pençeli, boğa gövdeli, insan başlı dev heykel, Mısır'a ilk gelen Atlantikliler tarafından yapılmıştı.

Bazı Egiptologlar, Sfenks'in mezarları ve büyük piramidi korumak için yapılmış bir sembolik eser olduğunu ileri sürmektedirler.

3 400 yıl önce Firavun Thutmes Sfenks'in ön ayakları arasına yerleştirdiği bir plâkaya şunları yazdırmıştı :

«Dünya var olalı beri en büyük sır burada gizlenmiştir. En büyük sır Sfenks'in içindedir. Zira Sfenks, ölümsüzlük tanrısı olan Khepera'nın amblemidir.»

Bir çok hiyeroglİflerde, Sfenks memleketin kurucusu, hakimi, koruyucusu olarak anlatılır. Sfenks'in kudreti, Firavunlarınkinden daha üstün sayılır. Bazı eski yazıtlar da Sfenks'in altında Firavun Armais'in mezarının bulunduğunu anlatırlar.

Kahire Müzesi müdürlüğü yapmış olan Fransız arkeologu Mariette, bu konuda şöyle bir açıklama yapmıştır :

«Sfenks'in taş gövdesi altında bir mabedin veya bir mezarın bulunması mümkündür. Firavun Armais zamanını biz tarihçiler bilmiyoruz. Bilinen ilk sülâleden daha önceki çağa ait olması gerekir. Ciddi bir çalışma yapılması ve araştırılması icap eder.»

Ne yazık ki, Arkeolog Mariette bu araştırmayı yapamadan ölmüştür.

Armais ismi bize, güneş tanrısı Harmaşis adını hâtırlatıyor. Bazı eski geleneklere göre Sfenks bir zamanlar bu isimle tanınıyordu. Eski Kalde, Yunan, Roma yazıtlarına göre, Sfenks'in altında bu-

lunan gizli bir geçitten büyük piramide (Keops piramidine) geçilmesi mümkündü. Bu iddia muhtemelen gerçektir, çünkü Sfenk, Büyük Keops Piramidinin tam önündedir. Muhtemelen Sfenks ve Büyük Piramid aynı çağda yapılmışlardır.

Gerçeği aramak için geçmişe bütün dikkatimizle bakalım... Gözlerimiz zamanın derinliklerine nüfuz etsin... Yüz yıllar, geriye doğru, gözlerimizin önünden hızla akıp geçsin...

Çok eski çağlardaki Mısır'ı düşünelim. Geçmişte yaşamağa gayret edelim. Manzara tamamen değişmiştir. Çevre büyük bir denizle kaplıdır. Çöl yoktur artık... Deniz kıyısında, piramit biçimli bir muhteşem yapı var... Üzerine kayadan oyulmuş muazzam bir heykel oturtulmuş... Bu Sfenks'tir! Sanki koca bir kayalık dağ tek parça halinde oyulmuş ve tapınakla Sfenks ortaya çıkmış. Kesik tepeli piramid biçimli mabedin üzerinde, bizim çok iyi tanıdığımız Sfenks yer almış. Mabet gümüşi bir renkte. Kutsal Nur'un mabedi... Yani Büyük Piramidin mabedi!

.....

Sonra gene ileriye, yani çağımıza doğru dönelim ve zaman içinde yolumuza devam edelim. Yüzyıllar birbirini kovalasın... Birden bire ayaklarımızın altında yer sallansın... Ortalık korkunç bir karanlığa bürünsün. Sular göklere doğru yükselsin, sonra tekrar çekilip uzaklaşsın... Sonra derin bir sessizlik başlasın... Sağırlaştırıcı bir sessizlik... Tekrar yüzyıllar aksın, geçsin. Gene Sfenks'in karşısındayız, ama bu sefer Sfenks bir deniz kıyısında değildir. Çevremiz sarı-kızıl renkte, gün ışığı altında

korlaşmış küçük maden parçaları gibi parlayan kumlarla dolu. Uçsuz bucaksız bir çöldeyiz. Sfenks'in ölümsüz yüzünde önemli bir değişiklik yok. Gözleri batıya dönük, değişiklikleri umursamaz, hatta küçümser bir hali var. Ama Kutsal Nur'un mabedi görünürlerde yok. Kum denizi onu örtmüş, kaplamış...

Yüzyılların, binyılların Sfenks'i belki de ayakları altında Kutsal Nur'un mabedini tutmaktadır.

Gene Sfenks'le ilgili olan bir papirüs, Firavun 4 ncü Thutmes'in sözlerini dile getiriyor :

«Şehirde ve Mabed'de yaşayanlar her zaman gelip Sfenks'e hürmetlerini belirttiler. Fakat ne yazık ki kimsenin aklına, Sfenks'i kumlardan kurtarmak gelmedi.»

Sfenks'in ayakları arasında bulunan plakada, Firavun Thutmes'in Sfenks'e bir buhurdanlık sunduğu zikredilmektedir. Plakada yazılı hitabede, Thutmes'in meşhur rüyası da hikâye edilmektedir.

Genç Prens Thutmes, yakınları ile birlikte bir ava çıkmıştır. Öğleye kadar aslan peşinde dolaşır. çöllerde yorulurlar, ok atarlar ve eğlenirler. Thutmes, gün ortasında çok yorulmuştur. Yemeğini yedikten sonra yanındakileri dağıtır ve öğle uykusuna yatar. Yalnız başına kalmıştır. Büyük tanrının zirveye vardığı an, yani öğle üzeri uyuyup kalır. RA, uykusunda genç prense hitap eder: «Seni görüyorum, sana bakıyorum oğlum Thutmes. Beni baban olarak kabul et. (Burada HERUKHUT adı geçmektedir.) Ben sana bu ülkeyi vermek istiyorum. Sen kırmızı renkli taca erişecek ve gördüğün bütün

bu yerlerin sahibi olacaksın. Üstünde benim ışığım parlayacak ve sana, dünyanın en kıymetli hazineleri sunulacaktır. Oğlum Thutmes, yalnız bunlara sahip olabilmek için bana verdiğin değeri dile getirmen ve Sfenks'in kumlarını temizletmen gerektir. Işığım daima üzerinde olacaktır.»

Thutmes, gördüğü bu rüyanın etkisi altında kalmış, onu hiç bir zaman unutmamıştır. Sfeks'in kumlarını temizletmek için sayısız adam kullanmış, büyük çaba göstermiştir. Buna karşılık HERU - KHUT (Doğan güneş ya da Sfeks'in Ruhu) da sözünde durmuş, Firavunluk tacını kardeşinin başından alıp Thutmes'in başına kondurmuştur.

Thutmes, bu isimle tahta çıkan dördüncü firavundur ve hükümdarlık çağı Mısır'ın en parlak devirlerinden birini teşkil eder.

Bildiğimiz gibi, Mısırlılar eski medeniyetler arasında kendi tarihlerini büyük bir titizlikle kaydeden, muhafaza eden bir uygarlığın temsilcileridir. Bu bakımdan, bu yazıtı bir masal gibi geçmek yerinde olmaz.

Öteyandan, Thutmes'in başka bir çok defalar Sfenks'in kumlardan temizlenilmesine çalışılmıştır.

İlk temizleme çabası, 5,000 yıl kadar önce, dördüncü Firavunun sülâlesinden Firavun KHAFRA zamanına rastlar.

İkinci, 4 ncü Thutmes'in çalışmaları sayesinde başarılmıştır. Her temizlemeden sonra çöllerden gelen kumların birikmesini önlemek için, Thutmes Sfenks'in çevresine tuğladan bir duvar ördürmüştü.

Daha sonra Sfenks, bir ara boğazına kadar kumlara gömülür ve bu sefer de Roma İmparatoru Mark - Aurele temizleme işine girişir.

Sfeks'in dördüncü kez kumlardan temizlenmesi, Arapların Mısır'da hâkim olduğu zamana rastlar.

19 ncu yüzyılda, İtalyan Yüzbaşısı Caviglia, beşinci kez Sfeks'in temizlenmesine çalışır.

Kahire Müzesi Müdürü Arkeolog Auguste Mariette'in teşebbüsü altıncı temizlenme çabasını teşkil eder.

Bu muazzam ve yorucu iş, Mariette'den 33 yıl sonra, gene Kahire Müzesi Müdürlüğü yapan bir yabancı tarafından, Arkeolog Maspero tarafından denenir. Maspero, Sfeks'in kaidesi altında bir mabed bulacağından emindi. Büyük bir azimle başlamış olduğu çalışmalarına maalesef, maddi imkânsızlıklar engel oldu.

Sfeks'in temizlenmesi için girişilen son çaba, kırk yıl önce gösterildi. Mısır Hükümeti büyük masraflara girerek bu işi başarmaya çalıştı. Sonunda Sfenks hiç olmazsa alt kaidesine kadar temizlenmiş oldu.

Sfeks'in yapısında bir çok düşündürücü şeyler vardır. Meselâ... Koca heykelin âlelâde bir kaya parçasından yapılmış olduğunu bile düşünsek, bu muazzam ağırlığı binlerce yıl taşıyabilecek derecere kuvvetli bir zemine ihtiyaç olduğu ilk anda akla gelir. Eğer Sfenks yapıldığı sırada çevresi çöl olsaydı, zemin böyle bir ağırlığı çekemezdi. Zaten o büyüklükteki bir kaya da çölün orta yerine taşınamazdı. Buradan da kesin olarak ortaya çıktığına gö

re, Sfenks binlerce yıl önce sağlam zeminli bir yerde inşa edilmiş (büyük bir ihtimalle piramit şeklindeki mabedin üzerine), yüzyıllar sonra yükselen sular, Sfeks'i hesaplanamayacak derecede uzun bir süre kaplamış, daha sonra sular çekilince geride çölü teşkil eden kalın kum tabakası kalmıştır. Bugünkü temizlenme ihtiyacı, Sfenks'in kumlara yavaş yavaş gömülmesinden değil, sahradaki kumların zaman zaman Sfenks'in çevresinde tabakalaşmasından hasıl olmaktadır.

O halde buradan şu gerçekleri çıkarabiliriz :

1. Büyük çöl, eskiden engin bir denizdi. Belki de de Atlantiklilerin ülkesine bu deniz yolu ile gidilmesi mümkündü.

2. Tarih öncesi çağlarda Mısır'a yerleşerek uygarlık kuranlar, o deniz yoluyle Atlantikten gelmişlerdi.

3. Büyük Piramit ve Sfenks, daha da önceki çağlarda Atlantikten gelenler tarafından inşa edilmişlerdi.

4. Poseidon mabedi, büyük piramidin mabediydi. Mabedin üzerinde, dam yerine Sfeks bulunuyordu.

5. Büyük Piramit aslında bir mezar değildi (Sonraki bahislere bakınız).

6. Atlantiklilerin Mısır'a gelişleri büyük tufandan önceki çağlarda olmuştu.

Bugün insanların Sfenks'e karşı duydukları ilgi, turistik bir merak düzeyinden değişik bir alana pek yayılmıyor. Peki... Sfenks'in onu inşa edenlerin gözündeki anlamı neydi? Gerçekten tarihçilerin de

dikleri gibi, sırf mezar bekçiliği için dört katlı bir apartman yüksekliğinde bir heykel yapılabilir mi?

Platon Mısır'a gelip de Heliopolis medresesine yerleştiği sırada, Mısırlı rahipler ona bazı eski belgeler göstermiş ve bir zamanlar Atlantikte bulunan üstü düz bir piramitden söz etmişlerdi. Rahipler, Atlantikdeki o piramidin bir benzerinin de Mısır'da yapılmış olduğunu ve üzerine Sfenks'in yerleştirilmiş olduğunu sözlerine ilâve etmişlerdi.

Atlantikliler Sfenks'i, kendi anayurtlarının bir alâmeti, bir anısı olarak yapmış, Mısır'ın kendilerinin ikinci vatanı olduğunu ifade etmek istemişlerdi. Sfeks'in altındaki mabed, ışığa, Kutsal Nur'a vakfedilmişti. Sfenks, İlâhi Nur'a erişmiş ve ırkın amblemi olarak yapılmıştı!

Kutsal kitaplarda Nur, Işık, Tanrının ilk yarattığı şey olarak geçer. Onsuz hayat vücut bulmaz. çünkü hayatı geliştiren, bahşeden O dur. İncil'in Tekvin bahsine bir göz atalım :

Ve Tanrı dedi, «Işık ol,» ve Işık oldu...

Atlantik dininin esasını Kutsal Nur teşkil ediyordu. Mısırlılar sonraları bunu yanlış bir anlama getirecek kadar basitleştirdiler ve Güneş'e taptılar. Mu uygarlığından almış oldukları RA ismi de aslında Tek Tanrının ifadesi olduğu halde, Güneş—Tanrı anlamına Ra ismini kullanmaya başladılar. Mu uygarlığında da RA, esoterik anlamı ile Nur Saçan, Işık Saçan'dı.

Atlantikliler Tek Tanrıya tapıyor ve Kutsal Nur'u Tanrının sembolü olarak kabul ediyorlardı. Başlangıçta Mısırlılar da bu din görüşünü aynen benimsediler. Hiyeroglif yazıda RA, iç içe iki daire

halinde gösterilir. Bunlardan içteki halka, Güneş'i temsil eder. Işık kaynağı olarak, Güneş en göze görünür sembol olduğu için Mısırlılar dar bir görüşle Güneş'i Tanrılaştırma yoluna gitmişlerdir. Dıştaki halka ise, Kutsal Nur'un kaynağını, yani asıl Tanrıyı temsil eder.

Bazı tarihçiler, RA'nın esoterik anlamını hiç düşünmeden, sadece görünüşü üzerinde durmuş ve Mısırlıların baştan itibaren Güneş'e taptıklarını sanmışlardır. Şüphesiz, zamanla, bilhassa aşağı halk tabakasındaki Mısırlılar Güneş'i Tanrılaştırmak gibi bir hataya düşmüş olabilirler. Ancak, başlangıçta Mısırlıların tek Tanrıcı bir dinleri olduğu RA'nın gerçek anlamından çıkmaktadır.

Atlantik inancında RA, her şeyin İlk'i idi. Kendi kendini yaratan da O idi. Mısırlılarda bu anlayış da ilkelleşmiş, RA'ya başka, ikinci derecede Tanrılar yaratmak gibi işlemler yakıştırılmıştır. Bununla beraber, Mısırlılar Milâttan 1388 yıl önce, Firavun AMONHOTEP (ki sonradan tek Tanrıcı dîni tekrar Mısır'da hâkim kılarak isim değiştirmiş ve AKHENATON — Aton'un oğlu adını almıştır) zamanında tekrar atalarının dinine dönmüşlerdir.

Atlantiklilerin Mısır'a getirdikleri yüksek uygarlık sayesinde, Mısır çok gelişti, ilerledi ve çevresine hâkim oldu. O çağlarda bilinen dünyanın bilim ve sanat merkezi haline geldi. Teb, Heliopolis, Abidos, Memfis gibi şehirler kuruldu, dev **gövdeli** anıtlar inşa edildi, yollar — barajlar yapıldı. Sfenks, bütün bu gelişmelere nezaret etti.

Yüzünü doğuya çevirmiş duran Sfenks, gü-

çekten Mısır'ın hâkimi gibidir. O bir mezarın değil, kökleri geçmişin esrarlı karanlıklarına dalmış olan ışıklı bir uygarlığın bekçisidir. Doğan güneşi ilk olarak o görür.

Yani doğan hayatı karşılar, selâmlar... Mısır'ın eski sakinleri, hayatın doğuşunu ve bitişini sembolize etmek için, hükümdar mezarlarını Nil'in batı kıyısına inşa etmişlerdir.

Piramitlerin Gizledikleri ve Açıkladıkları :

Mısır'da ve Nubiya'da bulunan piramitlerin sayısı 180 kadardır. Piramitler sorunu, bilginleri bin bir çıkmaza sokmuş, bilinenlerin ve inanılanların çoğu hakkında soru işaretlerinin zihinlerde belirmesine sebep olmuştur. Tarihçilerin şimdiye kadar ileri süre geldikleri mezar teorisinin zayıf temellere dayandığı artık anlaşılmaya başlamıştır.

Mısır'ın bu muhteşem gök tırmalayanlarını sadece bir Firavun'un ölüsünü muhafaza için inşa edilmiş olarak kabul etmek gerçekten zordur. Kızgın güneş altında çalışan binlerce işçiyi tasarlamaya çalışalım. Her biri ikişer ton gelen taş bloklardan iki buçuk milyon adet işleyerek tam beş milyon ton ağırlığında bir piramidin tamamlanmasına çalışıyorlar... Ve bütün bu çalışma sadece bir tek insanın - velev o kimse astığı astık bir hükümdar bile olsa - kaprisi için yapılıyor! Bu gerçekten imkânsız bir şey... Düşünün bir kere... Eğer işçiler günde on blok taş işlese, 2,500,000 adet taşın işlenmesi tam 250,000 gün tutardı! İşçi sayısı ne kadar kalabalık olursa olsun, bir piramidin inşasına her halde bir çok noktalardan birden başlanamaz. Çün-

kü taşların birbirine uydurularak bir yönde işlenmesi gerekir. Ağırlığı iki ton gelen taşlardan bir günde on adedinin yerinden kaldırılıp piramit yapısı üzerindeki belirli noktaya çıkarılması bile aslında o günün imkânlarına göre imkânsız görünüyor.

En tanınmış Egiptologlar bile, piramit inşaatın da çalışan işçilerin el aletlerinin bakırdan olduğunu ileri sürüyorlar. Onların tezine göre Mısırlılar demir madenini Etilerle tanıştıktan sonra öğrenmişlerdir. Bu durumda bir günde yirmi ton taşın işlenmesi ve yapıdaki yerine ilkel - gene Egiptologların iddiasına göre - kaldıraçlarla çıkarılması önemli bir başarı sayılır. Ve tekrar belirtelim, eğer bir günde on taş işleselerdi, işçiler 2,500,000 adet taşı ancak çeyrek milyon günde yani 8334 ayda, daha da kestirmesi tam 694 yılda tamamlayacaklardı! İşçilerin olağan üstü bir başarı ile çalışıp da günde kırk taş işleyebildiklerini kabul etsek, aynı hesapla bir piramidin ancak 173 yıl ve altı ayda biteceğini bulabiliriz. Ki bunu başarabilmek için işçilerin bir günde tam 80 ton taş işlemeleri gerektiğini akıldan çıkarmamak gerekir. Haydi biraz daha müsamahakâr olalım ve işçilerin günde yüz blok taş, yani iki yüz ton taş işlediğini kabul edelim. Bu takdirde 2,5 milyon adet iki tonluk taş blokunun yerine konması için tam 25,000 gün yani 833 ay, çalışması gerekirdi. Bu da tam altmış dokuz yıl ve beş ay eder! Kaldı ki, burada bizim hesapladığımız sadece piramitlerin taşlarını yerine koymak için gereken zamandır. Piramitlerin iç yapısındaki muazzam bölmeler, tezyinat, düzenli mirari hesaba dahil edilmemiştir!

Evet... Hiç şüphe etmeden söyleyebiliriz. Bir Firavunun lahdini yerleştirmek amacı ile bu kadar muazzam bir iş göze alınamazdı. Belki en küçük piramitlerden bazıları, büyük masraflar göze alınarak böyle basit bir amaç için yapılmış olabilirler. Ama büyükleri? Asla...

Mezar olarak inşa edilmediklerine göre Piramitler neden yapılmışlardı? Özellikle üç büyük piramit .o fevkalâde ustalık isteyen mimari tarzları, sayısız gizli koridorları, daracık tünelleri, süslemeleri ile neden yapılmışlardı.?

Büyük piramidin lahid odası 200 ayak uzunluğunda kanallarla piramit dışına bağlanmıştır. Bu kanallar mükemmel birer havalandırma tesisidir. Ama neden yapılmışlardır? Her halde mezarlardaki mumyaların nefes alması için değil! Zaten piramitler hariç, hiç bir mezarda havalandırma kanalları görülmemektedir.

Lahid odası yerden 150 ayak yüksekliktedir. Mısırlıların genel olarak ölülerini toprak altına ya da mağaralara gömerlerdi. Neden Firavun lahdi bu kadar yüksekte tutulmuştur? Lahid odası yanındaki ikinci oda neden yapılmıştır? Kraliçe odası denen bu odada ve lahid odasında hiç bir duvar tezyinatı yoktur. Duvarlar tamamen çıplak bırakılmıştır. Neden?

Eskiden Büyük Piramidin dört yüzü de ince, parlak bir maddeyle kaplıydı. Bu madde güneş ışınlarını yansıtırdı. Piramidin parlaklığı çok uzaklardan görülebilirdi. Bu yüzden eski yazıtlarda Büyük Piramit için «Işık Saçan» adı kullanılmıştır. 12 nci yüzyılda bile, en alttaki iki sıra taş üzerindeki par-

laklık görülebilir haldeydi. O yüzyılın Arap asıllı gezgini Adb'el Lâtif bu konuda şunları yazmıştır :

Önceleri Büyük Piramitin taşları gayet parlaktı. Yüzey, ince, kireç sıvasına benzeyen bir maddeyle kaplıydı. O parlak tabaka üzerinde bazı hiyeroglif yazılar vardı. Bugün bu yazılar okunamayacak derecede silinmiş haldedir. (Kendi zamanından bahsediyor.) **Bütün Mısır'da o yazıları okuyacak kimseye rastlanmamıştı. Yazıları kopya etmek çok zor bir iş... Belki altı bin sayfa tutacak kadar yazı var**

Abd'el Lâtif'in zamanı da gelip geçti. Şimdi artık ne parlak tabaka ve ne de hiyeroglif yazı mevcut. Sadece kocaman, donuk yüzlü kaya blokları. Büyük Piramitin içinde rastlanan hiyerogliflerde KHEM veya KHUFU isimleri okunmaktadır. Bu, Firavun Keops'a verilen isimlerden biridir. Oval çevre içindeki yazılar incelendiği zaman, bunların diğer hiyerogliflerden değişik oldukları görülmektedir. Bunlar diğerleri gibi taşa kazılı değildir. Kırmızı boya ile çizilmişlerdir. Bu da sonradan yazılmış olduklarını işaret eden bir delildir. Bilginler bu husus üzerinde durmadan, Büyük Piramidin 4 ncü sülâleden Firavun Keops tarafından ve M. Ö. 2700 yıllarında yaptırılmış olduğunu iddia etmektedirler. Bilginlere bir bakıma hak vermemek elden gelmiyor, zira nihayet yaptıkları, görebildiklerini değerlendirmekten ibarettir.

Ama çok garip bir şey vardı... Firavun Keops'un mezarında kendi mumyası bulunamamıştı! Lahid odasındaki lahid boştu ve lahid kapağında da hiç bir yazı mevcut değildi.

Büyük Piramid'in Sırrı :

Keops Piramitinin ne zaman inşa edilmiş olduğu kesin olarak belli değildir. Elimizde mevcut bir çok belgeler, bu inşaatın tarihi hakkında çok değişen tarihler vermektedirler.

Arap tarihçisi Abu-Zeyd al-Balkî, piramit içerisinde yazılı hiyeroglif metinleri tercüme ederken, büyük piramidin LİRE yıldızının Yengeç burcuna girdiği zaman inşa edilmiş olduğunu tahmin etmiştir.

Abu - Zeyd al-Balkî, bu amaçla yapmış olduğu hesaplar sonunda iki kere 36,000 yıl, yani 72,000 yıl bulduğunu söylemektedir. Acaba Arap bilgini yaptığı hesaplarda bu kadar büyük bir hataya mı düşmüştü? Daha önce de yazdığımız gibi, Büyük Piramitte rastlanan astronomik doneler bilginleri yanlış yola sevketmiştir. Zira duvar üstü hiyerogliflerde. Ejderha burcundan Alpha yıldızının piramit girişinin düşey açısına rastladığı zaman hesaplanırken hataya düşülmüştür. Bu temel üzerine yapılan hesaplar yanlış olarak M. Ö. 2170 yılını ortaya çıkarmaktadır.

1864 yılında, İskoçyalı bilgin Piazzi Smith, hesapları yeni baştan ele alarak, daha önce de sözünü ettiğimiz gibi bazı astronomik kaidelere (Yani yıldızlar âleminin daimi hareketi esasına) dayanmış ve iki kere 25,827 yıl artı 2170 yıl yani 53,824 yıl bulmuştur.

Öte yandan, Karnak mabedi rahiplerinden Aton (M. Ö. 1670), Büyük Piramitin inşaasının Büyük tufandan 3,000 yıl öncesine rastladığını yazar. Aynı ra-

hibin başka bir yazısı da çok ilgi çekicidir. Aşağıya aktarıyoruz :

Tufan öncesi çağlarda yaşayan Kral Surid (?) ilk piramitten örnek alarak (Keops Piramitinden örnek almış olabilir) iki büyük piramit inşa ettirdi (Hangilerini?). Bunlara kendi çağının bütün bilimlerini kaydettirdi. Doğuda olan birinci Piramidin duvarlarına göğün katları resmedildi ve bütün yıldızların hareketleri gösterildi. Böylece Surid, geçmişi ve geleceği görebilecekti. İkinci Piramit, fen ve tıp ilimlerine tahsis edildi.

Bu yazılar bize, Büyük Piramidin Tufandan önce Kral Surid zamanında mevcut olduğunu göstermektedir.

Öte yandan Piramidin yapısı, son derece esrarlıdır. Piramidin inşaasında gözönünde tutulan veya işaret edilmiş olan ölçü birimleri bizi hayrette bırakıyor. Meselâ :

Piramidin kuzeye doğru olan yönü, gerçek kuzey yönüne göre ancak 4' 53" lük bir sapma gösterir. Oysa Paris observatuvarında bu sapma daha büyüktür.

Piramidin bulunduğu yerden geçmesi tasarlanan bir meridyen, dünyamızı tam eşit iki parçaya ayırır. (Uluslar arası meridyen başlangıç noktası olarak Greenwich yerine burası kabul edilse daha iyi olacaktı!)

Piramit kaidesinin çevre toplamı 931 metre 22 cm. dir. Yüksekliğinin iki katı ile bu çevre bölünürse (Yükseklik 148 metre 28 cm. dir) Pi sabitesinin değeri olan 3, 1416 bulunur.

Dünyamızla Güneş arasındaki mesafeyi bilginlerimiz ancak 19 ncu yüzyılın sonlarına doğru ölçebildiler, daha doğrusu hesap edebildiler. Bunu bir çok gözlemler, çalışmalar, didinmeler sonunda başarabildiler. Oysa bu kadar çabaya lüzum yoktu! Eğer Keops piramidinin yüksekliğini ölçmek akıllarına gelse, bunun Güneş—Dünya arası mesafe ile ilişkisi ortaya çıkacaktı.

Öte yandan, piramidin yoğunluğu ile hacminin çarpımı suretiyle elde edilen net ağırlık, Dünyamızın yoğunluğu ile hacminin çarpımı sureti ile çıkacak olan net ağırlığın milyarda beşine eşittir ki bu da ilgi çekici bir şeydir.

Piramitte bulunan kraliçe odasının uzunluğunu 3.1416 sayısı yani Pi sabit sayısı ile çarpacak olursak 365,242 kesirli sayısını buluyoruz ki bir dönencel yılın gün cinsinden süresine eşittir!

Zemin kenarlarından birinin uzunluğu 183 metredir. Bu sayısının iki katını veren 366 sayısı ise bir artık yılın gün cinsinden süresine eşittir!

Gene Piramit yapısındaki ölçülerden birinin verdiği ip ucundan gidilerek ekvatoral enlemin uzunluğu, metrik cinsten gerçeğin tam eşiti halinde 1,577,908,684 inç olarak bulunabilmektedir!

Bütün bunlar tesadüfi rakamlar mıdır? Doğrusu bu kadar tesadüfün bir araya gelmesi zor kabul edilir. O halde? O halde neden eski Mısırlıların bilimsel alanlarda sandığımızdan çok daha ileri olduklarını kabul etmeyelim?

Gene bir takım rakamları göz önünde tutalım isterseniz :

Keops piramidinin yapımında kullanılan taşla-

rın kullanılması suretiyle istesek İstanbul - Kayseri arasındaki mesafeyi 150 cm. yüksekliğinde bir duvarla çevirebilirdik!

Hiç bir yirminci asır uygarlığının böyle bir eseri bir tek kişi için yapmaya teşebbüs etmeyeceği münakaşa bile edilmez bir gerçektir.

Bugün elimizdeki teknik imkânların hepsinden faydalanmak şartıyla bir Keops piramidi yapmaya kalksak, onbinlerce işçiyi yıllar boyunca çalıştırarak milyon kere milyonlarca lira masrafı göze almamız gerekir. Oysa Mısır Firavunları, henüz kendilerini genç hissetikleri sıralarda başlatmak suretiyle, kendi mezarlarını ölümlerinden önce tamamlatabilmişlerdir. Eğer bütün piramitleri birer mezar kabul edersek tabiî...

İnşaat işlerinde pişmiş, el emeğinin, işçi gücünün, makine ve alet fonksiyonlarının ne olduğunu çok iyi bilen yapı uzmanları, büyük mimar ve mühendisler, Keops çapındaki piramitlerin mimari durumu hakkında bakın ne diyorlar :

«İmkânsız... İlkel olduklarını bildiğimiz, basit aletlerle çalışan, her türlü teknik kolaylıktan yoksun olduklarına emin olduğumuz o çağın insanları göz önünde tutmak zorunda bulunduğumuz bu şartlarla böyle muhteşem mimarî şaheserlerini yücelte-mezlerdi. Piramitlerin inşaasında, bilmediğimiz bazı faktörler rol oynamıştır. O derece pahalı ve zahmetli işleri yapabilmek için Mısır'ın 100,000,000 kişilik bir nüfusa, modern teknik araçlara, belki de yirminci yüzyılda bilmediğimiz bazı bilimsel gelişmelere sahip olması icap eder.»

Nitekim, Astronom Piazzi Smith Büyük Pira-

mit içinde yapmış olduğu bazı bilimsel araştırmalarda önemli problemlerle karşılaşmış, çoğunu çözememiş, anlayamamıştır. 1962 yılında, Smith'in aciz kaldığı problemlerden ancak bir kaçı anlaşılmış, kalanı gene cevapsız bırakılmıştır. Piramit bugün de esrarının büyük kısmını gizlemektedir. Bu demektir ki, 19 ncu yüzyılda bilim seviyemiz eski Mısır uygarlık derecesini değerlendirmeye yeterli değildi. Bugün de konuyu pek kavramış sayılmayız.

Mısırlılar ve Antigravitasyon :

Bildiğimiz gibi gravitasyon yer çekimi, antigravitasyon da aksi yer çekimi veya yer çekimi etkilerini sıfıra indirme tekniği demektir. Elimizde; bugün ancak hayalimizde yaşatabildiğimiz ve H.G. Wells, Jules Verne gibi hayali kuvvetli 'sience fection' yazarı kişilerin eserlerinde okuyabildiğimiz antigravitasyon tekniğinin eski Mısırlılar tarafından tatbiki olarak kullanıldığını işaret eden bazı deliller vardır!

Günümüze, Paristeki Pastör Enstitüsü Profesörlerinden Prudhomme, Ultrason kuvveti ile mantar bilyalarının ağırlığını yok ederek onları havaya kaldırabilmektedir. Fransız asıllı Dr. Mercel Pages de antigravitasyon tekniğinin esaslarını bulmuş olduğunu iddia etmektedir. Fakat gerçekten büyük buluşlar olduğunu kabul etmekle beraber, ortada henüz bu iddiaların delilini göremiyoruz. Dünyamız, antigravitasyon tekniğini eninde sonunda pratik alanda hizmete sokacak bir gelişme yolundadır. Fakat gözle görülür şekilde bu gelişmeyi kabul et-

memiz için daha kimbilir nice yıllar geçecektir.

1958 yılında Amerikalı fizikçi Hooper, bu konuda denemeler yapmış, bir manyetik alan içinde bir ferrid halkayı dakikada 15,000 devirlik bir hızla döndürmek suretiyle ağırlığından kurtarmış ve yerden kaldırmıştır.

Ha gayret diyeceği geliyor insanın... Bir sürü masraf, çaba, enerji sarfediyoruz ama, hiç olmazsa küçük bir halkacığı yerinden kaldırabiliyoruz...

Oysa binlerce yıl önceden kalma Mısır piramitleri, Baalbek harabeleri Maya — İnka yapılarının dev kalıntıları, dedelerimizin antigravitasyon tekniğini bilmekte olduklarına şahitlik eden delillerdir.

Nitekim eski Güney Amerika efsaneleri, kendiliklerinden havaya kalkan ağır taşlardan söz ederler. 15 nci yüzyılda Arap bilginleri, eski Mısırlıların Piramit ve tapınak inşaatında kullandıkları gizli bir teknikten söz ederler.

Arap tarihçisi Abu Zeyd al-Balkî'nin bu konuda yazdıklarını birlikte okuyalım :

«Piramit inşaatında, büyük taş blokları yerlerinden kaldırmak ve taşımak için, bunların üstüne üzerinde bazı formüller yazılı papirüsler konurdu. Sonra bir avuç büyüklüğünde ve iç içe giren halkalarla mücehhez bir alet taş blokun üzerine tutulur, halkalar çevrilirdi. Bunun üzerine taş ağır ağır yerinden kalkar ve istenen yere götürülebilirdi.»

Böyle bir izahat belki de çoklarımıza gülünç gelebilir. Papirüs üzerine yazılı efsunlu sözlerle bir taşın ağırlığının yok edilmesi gerçekten de zor inanılır şey! Ama iç içe geçen halkalarla yapılmış bir

küçük âlet söz konusu. Gravitasyona karşı düşünülecek bir âletin ise küçük veya büyük olması tartışma konusu olamaz. Nitekim aynı izahatı okuyan büyük 20 nci yüzyıl bilgini Profesör Einstein bakın ne diyor :

«Bizim bilmediğimiz bazı sırlara eskilerin vakıf olduklarını kabul etmek zorundayız. 600 tonluk bazı taş blokların üst yüzeylerinin konkavlaşmış olduğu dikkati çekiyor. Bu ancak muazzam bir çekim veya emme kuvveti ile hasıl olabilecek bir tesirdir.»

Tibet'de Lhassa'dan 3 km. ötede bulunan KHAL DAN Manastırı inanılması zor bir mucizeye sahne olmaktadır. Burası Budistlerin ve Tibet Lamalarının kutsal saydıkları bir yerdir. Her sene binlerce kişi bu manastıra hacı olmak için gelirler. Manastırın özelliği, 14 ncü yüzyılda ölen bir Budist rahibinin cesedini muhafaza etmesidir. Rahibin mezarını değil, cesedini... Zira rahip Tsong - Koba'nın cesedi mumyalanmış olduğu halde yerden bir buçuk metre yüksekte, havada durmaktadır! Mumya ne tavandan sarkan iplerle bağlıdır ne de yerde veya duvarda bir noktaya dayanır. Kelimenin çıplak anlamı ile muallakta durmaktadır. Yani boşlukta asılı durmaktadır!

Bu esrarengiz olay, bir göz boyama sahnesinde bir sahne şarlatanının birkaç saniye süre için duyularımızı aldatma başarısı gibi eğlenceli bir atraksiyon değildir. Ölü rahip, tam altı asırdan beri havada asılı durur. Böyle olağan üstü bir tabiat olayını nasıl izah edebilirsiniz? İsterseniz en kestirme, yoldan, al-Balkî'ye inanmak zorluğu karşısında, bir bi-

lim adamı olan Einstein'in sözlerini kabul edelim : «**Eskiler, bizim bilmediğimiz bazı sırlara vakıf bulunuyorlardı.**»

Kimdir bu **Eskiler?** Şüphesiz ilkel davranışlarını, cehaletlerini, yetersizliklerini okuduğumuz, duyduğumuz çoğunluk değil. Eski devirlerde bilim, şimdiki gibi harcıalem değildi. Atom'un ilk parçalanması sırasında o işin sırrı bilginler tarafından ne kadar büyük bir titizlikle saklanılmaya çalışıldıysa, eski çağlarda herkesin bilmediği bir hüner veya marifet de öyle örtülü, gizli tutulurdu. Bilginlerin sırları çok zaman babadan oğula geçer, bazan da bilginle birlikte mezara giderdi.

En karanlık devirlere kadar uzanan bazı bilimsel sırlar, çağımıza kadar erişemeden unutulmuş gitmiştir. Dünyamızın başından geçen felâketler birçok defalar, yeryüzünde yaşayan en uygar insan toplumlarının toptan yok olmasına sebep olmuştur. Tek-tük kurtulanların ileri çağlara taşıdığı esrarlı bilim kıvılcımlarından birisi de işte bugün Khaldan manastırındadır. Kimse ölü rahibin boşlukta asılı durduğunu inkâr edemez. Sylı eren herkes, bunun ancak antigravitasyon yolu ile mümkün olacağını bilir. Ama genelleme söz konusu değildir. Bilimsel bir izah mümkün değildir. Bu sebeple de olay kendi çevresinde gömülü kalmıştır. Öyle sanıyoruz ki, aslında havada asılı duran mumyanın görünüşünden çok, böyle bir durum karşısında insanoğlunun takındığı tavır garip ve anormaldir!

Eski bir Mısır yazıtı, Mimar Dinocrates'in inşa ettiği ARSİONE tapınağı hakkında bazı izahat verir :

«Yapının bazı yerlerinde kullanılan mıknatıs taşları sayesinde büyük, ağır kapılar el değmeden açılıp kapanmaktadır.

KA-SEK vasıtası ile (KA-SEK'in ne olduğu bilinmiyor, ama tahmin etmek güç değil) Güneş sembolü olan büyük disk, kendi kendine mihraptaki yerinden havalanmakta, kubbedeki yerine oturmaktadır. İbadete gelen halk, büyük kapılardan içeri girerken, üzerlerine ince yağmur taneleri gibi kokulu sular serpilir. Ayin sırasında madenden yapılmış kuşlar gagalarını açıp şarkılar, ilâhiler söyler. Ayin bitince, salonun ortasında yanan büyük ateş kendiliğinden söner ve tekrar hoş kokulu bir duman yayar.»

Gene bazı eski belgelerden, kutsal sayılan gecelerde mabet duvarlarının parlak sislerle çevrildiğini öğreniyoruz. Belgelerde bu mucize, geceleri gündüz yapan mahallî tanrının marifeti diye anlatılır.

Öte yandan, ilâhların kızdıkları kimseler üzerine yıldırımlar yağdırdığı da eski belgelerde sık sık okunur. O çağın gerçek anlamda cahil olan halkı belki bu gibi olayları birer mucize sayabilirlerdi. Biz böyle mucizeleri her gün yaşamaktayız. Elektronik gözlere, ışıltılı camlara, ağırlık etkisiyle çalışan kapılara, yürüyen merdivenlere ve, alışkınız. Alışık olmadığımız şey, eski çağlarda da bu tür bilim ürünlerinin mevcut olduğunu kabul edebilmektir.

Hiyerofant'lar, bundan binlerce yıl önce mıknatısı, elektriği, fizik ve kimya bilimlerini, buhar makinesini vs. biliyorlardı. Fakat bu bilim sırları

kutsaldı. Titizlikle alt tabaka insanlarından gizleniyordu.

Bu gerçeği belgeleyen bir Mısır yazıtı, halen Louvre Müzesinde, Mısır Papirüsleri kolleksiyonu arasındadır. Bu papirüs'te Firavun KEOPS'un bilime karşı büyük saygısı olduğu, yanından Hiyerofantları eksik etmediği yazılıdır. Keops'un tanıdığı DEDİ adında bir hiyerofant, o kadar büyük bir tıp bilginiymiş ki, kesik bir başı yerine oturtabiliyormuş. Böyle bir bilginin varlığından ilk kez haberdar olduğu zaman, Keops haber gönderip DEDİ'yi sarayına davet etmiş. DEDİ o sırada yüz on yaşındaymış. Hükümdarın daveti üzerine huzura çıkmış. Herkesin gözü önünde, bir kazı kesip başını vücudundan ayırmış. Sonra da keşik başı vücuda yeniden eklemiş. Kaz canlanmış.

Bu olay gerçekten olmuşsa, bize eskilerin cerrahi ve tıp konularında ne derece ileri olduklarını gösteren bir örnek teşkil eder. Genel olarak eski yazıtlar olayları detaysız, bir çok bilimsel açıklamaları atlayarak naklederler. Fakat bu anlatılanların gerçekle ilişkisini kesmez. DEDİ'nin gerçekten yaşamış olduğuna inanmamak için hiç bir sebep göremiyoruz. Bu derece büyük bir cerrahi başarı, ancak ileri bir teknik ve sayısız tecrübelerden sonra elde edilebilir. Öte yandan, canlı yaratıkların ölümden sonra hayata kavuşturulması, ancak operasyonun noksansız bir tıp bilgisi ile tatbiki şartında mümkün olabilir. Eski Mısırlılar, büyük bir ihtimalle hücre yapısı, metabolizma konularında bizim yeni yeni öğrenmeye başladığımız şeylerin çoğunu biliyorlardı. Ki bu esasında, «hayatın sırrına ermişlerdi» demek

tir. Kısa zaman önce basında çıkan bir haberi, Rus bilginlerinin bir köpek üzerinde yapmış oldukları deneyi hâtırlatmak isteriz. Bir köpeğe ikinci baş eklemiş, iki başlı köpeğin on saat kadar yaşamasını mümkün kılmışlardı. Köpek, iki başı ile de havlamış, iki başın da faal olarak on saat kadar hayatta kalması şaşılacak bir başarı olarak nitelendirilmişti Oysa Mısırlılar, bu tip operasyonları binlerce yıl önce tatbik ediyorlardı!

Evet... Hiyerofant'lar gerçekten çok şey biliyorlardı. İnsanlığın en eski çağlarından süzülüp gelen bütün bilim tortusu onların eli altındaydı. Ama buna karşılık, halk, yani bugünkü uygarlığımızda en önemli mevkie sahip bulunan geniş topluluk son derece cahildi. Bilim, en üst tabakadaki bir kaç kişinin tekelindeydi. Bu durum yalnız Mısır'da değil, bütün eski uygarlıklarda aynıydı.

Atlantikten Mısır'a gelmiş olan bilimsel esaslar, Mısırlılar tarafından belki bir bakıma daha da geliştirildi. Fakat hiç bir zaman yayılmadı. Bilim, tapınakların, piramitlerin kalın duvarları arkasında saklı kaldı. Sadece seçilmiş kişiler bilim alanında aydınlanabildiler. Halk, bilime korkuyla karışık bir saygı duydu, fakat ona erişemedi.

Piramitlerdeki Bilim Merkezleri :

Hiç olmazsa üç büyük piramitin birer mezar olmadıklarına artık kesinlikle eminiz. Hemen bütün eski Mısır yazıtları bu tezi doğrulamaktadır. Bu dev yapıtların her biri ayrı bir bilim dalına vakfedilmişlerdi. Hiyerofantlar tarafından seçilmiş olan kabiliyetli gençler buralarda yetiştiriliyor ve hoca-

larının yerini alacak şekilde hazırlanıyorlardı. Piramitlerde yetişmiş olan kimselerden bazılarını biz çok iyi tanıyoruz. Meselâ Hazreti Musa, Heredot, Pitagor, Platon ve Solon...

Tahta geçmelerinden önce Firavunların da piramitlerde belirli bir seviyede eğitime tabi tutulmaları gerekirdi. Mısır prensleri üstün bilime bir dereceye kadar vakıf bulunmaktaydılar. Bu sayede, tahta geçtikleri zaman ülkelerini büyük bir ileri görüş, anlayış ve adaletle idare ediyorlardı.

Kendini bilime adayan, gerçek bilimi öğrenmek ve yücelmek isteyen gençler piramitlere ancak çok ağır imtihanlardan sonra kabul edilirdi. Böyle bir bilim öğrencisi adayı, Hiyerofantların titiz ölçüleriyle hazırlanmış binbir bâdireden aşmak zorundaydı. Böyle bir adayın hevesini kırmak için hiyerofantlar ellerinden geleni yaparlardı. Bütün korkutucu ve dehşet verici imtihanları kazanmak gibi olağan üstü başarı gösteren bir aday ise, bitmez tükenmez bir eğitim programına tabiî tutulur, kişilik bakımından ve bilim yönünden tam anlamıyle yetiştirilirdi.

Bilim adamı olmak üzere bir Piramite müracaat eden bir genç, şöyle deneylere tabi tutulurdu :

Adayı bir Hiyerofant karşılar, onunla bir mülakat yapardı. Bu görüşmede adayın kimliği tesbit edilir, ailesi hakkında sorular cevaplandırılır, o zamana kadar ki tahsil durumu araştırılırdı. Bir çok adaylar, bu ilk görüşmeyi geçemez, reddedilirdi.

Eğer aday Hiyerofant'ı memnun edecek özelliklere sahipse, o zaman bilgin ihtiyar, genç adamı

alıp İSİS'in heykeli yanındaki bir kapıya götürürdü. Buradaki heykelinde İSİS, oturur halde görünürdü. Dizleri üzerinde kapalı bir kitap bulunurdu. Yüzü bir peçeyle örtülüydü. Heykelin kaidesinde ise şöyle bir yazı dikkati çekerdi :

«HİÇ BİR ÖLÜMLÜ BENİM YÜZÜMDEKİ ÖRTÜYÜ KALDIRAMAZ.»

İSİS'in peçesi «Kutsal Sır»dı. Kapalı kitap ise açılması, öğrenilmesi gereken kutsal bilimi temsil ederdi.

Kapının iki yanında iki yüksek sütun görülürdü. Hiyerofant, bilim adayı gencin gözlerine bakarak konuşurdu :

— **Bilim yolunun kapısı buradan açılır. Şu iki sütuna dikkatle bak. Bunlardan kırmızı olanı, ruhların *Osiris'in ışığına* doğru çıkmasını temsil eder. Siyah olanı ise ruhların maddeye hapsoluşunu sembolize eder. Bizim sırrımıza ihanet eden, ve sırrımızı başkalarına duyuran kişi, hayatı ile oynamış olur. Zayıf ve kötü niyetli insanlar burada başarı gösteremezler. Kuvvetli ve iyi niyetliler ise hayatın sırrını öğrenirler. Kutsal ruh'un teveccühüne lâyık olurlar. Şimdiye kadar bu kapıdan geçmeye muvaffak olan hiç bir kötü, sağ olarak dışarı çıkamadı. Ne yapacağına kendin karar ver. Karşılaşacağın tehlikeleri düşün, ölç... Eğer bu kapının gerisinde seni bekleyen zorlu deneylere karşı gereken iç gücüne sahip değilsen, yol yakınken geri dön. Çünkü eğer bu kapı arkandan kapandıktan sonra pişmanlık duyarsan, çok geç kalmış olursun.**

Aday isteğinde ısrar ederse, Hiyerofant onu yardımcılarına teslim ederdi. Bir hafta süreyle, ye-

ni aday en yorucu, pis işlerde çalıştırılırdı. Bu sürenin sonunda iki NEOZOR (yani yardımcı rahip) adayı alıp deneylerin başlayacağı kapıdan içeri sokarlardı.

İlk olarak, loş bir hole girilirdi. Çevrede, insan vücutlu aslan suratlı heykeller, boğa ile yılan arası garip yaratık şekilleri görünürdü. Adaya hiç bir açıklama yapılmaz, holden geçirilip götürülürdü. Bir dehlizin son tarafında aday, birdenbire bir mumya ve bir iskeletle burun buruna gelirdi. Neozor'lar, burada, duvardaki bir deliği adaya gösterirlerdi. Bir Neozor ,içinde ancak sürünerek ilerlenebilecek kadar geniş olan bu deliği işaret ederek konuşurdu :

— **İşte... Dönüşü olmayan yol buradan başlar. Eğer korkuyorsan, içeri girmeden bizimle birlikte geri dönebilirsin. Zira çıkış kapısı hâlâ açıktır.**

Aday denemeye devam etmek isterse kendisine küçük bir yağ kandili verilir ve orada yalnız bırakılırdı. Kapı, adayın üzerine kapanırdı.

Aday, o karanlık yerden tek çıkış yerinin duvardaki dar delik olduğunu bilirdi. Sürünerek delikte ilerlemeye başlardı. Bu sonu gelmeyecekmiş gibi görünen karanlık tünelden sonra nereye çıkılacağını bilmediği halde, inat ve ısrarla sürünür, sürünürdü. Yorgun ve bitkin bir halde, korku içinde, güç yolculuğuna devam ederken, derinlerden bir ses duyardı :

«BİLİME VE İLAHİ KUDRETE İNANMAYAN ÇILGINLAR BURADA MAHVOLURLAR...»

Heyecan içinde bulunan, kafasında bir an önce tünelin sonuna varmaktan başka hiç bir düşünce

de bulunmayan aday, kulaklarında aynı sözlerin üst üste defalarca çınlamasını hissederek yoluna devam ederdi. Bir süre sonra tünel biraz genişler, fakat bu kez aşağıya doğru meyilli bir hal alırdı. Çok geçmeden karanlık ve dar tünel sona ererdi. Ama varılan yer tünelden daha korkunç görünürdü. Aday, kendini dibi görünmeyen, karanlık bir kuyunun içine açılan bir deliğin kapısında bulurdu. Elindeki yağ kandili sayesinde, kuyunun kaygan duvarları üzerinde, bazı demir basamaklar görür ve içi rahatlardı. Ama kuyunun dip tarafı korkunç bir derinlikte ve ağzı ise karanlıklarda kayıp halde olduğundan ne tarafa gideceğini bilemezdi. Tek çare olan demir basamakları takip etmeyi seçerdi. Yani kuyunun derinliklerine doğru inmek...

Hem elindeki lambayı taşımak hem de basamakları sıkı sıkı tutarak aşağıya doğru inmek şüphesiz zor gelirdi adaya, ama başka çaresi olmadığından, dikkatle itinayla inmeye başlardı. Ne var ki, bu inişin sonu da çabuk gelir, demir basamaklar birdenbire kaybolurdu. Adımı boşta kalan aday son anda dengesini zorlukla sağlar, olduğu yerde kalırdı.

Aşağıya bakar ve kuyunun dibini göremezdi. Derinliği ölçmek için seslenir ve sesinin yankısını duyamazdı. Ya da yankı o kadar derinlikten gelirdi ki, adayın korkudan tüyleri diken diken olurdu. Bulunduğu yer çok soğuk olduğu halde, zavallı aday korku terleri döker, demir basamaklara sıkı sıkı tutunup çevresine bakınırdı. Bu sırada, yağ kandilinin titrek, sarı ışığında, kuyu duvarları üzerindeki bazı taş çıkıntılarını görür ve sevinçten titrerdi. Da-

ha dikkatli bakınca, duvar taşlarının bir kısmının merdiven gibi hafifçe çıkıntılı olduğunu görürdü. Bu belki de bir kurtuluş yolu olabilirdi. Ama o merdivenlerden tek elle tırmanmak imkânsızdır. Bunun için aday yağ kandilini atmak zorunda kalırdı. Kandil uzun ve sessiz bir düşüşten sonra çok derinlerden gelen zayıf bir sesle yere çarpar ve aşağısının ne kadar korkunç bir derinlikte olduğunu adaya anlatırdı.

Aday, kaygan basamaklardan yukarıya doğru tırmanırken, kan ter içinde kalırdı. Tırmanır, tırmanır, basamakların her an bitmesini beklerdi. En sonunda başı birden bire sert bir yere çarpardı. Basamakların sonuna vardığını anlardı, ama çıkış yolunun serbest olmadığını da hemen farkederdi. Ümitsizlik içinde, uyuşmuş parmaklarıyle yan taraftaki duvarları yoklar ve dar bir tünelin girişini farkedince sevinirdi. Hemen vücudunu o karanlık tünele iter, ve tekrar emekleyerek ilerlemeye başlardı. Çok yorgun ve son derece heyecanlı olduğundan, bir süre sonra tünelin ucunda beliren hafif aydınlığa inanmayan gözlerle bakardı. Fakat artık hareketleri otomatlaşmış olduğundan, bir yandan sürünmeye devam eder ve az sonra tünelden kurtulurdu. Ne var ki, çıktığı yerin ucundaki delik, bakırdan yapılmış kuvvetli bir parmaklıkla kapalı bulunurdu.

Hissiz yüzlü bir PASTOFOR (Kutsal semboller bekçisi) tam o sırada parmaklığın öte tarafında belirir ve kilidi açıp adayı genişçe bir salona alırdı. Penceresiz bir yer altı hücresi olan bu loş sa-

lonun tavanı geniş sütunlar üzerine oturmuş halde görünürdü. Yarı aydınık duvarlarda kabartma halde anlam çıkarılması zor semboller işlenmiş olurdu.

Pastofor adayın elinden tutar, onu şimdiye kadar ki başarılarından dolayı kutladı. Sonra aynı adam adayı duvarlardaki sembollerin yanına götürür ve teker teker her birinin anlamını açıklardı. Duvarlardaki her bir sembolün altında bir harf ve bir de sayı bulunurdu. Böylece 22 Kutsal sembol, alfabeyi teşkil ederdi. A harfi aynı zamanda 1 sayısına eşitti. Sembolik anlamda bu, başlangıç veya birim karşılığıydı. Fakat tek başına var olamazdı. 2 sayısı, düaliyeti temsil ederdi. Bu bakımdan bu sayı, 1 sayısını tamamlamaktaydı. Yanyana bulunan iki tane 1, bir kutbun iki ucunu temsil ederdi. İki ayrı özelliği temsil ederdi. A harfinin üzerinde, beyazlar giymiş bir rahip (ARKAN) resmi vardı. Arkan'ın elinde bir asa, alnında da altın bir çelenk bulunurdu. Beyaz giysi sadeliği ve ruh temizliğini, âsâ, hükümdarlığı, altın çelenk ise kutsal NUR'u sembolize ederdi.

Aday, gözleri önündeki bu güzel sembollere, çoğunu anlamadan bakardı. Pastofor'un yaptığı açıklamaları anlayacak kıvama gelmemiş olduğundan, duyduğu izahat da ona en az gördüğü semboller kadar anlaşılmaz gelirdi.

Bu aradan sonra, adayı bekleyen diğer tecrübe ve sınavlar devam ederdi. Pastofor açıklamalarını bitirdikten sonra, salonun nihayetinden bir kapı açar ve adaya «selâmete giden yolu» gösterirdi.

Oysa bu kapının ardında adayı, tüyler ü manzaralar beklerdi. Görünen dar koridor, bir ırmının içi gibi olurdu. Yerlerde kor halinde ateş parçaları bulunur ve kıvılcımların, geniz tıkayan sıcak dumanların uçuştuğu dikkati çekerdi. Aday, kendisinin cesaretle bu koridordan geçmesi gerektiğini anlardı.

Ne kadar büyük bir istekle bilime sarılmış olursa olsun, içinde ne derece büyük bir öğrenme aşkı bulunursa bulunsun aday göz göre göre intihar etmek istemez, koridorun tehlikesini Pastofor'a işaret ederdi. Elleri göğsünde kavuşmuş halde duran Pastofor, hissiz suratında en küçük bir değişiklik olmadan açıklama yapardı :

«— **Oğlum, ölüm ancak seciyesiz, zayıf ve kötü insanları korkutur. Ben bu ateşi nice defalar bir gül bahçesinde gezinir gibi çiğnedim. Korkuyu kalbinden at. Yalnız ve yalnız sonsuz mutluluğu düşün! O zaman ateş seni yakmayacaktır ve sen amacına erişeceksin.»**

Sonra, Pastofor kapıyı kapayıp adayı ateşle kaplı koridorda yalnız bırakırdı. Aday, insan üstü bir varlık gibi görünen Pastofor'un sözleriyle son derece etkilenmiş olduğundan belirsiz bir çekimserlikten sonra kendini unutur, gerçekten sonsuz mutluluğu düşünmeye başlardı. Ayakları, vücudunu taşımaya başlar ve cehennem koridorunda yürüyüş kendiliğinden gelişirdi. Sonra... Aday ilk defa olarak gerçek anlamı ile mutluluğu duyardı. Korlar üzerindeki yürüyüşten hiç bir rahatsızlık duyma-

dığını anlamak onu gerçekten mutlu kılardı (4). Ateş, kendini bilime adamış olan genci yakmazdı.

---

(4) Ateş içinden geçip de yanmamak! Ne kadar garip ve inanılmaz bir masal değil mi? Oysa aşağıdaki olay (benzeri binlerce olay arasında bir tanesi olarak) şahitler önünde cereyan etmiştir. Hem de kendi yüzyılımızda. Ripley'in «Believe it or not» (İster inan ister inanma) yayınlarından alınmış bir parçayı aşağıda sunuyoruz. 1938 yılı 2 Ağustos'unda İngiltere'nin John Long Müessesesi tarafından yayımlanmıştır :

«Radio City'de (Rockefeller Center) çevresi gökdelenlerle kaplı bir oto parkında, yirmi ayak uzunlukta ve dört ayak genişlikte bir çukur kazılmış, üç ayak derinlikteki bu çukura tonlarca meşe kütüğü torbalar dolusu meşe kömürü doldurulmuş ve ateşe verilmişti. Ateş yirmi dört saat süreyle yandı durdu. Sonunda, çukur kızıl bir cehennem halini almıştı. Etli, kanlı bir yaratığın, yanmaksızın çukurun on ayak yakınına sokulması imkânsızdı. Isı derecesi 1400 fahrenhayt'dı.

Saat sekizi vururken, doğulu giysiler içinde ufak tefek bir adam o cehennem ateşine yaklaştı. Ayakkaplarını çıkardı. Pantolon paçalarını sıvadı ve ateşin içine yürüdü. Ayakları, bileklerine kadar kor halindeki ateşe gömülüyordu. İçlerinde tanınmış cilt uzmanları, tıp otoriteleri, foto muhabirleri ve gazeteciler bulunan bir kalabalık soluk almadan seyrediyordu. Ambulanslar ve itfaiye arabaları hazırdı. KUDA BUX adındaki adam çukuru bir baştan bir başa geçti. İkinci defa aynı işi yaptı. Doktorlar ona doğru koşuştular. KUDA BUX'un ayakları ısınmamıştı bile...»

Ateş tecrübesinden sonra adayı su denemesi beklerdi. Aday, durgun, koyu renkli, çumurlu bir sudan geçmek zorunda bırakılırdı.

Bu deney de başarı ile sonuçlanırsa, iki yardımcı rahip adayı temiz bir odaya alır, kurular, elbiselerini değiştirirlerdi. Daha sonra aday dinlenmek için yalnız bırakılırdı.

Korkulu, yorucu saatlar geçirmiş bulunan aday yumuşak minderler üzerinde kendinden geçer ve derin bir uykuya dalardı. Saatlar sonra, tatlı bir müzik sesi ile uyanır, kısa, zaman önce başından geçenleri düşünür, artık deneme ve sınavların sona ermiş olduğunu umarak çevresine bakınırdı. İpekli elbiseler giyinmiş, şahane güzellikte bir kızın kendisi ile aynı odada bulunduğunu görünce önce şaşırır, sonra sevinirdi. Kız, işveli tavırlarla kıvrılıp bükülerek genç adaya yaklaşır, gülümser, dostça yakınlık kurardı. Aday farkında bile olmadan kızın ipek gibi yumuşak ve gece kadar siyah saçlarını okşamaya başlar, küçük ellerini avuçları içine alırdı.

İnci gibi parlak ve düzgün dişlerini göstererek gülen kız, melodik bir sesle konuşmaya başlar ve «benden çekinme. Ben, çektiğin zorlukların mükâfayım genç adam,» diye vücudunu ikram etmek isterdi.

Eğer aday bu sözlere kanıp da kızın bu davetinden yararlanmak isterse, önce bir iki kadeh şarap içmesi gerekirdi. Şarap adayı kısa zamanda uyutur, uyandığında aday karşısında asık suratlı bir Hiyerofant bulurdu. Yaşlı rahip kaşlarını çatarak konuşurdu :

«— İlk tecrübelerde gerçekten başarılıydın. Nitekim ateşi, suyu, karanlığı ve çeşitli ölüm tehlikelerini yenmeyi bildin. Ama kendi kendine yenildin. Sen ki kutsal bilime susamışsın, kutsal NUR'a erişmek çabasındasın, hislerine mağlup oldun ve karanlıklara yuvarlandın. Bu yüzden, ömrünün sonuna kadar karanlıklarda kalacaksın. Artık Piramid'in bir esirisin. Ömrün boyunca burada kalacak ve bir esir gibi hizmette bulunacaksın.»

Ama eğer aday genç kız karşısında kendi nefsine hakim olur ve bu son denemeyi de kazanırsa, onu 12 Neozor alıp İsis'in mihrabı önüne götürürdü. İsis'in heykeli önünde, beyazlar giyinmiş bir Hiyerofant adayı karşılar ve geleceğin bir ermişi olarak onu merasimle selâmlardı.

Artık aday için bitmez tükenmez bir öğrenim devresi başlayacak, yıllar yılı aday gene karanlıklara mahkûm olacak ama mertebe itibariyle bir esir gibi değil bir efendi gibi işlem görecekti.

Piramidler ve Mucizeler :

Piramidlerin bir diğer görevi de, yağmur yağdırmak, şimşek çaktırmak gibi bazı tabiat olaylarını hazırlatmaktı. Çok eski çağlarda büyük üç piramitin üzerleri beyaz, parlak bir tabakayla kaplıydı. (5) Maden gibi parlayan bu parlak tabaka

(5) Eğer piramitleri kaplayan tabaka bir maden idiyse her halde gümüş değildi. Çünkü Gümüş, Mısır ve çevresinde çok az bulunan bir madendir. Belki bir maden alaşımı olabilirdi. Ama hangi madenler? Bilmiyoruz. Belki de Atlantiklilerin ORİŞALK dedikleri Maden alaşımıydı.

güneş ışınlarını ölçülü bir tarzda yansıtırdı. Bu yüzden Piramitler kilometrelerce uzaktan görülebilirdi. Bugün Kahire camiinin kubbesini kaplayan beyaz parlak madenin Piramitlerden sökülmüş olduğu söyleniyor. Ama bu konuda elde kesin bir delil yoktur.

10,000 yıl ve daha önceleri, Piramitler çok mümbit bir araziyle çevrilmiş haldeydiler. Buralarda elde edilen mahsul, dünyanın her tarafına oranla daha bol, daha üstün vasıflıydı.

Memfis şehri dünyanın en kalabalık kentiydi. Şehir cennet gibiydi. Dört bucağı bağlık ve bahçelikti. Üzerinde yeşillik bulunmayan bir tek avuç toprak mevcut değildi. Bu günün, çölü, o çağların zümrüt renkli bağıbanıydı. Çünkü o zamanlar, ülkeye istendiği kadar yağmur yağıyordu...

Mısırlılar, hayat kaynağı olan SU ya yeteri kadar önem veriyorlardı. Uzun çalışmalardan sonra, istedikleri zaman istedikleri yere yağmur yağdırmanın yolunu bulmuşlardı. Piramitlerin üzerlerindeki ince parlak levhalar güneşten veya aydan gelen ışınların yansıtılmasına yarıyordu. Yansıyan ışınlar bulutlar üzerine gönderiliyor ve böylece suni yağmurlama sağlanıyordu. Şüphesiz bu kadar açıklama, bu eski sunîi yağmur tekniğinin tam bir açıklaması değildir. Bulutlara ışık göndermek ne suretle yağmura sebep oluyordu? Bilmiyoruz. Bir çok başka sırlar gibi, Mısırlıların bu tekniği de zamanımıza erişemeden kaybolmuştur. Ancak şunu biliyoruz ki, eski Güney ve orta Amerika uygarlıklarında da, piramitler' beyaz, parlak maden

levhalarıyle kaplıydı ve onlar da aynı amaçla kullanılıyordu.

Garcillaso de Vega'nın bu konuya ilişkin yazdıkları aynen şöyle :

«Maya rahiplerinin önderliği altında bazı belirli günlerde yağmur âyinleri tertipleniyordu. Bu âyinlerde, güneş Piramit üzerinde parlayınca yağmur yağmaya başlardı. Düşen yağmur miktarı, toprağı bol bol besleyecek yeterlikte olurdu.»

4. KISIM

BİNLERCE YIL ÖNCESİNİN TEK TANRICI DİNİ

Kendilerinden çok üstün güçlerle çevrili olduklarını gören ve kayıptaki bir güçlü varlık tarafından kaderlerinin yönetildiğini hisseden eski insanlar, zaman zaman değişik yanlış inanışlara kapılmakla beraber, sonunda tek Tanrı anlayışına dönmüşlerdi.

Kutsal Nur'un anlamı halka yeteri kadar açıklandığı, ya da halkın bu anlamı kavrayacak bir bilimsel anlayış seviyesinde olmayışı sebebiyle Güneş, Kutsal Nur mefhumunun yerini aldı. Zira güneşin belirli, elle tutulur fonksiyonları vardı. Güneş yeryüzünü ısıtıyor, toprağa hayat veriyordu. Konuları derinlemesine incelemeye yeter derecede incelmemiş olan insan havsalası, Güneş'i tanrılaştırmakta hiç güçlük çekmedi. RA, ismi Güneş'te tanrılaşan güce çevrildi.

Hintlilerin KRİŞNA'sı, Maya'ların CHRİSTOS'u ile eski Mısırlıların Güneş'e takmış oldukları «koruyucu» anlamındaki KRİS kelimesi yakın-

dan ilişkili görünür. Aynı isim, Hristiyan dininin CHRİST (Hz-İsa) ismi ile benzerlik hattâ birlik ifade eder. Eski Mısırlıların Güneş'e verdikleri bir diğer isim de YES'dir ki lâtinceleşmiş şekliyle gene Hazreti İsa'nın adı olan YES-US un aynıdır.

Eski Mısırlılar bir çok hatalı inanışlardan ve yüzyıllar süren ilkel «tanrılar» sisteminden sonra, nihayet milattan önce 14 ncü yüzyılda ve Firavun Amanotep zamanında yeniden tek Tanrı inanışına döndü. Amenoteb, TEB şehri rahiplerinin nüfuzunu kırıp gerçek Mısır din inanışını yeniden yaşattı. Fakat Mısır, bu Firavunun ölümünden sonra tekrar çok tanrılı inanışa döndü.

Amenoteb'den iki yüz yıl sonra, yani milattan 12 yüzyıl önce dünyaya gelen Hazreti Musa, Tanrı tarafından Tek Tanrı sistemi din inanışını ele almağa memur edilmişti. Yalnız, Amenoteb'in bütün insanlık için istediği inancı Hazreti Musa ancak kendi kavmine, yani Mısır'da esir bulunan İsraillilere yayabildi. (Musevilerin ve Hristiyanların inanışına göre, Hz. Musa yalnız İsrail oğullarının doğru yola sokulması için gönderilmiş bir peygamberdir.) Oysa İslam dininin Kutsal Kitabı olan Kur'anı Kerim, Hz. İsa'nın Mısırlıları da hak dinine davet ettiğini açıklar. Bu bakımdan, Hz. Musa milliyetçi bir peygamber değil, insancı bir Tanrı Elçisidir. Ne var ki kendi kavmini bile gerçeğe inandırmakta her zaman güçlük çekmiştir.- Yüzyıllar sonra insanlara gönderilen diğer Tanrı Elçileri, Hazreti İsa ve Hazreti Muhammed, bütün insanları gerçeğe davetle görevliydiler.

Mısır'da Tek Tanrı fikrini savunan ilk firavun

Amenoteb, böylece Hazreti Musa'dan iki yüz yıl önce gerçeği ilan etmek cesaretini göstermiş oluyordu. Amenoteb bir peygamber değildi. (Ya da olmadığını sanıyoruz). Fakat inanmış bir kişiydi. İnancı, büyük bir ihtimalle çok eski çağlara dayanan bilgisinden geliyordu. Daha önce de ileri sürdüğümüz gibi, Kutsal Nur adı altında Tanrı anlayışı Mısır'a Atlantik'ten gelmişti.

Mu uygarlığında da aynı şekilde Tek Tanrı'ya inanış vardı. Bu yönden incelenince, insanların Tek Tanrıya inancı akıl almayacak kadar eski çağlara gitmektedir.

Bir Din ve Mısırlı Bir Lider :

Kutsal kitapların bize bildirdiğine göre, Hz. Musa bebekken bir sepete konup Nil nehrine bırakılmıştır. Nehirde Firavun II nci Ramses'in kızı THEBMUTİS tarafından bulunan bebek, hükümdar sarayında büyütülmüş bu arada kendi annesi de ona süt anneliği yapmıştır.

Tahsil ve terbiyesini Mısır saraylarında, Piramit ve mabetlerinde görmüş olan Hz. Musa, üstün kutsal bilimin hemen hemen bütün sırlarına ermiştir. Hz. Musa, daha sonra, bir İsrailliye fena muamele eden bir Mısırlıyı öldürecek, suçlu olduğundan kaçıp çölde saklanacaktır.

Hazreti Musa, bu saklanışı sırasında, bazı inanışlara göre, peygamberliğinin esasını teşkil eden öğrenimi sağlamıştır. Bazı tarihçilerin Medyan Kâhini dedikleri Yetro adındaki bir çöl sakini Hazreti Musa'yı yanında barındırmış, onu kendi kızıyla ev-

lendirmiş ve yetiştirmiştir. Yetro, bazı kimselerin inancına göre bilgin ve ermiş bir kişiydi. Genç Musa'ya onun bilmediği bir çok şeyler öğretti. Öyle şeyler öğretti ki, o bilimlere vakıf olan bir kimse, o çağda büyük insan kitlelerini arkasından sürükleme kabiliyetine erişebilirdi! Nitekim, kayın babası olan Medyan Kâhininin yerine geçen Hazreti Musa, kısa zaman sonra Firavun'a karşı kendi ulusunu korudu ve koruduğu ulusunun başına geçti. İsraillileri Mısır'dan kurtardı ve onların bu güne kadarki kaderine etkili olacak dinin esaslarını tesbit etti.

Hazreti Musa'nın Din Kitaplarında yazılı olduğu gibi Tanrı tarafından görevlendirilmiş olması, ya da üstün bilim sahibi bir kişi tarafından yetiştirilmiş bulunması maddecilerle din bilginleri arasında veya her iki görüşün ikinci derecedeki taraftarları arasında tartışılabilir. Biz burada taraflardan birini desteklemek diğerinin tezini çürütmek amacında değiliz. Ancak şu nokta üzerinde duracağız: Hazreti Musa kavmi arasına döndüğü zaman, çok değişmiş, kendinden emîn, davasına kesinlikle inanan ve insanları etki altında tutabilen bir kişi olmuştu. Bir bakıma, bu değişiklikleri Medyan Kâhini sayesinde kazanmış olması bile esasta kaderi tayin eden insan üstü bir kuvvetin işe müdahale etmiş olması durumunu değiştiremezdi. Bunun için, hocası vasıtası ile bile olsa, Hazreti Musa'nın tarihi görevini yapacak seviyeye gelmiş olmasında insan üstü bir esas etkenin bulunduğunu kabul etmek akla yakın görünür. Bununla demek istiyoruz ki, dinlerin emrettiği veya delil göstermeğe lüzum görmeden inanılmasını istediği esas gerçeklerin hemen hemen

hepsi, aslında maddecilerin delile ihtiyaç gösteren araştırıcılığını da tatmin edecek kadar «izah edilebilir» veya «akla yakın» bir görünüştedirler. Yeter ki kişi din kitaplarında okuduklarını düşünürken, maddeciliğin fanatizme varan derecede şüpheci bir uydusu olmasın.

Tanrı'nın varlığına inanmak veya inanmamak şüphesiz bir vicdan meselesidir. Ancak en şüpheci ve en koyu maddeci bile Tanrı'nın varlığını inkâr etme çabası içinde çabalarken, varlığını ispat edemeyişin hüsranı içinde olduğundan sıkıntı çekmektedir diyebiliriz. Öte yandan, gözü kapalı olarak inanmış görünen kişilerin dışında, Tanrının varlığına inanmış görünen ve bu büyük gerçeği ispat gayreti içinde bulunan kimseler de büyük bir ihtimalle aslında, tezleri için yeter delil bulamamak sıkıntısı çekmektedirler. O halde inanmış görünenlerle inanmamış olduklarını iddia edenlerin fikri aynı noktada birleşmektedir: DELİL YETERSİZLİĞİ...

Öte yandan, varlığını araştırmak için bu kadar çaba sarfedilmesi bile Tanrı'nın var olduğunu ispatlayan en esaslı delil değil midir? Onun varlığını hissetmemiş olsak, her halde bizi bu kadar meşgul edemezdi.

Aslında bütün mesele, Tanrı'yı adlandırmak yani onu tarif edilebilir bir hale getirmek çabamızdan doğmaktadır. Müsbet bilim, HAYAT'ın sırrını çözemediği için, bu en önemli ve can alıcı nokta üzerinde durmadan, hayatın görünüşü ve değişik halleri üzerinde detaylara girmiştir.

Kutsal kitapların zahirdeki anlamlarını yüz yıllarca önceki halleri ile bu gün de geçerli saymakta ısrar eden dinler ise Tanrı kavramının bir masal, iptidai bir sınırlılık içinde hapsolunmuş bir hipotez olarak muhafazasında ısrar etmektedir. Bilimsel yönden dinlerin tetkiki, daha doğrusu Kutsal Kitapların çağımız görüşüne adapte edilmesi gibi bir reformcu görüş gerçek anlamda ele alınmamıştır. Oysa bilimle dîn'in anlaşması bir çok problemlerin halline yararlı olurdu kanısındayız.

Hz. Musa'nın Tanrısı : ELOİM

Tanrı'nın birliği esası üzerine kurulmuş olan bir dînin Kutsal Kitabında çok tanrı sistemine uygun bir dil kullanılması garip karşılanır. Tevrat'da ise bu durum tesbit edilmektedir. Tevrat'dan alınmış şu satırları birlikte okuyalım :

BERİŞİM BARA **ELOİM** ED AŞAMAİN THE ED AARES...

Anlamı : **BAŞLANGIÇTA ELOİM GÖĞÜ VE YERİ YARATTI.**

Bu cümlede ELOİM kelimesini kasıtlı olarak tercüme etmedik. Eğer lugat anlamına bakarsanız, ELOİM - ELOHA'LAR demektir. Yani, Eloim, ELOHA'nın çoğul halidir. Ve... ELOHA, Tanrı anlamına gelir. Yeri ve göğü yaratan(lar) kim(ler)dir? Tanrı'nın birliğine inanan kimseler bu sorunun karşılığını verirken hiç bir zaman çoğul bir isim kullanmaz. Oysa Tevrat'da ELOİM metni, Tekvin'in ilk bölümü ile ikinci bölümün ilk üç ayetini ihtiva eder haldedir! YEHOVA ismi ise ikinci bölümün

dördüncü ayetinden sonra başlamaktadır.

Kutsal Kitaplarda, Hz. Musa'nın Tanrı ile yaptığı konuşmalar, sanki bir ölümlü, Tanrı ile konuşabilirmiş gibi nakledilmektedir. Bu hal, Tanrı'nın insanlar tarafından insana benzer bir şekilde düşünülmesine sebep olmuştur. Maddeciler, kendisine aklın almayacağı kadar büyük güçler izafe edilen bir varlığın basitleştirilmesi yüzünden din esaslarına daha kolay itiraz ederler. Hele Hristiyanlıkta olduğu gibi Hz. İsa'nın Tanrısal ve insanî iki bünyeye sahip olması görüşü durumu büsbütün karıştırmıştır. Buna karşılık, İslâmiyet, hristiyanlığın teslis sistemine şiddetle itiraz etmiş, Tanrı'nın bir oğlu olduğu esasını reddetmiştir. Gene İslamiyette, Peygamber ile Tanrı arasında Meleklerin habercilik yaptığı esası aydınlığa çıkarılmıştır.

Melekler nedir? Kutsal kitaplarda Meleklerin özellikleri hakkında etraflı bir bilgi yoktur. Onların da «yaratık» oldukları muhakkak. Belki yapılarında insanlarınkinden değişik maddeler kullanılmış, ama gene de Tanrı tarafından yaratılmışlar.

Tevrat'daki ELOİM, Melekler şeklinde çoğul anlama gelebilir. O zaman göğün ve yerin, Tanrı'nın emri ile Melekler tarafından yaratılmış olduğu anlaşılır ve akla yakın bir izah şekli bulunmuş olur.

Öte yandan, Melek ya da Eloim (Eloha'lar) bilimsel veya maddeci görüşe de aykırı olmayabilir. Meleklerin gök sakinleri olduğu Kutsal kitaplar tarafından ileri sürülmektedir. Aynı zamanda bunlar, Tanrı'nın hizmetkârlarıdır. O halde neden Melekler Kozmonotlar olmasın?

Hz. Musa, Tanrı'dan gördüğü yardım ve des-

tek sayesinde başarıya ulaşmıştır. Ona bu yardımı, dolaylı olarak Tanrı yapmıştır. Yani bizzat kendisi işe karışarak değil! Melekleri, ya da başka bir deyimle kozmonotları (yani dünyamız şartlarında yaşayabilen, insanlarla temas edebilen, aynı zamanda Tanrı ile temas halinde bulunan yaratıkları) vasıtası ile...

Bu görüş esas alınınca, her şeyin izahı kolaylaşmaktadır. Hz. Musa mucizeler yaratan bir kişi olmaktan çıkmakta, o çağın insanları tarafından bilinmeyen, belki çağımızda bile erişilmemiş olan bazı bilimsel güçlerden yararlanmış olmaktadır. Hz. Musa, gerek piramitlerde edindiği bilgiler ve gerekse Medyan Kâhini'nin yanındaki süre zarfında sağladığı bilimsel gelişim sayesinde, Tanrı tarafından insanlara liderlik yapmağa memur edilmeğe layık görülmüştü. Melekler (ya da ELOİM, veya isterseniz kozmonotlar diyelim) Hz. Musa ile direkt temas sağlayıp ona Tanrı'nın emirlerini ulaştırdılar. O da kendisine verilen emirleri yerine getirdi. Bu işi yaparken, Meleklerin ya da Eloim'in kendisine sağladığı geniş teknik imkânlardan yararlandı. Anlayamadığımız bir şekilde Kızıldenizi asası ile yardı. İzahı güç mucizeler gösterdi. Hayatı boyunca kudretine kesinlikle inanılan bir lider oldu.

YEHOVA belki de Eloha'lardan biriydi. Yehova İsrail oğullarına çölde bir ateş sütunu halinde görünmüştü. Putlara tapanların üzerine yıldırımlar yağdırmıştı. Hz. Musa Eloim'le karşılaşacağı zaman gözleri kör eden bir ışık parlamış, her tarafı

kaplamıştır. Daha sonra Hz. Musa Eloim'le konuşmuştur. Gök gürültüsünü andıran sesler duyulmuştur. Bütün bunlar, buluşma yerine inen bir uzay gemisine delalet eder. Nitekim buluşma sona erdiğinde, yerde kayalar erimiştir.

Gene Kutsal kitaplardan öğrenildiğine göre, Hz. Musa Sina dağının tepesine tırmanmamış, dağdan inen bir bulut tarafından zirveye çıkarılmıştı. Tevrat sayfalarından çıkarılan bölümlerde dikkati çekici hususlar vardır:

«Birden bire bulutsuz gökte müthiş bir şimşek parladı. Yeri göğü sarsan bir gürültü duyuldu. Toprağa ateş saçan bir yıldırım düştü ve 70 ihtiyar birer ağaç kütüğü gibi yere yuvarlandılar.»

.....

Büyük, kara bulut yaklaştıkça parladı, sonra askerlere doğru kaydı. Üzerlerine gelince yeri göğü sarsan bir gürültü duyuldu. Kayaları diplerinden sarsan bir patlama oldu. Göz gözü görmez hale geldi. Bir duman fışkırdı ve askerler bir anda siyah kömür parçaları haline döndüler. (Tevrat, 4 ncü hükümdarlar konusu, I nci bölüm, II nci deyiş ve devamı.)

Elektriğin sırlarını da Eloimler (kozmonotlar) Hz. Musa'ya öğretmişlerdi. Onların tarifi üzerine yaptırılmış olan AHİD SANDIĞI, bir bakıma bir elektrik kondansatöründen başka bir şey değildi. Ahid sandığı, istenildiği zaman 500—700 voltluk bir akım boşaltacak kudretteydi. Hz. Musa'nın ikinci kitabında: Çıkış, Bab 25 de bu hususta yazılar vardır :

Ve Yehova Musa'ya dedi: «Ve akasya ağacından bir sandık yapacaksın. Uzunluğu iki arşın, eni bir buçuk arşın olacak. Ve onu halis altınla kaplayacaksın. Onu içinden ve dışından kaplayacaksın. Ve üzerinde altından bir pervaz yapacaksın. Ve onun için dört altın halka dökeceksin ve onları dört ayağına takacaksın. Ve iki halka onun bir yanında, iki halka öbür yanında olacak. Ve akasya ağacından kollar yapacaksın. Ve onları altınla kaplayacaksın. Ve sandığı taşımak için kolları sandığın yanındaki halkalara geçireceksin. Kollar sandığın halkalarında kalacaklar. Ondan ayrılmayacaklar. Ve

Göründüğü gibi, ağaç altınla kaplanıyor ve iletken yalıtkan esaslarına göre bir elektrik kondansatörü yapılıyor. Ayrıca, ahid sandığının kuru yerlerde saklanması şartı dikkati çekicidir.

Çıkış, Bab 25—25 den :

Halis altından yapacağın kefaret örtüsünü sandığın üstüne koyacaksın.

cümlesi de ilgi çekicidir. Anlaşılan, kefaret örtüsü kondansatör — sandığın tekrar şarjı için kullanılacaktır.

Hz. Musa, sandığın muhafazasını LEVİLİLER'e vermişti. Sandığa ancak onlar dokunabiliyordu. Zira onlar sandığın özelliklerini öğrenmişlerdi. Onlardan başka sandığa kim dokunsa, yıldırım çarpmış gibi ölüp gidiyordu.

Hz. Musa barutu ya da benzeri bir patlayıcı maddeyi de biliyordu.

Tevrat'dan alınan bu bölümü inceleyelim: Bab 16—31 (SAYILAR)

Ve vaki oldu ki, bütün bu sözleri söylemeyi bitirince, onların altındaki yer yarıldı, müthiş bir gürültü işitildi ve evlerinin halkını ve Korah'ın adamlarını ve bütün mallarını yuttu. Onlar ve onlara ait olanların hepsi ölüler diyarına diri diri indiler ve çıkan ateş iki yüz elli kişiyi yiyip bitirdi.

Çıkış bölümü 28—38 nci satırlarında ise Yehova'nın Hz. Musa.ya verdiği patlayıcı maddenin formülünü buluyoruz. Mısırlıların savaş arabaları, yerden çıkan bir ateşle devrilip mahvoluyorlar. Musa'dan sonra, Yaşua'nın komutasındaki İsrail oğulları Eriha kalesini kuşatıyorlar, kalenin muazzam duvarları, verilen bir ses işareti üzerine patlatılan bir madde sayesinde yerle bir oluyor.

Göğe çıkan Peygamberler

Bazı peygamberler göğe çıkmışlardır.

Hz. Musa ve Hz. İlyas göğe çıkan peygamberlerlerden ikisidir. Eloimler, ya da kozmonotlar, bu peygamberleri gözle görülen uzay gemilerine bindirerek dünyadan ayrılmışlardır.

Hazreti İlyas'tan sonra gelen peygamber Elyasa, çölün sessizliği içinde birden bire tam karşısında bir alev görmüş, bu alev gitgide büyüyüp sekiz atm çektiği bir araba haline gelmişti. Fakat sekiz at da, muhteşem araba da ateşten yapılmıştı! Karşıdan gelmekte olan araba birden hızlanmış, Hz. İylas ile Hz. Elyasa'nın arasına girmiş, Hz. İlyas'ı alarak göğe yükselmişti. Ateşten araba, az sonra gök yüzünde görünmez olmuştu!

.....

Milâttan 6 yüzyıl öncesi, otuzuncu yılın 5 Nisanında, Babil'de esir bulunan Peygamber Hezekiel, olağan üstü bazı olaylara şahit olmuştu. Hezekiel, bir sıraya göre peygamberlerin üçüncüsüdür ve en esrarengiz olanıdır. Bakın eski ahid'de (Ahdi Atik) Bab 1—4 de bu konuda neler yazılıdır:

Ve baktım... Ve işte.. Kuzeyden Bukran yeli, durmadan ateş saçan büyük bir bulut geliyordu. Çevresinde parıltı ve ortasında ışıldayan maden...

Bu yazılar, Peygamber Hezekiel'e bir uzay gemisinin göründüğünü anlatmaktadır. Reddetmek veya üzerinde tartışmaya kalkmak boş... Aynı satırlar 5 nci Bab'da devam ediyor :

Ve onun içinden dört canlı yaratık çıktı. Onlar insana benziyordu. Ve ayakları tunç gibi parıldıyordu.

Parlayan, tunç gibi ayaklardan söz ediliyor! Günümüzde kozmonotların Ay yüzeyinde gezinmek için giydikleri elbiseleri ve plastikten yapılmış parıltılı botları ne kadar da çok andırıyor! Peygamber Hezekiel'in anlattığı uzay gemisinin bir benzerinin veya bir çok benzerlerinin Peru'daki Güneş Kapısı'nı işleyen İnka'lar tarafından da görülmüş olması ne kadar ilginç... İsterseniz Hezekiel'den okumağa devam edelim. İşte, eski ahid, bab 1, 9 uncu bölümden devam ediyoruz :

Her birinin dört kanadı vardı. Ve dört kanadın altında da insan elleri vardı. Kanatları birbirine bitişikti. Yürüdükleri zaman kanatlar dönmüyordu. Her biri dosdoğru, ileriye yürüyordu

Tabii... Dört kanadın altında ikişer insan eli

bulunacaktı! Yürürken dönmeyen bu dörder kanat, sırta takılı portatif uçuş aletleri (helikopterler)di. Bunlar, uzay adamlarının istedikleri zaman uçmalarına yarıyordu.

Gökten gelen adamları Hezekiel insana benzetmiş, fakat tam insan olduklarını belirtmemiştir. Çünkü uzay adamlarının üzerlerindeki komple uzay kıyafeti, başlıkları da örtülü olarak, bu benzerliğin büyük kısmını ortadan kaldırıyordu. Okumağa devam edelim. İşte, Bab 1, 15—28 inci bölümler :

Canlı yaratıklara bakıyordum. İşte... Onların her biri için birer tane tekerlek vardı Dördü de birbirine benziyordu. Tekerleklerin çevresi göz gözdü. Ve canlı yaratıklar yürüdükçe tekerlekler onların arkasından geliyordu. Canlı yaratıklar yerden yükseldikçe (ki tabii portatif helikopterler yardımıyla yükseliyorlardı.) **tekerlekler de yükseliyordu. Onlar yürüdükçe, tekerlekler de arkalarından yürüyordu. Onlar durunca, tekerlekler de duruyordu.**

Ve canlı yaratıkların başlarında, gök kubbesine benzeyen parlak, billur gibi başlıklar vardı. Sanki yukardan aşağıya ışık saçıyorlardı. (Çağımızda da kozmonotların başlarında anten - mikrofon düzenli saydam başlıklar vardır.)

Ve yürüdükleri zaman kanatlarının gürültüsünü duyabiliyordum. Durdukları zaman kanatlarını indiriyorlardı. (Bu açıklamadan sonra artık portatif helikopterin varlığından şüphe edemeyiz. Kanatlar dönerken açılmaktadır ve dönüşü temin eden motörün sesi duyulmaktadır. Motör durunca kanatlar dönmemekte, ve aşağıya doğru katlanmaktadır.)

Hezekiel'in anlattığı bu yaratıkların ellerinde

bilim saçan silahlar da vardır. Kendilerine inanmayanları veya istediklerini yapmayanları derhal cezalandırmaktadırlar. Bakın bir başka fasılda neler yazılı :

Ve kulağıma eğilip yüksek sesle bağırdı, dedi ki: Şehrin üzerine konmuş olanlar, herbirinin ellerinde helâk edici silahlarla yaklaşacaklar...

Ve işte... Kuzeye uzanan üst kapının yolundan altı adam geldi. Her birinin elinde helak edici silahlar bulunuyordu.

Ve benim duyacağım şekilde öbürlerine dedi ki: (Uzaylıların şefi olması gerekken kişi konuşuyor olmalı...) **Onun ardından giderek şehirden geçin... Ve vurun. Kimseyi esirgemeyin... Kimseye acımayın...**

Şimdi elimizi şakağımıza dayayıp düşünelim. Peygamberlerin birçoğu, hatta hemen hemen hepsi, düzenbazlıkla, yalancılıkla, şarlatanlıkla itham edilmişlerdir. Çağımızdan iki yüz yıl kadar önce Hezekiel'in şu satırlarını okuyan bir kimse de rahatlıkla bu peygamberi düzmecilikle, şarlatanlıkla suçlayabilirdi. Ama bu gün? Bu gün artık, bir kimsenin milattan yüzlerce yıl önce uzay adamlarını ve portatif helikopteri tarif edecek kadar detaylı yalanlar atamayacağı bilinmektedir. Gerçek, kutsal kitaplarda ayna gibi yazılmıştır. Ancak Kutsal Kitaplar, yer yüzüne yayıldıkları çağın insanlarına ve o insanların bilim seviyesine hitap etmişlerdir. O çağda insanlar kutsal kitaplara ancak anlayışlarının müsaade ettiği derecede inanmış, ya da inanmak için anlamayı şart görmemişlerdi. Şimdi ise çağımızın insanı, Kutsal Kitapların değişmeyen, üzerinde kalem

oynamamış bölümlerini anlayacak bir bilim seviyesine gelmişlerdir. Yeter ki o eski sayfalara araştırıcı ve müsbet maksatlarla bakabilsinler.

Söylenmesi Yasak edilen bir isim: MELEK

İnsanlar binlerce yıl kutsal kitapları incelediler. Milyonlar ve milyonlarca insan kendilerine öğretilen din kurallarına uydular. Ama din, daima bir öğretici sınıfının sömürü aracı olarak kullanıldı. Özellikle yapısında Rubban ya da RAHİPLER sınıfı bulunan dinlerde, insanlar kitapların özü ile karşı karşıya kalamadılar. Tanrı ile aralarında daima bir perde vardı. Etten, kemikten yaratılmış, sömürücü, çıkarlarına göre konuşan, din kurallarını istediği gibi tefsir eden «Perde» rahipler, gerçek din görünüşünü insanlardan başarı ile gizlediler. Zaman zaman gerçeği araştırmak isteyen insanlar oldu. Bunların davranışı kilise çıkarlarını zedeleyici mahiyette olduğundan, kilise tarafından ezilmeleri icap etti. Birçok kimseler en korkunç işkencelerle öldürüldü.

İncil'i tercüme edenler, bu Kutsal Kitabın asıl metninden kendi işlerine yaramayan, çıkarlarını zarara uğratması beklenen bölümleri unutturdular. Bu arada bir anlam veremedikleri bölümlere, kendi çıkarlarına uyar anlamlar verdiler. Sonunda ortaya peri masallarını andıran bir kitap çıktı.

Gökten gelen melekler konusu, insanların zihnini çok kurcalıyordu. Belki de menşei belirsiz bir insiyak, bir iç güdü, bu yolla insanları gerçeğe varmak için zorluyordu. Kimdi göklerden, uçsuz bucak-

sız boşluklardan inip de insanlara iyi yolu, gerçeği öğretmeğe çalışan bu yüksek vasıflı yaratıklar? İnsanlar bu soruya Kutsal Kitaplarda karşılık arıyorlardı. Tevrat ve İncilde, anlamı belli olmayan yüzlerce kelime vardı Bazı bahislerde, gökten yere inen Tanrı çocuklarından söz ediliyordu. Daha doğrusu, eldeki tercümelerden bu anlamlar çıkıyordu. Kilise mensupları ya da hahamlar ,papazlar bu yaratıklara Melek diyordu. Ama çaresiz, gökten gelmiş olduklarını kabul ediyorlardı. Hiç bir kaide bu cümlelerin anlamını değiştiremezdi. Hristiyanlığın yer yüzündeki idare merkezi, kendine Tanrı'nın Yeryüzündeki Gölgesi adını veren Papa'nın karargâhı da bunu biliyordu. Bu yüzden, insanları uyutma, korkudan sindirme yolu ile meraklarını körletme siyaseti tatbik olundu. Melek adının anılması bile yasak edildi.

Museviler daha da ileri gittiler. Hahamlar, işlerine geldiği gibi davranmada tam birer yahudi olduklarını gösterdiler. Meleklerden bir kısmına inanıp bir kısmını reddettiler.

Çağımızda artık insanlar kiliselerin, sinagogların hükmünden ve karanlık ziyniyetinin etkisinden kurtulmuş sayılır. 20 nci yüz yıl insanı düşünür ki eğer Melekler Kutsal Kitapların (Kilisenin değil) dediği gibi maddî varlıklar iseler, bunların gök yüzünden gelme şekilleri bir araştırma konusu olacak kadar ilginçtir. Aksi halde, yani eğer Melekler Kilise tefsiri ile inandırılmak istendiği gibi maddeyle ilgisi olmayan görüntüler iseler, o zaman dinlerin esas fonksiyonları da birer ahlak görüşü olmaktan ileri gidemez... Peygamberler tekrar dirilip de kendi çağlarındaki mucizeleri tekrar göstermeye bile

kalksalar, veya yaratılıştan sahip oldukları ikna kabiliyetleri ile insanları dinlere inandırmaya çalışsalar bile, yirminci yüzyıl insanı üzerinde yeteri kadar müessir olamazlar. Bir Hz. İsa düşünün... Yirminci yüzyılda dünyaya gelmiştir ve ölü Lazarus'u ölümünden bir süre sonra mezarından kaldırmıştır... Çağımız insanı bunu akıllara durgunluk veren bir mucize gibi karşılamaz. Çünkü çağımızda ölümden sonra dirilmek mümkün görülmek tedir. Esas olarak fikre alışılmıştır. Seri halinde birbirini takip eden parlak buluşlar, insanları her türlü başarıyı normal karşılayacak biçimde şartlanmıştır. Çağımız insanının bile büyük bir ilgiyle sarılacağı bir konu, gökten gelen yaratıklar konusudur. Kutsal kitaplarda ise bu konu da vardır. Peygamberlerin hepsi, gökten gelen yaratıklarla destek lenmişlerdir. Bu yüzden, gökten gelen ve âlelâde insanlara göre üstün vasıflara sahip bulunan yaratıklar - ya da isterseniz insanlar diyelim? - birer ilgi çekme kutbu olmaya bugün de devam ederler. Peki ama Melekler nedir? Kimdir?

Mantık ışığı altında inceleyecek olursak, belki Tevrat bu konuda bize bazı fikirler verebilir. İşte Tekvin bahsinin 6 ncı bölümünden bazı satırlar : (Bab 6-1 ilâ 7)

Ve vaki oldu ki, toprağın üzerinde adamlar çoğalmaya başladı. Ve onların kızları doğduğu zaman ALLAH OĞULLARI (Gökte olanlar - Melekler) dünya kızlarının güzel olduklarını gördüler ve onlardan seçmiş olduklarını kendilerine eş aldılar...

Allah oğulları (Melekler?) insan kızları ile evlendikleri zaman ve bu kızlar onlara çocuklar doğurdukları zaman NEFİLİM (İri yapılı, dev adamlar) **oldu.**

Burada sözü geçen ALLAH OĞULLARI nasıl yaratıklardı ki gelip dünyalı kızlarla evlenebiliyor ve onlardan çocuk sahibi olabiliyorlar? Bizce izahı çok kolay... Onlar, uzaydan gelen adamlardı. Zira ancak insanlar insanlarla birleşebilir ve çocuk sahibi olabilir... Biri iri yarı olan iki değişik ırkın varlığı da gene Tevratın bu bölümünde ispatlanmış oluyor. Dünyalılarla uzaylıların birleşmesinden Nefilim denen dev insanlar hasıl olmuştur. Oysa kilise, hem Tevratın gerçekliğine toz kondurmamakta ısrar ve inat ediyor, hem de «Melekler Kutsal Ruh'u temsil ederler, onların vücutları yoktur» diye iddia ediyor. Hangisine inanmalı? Kutsal kitapların kendilerine mi, yoksa onları tefsir edenlere mi? Çağımızda hâlâ Tanrı ile insan arasına girmek isteyen Kilise, gerçekten zor durumdadır.

Hz. İdris'in Kitabı :

Hazreti İdris, Hazreti Şit'in oğlu yani Hazreti Adem'in torunudur. İdris, babası 105 yaşındayken dünyaya gelmiştir. Din kitaplarına göre doğum yerinin yukarı Mezopotamya olması gerekir. Kutsal Kitaplarda Hz. İdris'e KAYU - MARATH (Kai Ömer) adı da verilir. Bu adın anlamı: «Dünya Kralı»dır.

Hazreti İdris'e gökten indirilmiş olan ayetlerden, Tevrat'ın sayılar bölümünde (21-14-27) bahsedilir.

Zamanımızda Hz. İdris'in kitabından üç nüsha bulunmaktadır. (Daha doğrusu Hz. İdris'in kitabı olduğu söylenen belgeler.) Bunlardan iki nüshası İngiltere'de British Museum'da, birisi de Paris'te ...?... Müzesindedir. Kitabın aslının 1772 yılında Habeşistan'da bulunmuş ve tercüme edilerek şimdiki üç nüshanın çoğaltılmış olduğu bilinmektedir. Şüphesiz, İdris'in kitabı Tevrat kadar alemşümul değildir, fakat Tevrattan çok daha eskidir. Yer yüzünde mevcut en eski yazılı eserlerden biridir. Museviler, Hazreti İdris'i kendilerine mal etmek isterler. Oysa İdris İsrailoğullarından çok daha önce yaşamıştır.

Hz. İdris'in kitabında da Melek'lerden söz edilir. Bakın bu kitapta bizi ilgilendirecek bazı bölümleri birlikte okuyalım :

BÖLÜM — 6

1. İnsanoğulları çoğaldıkları zaman kızları çok güzel oldu.

2. Güzel dünya kızlarını gören Melekler (Göğün insanları) onlara âşık oldular ve aralarında konuşup şöyle dediler:

«İnsanoğullarının kızları ile birleşip kendimize eşler seçelim, nesiller kuralım...»

Görüldüğü gibi Hz. İdris'in kitabı Tevrat'la aynı havadadır. Bu arada eski Güney ve Orta Amerika uygarlıklarından çağımıza erişen efsaneleri de unutmayalım. OREJONE efsanesi, değişik iki ırkın birleşmesini anlatır!

Hazreti İdris, son derece açık bir dille, Melek-

lerin etten ve kemikten yapılmış insanlar olduklarını ve uzaydan geldiklerini açıklamaktadır. Hattâ isimlerini bile verir; işte 6 ncı bölümden okumaya devam edelim:

3. Ve ŞAMYAZA, büyükleri dedi: «Görevinizi yapamayacağınızdan korkarım.»

4. «Ve ben yalnız cürmünüzün sorumunu taşıyacağım.»

5. Fakat onlar cevap verdiler: «Yemin ederiz ki kötü bir şey olmayacak.»

6. «Verilen vazifeyi yapacağız. Bizden istenen yerine getireceğiz.»

7. Gerçekten hepsi yemin ettiler. Daima birbirlerine bağlı kaldılar. Onlar iki yüz kişi olarak ARADS'e (Dünyamızda bir yer) **indiler. Burası Ar mon dağlarının etekleriydi.**

8. Ve işte... İki yüz kişinin büyükleri olan kişilerin isimleri şunlardı: ŞAMYAZA, büyüklerin büyüğü... Ona bağlı olan diğer büyükler sırası ile: URAKAMARAMEEL, AKİBEEL, TAMİEL, RAMUEL, DANEL, AZKEL, SARAKAMYAL, ASAEL, ARMERS, BATRAAL, ANANE, ZAVABE, SAMSAVEEL, ERTAEL, TUREL, YOMBAEL, AZAZEEL...

9. Ve kendilerine birer eş seçtiler ve birleştiler. Eşlerine bitkilerin sırlarını, güzel kalmanın sırlarını, ev hayatının inceliklerini öğrettiler... Bitkilerde güzelliğin sırları vardı.

Gene aynı kitabın 8 nci bölümünde :

1. Azazeel insanlara kılıç, bıçak, kalkan yapmasını öğretti. Kadınlar için altından bilezik ve süs eşyaları yaptırdı. Elbiseleri için boyalar hazırlattı.

Sonraki bölümlerde uzaylı kişilerin (Meleklerin) insanlara yıldızlar hakkında dersler verdiği ve tıp bilimini öğrettiği yazılıdır.

Hazreti İdris'in yazdıklarından açıkça anlaşıldığına göre, değişik bir dünyadan gelen iki yüz kişilik bir grup, yeryüzünde bir göreve memur edilmişlerdir. Yukarda 4 ncü satırda Şamyaza adındaki liderin söylemiş olduğu birkaç kelime çok ilginç: **Ve ben, yalnız cürmünüzün sorumunu taşıyacağım.** Bu sorumluluk duygusu kime karşıdır? Şamyaza ve emrindekiler dünyaya ne için, nasıl bir görevle gelmişlerdir? Şimdilik bu sorular üzerinde kafa yormaktan vaz geçerek İdris'in kitabından başka bir bölümü okuyalım:

BÖLÜM 12

1. Onun vazifesi bitmeden İdris dünya yüzünden alındı. Kimse onun nereye gittiğini ne olduğunu anlayamadı.

2. İdris bütün günlerini azizlerle, ışık saçanlarla (Bilim öğretenlerle) geçiriyordu.

Dünya yüzünden alınma olaylarına Tevrat'da da sık sık değinilir. İdris bir süre için yeryüzünden alınıp başka yerlere götürülmüş ve uzaylıların eği-

tim merkezi diyebileceğimiz bir yerde öğrenime tabi tutulmuştur. Bu eğitim merkezi muhtemelen dünyamızın kuzey kutbu bölgelerine yakın bir yerdi. Zira ilerde görüleceği gibi İdris, Gröland adası gibi bir yeri tarif etmektedir. (Grönland, Yeşil Ülke anlamına gelir. Bugün buzlarla kaplı olan bu ada bir zamanlar yemyeşildi.)

İdris, kuzeyi gördüğünü ve sonra daha kuzeydeki Büyük Ev (?) e gittiğini yazar.

BÖLÜM 64, Kısım 12

1. Bu andan itibaren insanoğulları arasında bulunmayacağım. O (Burada adı geçen O meçhuldür. ama isteyen O'na istediği adı veya özelliği yaraştırabilir! Başka uzaylıları isimlendiren Hazreti İdris, bir O karşısında huşu ile karışık bir saygı hali gösteriyor. Kendisince bilinen O'ndan bahsederken hiç bir açıklama yapmıyor. Herkesin O'nu bilmesi gerektiğini peşin olarak kabul etmiştir.) **beni Kuzey ile orta yer arasına yerleştirdi. Ki oralarda melekler iş görmekteydiler...**

4. Orada ben ilk Melekleri gördüm, ki ebedi güzellikteydiler. (Meleklerin insanlardan değişik birer yaratık oldukları anlatılmıyor. Üzerinde durulan tek değişiklik Meleklerin güzellikleridir.)

BÖLÜM 33

1. Sonra dünya sınırına götürüldüm. (Dünya sınırı? Belki de Hazreti İdris daha Kuzeye götürülmüş olduğunu anlatmak istiyor.)

2. Ve orada harikalar gördüm.

Hz. İdris, Dünyayı terk ettiğinden hiç söz etmez. Güney bölgelerinden ise hiç bahis yoktur. Kitabın başka bahislerinde insanlara kötü bazı şeyler öğreten meleklerin ismi geçer.

Daha başka peygamberler de meleklerden bahsederler. Tarif itibarı ile hepsi birbirini destekler haldedirler. Meleklerin, efsanevî, hayalî birer yaratık olmayıp özel kabiliyette, özel görevlerle yüklümlü insanlar, (Uzay sonsuzluğu içinden gelmiş hemcinslerimiz) olması ihtimali, düşünülmeye değer. Bu açıdan bir çözümleye gidilmesi, Kutsal Kitapların yazdıklarının çağımız bilim seviyesinde daha kolay anlaşılır hale gelmesine yardım edecektir.

BÖLÜM — V

1. KISIM

DÜNYAMIZIN UZAYLA İLİŞKİLERİ

Bundan önceki bölümlerde, birbirinden çok farklı önem dereceleri atfedilebilen değişik tarih kaynaklarını inceledik ve bunların bazı detayları üzerinde özellikle durduk. Bütün bu kaynakların bizim konumuz yönünden en kuvvetli ortak tarafları, hepsinin de çok eski çağlara dayanan bir DÜNYA — UZAY ilişkiler serisini doğrulamalarıdır. Gerçekten, en eski Hint ve Mısır yazıtlarından tutun, İnka ve Aztek efsanelerine, Yunan mitolojisine, Kutsal Kitapların metinlerine varıncaya kadar bütün bu kaynaklarda, incelenince dikkati çeken bir ağız birliği vardır.

Şüphesiz, dünyamızın başka dünyalarla olan teması konusunda daha pek çok deliller vardır. O kadar çok ki, eğer bütün bu delilleri bu mütevazi eserin sayfaları içine sığıştırmaya kalksak, tasarladığımız kitap hacmini iki veya üç misli büyütmemiz gerekirdi. Gene de, benzerleri içinde en dikka-

ti çeken bir kaç örnekten daha bahsetmemek elden gelmiyor.

1960 yılında, Rus arkeologu Giorgeu Şatski, Özbekistandaki Fergana Uranyum madenlerinde bazı duvar işlemeleri görmüştü. Çok eski çağlara ait olduğu belli olan bu işlemelerde, başlarında acaip başlıklar ve üzerlerinde tuluma benzer elbiseler bulunan insan şekilleri vardı. Yani resimlerdeki insanlar çağımızın uzay yolcularının kılığındaydılar. Yaptığı incelemeler sonunda Profesör Şatski, bu işlemelerin Paleolitik devirden kalma olduğu sonucuna varmıştır!

Arkealoji genç bir bilim dalıdır ve bazen müntesiplerinin ciddî, istekli çalışmaları, bazan da tesadüflerin yardımı ile hızla gelişmekte, ana bilim dallarından biri haline gelmektedir. 11 Haziran 1958 yılında, çeşitli uluslardan (Amerikan, Rus, İngiliz, Fransız, Alman, İsveçli) bilim adamlarının müşterek çalışmaları sonucunda varılan hasıla meşhur New York Herald Tribune gazetesinde yayınlanmıştı. İsterseniz bir göz atalım :

«Moğolistan'da, İskandinavya'da, Seylan'da, Baykal Gölü yakınlarında, Lena Nehri kuzeyinde ve Sibirya'da yapılan kazılar sonunda bir çok tarihi eserler ele geçti. Bu eşyalar arasında toprak kaplar, kemikten yapılmış süs eşyaları, bakır ve bronzdan, demirden mamul silâhlar vardı. Bütün bu tarih eserleri arasında büyük bir benzerlik dikkati çekiyordu. Smithson Enstitüsü bu konuda görüşünü şöyle açıklıyor: **Aynı sanat karakterlerini taşıyan eserler, binlerce kilometre uzaklıktaki bölgelerde dağınık halde bulunmuştur. Hindistan ve Seylan'da**

kemikten mamul bir süs eşyasının aynı, Sibirya'da ele geçmiştir. Mesafenin büyüklüğüne rağmen eserlerin eş yapıda olması çok ilginçtir.»

Makalede daha bir çok sorular var. Cevabını veremeyeceğimize göre isterseniz değişik bir alanda incelemeye devam edelim. Bu sefer de Eskimoların geçmişini araştıralım.

Eskimoların geçmişleri ile ilgili efsaneler 10—15,000 yıl öncelere dayanır. Bugünün buzlar diyarı sakinleri, atalarının — en eski atalarının — cennet gibi yemyeşil, verimli topraklarda yaşadıklarını söylerler. Bu efsanelerdeki bazı veriler incelenirse, Eskimoların şimdiki yurtlarına gelmeden önceki vatanlarının Orta Asya olduğu kolayca anlaşılıyor. Zaten etnolojik incelemeler de Eskimoları Mongoloit ırklar arasına katmaktadır. Eskimolar bir görüşe göre, doğu Kafkas ırkı kollarından arkakik bir soydan gelmektedirler. Etnolojide bu ırka Amurien tipi denir. Eskimolar kendilerine İNNUİ adını verirler, ki «insan» anlamına gelir. Ataları muhtemelen Pleistosen çağda Avrupa'dan Asya'ya göç etmişlerdir. Bu bakımdan etnologlar eskimoları Paleo-Asian diye sınıflandırırlar.

Şimdi araştıralım... Tarih öncesi çağlarda Orta Asyada yaşarken Eskimolar neden yurtlarını terkedip şimdiki yerlerine geldiler? Bazı tabiî olayların zorlayıcı etkisiyle mi? Yoksa kendiliklerinden daha serin (!) bir yerde yaşamak isteğinde olduklarından mı yola çıktılar ve kutuplara yakın yerlere yerleştiler? Bu soruya cevap vermemiz için bize gene Eskimo efsaneleri yardım ediyor. Eskimo efsanelerine göre, çok eski çağlarda, Eskimo-

ların ulu atalarını AHA adındaki büyük bir kuş, «Güneşin kızgın olduğu ülkelerden alıp» kuzeye getirmişti. AHA denen büyük kuş, yüce bir kudrete sahipti. Yapmayacağı şey yoktu!

Aslında AHA kuşu, gerçeğin efsaneleşmesinden hasıl olmuş bir yaratıktır. Aradan geçen bitmez tükenmez yüzyıllar, muazzam bir hava nakil aracını bir efsane kuşu haline sokmuştur. Nasıl ki Eskimoların ılıman iklime alışkın, rahat ve refaha alışkın olan ataları o uzun yıllar sonunda Eskimo soyunun husulünü sağlamıştır. Bizim inancımız odur ki, Eskimoların dedeleri Orta Asya'nın kadim büyük uygarlıklarından biri zamanında ve plânlı olarak şimdiki yurtlarına nakledilmişlerdir. Bu eski uygarlık belki de MU uygarlığıydı. Kuzeyde kurulan yeni bir yerleşme alanını iskân etmek için MU hâkimiyetindeki kavimlerden biri - büyük bir ihtimalle egemen sınıfın emrinde ikinci derece önemi taşıyan ve sadece işçi gücü olarak önemi bulunan bir kavim - bir diyardan başka bir diyara taşınmıştı. Bu taşıma işi için büyük hava taşıt araçları kullanılmıştı. Eskimo geleneğine işleyen AHA kuşu, bu büyük hava taşıt aracıdır.

Smithson Enstitüsünün inanışı da bu tezi destekler anlamdadır :

Dediğimiz gibi Arkeoloji bilimi çok yenidir. Oysa dünya toprakları geniştir ve derinliklerinde, esrarlı katlar arasında tarihin nice sorularının cevapları yatmaktadır. Bir uçtan bir uca dünyamızın arkeolojik araştırmalarla incelenmesi kimbilir daha ne kadar zaman alacak ve bu araştırmalar kimbilir ne muazzam gerçekleri ortaya koyacaktır.

Şimdiye kadar erişilen bilgilerin ortak sonuçlarını bizim araştırmalarımız yönünden tesbit etmek gerekirse, şu 2 nokta üzerinde durmak lâzımdır.

1. Eskiler, bilimi kutsal saymış, bilimin derinlerine inmeyi tehlikeli addetmişlerdi. Bu inanışları, eskilerin bilim alanında ilerlemelerine engel olacak bir sebep teşkil etmemiş, fakat acı tecrübelerin verdiği bir ders olarak sonucun husulüne etki etmiştir. Tekniğin silah ihtiyacına tatbik olunması, aslında tek yönlü bir gelişme alanıdır. Ama en korkunç ve en kaçınılmaz gelişme alanıdır. Eskiler, binlerce yüz yıllık maziden gelen bir bilinçle, tarih boyunca her zaman bir Hiroşima veya Nagazaki felâketinden korka gelmişlerdir. Bilimsel ilerlemelerin her yönü ile sınırsız bir şekilde kışkırtıldığı çağımızda, modern rahatlık şartlarının bile insanlara hiçbir zaman felâket korkusunu unutturamadığı belirli bir gerçektir. Amerika gibi dünyanın en müreffeh en zengin bir ülkesinde bu gün, gök tırmalayan binalar bir yanda yükselirken, yerin karanlık derinlerine dalan nükleer silâh sığınaklarının inşaatı ihmâl edilmemektedir. Bu, en bariz şekliyle, dünyanın kuruluşundan bu güne kadar insanların kimbilir kaçıncı defa tekrar mağara devrine dönüşü hazırlıklarından biridir. Gene bu yer altı sığınakları, mağara devri insanlarından bu yana insanlığın bilinç altında yaşamakta olan bir «alışılmamış hızla ilerlemeden hasıl olma korku'nun işaretidir. İnsan oğlu hem bilime âşıktır, hem de ondan - haklı olarak - dehşet duyar. Nasıl korkmasın? Bir nükleer silâhın yok edici korkunç gücü hakkında

bir şeyler bilip de korkmamak elden gelir mi?

2. İnsanların uzayla ilişkisi çok eski çağlara dayanmaktadır. Uzay, bir boşluk, içinde ölü dünyaların dolaştığı bir vakum, bir karanlıklar dünyası değildir. Çok eski çağlardan beri dünya ile uzay arasında ilişkiler olmuş, bunların değişik fenomenleri eski insanların çeşitli eserleri ile çağımıza kadar aksetmiştir. Bu gün insanoğlu, Uzay'la sıkı bağlar kurma yolundadır. Bu onun uzaya ilk yönelişi değildir. Sonuncusu da olmayacaktır. Astronomlarımız bu gün Venüs ve Jüpiter'den radyo sinyalleri almaktadırlar. Yarın daha ileri derecede ne gibi temaslar sağlanacağı bilinemez. Ama her şeye hazırlıklı olmalı, hiç bir sonuca hayret etmemeliyiz.

.....

Her bakımdan ilerlemiş bulunan bir uygarlık, bütünü ile mahv ve kaybolamaz. Yaşadığımız çağdaki muhteşem uygarlık anıtlarımızı göz önüne getirelim. Çelik ve betondan kurulmuş milyonluk şehirler, dev sanayi tesisleri, enerji kaynakları, nükleer güç üreten reaktörler ve daha bir sürü uygarlık alâmetleri... Bir an farz edelim ki, kıtalar arası füzeler, bombardıman filoları, ve taktik nükleer silahların kıyasıya harcandığı bir genel savaş sonunda önüne geçilemeyen bir zincirleme reaksiyon hasıl oldu ve bütün bu parlak bilim eserleri ile birlikte dünyamızın büyük kısmı mahvoldu. Savaş sonunda yer yüzünde hemen hemen hiç şehir kalmamış, insanların yüzde doksanı veya daha fazlası ölmüş ve yer yüzünün ancak çok küçük bir kısmı insan hayatını devam ettirmeğe uygun şartları mu-

hafaza eder halde kalmıştır. Bu korkunç felâketten kurtulan çok az sayıdaki insanlar gerçi yirminci yüz yıl insanlarıdır, çağımızın bütün teknolojik gelişmelerini görmüş, onlardan faydalanmışlardır. Ama yeni haliyle yaşanmaz bir hale gelmiş olan dünyada en ilkel hayat şartları içinde sürünmeğe mahkûm olmuşlardır. Bu kimseler şüphesiz gene çoğalacak, evlat ve torunları arttıkça yeni bir insan neslinin türemesine amil olacaklardır. Ama yeni insan nesli, vahşi, düşman bir dünya tanırlar. Dedelerinin çağındaki gök tırmanlayan binaların yerine, yeryüzünde oksijenin en bol bulunduğu kuytu bir köşede, bir mağarada yaşamak, kökler, böcekler yiyerek yaşamak zorundadırlar. Hiç görmemiş oldukları Jumbo uçaklarını, Konkord'ları, transatlantikleri, otomobilleri ve daha bin bir çeşit uygarlık ve konfor aracını ak saçlı nine ve dedelerinden masal gibi dinlemişlerdir. Birkaç nesil sonra, dedelerinden dinledikleri büsbütün masallaşacak, efsaneleşecektir. Gerçeklere bir çok katkılar yapılacaktır. Bilim, saygılı bir korku duyulan bir amaç olarak bu yeni insan neslinin zihninin bir köşesinde kavramlaşıp kalacaktır. Bilimin pratiğe aktarılması gene yüzyıllar alacak, bir yandan dünyanın havası ve suyu radyasyondan arınırken, bir yandan yeni insan nesilleri çeşitli aşamalarla dedelerinin binlerce yıl önce eriştiği uygarlık düzeyine doğru ilerlemeye çalışacaktır.

Bugün bile yer yüzünde o kadar değişik uygarlık düzeylerinde bulunan insan toplulukları vardır ki, bunların birbirini tam bir anlayışla tanıması bir problem teşkil etmektedir. Meselâ, 1946 yılında,

Avustralya Hükûmeti Yeni Gine'nin dağlık ve ormanlık bölümlerine bazı askerî keşif birlikleri göndermişti. Hükûmetin amacı, 'insan ayağı basmamış' denilen bu bölgelerde yüzyıllardan beri yaşayan, fakat insan sayılmayan yerlilerin tanınması, kontrol altına alınmasıydı! Birlik, bu son derece ilkel insanlara uygarlığı tanıtabilmek için elinden geleni yaptı. Bu arada, hava yolu ile yerlilere konserve yiyecekler sevk edildi. Paraşütle ve hava kargosu denen bir sevk yolu ile aldıkları bir konserve yiyecekler, ilkel yerlileri o derece etkiledi ki, sınırlı anlayış yetenekleriyle o renkli konserve kutularını tanrılaştırdılar. Gökten inen bu yardım, yerlilerin kendi anlayışları ile kıymetlendirilmişti. Beyaz insanlar ve onların ellerindeki araçlar, zavallı yerlilerin anlayış sınırlarını zorluyordu. Üst üste dizdikleri konserve kutularına tapmaya başlamışlardı.

Böyle bir olayın hikâye edilmesi, çağdaş uygarlık şartları içinde yetişmiş insanlara garip gelebilir. Oysa Yeni Gine'nin ilkel insanlarının gözü ile bugünkü uygarlığın imkânlarına bir bakış tahayyül edince, asıl garip ve esrarlı hal daha çok yönlü olarak ortaya çıkar. Havada uçabilen, akıl sır ermez metodlarla havadan yere her türlü mucizevi maddeleri indirebilen, ellerindeki silâhlarla hayata hükmeden, garip görünüşlü, ellerinde insan üstü güçler bulunan yaratıklar... Yeni Ginelilerin beyazları kendileri gibi insanlar olarak kabul etmesi nasıl mümkün olabilir?

Çağımızda Yeni Gine'de vaki olan bu olay,

geçmiş yüz ve bin yıllar boyunca kimbilir kaç defa tekerrür etmişti... Uzaydan gelen insanlar, ya da dünyanın uygar bölümlerinde yaşayanlar ilkel toplumların gözünde kim bilir kaç defa tanrılaşmışlardı...

İnsanoğlu, devirler boyunca çalışıp didinip uygarlıklar kurmuş, sonra ya kendi gücünün dışında etkenlerle ya da kendi gücünü kötü yolda kullanarak tekrar karanlıklara, ilkel çağlara dönüşler yapmıştır. Yüz yıllar boyunca kitaplar ve kitaplıklar, trilyonlarca üstün kabiliyetli nöronların didinmesi sonucu elde edilen ilerlemelerin yazılı belgeleri olan bu övünç delilleri gene insanoğlunun hışmına uğramış, yakılmış, yırtılmış, tahrip edilmiştir. Zihnimizi hiç yormadan, tarih boyunca en değerli kitap kolleksiyonlarına karşı girişilen bu korkunç suikastların bir kaçını şöyle bir gözden geçirelim :

M. Ö. 330 yıllarında, Büyük İskender denen macera adamı, Persepolis kütüphanesini yakarak bir nevi zafer kutlaması yapmıştı! Kanaatimizce sadece bu canavarlık, o cihangir hükümdarın en basit bir insanın seviyesinden daha da aşağıda görülmesine yeter bir fiildi. Ama tarih, gene de onu Büyük lâkabı ile tanır...

M. Ö. 75 yıllarında, Roma'daki Apollon tarikati rahipleri, köhne bir fanatizmle hırslarını Sibilli yazıtlarından almışlardı.

M. S. 490 yıllarında, gene fanatik ve karanlık kafalı rahipler, ikinci defa İskenderiye kitaplığını yakmışlardı.

M. S. 7 nci yüzyılda cahil ve mutaassıp papazlar, eski Keltlerden kalma 10,000 ruloluk el yazması eserleri yok etmişlerdi.

M. S. 783'de, İsoryal'ı Leon, Bizans kitaplıklarındaki 300,000 kitabı yakmıştı.

M. S. 789'da, Charlemagne, Tour, Nantes Toledo kütüphanelerini ateşe vermişti.

M. S. 13 ncü yüzyılda Cengiz Han, istilâ ettiği bütün büyük ve uygar şehirlerdeki emsalsiz eserlerle dolu bir çok kitaplığı kundaklaşmıştı...

M. S. 13 ncü yüzyılda Bizans'ı ele geçiren haçlı güruhu, İstanbul'u en korkunç bir şekilde yağma ederken kitaplıkları yakmaktan vahşi bir zevk duymuşlardı.

M.S. 13 ncü yüzyılın ortalarında Hulagû önce Alamut kalesindeki Batınî kitaplığını sonra da Bağdat'taki - o çağa kadar el uzatılmış şahaser kitapların tümünden çok daha kıymetli eserleri muhafaza eden - kütüphaneleri merhametsizce ateşe vermişti.

M.S. 15 nci yüzyılda, İspanyol Engizitörleri gayrı insani bir şevkle emsalsiz Arap Endülüs kitaplıklarını kundaklamışlardı.

Ve nihayet... Kanlı, vahşi istilâ yılları boyunca gene İspanyollar kadim Güney ve Orta Amerika yazıtlarının çoğunu imha etmişlerdi.

Bütün bu ve bunların dışında daha bir çok saldırılara rağmen insanlığın eski temellere dayanan harika eserlere sahip olmasına şaşmamak elden gelmiyor. Demek ki cansız gibi görünen, fakat yazarlarının yücelmiş ruhları ile yaşama gücü kazanmış

bulunan kitaplar, akıl sır ermez bir ölümsüzlük kabiliyetine, bir direnme gücüne sahiptiler!

İnsan Denen Bilmece :

İç uzuvları, genel görünüşü ve hayatî fonksiyonları bakımından diğer canlı yaratıklara benzetilmeye çalışılan insan, aslında tamamen nev'i şahsına münhasır bir yaratıktır. Her şeyden önce insan oğluna «maymun» dan bir ata tanıyan sözümona bilimsel teoriyi şiddetle reddetmek gerekir.

Yakın bir gelecekte Darwin'in fantazi nazariyesinin gerçekle hiçbir ilişkisinin bulunmadığı, akla yakın hiç bir esasa dayanmadığı ortaya çıkacaktır. Zaten şimdiki hali ile de insanların Maymun'lardan gelme olduğu ve daha geniş deyimi ile bütün canlıların en ilkel canlılardan hasıl oldukları fikri bilimsel delillerle yeterince desteklenememektedir. Bilginler, sadece insan'ın menşeî konusunda akla yakın bir izah yolu bulmak içindir ki «Evolution» teorisine dört elle sarılmaktadırlar. Gene aynı sebeple, o teoriyi destekler gibi görünen her faktör veya görüntü üzerinde önemle durulur, aynı teoriyi çürütecek mahiyetteki deliller ise örtbas edilmeye çalışılır.

İnsanların ilkel çağları olduğu inkâr edilemez. Ama insanların en ilkel devirlerinde bile hayvanî özellikleri bulunduğunu ispat etmek imkânsızdır. İnsanın hayvanlığı, sadece lugat ve terim anlamı olarak doğrudur. Hayvan, canlı anlamına gelir ve insan gerçekten canlıdır. Ama insandan gayri canlılara verilen isim yönünden hayvanlık, insanlıkla bağdaştırılamaz. İnsan, en ilkel çağında

bile HOMO SAPİEN idi, yani düşünen yaratıktı. Maymun ya da başka hayvanlar, hiç bir zaman düşünen yaratık haline gelemeyecektir. Eğer bu fikir gerçek olmasaydı, bugün yer yüzünde maymunluktan çıkmış, fakat henüz insanlaşamamış canlılar bulunacaktı. Oysa bütün araştırmalara rağmen, değil günümüzde yaşar halde olanını bulmak, böyle bir mutavassıt yaratığın tarih boyunca yaşamış olduğunu gösteren deliller bulmak bile mümkün olamamıştır.

Araştırmalar, yüz binlerce yıllık geçmişe kadar giden zaman boyunca yer yüzünde insanların yaşamış olduğunu ortaya koymaktadır. CRO MAGNON, CAVA, PEKİN, PİLTDOWN, HEİDELBERG NEADER adamı dediğimiz binlerce yıllık iskelet kalıntıları incelenmiş ve bu sonuca varılmıştır. Yüz binlerce yıl öncesinin insanı ile çağımız insanı arasında o kadar az fark vardır ki, bugünün insanı ile en eski çağların insanı, maymunlardan hemen hemen aynı mesafede - yani onlardan aynı derecede uzak - görülmektedir.

İnsan'ın menşeî hakkındaki araştırmalar çok ilginç sonuçlar veriyor :

1868 — 1958 yılları arasında Toscana'daki Mont Bamboli dağları kömür madenlerinde bir takım insan iskeletleri bulundu. Profesör, Gervais, bulduğu iskeletlere «Oreopithecus Bambolii Gervais» adamı adını verdi. 1876'da Prof. R. Meyer bu iskeletlerin Gippon sınıfına dahil olduklarını açıklamıştı. 1958'de, İsviçreli Antropolog Hurzeler aynı iskeletlerin Oreopiithec tipine ait insanların iskeletleri olduğunu kabul etti. Bu iskeletler tam'dır.

Noksansızdır ve yapılan incelemeler sonucunda bunların 5-6 milyon yıl önce yaşamış oldukları tesbit edilmiştir! O halde, yer yüzünde ilk insan en azından 5-6 milyon yıl önce yaşamıştır. Yarın başka bir buluşla 10-15 ya da 50 milyon yıl önce de yer yüzünde insanların yaşamış olduğu tesbit edilirse şaşmamak gerekir.

Kaldı ki, toprak katları arasında bulunan ve ancak bazı bilimsel metodlarla yaşları tesbit edilen (edildi sayılan) iskeletler, aslında insanoğlunun geçmişi hakkında bize kesin bilgi veremez. İnsan vücudu çürüyerek yok olur. Bugüne kadar gelebilen iskeletler çoğu kusurlu ve eksiktir. Kaldı ki müteferrik olarak bulunan bu iskeletler, yüz binlerce yıl arayla yaşamış insanlar hakkında bize hiç bir zaman geçerli fikir veremez, zira bulunan bir tek iskelete bakıp da o çağdaki insanların tümü hakkında karar vermek, yanılmak demektir. Kafamızda böyle bir yanılmanın cereyanını şöyle canlandırabiliriz :

Bundan yüz binlerce yıl sonra, Avrupa'nın bir köşesinde kazı yapan bir bilim heyeti şüphesiz diğer şeyler arasında iskeletler de bulacaktır. Nadir olarak bulduğu bu iskeletlerden biri, diyelim ki içip içip sızmız, alkolik, hastalıklı bir adamın cesedi olsun. Diyelim ki, çağımızda yaşamış olan bu alkolik adam, bir gün kür kütük sarhoşken ,yaşadığı şehir veya kasabanın yakınındaki bir mağarada sızmış, kalmıştır. O anda tabii bir felâket vukuu bulmuş, herkes gibi o sarhoş da sızdığı yerde ölüp gitmiştir. Diğer insanların cesetleri normal şekilde

çürümüş, kemikleri bile toz olmuştur. Ama alkolik adamın öldüğü mağaradaki basınç, ısı gibi şartlar, onun iskeletinin dağılmasını önlemiştir. Yüz binlerce yıl sonra bulunan bu iskelet elbette bulan kişiler tarafından ölçülüp biçilecek ve sonuca varılacaktır. Hazırlanacak olan bilimsel raporun şöyle bir örneğe uygun olması kuvvetle muhtemeldir :

«Kemikler kireç tabakaları arasında iyi muhafaza edilmiş, yarım milyon yıl kadar önce, yirminci yüzyılda yaşamış bir insana ait olduğu anlaşılmaktadır. Sırt kamburcadır. Beyin hacmi 1500 santimetre küpten daha azdır. Kemik yapısı zayıftır. Bel büküktür, olduğundan, belki de iki kat olmuş gibi yürümekteydi. Maymuna benzeyen tarafları vardır. Zekâsı bir gorilin zekâsı kadardır. Mağarada yaşıyor, ilkel araçlar kullanıyordu. Cemiyet hayatından haberdar değildi. vs... vs...»

Eğer bulunan iskelet çağın tanınmış, dehası bilinen bir kimsesine ait olsa ve meselâ mükellef bir apartman dairesinin içinde uzun yüz yıllar boyunca muhafaza edilmiş olsa, bulanların vereceği rapor şüphesiz daha başka olacaktı. Ama buluş, sadece görünen yönü ile kıymetlendirileceğine göre, bulanın yanılmasının önlenmesi hemen hemen imkânsız gibidir.

Bugün sayıca çok mahdut olan eski çağlara ait iskeletler de bize ancak müteferrik ve zahiri fikir verebilir. Hiç bir zaman bulunan bir tek veya bir kaç iskelete bakıp bir çağın insanları üzerinde kanaata varamayız.

Kanaatimizce, insanoğlu ilk yaratıldığı günden beri zekâsı olan, düşünebilen bir yaratıktı. Milyon-

larca yıldan beri şüphesiz insanoğlunun yapısında bazı değişiklikler olmuştur. Ama bu değişiklikler onun maymunluktan insanlığa geçişi derecesinde olmamıştır. Bugün bazı iskeletlerin mağaralarda bulunması tarih öncesi insanlarının tümüyle mağaralarda yaşamış oldukları anlamına da gelmez. Nitekim bugün de yer yüzünde mağarada yaşayan insanlar vardır ,ama çoğunluk apartman katlarında, villalarda, bahçeli evlerde yaşarlar.

Bugün elimizde, insanların Milâttan 15-20,000 yıl önce yazıyı bildiklerini gösteren deliller mevcuttur. Meselâ Glozel'de bulunan tabletler bu gerçeği işaret eder. (Fransa'da Glozel Müzesi.) Oysa modern, tarih yazının Milâttan önce 4,000 yıllarında icad edilmiş olduğunu iddia eder. (Resim) Eskilerin de bilim alanında çok yüksek düzeylere ulaşmış olduklarını kabul etmek zorundayız. Ne var ki, tabii afetler yüzünden on binlerce yıl öncesinden bizim çağımıza eski uygarlıkların çok az delili kalmıştır. Bununla beraber mantık bizi zorluyor. İnsan iskeletlerinin, kemik parçalarının bulunu geldiği mağaraların çoğu, en eski maden ocaklarıydı. Bu da bulunan en eski insan iskeletlerinin madenleri kullanabilmekte olduğunu gösterir. Yoksa insanların o çağlarda mağaralarda yaşayacak kadar ilkel yaratıklar olduklarını değil. Nitekim, mağara içlerinde, iskeletlerin yanı başında en eski insanların kullanmış olmaları gereken hiç bir eşyaya rastlanamamaktadır. Oysa en eski çağlarda dahi insanların, hiç olmazsa maymunlardan daha üstün bir yaşama düzeyinde bulunmaları gerekmez miydi? Nasıl oluyor da yaşadıkları iddia edilen ma-

ğaralarda bir takım ilkel ev eşyaları bulunmuyor?

Çağlar Sorunu :

Modern tarihin bazı deyimleri vardır: M. Ö. 4000 Bronz çağı, M. Ö. 3000 Demir çağı vs... vs... Okul sıralarında bunları okuruz. Okuduklarımıza inanırız. Oysa ne kadar yanılmaktayız!

1886 yılında, Avusturyalı Fizik bilgini Gurlt, Üçüncü Jeolojik çağdan kalma bir takım kömür tabakaları arasında bir çelik plâka buldu. Plâka halen Salzburg Müzesindedir. 67X60 cm. ebadında ve 4 mm. enindedir. (Science at Vie Dergisi, sayı 516) Tarihin böyle bir bulguyu nasıl izah edebileceği gerçekten merak edilecek bir konudur. Üçüncü jeolojik çağda, yani zamanımızdan yüz binlerce yıl önce bu çelik levhasını kim yapmıştı? Hangi uygarlık çağında bulunan insanlar? Tarihin buna cevap vermesi çok zor, çünkü tarih, büyük bir rahatlıkla iddia etmektedir ki «Paleolitik çağda insan oğlu demir madenini tanımıyordu...» kaldı ki çelik yapabilsin?

Elimizi şakağımıza dayayıp düşünelim: Neden Karabük, ya da Alsas-Loren (Alsace - Lorraine) gibi zengin demir madeni alanlarında yontma taş çağı eserlerine hiç rastlamıyoruz? Oysa bu yerler, silex denen çakmak taşı, çakıl ve granit gibi taş cinsleri bakımından çok zengindirler. Yontma taş devrinin kalıntılarına buralarda rastlamak gerekmez miydi?

Meselâ Alsas - Lorraine bölgesinin (Fransa - Almanya sınırında bir arazi kesimidir.. M. Ö. 7,000 yıl öncelerinden bile insanca meskûn olduğu bilini-

yor. Ama bugün bu bölgede, yontma taş çağının yaşanmış olduğunu belirten eski eserlere rastlayamıyoruz... Neden? Çünkü o çağlarda bu bölgelerdeki insanlar burunları dibinde bulunan demir madenini kullanıyorlardı. Yontma taş kullanma çağını ise çoktan aşmışlardı.

19 ncu yüzyılda Kahire Müzesi Müdürü olan Prof. Mariette, Sfenks heykelinin altına doğru yapmış olduğu bazı kazılarda, zeminden 60 ayak kadar derinlikte altın plâkalar bulmuştu. Sfenks'in yaşının zamanın karanlık derinliklerinde kaybolduğunu biliyoruz. O halde Sfenks heykelinin 60 ayak altında bulunan bu altın plâkaların hesabı yapılmayacak kadar eski bir tarihi vardır. Oysa, bulunan bu plâkalar üzerinde yapılan incelemeler, bunların galvenoplasti tekniğinde kullanılmış olması ihtimali üzerinde durulmasını gerektiriyor. Bu fikri ileri sürenler de bilginlerdir. Ama tarih değil, fen adamları...

Ayrıca, Mısır'da, Asya'nın bazı bölümlerinde, (Meselâ Hindistan'da) Avrupa'da bulunan bazı madeni eşyalarda belli belirsiz ısı kaynağı izlerine raslanmaktadır. Karbon 14 analizi ile yapılan yaş tesbiti, bu izler için 20 bin yıllık bir tarihe ait olduklarını tesbit etmektedir. (M. Krüger, Polytechnischen Journal, 1851)

Öte yandan demir madeninin M. Ö. 9500 yılında (meselâ) Afrika'da Haddad'lar tarafından bilinmekte olduğu bir gerçektir.

Elbe Adası demir madenleri de çok eski çağlardan beri işletilmekteydi. Eski Miken duvar işlem-

leri, demir madeninin 30,000 yıl önce işletilmekte olduğunu işaret etmektedir.

Buna rağmen kazılarda eski demirden eşyalara rastlanmaması bir muamma meselesi değildir. Demir paslanan ve kolay çürüyen bir madendir. Oksitlenme ilerledikçe madenî eşya yavaş yavaş toprağa karışır ve yok olur. Oysa taş, hava etkilerinden, rutubetten müteessir olmaz. Binlerce yıl dayanır. Orta çağlarda dünyanın bir çok yerlerinde insanlar taştan yapılmış alet ve eşyalar kullanıyorlardı. Günümüzde de bir çok yerlerde - meselâ Anadolumuzda - taştan yapılmış aletler kullanılır. Meselâ taştan yapılmış dibekler, el değirmenleri, çakıl taşından yapılmış düvenler... Bir kaç bin yıl sonra bu taş aletler yer altından çıkarılınca bu bölgelerde yirminci yüzyılda taş devri yaşandığı sonucu mu çakırılmalıdır?

1939 yılında Kohl Larsen tarafından Kuzey Tanganika'da yapılan kazılarda bir kafatası bulundu. Kafatası 500,000 yıllıktı! AFRICANOTHROPE adı ile tanındı. Ama asıl önemlisi, kafatasının yanı başında, toz haline gelmiş - yani okside olmuş ve dağılmış - demir parçalarının bulunmasıydı! Demir parçaları yirmi kadardı. Yanyana dizilmişlerdi ve 1.50X90 cm. lik levhalar halindeydiler! Bütün bu gerçekler karşısında tarihçilerin paleolitik, neolitik vs... vs... diye isimlendirdikleri ve kendilerine göre izah ettikleri çağlara nasıl kıymet verilebilir?

Tarih öncesi insanları taş aletler mi kullanıyorlardı? Kullansınlar... Çağımızda da taş aletler kullanılıyor. Bu neyi ispat eder? Bazı basit hesaplar, modern tarihin bir çok peşin hükümlerini çü-

rütmeye yetiyor. Meselâ şöyle bir hesap yapalım :

Bir yemek masası üzerinde dizili bulunan çatal ve bıçaklar bize orada yemek yiyenler hakkında az çok gerçeğe yakın bir fikir verir. Bu esastan yürüyelim... Taş devrinde yaşayan atalarımız her halde kullandıkları taştan mamul eşyaları sayıları ile orantılı olarak yapmışlardır.

Dünyanın çeşitli yerlerinde yapılan arkeolojik araştırmalardan, tarihçiler bir çok taş aletleri gün ışığına çıkarma imkânını bulmuşlardır. Biz de yapacağımız hesaba temel olmak üzere, bir Fransız bilim adamının Charroux (Vienne şehri yakınlarında) da elde etmiş olduğu sonucu ele alalım.

Özellikle bu bölgeyi seçtik, zira buralarda bulunan taş aletler, miktar bakımından Avrupa'nın her yerinde bulunanlara nazaran daha fazladır. Prof. M. Borde, bu bölgede 2,000'e yakın yontma taştan yapılmış balta bulmuştu.

Bir insan neslini 25 yıl sayalım ve diyelim ki insan kendi ihtiyacı için hayatı boyunca 100 balta imal etsin. Yontma taş devrinin süresini 10,000 yıl kabul edip bu süre zarfında 2,000 nesil yaşamış olduğunu farz edelim.

On bin yılda yaşamış olan yontma taş devri insanlarının sayısını bu değerlere izafeten bulmaya çalışalım. 2000 nesil, hayatı boyuca 100'er baltadan 200,000 balta kullanmış olması gerekirdi. Balta sayısını çatal sayısı gibi ele almak için 10,000 yılı 200,000 baltaya bölelim. Sonuç çok komik olur: On bin yıl boyunca bölgede sadece 0,005 adet (yani binde beş adet) insan yaşamıştır! Daha akla yakın bir sayı bulmak için, balta miktarını azaltalım. Di-

yelim ki bir insan ömrü boyunca sadece bir adet balta kullanmış olsun. Bulunacak sonuç gene de gariptir: On bin yıl boyunca devamlı olarak yaşamış insan sayısı sadece 5 olarak ortaya çıkacaktır.

Karşıt yoldan giderek, yontma taş devri boyunca bütün Fransa'da bulunmuş olan yontma taş balta sayılarını ele alalım. Bu sayı takriben 60,000 kadardır. Oysa eğer 10,000 yıl boyunca bütün Fransa'da 30,000 insan yaşamış olsa bunların beherinin 25 yıllık nesle göre hesabı halinde ve ömür boyunca 10 balta kullanmış olmaları halinde bir buçuk milyar kadar balta yapılmış olması icap ederdi. Neden sadece 60,000 balta bulunmuştur?

Görüldüğü gibi, bulunan taş aletlerin sayısı, çağlar boyunca bölgelerde yaşamış bulunan veya yaşaması gereken insan sayısı ile orantılı değildir.

Bunun da sebebi ortadadır. Taş devri dediğimiz çağda, insanlar aslında taştan başka maddelerden - meselâ demirden - yapılmış aletler kullanmışlardı. Kullanılan taş aletler çağımıza kadar gelmiştir, fakat maden eşyalar çürümüş dağılmıştır.

O halde, modern tarihin muymunun bir mütekâmil şekli saydığı uygarlık düzeyinde yaşamış olan atalarımız aslında madenleri işlemesini biliyorlardı! Bu konuda taş balta sayısı ile çağ süresi gibi elemanlardan hesaba varmaktan çok daha değişik ve inandırıcı delillere sahip bulunuyoruz.

ATLANT'LILARIN İZİNDE :

Tolteklerden kalma bir belge, doğudaki «Azt-

lan» diyarından batı topraklarına göç eden 8 kabileden söz eder. Eski Meksika yazıtlarında Aztlan, dağlık, büyük bir ada olarak geçer. Ada yüksek bir duvarla çevrilidir. Çevresinde geniş bir kanal vardır. Toltekler ve Olmekler Aztlan adasını atalarının yurdu olarak kabul ederler.

Öte yandan, Kuzey Amerika yerlileri de atalarının doğudan geldiklerini anlatırlar. Dakota ve İowa yerlilerinin efsanelerine göre, ataları yüzyıllar önce doğuda büyük bir adanın üzerinde tek ulus halinde yaşamaktaydı. Fakat bir gün zaruri sebepler yüzünden, kendi inşa ettikleri gemilere binerek Amerika kıyılarına vardılar ve bu geniş ülkeye dağılıp yerleştiler.

Amerika kıtasının efsaneleri, ırk sorunu yönünden değişik fikirler vermek eğilimindedir. Bu kıta üzerinde bulunan çeşitli yerlilerin birbirinden çok farklı özelliklere sahip olmaları bakımından, bizce hepsinin tek bir ulusa mensup eski bir ada halkına bağlanması gerçeğin ifadesi olamaz. Eğer bütün kızılderili kabileler tek bir ulustan gelme olsalardı, hepsinin birleştiği bazı özelliklerin dikkati çekmesi, bütün kabilelerde bazı ortak antropolojik vasıflar bulunması icap ederdi. Oysa başka başka çevrelerde yaşayan kızılderililer arasında bariz renk ve ırk ayrılıkları mevcuttur. Meselâ :

Menomin'ler, Dakota'lar Zuni'ler ve daha bazı kabileler nisbeten beyaz derili sayılırlar. Buna karşılık California çevresinde yaşayan kızılderililerin tenleri hayli koyudur. Çeşitli kabileler arasında kırmızıya çalan, zeytuni, bronz veya sarımtrak derili tipler vardır.

Dolikosefal kafatası olan bütün kızılderililer, Kanarya adaları yerlileri olan Guanşlar ve Afrika'nın Atlantik kıyısı halkı ile ortak özellikler göstermektedirler. Karaip adalarında yaşayan bazı kızılderililer de bu tiptendir.

İlgimizi çeken bir nokta da şu: Eski Mısır uygarlığından kalma duvar fresklerinde görülen esrarengiz MASİTİ kavmine ait insanların şekilleri de aynı ten rengine ve ırk özelliklerine sahip bulunmaktadır! Görüldüğü gibi, bir defa daha, Mısır'la Atlantiğin öte tarafındaki Amerika yerli halkı arasında bir ilgi kuruluyor.

Venezuela ve Darien yarımadası yerlileri hemen hemen kesinlikle beyaz ırka mensupturlar. Saçları kumral, gözleri mavidir. Bunlar, eski Atlantik ırkının tipik temsilcileri olarak gösterilebilir. Öte yandan geçmiş bahislerde zikrettiğimiz gibi, İnkalarda iki ayrı ırk (beyaz ve esmer tenli) mevcuttu.

Beyaz ırka ait bir diğer kabile, Venezuela ormanlarında yaşamaktadır ve günümüze kadar özelliklerini kaybetmemiştir. Bunlar, oturdukları yere ATLAN adı veren, bakir ormanların halkı Pariya'lardır. Pariya'lar, geçmişleri hakkında, korkunç bir felâketle sonuçlanan bir efsaneye sahiptirler.

Bu efsanenin ana teması da gene, doğuda vaktiyle Pariya'ların atalarının yaşamakta olduğu gök kadar büyük bir adadır. Tabii bir felâket yüzünden ada halkı şimdiki Venezüela kayılarına yerleşmişlerdir. Sonradan başka yerlerden gelip Pariya'lara

karışmak isteyenler de olmuştur, fakat hiç bir zaman bu kavmin safiyetini bozacak şekilde bir karışma vaki olmamıştır. Pariya'lar, sonradan gelenleri kendi hizmetlerinde kullanmış, onlara bir nevi aşağı ırk mensupları gibi davranmışlardır.

Venezuelalı yazar M. H. B. Nunez, ormanlık bölgelerde rastlanan bir çok monolit heykellerin acaip, bilinmeyen bir sanat türünü temsil ettiğini ve hiyeroglif yazılarla kaplı bulunduklarını ifade etmektedir.

Tanınmış Alman natüralisti Aleksandr Humbold'da Venezuela ormanlarının bu monolit heykellerinden söz etmektedir.

Toltek, Zapotek, Olmek, Maya ve Azteklerden kalma taş anıtlarda, Venezuela'da görülenlere benzer hiyerogliflere rastlanmaktadır. Bu ideogramlardan bazıları Aztek ve Maya uygarlıklarından kalma petroglif yazılara benzemezler. Ama... Mısır uygarlığının kalıntılarında görülen hiyeroglifleri andırırlar! Bilginler, Venezuela'da bulunanlarla Mısır hiyeroglifleri arasında belirli ortak yönler bulmuşlardır. Bir çok eş semboller vardır ki, Atlantik Okyanusunu ve aradaki muazzam mesafeyi inkâr edercesine, her iki türünde de aynıdır. Öte yandan, Mısır hiyerogliflerine az veya çok benzeyen yazılar, dünyanın bir çok başka yerlerinde, meselâ Sibirya'da, Yenisey ve Lena nehirleri kıyılarında, Onega gölü kayalıklarında, Kıbrıs'ta, Gritte, Mançurya'da, Kore'de, Hindistan'da Rodezya'da (Güney Afrika), Cezayir ve Tunus'ta, Brezilya ormanlarında, Paskalya adalarında, Kuzey Afrika'nın Atlas dağlarında bunlara benzer hiyerogliflere rast-

lanmaktadır. Tuareg ve Berber kabileleri, Kuzey Afrika'da rastlanan bu gibi yazılara TİFİNAR adını vermektedirler.

Öte yandan, Amerika kıtasında eski uygarlıklardan kalma bazı harabeler, tarih öncesi Etrüsk ve Yunan mimari tarzını andırmaktadır.

Lord Kingsborough, «Eski Meksika» isimli eserinde, eski Meksika yerlilerinin, Cheerokee, Michoakan ve bazı başka kabile yerlilerinin dini ayinleri sırasında, Hazreti Musa çağındaki Ahit sandığı'na benzer bir cihaz kullandıklarını izah etmektedir. Tıpkı İsrail oğulları gibi bu yerliler de ahit sandığını belirli bir takım insanlara emanet etmişlerdir. Bu kabilelerin ibadet ve ayin şekilleri, eski Mısırlılarınkine çok benzemektedir. Mısırlılara benzerlik yönünde İrlandalılar da dikkati çekmektedir.

Profesör Leo Frobenius, eski Avrupa uygarlıkları - bilhassa Etrüsk uygarlığı - ile eski Amerika uygarlıkları arasınra birçok geleneksel ve kültürel benzerlikler bulmaktadır. Brezilyalı arkeolog M. B. A. Sylva Ramos, Amazon nehri ağzında bulunan Marajo adasında tarih öncesi çağlarda yaşamış bir uygarlığın kalıntılarını buldu. Dev gibi yapıt kalıntıları arasında, büyük yer altı odaları, uzun koridorlar bulunuyordu. Harabelerin mimari tarzı, Etrüsk mimari tarzına çok benzemekteydi. Yıkıntılar arasında rastlanan seramik ve fresklerin parçaları da Etrüsk sanatını andırıyordu.

Bu harabeler bugün SETE CİTADOS adıyla anılır. Yedi şehir anlamına gelir. Eski efsanelere göre, Atlantik ülkesini meydana getiren adalar da

yedi taneydi. Bu yerler, bu esrarlı uygarlık kalıntıları ve isim benzerlikleri karşısında bağıntılar kurmamak elden gelmemektedir. Orta çağdan kalma bazı eski haritalarda da Atlas Okyanusunun orta kısımları İNSULA SEPTEM CİTADOS diye adlandırılmıştı. Bu da YEDİ ŞEHRİN ADALARI anlamına gelir!

Arkeolog Sylva Ramos'un bulduğu harabelerde, dev gibi kayalardan muazzam heykeller meydana getirilmiştir. Böyle büyük işçilik ve teknik isteyen çalışmaların nasıl başarıldığı anlaşılamamak tadır. Çağımızda dahi, bu kadar büyük işçilik ve çaba isteyen çalışmaları başarmak son derece zor ve masraflıdır. Gene ortaya aynı sonuç çıkıyor: O çağın insanları uygarlık düzeyinde tahmin edemeyeceğimiz kadar ileri mi gitmişlerdi?

«Eski Brezilya Tarihi» isimli ve 1928 yılında yayınlanan eserinde Prof. Schwenhagen, Brezilya anıtlarında bulunan eski petroglif yazıların madeni bir aletle kazılmak suretiyle yazılmış olduklarını belirtmektedir. Kazıntılar kırmızı bir boya ile boyanmıştır. Kimyager Jose Fabio tarafından bu boyadan bir kısmı kimyasal analize tabi tutulmuş ve birleşiminde demir oksitle reçine bulmuştur. Boyanın birleşiminde daha başka nelerin bulunduğu bilinmiyor, ama bilinen birşey varsa o da aynı boyanın yüz yıllar boyunca hava etkilerine karşı koymuş olduğudur. Profesör Schwenhagen, Brezilya'da bulunan bu yazılarla Mısır uygarlığından kalma hiyeroglifl erin demotik türü arasında büyük benzerlikler bulmaktadır.

Öte yandan, Brezilya'nın Piauhy bölgesinde, çapları 5 metreyi bulan iri taş küreler bulundu. Bu taşlar nehir kıyısındadır. Bütün araştırmalara rağmen, ne işe yaradıkları, oraya ne için konmuş oldukları sorusuna bir cevap bulunamamıştır.

Kanaatimizce, bugün yaşayan birçok efsaneler, Atlantik uygarlığının tarihi ile ilişkilidir. Bu kanıyı destekler yöndeki bir pasajı POPOL - VUH kodeksinden okuyalım :

Atal'ların (Atlantik kelimesine benzerlik dikkati çekicidir) yurdu büyük bir felâkete uğradığından, ulu atalarımızdan bir kısmı batıya (Yani Amerika kıtasına) bir kısmı da doğuya Avrupa ve Afrika'ya göç etmişlerdi.

Daha önceki bahislerde de üzerinde durulduğu gibi, insanlık tarihi birçok geçmiş felâketlerle doludur. Nesilleri ve uygarlıkları mahveden bu afetlerden kurtulanlar kaçmış, yurtlarından uzak yerlere göç etmiş ve ellerindeki imkânlar derecesinde eski uygarlıklarını devam ettirmeye çalışmışlardır. Bu her zaman mümkün olamamıştır. Çünkü büyük kentlerin uygar halkı zaman zaman bütünü ile yok olmuş, afetlerden sadece dağ başlarında yaşayan ve nisbeten geri bir uygarlık düzeyinde bulunan çobanlar, göçebeler kurtulmuşlardır. Bunların yeniden başlattıkları uygarlık ancak yüzyıllar sonra eski düzeye erişebilmiştir.

Hint kutsal yazılarından BHAWAGAT — PURANA'nın 16 ncı kısmından bir pasaj okuyalım :

PRİVATA'nın arabasının tekerlekleri yeryüzünü yararak dünyayı yedi kısma yardı. Bunlar: Avrupa, Kuzey Amerika, Güney Amerika, Limon,

Antartika, Gondwana ve Atlantik ülkeleriydi.

Eski İrlanda geleneklerine göre, İrlanda toprakları bir zamanlar batıya doğru kaymıştır. M.S. 1 nci yüzyılda yazdığı eserinde, Tarihçi Timogenes, Galyalılarla Keltlerin Atlantik kıtasının batısından sonra doğuya göç eden kavimlerden olduğunu yazmaktadır.

Cro — Magnon İnsanı :

Tarihçilerin Cro-Magnon insanı diye isimlendirdikleri Fransa'da bulunan iskeletleri hepimiz biliriz. Bu ilk çağ insanlarının eski Atlantikliler olduklarına işaret eden birçok deliller vardır.

Rhone nehri vadisinde ve İspanya'da bulunan birçok mağaralardaki duvar resimleri bu eski insanların eserleridir ve bu eserlerin M. Ö. 25-30 bin yıllarında yapılmış oldukları tahmin olunmaktadır. Cro-Magnon adamından 9 bin yıl sonra Atlantik kıyılarından Avrupa'ya ikinci bir insan dalgası akmıştır. Tarihçiler bu yeni tür insanlara Auringnag (Orinyak) adamı adını vermişlerdir.

Aradan altı bin yıl daha geçtikten sonra, üçüncü bir insan kitlesi gene aynı yönden, aynı kıyılara gelmiştir. Bunlara da Azil - Tardanos adamı adı verilmektedir. Bunlar M.Ö. 10,000 yıllarında İberik yarımadasında ve Fransa'da yerleşmişlerdir. Gaskonyalılar, Bask'lar, Brötonlar ve İrlandalılar, hattâ Berberiler bu Azil - Tardanos tipinde insanlardır.

Cro-Magnon Orinyak ve Azil Tardanos insanları hep aynı istikametten gelmişlerdir. Yalnız geliş zamanları ayrıdır. İskelet yapıları hemen hemen

aynıdır. Bunların hepsinin Atlantikli oldukları ispat edilebilir.

Bask dili, kendine özgü özelliklerini korumuştur. Öte yandan orta Amerika'da yaşayan bazı yerli kabilelerin dili Bask dilinen hemen hemen aynıdır. Irk özelliklerini titizlikle korumuş ve çevrelerindeki başka ırktan insanlarla karışmamış bulunan Bask'lar, nasıl olur da orta Amerika'lı yerlilerin dilini konuşurlar? Bunun, Atlantik kıtasının mahvı sırasında aynı ırktan insanlardan bir kısmının Avrupa'ya bir kısmının da Amerika'ya gitmiş olmasından başka izah tarzı var mıdır?

Öte yandan, çözümü hayli güç bazı problemler de gene Bask'larla ilgilidir. Güney Kafkasya halkından olan Gürcüler, Bask dilini rahatlıkla anlamaktadırlar! Daha da garibi, Gürcü dilinde Gürcüstana İVERİA adının verilmiş olmasıdır. İveriya adı İberiya'ya ne kadar benziyor... Ve İberya, Bask'ların ülkesi olan İspanya dediğimiz yarımadanın asıl adıdır! Unutmamalı ki, İspanyol ve Portekizler (v) harfini (b) gibi telaffuz ederler. Peki... Gürcülerle Basklar aynı ırktan iseler nasıl olmuş da ayrılmışlar? Cevabının verilmesi hayli zor olan bir soru...

Ancak asıl dikkati çeken husus, Gürcüstan ile Bask ülkesi arasındaki nisbeten aşılması kolay kara yolu değil... Atlantiğin öbür başında yaşayan orta Amerikalı yerlilerle Basklıların aynı dili konuşmaları... Kendisiyle konuştuğum bir dil uzmanı bana, Guatamela'da Peten kabilesine mensup yerlilerin, Bask asıllı bir rahip misyonerin kendi diliyle yaptığı vaazları tercümana ihtiyaç duymadan an-

ladıklarını söyledi. Aslında buna şaşmamak lâzım. Aradan geçen zaman ne olursa olsun, Peten kabilesi ile Basklar aynı soydan, aynı ırktan geldikleri için birbirlerini kolaylıkla anlamaktadır.

Atlantik'ten Avrupa'ya yapılan göçler, Azil - Tardanos adamı ile, Milâttan 10,000 yıl önce son bulmuştur. Bu tarih, elimizdeki hesaplara göre Atlantiğin son defa felâkete uğradığı zamana hemen hemen tamamen uymaktadır. O halde Azil Tardanos'dan önceki Cro-Magnon ve Orinyak adamları, ya tali derecedeki bazı âfetler sebebiyle ya da bazı siyasî ve iktisadî sebeplerle doğu göçünü başlatmışlardır.

Atlantiklilerin son sömürgesi olan Tartesos ve Cadix (İspanya) M.Ö. 1300 yıllarında yerle bir edilmişti. Atlantikliler tarafından kurulmuş olan Tartesos şehri, daha sonraları Fenikelilerin ticari bir sömürgesi haline gelmişti. Tarihçi Strabon'a inanacak olursak, Tartesos şehri 16,000 yıllık bir kitaplık ve arşive sahipti. Bugün bu şehrin yeri bilinmektedir, fakat yapılan kazılar müsbet bir sonuç vermemiştir. (Resim 15)

Beş yıl kadar önce Mader, Asor ve Kanarya adalarında yapılan bazı arkaolojik ve jeolojik araştırmalar, Atlantik uygarlığı konusunda bilginler yeni yeni deliller kazandırdı. Üçüncü jeolojik çağda olunmuş bulunan Kanarya adaları, zamanla üzerindeki sakinlerin yaşamasını güçleştiren şartlara bürünmüş, bu durum bir göçü kaçınılmaz hale getirmiştir. Eskiden bu adalar grubu, Atlantik kıtasının doğu sınırının teşkil ederdi. Büyük kanarya adasında yapılmış olan inclemeler, bazaltik - kıta kayası

— tipinde taşları ortaya çıkarmıştır. Dördüncü devir başlarına kadar bir kıtaya bağlı olduğu bu suretle anlaşılan bu adalar, dördüncü jeolojik devir başlarında volkanik indifalarla Atlas Okyanusuna batan bir kıtanın deniz yüzünde kalan parçaları olabilirler.

Kanarya adalarında, Neolitik devirden birçok iskeletlere rastlanmıştır ki, bunlar Cro-Magnon titindendirler. Guanş adını alan yerli halk da aynı ırktan gelmedir. Gomera adasında bulunan bir Cro Magnon adamına ait iskelet aynı tezi destekler. Guanş'lardan kalma mumyaların boyları 2 metreyi geçmektedir. Bunların tenleri, beyaz, saçları ise sarı ve dalgalıdır. Guanşların da, Cro-Nagnon adamı gibi bud kemiği çizgisi eğridir. Bu, tipik bir ırk özelliği teşkil etmektedir. Kuzey Afrika'da (Mısır dahil), orta ve batı Avrupa'da ve Akdeniz bölgesinde birçok tipik Cro-Magnon adamı iskeleti bulunmuştur.

Pasifik Okyanusunda bulunan Polinesia adaları, Kanarya adalarının birçok özelliklerini taşır. Bu adalarda yapılan araştırmalar, adaların bir kıtadan arta kalan parçalar olduğunu ortaya çıkarmıştır. Adalar çok eski çağlardan beri meskûndu. Mağaralarda ve kayalarda, mantığın kabul edemeyeceği kadar eski resim ve kabartma şekiller vardır. Bir hesapça bunların tarihi bir milyon yıla varmaktadır! Meselâ Pitcairn's adasında çok eski harabelere, boyları 4 metreyi bulan antik heykellere rastlanmıştır. Adada ayrıca, Piramit şeklinde bir mabet kalıntısı mevcuttur.

Cambier adasında bulunan mumyalar, Mısır mumyalarından çok daha eskidir. Karolin adaları antik yapıtlarla doludur. Bu kalıntıların tarihini tesbit etmek bile mümkün olamıyor. Mimari tarzları, eski Mısır Mimari tarzına benzemektedir. Panope adasında bulunan bir piramidin yaşı, benzerlerinden daha fazladır. Tangatabu, Kusai ve Lele adaları (Marşal takım adalarından) Havaî Markiz, Tahiti adaları vs. böyle eski eserlerle doludur.

Hollandalı denizci Roggeven'in bir paskalya günü önünde demirlemesi sebebiyle Paskalya adası adını alan bir başka ada esrarlarla doludur.

Roggeven 1722 yılında adayı ilk gördüğünde, yerli halkını 4,000 kişi tahmin etmişti. Bugün Paskalya adasında 1,400 kişi yaşamaktadır. Adada hiç ağaç yoktur. Su ve bitki örtüsü yok sayılacak gibidir. Buna rağmen ada bu kadar çok insanı barındırmaktadır

Paskalya adasının megalitik heykelleri başlı başına bir muammadır. Ne için, kim tarafından, ne zaman yapıldıkları bilinmeyen bu heykeller konusunda adanın yerli halkından da bir şey öğrenmek mümkün olamıyor.

Yerlilere bu heykeller hakkında bir soru sorulunca hayret etmekte ve «sizin köylerinizde böyle heykeller yok mu?» demektedirler. Buna şaşmamak gerek. Çünkü yerliler nesilden nesile bu koca heykellere dünyanın tabii bir hali gibi alışmış durumdadırlar.

Heykellerdeki insan yüzleri, adanın bugünkü halkı ile hiçbir benzerlik göstermez. Heykellerin yüz şekli bir bakıma sarı ırkın yüz şekline benzer, ama

gözleri çekik değildir! Heykeller, adadaki Rano Rarako yanardağının yumuşak taşlarından yapılmıştır. Yanardağ yakınlarında eskiden kalma heykel atölyeleri ve bu atöelyelerde de tamamlanmamış heykeller bulunmuştur.

Her heykel, yüzünü adanın iç tarafına doğru çevirmiştir.

Şekli canlandırılan insanlar birbirine benzer. Kulakları uzundur, çoğu çeneye kadar toprağa gömülü haldedir. İçlerinden bazıları 20, hattâ 33 metre yüksekliktedir! Pierre Loti tarafından adadan alınıp Paris'teki Musee de l'Homme'a getirilen bir heykel (küçüklerden biri) 1200 kg. gelmektedir. Heykellerde karbon bulunmayışı sebebiyle karbon 14 testi ile yaş tesbiti yapılamamaktadır.

Bilginleri düşündüren en önemli hususlardan biri de, bu heykellerin nakli meselesidir. Rano Rarako yanardağının eteklerindeki atölyelerde yapılmış bulunan bu heykeller adanın uzak taraflarına nasıl taşınmıştır? En ilkel bir nakliye işi için bile ada halkının ağaçtan yapılmış kızaklara, kaldıraçlara tekerleklere ihtiyaç duyacağı normaldir. Oysa adada ağaç yoktur. Maden yoktur. Taşıt aracı veya yardımcı malzeme olarak heykelleri yapanlar ne kullanmışlardı?

Heykellerin yapımı işinde kullanılan volkanik taşlar yumuşaktır. En ufak bir çarpma bu taşların çatlama ve kırılmasına sebep olabilir. Üstelik adanın çeşitli yerlerine taşınmaları için düz bir yoldan değil engebeli, sarp araziden geçirilmeleri ve bazan 10-15 kilometre uzağa götürülmeleri gerekmiştir. Bu taşıma işi nasıl mümkün olmuştur?

Başka bir muamma da, aynı adada bulunan bazı yazıtlardır. Bunlar hiyeroglif yazılar olmakla beraber okunmaları mümkün değildir. Elde mevcut 21 adet tablet Brüksel, Londra, Berlinve Viyana Müzelerinde teşhir edilmektedir. Ada yerlileri bu yazıtlara «KOHAU - RONGORONGO» derler. «Konuşan işaretler» anlamına gelir. Ama yazılar, uygar dünyamızın bilim adamlarına hiç konuşmamış, tek kelime söylememiştir!

Öte yandan Avustralyalı bilgin Robert Goldern. M. Ö. 2000 yıllarından kalma bazı eski Çin yazıtları ile Paskalya adasında bulunanlar arasında benzerlik müşahede ettiğini iddia etmektedir.

Paskalya adasında rastlanan garip şeyler saymakla bitmez. Meselâ bir mağarada, bir alligator resmine rstlanmıştır. Bu çok eski sanat eseri özellikle şu yönden ilginçtir: Alligator, Polinezya adaları çevresinde yaşamayan bir timsah türüdür. Resmi yüzyıllarca önce yapan kimse acaba alligatoru nerede gördü dersiniz? Profesör Montford bu soruya şöyle bir cevap veriyor :

«Jeolojik açıdan zaten şüphe etmekteydik. Bu resimler, şüphelerimizin sağlam esaslara dayandığını gösterir. Adalar, uzun devirler önce, Güneydoğu Asya ile Avustralya kıt'asını birleştiren büyük bir kıtanın birer parçasıydılar. Görüldüğü gibi arazi volkaniktir. Uzun zaman önce vaki olan bir seri tabii âfetler bu büyük kara parçasını pasifiğin sularına gömmüştür. Adalar o kıtanın bazı yüksek kısımlarından kalanlardır.»

Bu açıklama da, MU uygarlığının hükmü altın-

da bulunan Gondwana ve Lituriye ülkeleri ve bunları üzerinde barındıran kara parçalarının izah şekline yardım eden bilimsel faktörlerden birini teşkil etmektedir.

Paskalya adası ve diğer bazı komşu adaların durumu tıpkı Kanarya adalarınınkine benzer. Nitekim Polinezya adalarının efsanelerinde de eskiden, çok eskiden var olan, fakat sonra Tanrı'nın hışmına uğrayıp batan ülkelerden, uygarlıklardan söz edilmektedir.

Dünya üzerinde kıtaların yayılışını büyük bir haritadan dikkatle incelersek zaten en akla yakın çözümün bu olduğunu kolaylıkla görürüz. Büyük denizlerle birbirinden ayrılmış kıta parçalarının birbirine bakan kıyılarını dikkatle tetkik edersek, bunların birbirine intibak edecek girinti ve çıkıntılara sahip olduklarını görürüz. Bu teoriyi destekleyen en güzel örneklerden biri, güney Amerika kıtasının doğu kıyıları ile Afrika kıyılarının batı kısmı arasında gözlenebilir. Her iki kıyının girinti ve çıkıntıları birbirine belirli bir tarzda intibak edecek yapıdadır. Eğer iki kıtayı birbirine doğru kaydırmak mümkün olsaydı, kıyılar bitişirdi ve tamı tamına birleşmeyen çok az yer kalırdı ki, bu kusurlu yerlerin izahı da ikiye ayrılma üzerinden geçen yüzlerce, binlerce asırdan ibarettir. Deniz, her iki kıyıyı da bu zaman zarfında oldukça yıpratmış, değiştirmiştir.

Bunun gibi, bütün bir ihtimalle, eskiden Avustralya kıtası Doğu Afrika'nın, Gröland adası, İskandinav yarımadasının, Esrarlı Antraktika ise Gü-

ney Afrika ve Güney Amerika'nın birer parçasıydı diyebiliriz.

Jeolojik yapı yönünden kıt'alar, daha ağır bazalt tabakaları üzerinde yüzen, nisbeten hafif granit kütlelerinden ibaret bir ana yapıya sahiptir. Yerin kendi mihveri etrafındaki dönüşü ve boşluktaki bitmez tükenmez seyri, bu yüzen cisimleri devamlı surette etki altında tutmaktadır. Bu etken güç, merkez kaç kuvveti adı ile anılır ki, kıtaları ekvatora doğru itmektedir. Yer çekiminin daha kuvvetli olduğu orta enlemlerde kıta yüzeyinin her metre karesine 50 kg. lık bir çekim kuvveti isabet eder. Bu etken kuvvet, kıtaların bölüntülerini birbirinden devamlı surette ayırır.

Aradan geçen uzun zamana rağmen, bu şekilde birbirinden ayrılmış bulunan kara parçalarının üzerindeki flora ve fauna'nın yani bitki ve hayvan türlerinin birbirinin aynı olması geçmişteki beraberliğin bir delilidir.

Grönland adasının 33 yıllık bir zaman devresi içinde (1873—1907) Avrupa'dan 32 metre daha uzağa gitmiş olduğu kesinlikle hesaplanmıştır. Bu da tezimizi destekleyen belirli bir işarettir.

Dünyamızın tarihi boyunca kıtaların yüzeylerinin düzensiz bir tarzda devamlı surette hareket etmeleri ve bir aşağı bir yukarı gidip gelmeleri, dünyanın coğrafi durumunun aralıksız değişikliklere uğramasına sebep olmuştur. Bu arada birçok kara parçaları denizlere gömülmüş, nice medeniyetler harap ve mahvolmuştur. Bu uygarlıklardan en belirli ikisi MU ve ATLANTİK yüksek uygarlıklarıy-

dı. MU'nun bir parçası olan Lituriye kıtası ise çok daha önceleri yok olmuştu.

Dünyamızın asıl tarihsel çağını açmış olan Charnian (Şarnian) devrinde karalar şimdikinden çok daha fazla yer kaplıyorlardı. Toprakların denizden genel bir yükselme hareketi yüzünden, sular birçok kıyılardan çekilmişti. Şimdi denizler altında bulunan birçok yerler, o zamanlar geniş kara parçalarıydı. Zamanla, ağır kara parçaları alt tabakalardaki elastikî kara parçalarına gömülünce, karaların yüzeyi yeniden azaldı. Denizler tekrar kara-ları istilaya başladı. Ama bu süre boyunca Afrika kıtası bütünü ile su yüzünde kalabilmişti. (Sais'li Rarip, Bilgin SOLON'a bu konuda izahat vermişti.)

Okyanusun Ekvator bölgelerine doğru ilerlemesi evvelce var olan kıtaları çöktürmüş ve Amerika kıtasını da ikiye bölmüştü. Venezuela'da Carioca'da yapılan 1500-2000 metre derinlikteki deniz sondajları, 10-12 bin yıl önceleri var olan eski kıtaların mevcudiyetine dair deliller vermiştir. Suların iki bin metre kadar yükselmesi bu suretle tesbit edilmiş oluyor. Bu durumda bir kısım kara parçalarının hattâ koca kıtaların sular altında kalmış olmasına şaşmamak gerekir. Afete uğrayan kara parçalarından, ancak çok yüksek yerlerde yaşayan (çoban ve göçebe) kimseler kurtulmuşlardır. Bu da eski uygarlıkların âfetlerden sonra aynı parlaklıkla devam etmemesini izah eder.

Din kitaplarımızda sözü geçen TUFAN olayı, bu bilimsel gerçekle kolaylıkla bağdaşmaktadır.

İncil, Hz. Nuh'un gemisinin, tufandan sonra

Ağrı Dağına oturduğunu yazar. Eski Kalde efsanelerindeki XİSUTHRUS adlı Kaldeli Nuh ise gemisi ile tufandan sonra Korkura adı verilen bir dağa vasıl olmuştur. Öte yandan, Hint efsanelerinde adı geçen bir başka Nuh, yani MANU, tekrar karaya basmak için Himalaya dağlarının bir tepesini seçmiştir. Güney Amerika'da BOŞİKA, tufandan kurtulmak için yakınları ile birlikte And dağlarının yüksek zirvesine çıkmıştır. Meksika'lı Nuh COX-COX ise Sierra Madre dağlarını tercih etmiştir. Bu isimler, tarihte bilinen Nuh'lardan sadece bir kısmıdır.

HAZRETİ NUH HAKKINDA :

Hazır sırası gelmişken, din kitaplarımızın en belirli konularından biri olan NUH konusunu incelemek yerinde olacak sanırız.

Bilimsel yönden, bugün Hazreti Nuh'un gemisini anlamak hayli zordur. Çünkü Nuh o gemiye çevredeki — yeryüzündeki — bütün canlılardan birer çift yerleştirmiştir.

Maddeci bir görüşle insan şu soruları sorabilir ve cevabını bulamaz:

Nuh, gemisinde kurtla kuzuyu bir arada barındırmıştı? Birbirlerine zincirleme bağlı olarak hayatını idame ettiren birçok yaratıklar Nuh'un gemisinde — hem de sınırlı genişlikteki bir gemide — bir arada nasıl oldu uzun zaman kalabildiler? Bütün ömürleri sadece birkaç saat olanlardan tutun da birkaç gün olan bazı yaratıklara kadar her şey, o kadar küçük ve basit yapılı bir gemide nasıl yaşadılar ve tufandan sonraki çağa eriştiler?

Çeşitli iklimlerde yaşayan ve hayatını ancak o iklimde idame ettirebilen yaratıklar, ilkel bir gemide nasıl oldu da uzun zaman ölmeden kalabildiler. Eğer geminin yaşama şartları maymun, aslan, fil gibi sıcak bölge yaratıklarının yaşamasına elverişli idiyse, o zaman fok balığı, penguen, kutup ayısı gibi yaratıklar aynı şartlar içinde nasıl yaşayabildiler?

Şüphesiz bu fantazi bir sorudur ve cevabı da gerektiği kadar fantazi olacaktır:

Nuh'un gemisinde, her türlü yaratığın hayatını idame ettirecek şartlar hazırlanmıştı!

Bu cevabı izah etmeden önce, gene isterseniz İncil'e dönelim ve Tekvin bahsinden 6 ncı bölümü. 14-17 nci baplara kadar okuyalım :

Tanrı Nuh'a şu emri vermişti :

Kendine Gofer ağacından bir gemi yapacaksın. Gemide odalar inşa edecek ve onları içten ve dıştan ziftleyeceksin. Geminin uzunluğu üç yüz arşın, eni elli arşın, yüksekliği otuz arşın olacaktır. Gemiye ışıklandırma boşluğu da yapacaksın. Geminin kapısını yan tarafa koyacaksın. Gemi alt, ikinci ve üçüncü katlara bölünmüş olacak... Ve Ben, işte Ben, göklerin kendisinde hayat nefesi olan bütün canlıları yok etmek için yeryüzüne tufanı getiriyorum. Yeryüzünde olanların hepsi ölecektir.

Bu yazılardan, Nuh'un meşhur gemisinin yapısını tasarlamak zor değil. Nasıl oldu da böyle bir gemide bütün canlılardan örnekler barındı ve hepsi kurtuldu?

Bu soruya akla yakın bir karşılık vermek zor. Bilmiyoruz. Araştırma imkânlarımız da sınırlı. Ama

yukardaki fantazi soruya fantazi bir cevap vermek o kadar güç değil. Evet... Nuh'un gemisinde her türlü yaratığın hayatını devam ettirecek imkân vardı. Çünkü Nuh, İncil'de İncil çağının insanlarının anlayacağı şekilde anlatılan bir gemi yapmamış. UZAYDAN gelen yardımlarla ve ileri bir tekniğe dayanan bir tekne inşa etmişti!

Yeni Bir Başlangıç :

Şimdiye kadar ileri sürdüğümüz tezi tekrar edelim: Eski uygarlıklar, atalarımızın bugün karanlıkta kalmış parlak medeniyet seviyesindeki hayatı ile birlikte, Milâttan 10-12 bin yıl önce yok olmuşlardı. Felâketlerden kurtulanlar, yeni bir hayat düzeni içinde, sınırlı olanaklarla yeni bir hayata başladılar. Bu kurtulanların hemen hepsi çobanlardan ve dağ adamlarından ibaret olduğundan, insanlığın kısa zamanda tekrar parlak bir uygarlık düzeyine erişmesi zaten beklenemezdi. Kurtulan kişiler, kendi çağlarındaki parlak uygarlık eserlerini görmüşlerdi... Ama uzaktan... O uygarlığın içinde yaşamamış, o uygarlığı geliştirenlerden olmamışlardı. O uygarlığı canlandıracak kişiler de olamazlardı. Ama birden bire yok olan şehirleri, şehirlerdeki şaşırtıcı eserleri, yapıtları, araçları biliyorlardı. Ya uzaktan görmüş, ya da kısa zaman içinde de olsa onların içinde yaşamışlardı.

Felâket havası günden güne dağıldıkça, kurbanlar kendilerini toparlamaya başladılar. İlkel — hattâ kısa zaman önce ellerinde mevcut bulunan imkânlara göre bile daha geri — şartlar içinde yaşamak zorunda bulunuyorlardı. Oysa, kendi soyla-

rından bir kısmının, hattâ bazı akrabalarının, mahvolmuş uygarlığın içinde yaşamış olduğundan da haberdardılar. Aralarında, hatırası henüz taze olan o uygarlığı konuşuyorlardı. Çocuklarına ve torunlarına o uygarlıktan söz ediyorlardı. Ne var ki, o medeniyet seviyesine yaklaşma yönünde kuvvetli adımlar atacak durumda değildiler. İçlerinde ne fizik ve kimya bilginleri, ne dâhi mühendisler ve mimarlar, ne de görüş sahibi sanatkârlar vardı. Basit, cahil, görgüsüz kişilerden ibaret bir kütleydiler.

Kurtulanların çocukları ve torunları, atalarından duydukları «eski uygarlık» hikâyelerine git gide daha az önem vermeye başladılar. Nesiller geçtikçe, eski uygarlıklar hakkında kulaktan kulağa gelerek yaşayan olgular, gerçekler bozuldu. Efsaneleşti. Uzay gemilerini anlamak zordu... Ama onları dev yapılı kuşlar gibi tasarlamak mümkündü. Her şeye aklı eren, büyük bilginler, her derde deva bulan hekimler gibi bilim adamlarını anlamak zordu. Ama onları tanrılaştırmak hiç de müşkül değildi İşte... Her şey bu ölçüler içinde değişerek nesilden nesile erişti. Gerçek eski uygarlıklardan sonra on nesil geçmemişti ki, o uygarlıklar birer masal olup çıkmıştı. Zaten büyük uygarlıkların varlığını gösterecek bir delil de kalmamıştı ortada. Muazzam şehirler uçsuz bucaksız denizler altında kalmıştı. Mermer sütunlar, beton fabrika yapıları, yosunlarla kaplanmış, kat kat kum yığınları, çamur kümeleri altında kalmıştı. Muazzam maden kitleleri halindeki makineler dev araçlar, suyun etkisiyle

çürümüş, dağılmıştı. Kısacası, geçmiş unutulmuştu.

Ama hayat durmamıştı. Yeni nesiller, normal bir seyir takip ederek günden güne ilerliyor, günden güne uygarlaşıyordu. Aradan gene sayısız sırlar geçecek ve bir gün insanlar unutulmuş dedelerinden daha bile ileri gidecek, akıllara durgunluk veren bir uygarlığın mümessilleri olacaklardı.

M. Ö. 5000 yıllarında, Amerika'da, Mezopotamya'da, Mısır'da ve Hindistan'da (ve daha bazı yerlerde) uygarlıkça hayli gelişmiş insan toplulukları yaşıyordu. Ama bu çağda sanki birden bire yerden fışkırır gibi çiçeklenen bu uygarlığın «ortak özellik» denebilecek kadar dikkati çeken bir yönleri vardı. Nedense bu ortak yön bugüne kadar hak ettiği derecede önemle incelenmemiştir. Nedir bu ortak özellik? Bakın inceleyelim :

Yeryüzünde insanların var oluşu yüzbinlerce hattâ milyon yıl eskilere kadar izlenebilmektedir. Ama ne hikmetse, modern tarih biliminin «tarih devri» dediği belirli bir sınıra kadar olan çağ, boyunca, insanların dikkati çeken bir uygarlık gelişmesi not edilememiştir. Çünkü modern tarih, eldeki delilleri yetersiz bulmakta, hattâ delilden saymamakta, Anlantis ve Mu uygarlığı gibi geçmiş gelişmeleri masal addetmektedir. İster istemez onların bu tutumunu yürürlükte görmek zorundayız. Yani insan oğlunun yüz binlerce yıl boyunca mağaralarda yaşamış olduğunu, yarı hayvan yarı insan yaratıkların zamanla ve çok yavaş bir gelişme temposu ile uygarlaşmış olduğunu bir gerçek saymak zorundayız. Diğer bilim dallarında da buna benzer

olaylar geçmiştir. Bir takım bilim adamları çıkıp, zamanın bilginlerince henüz kabul edilmemiş olan bir gerçeği farkettiklerini ileri sürmüş, fakat inançlarını yürürlüğe sokamamışlardır. Meselâ Darwin'i ele alalım. Darwin meşhur teorisini ortaya atıp da tabiat bilginlerinin şiddetli hücümune maruz kaldığı zaman, henüz Mendel mevcut değildi ve meşhur Mendel yasaları kabul edilmiş bir gerçek değildi. Darwin ise Gen'lerin varlığından habersizdi. Buna rağmen Darwin, Evolution fikrine bütün kalbiyle inanmıştı, birçok kimseleri de inandırmıştı. Bugün Darwin'in teorisini destekleyen en güçlü esas, gen'ler hakkındaki araştırmaların sonucu ve Mendel yasasıdır. Darwin nazariyesine inananlardan olmadığımız halde onun hikâyesi modern tarih ile aramızdaki fikir ayrılığına örnek gösterilebilir. Ömrü boyunca inandığı bir fikri hararetle savunmuş olan, fakat ancak ölümünden çok sonra ve fikir sahibinin aklına bile gelmemiş bazı esaslardan yürünerek nazariyesi saptanmış olan daha nice bilginler vardır. En kolay akla gelen bir örnek Galile...

Kimbilir ne kadar zaman sonra, bugün için karanlık sayılan ve tarih öncesi çağ denen devir de aydınlığa kavuşacak, Atlantik ve Mu uygarlığının varlıkları kabul edilecektir. Ama dediğimiz gibi, şimdilik Modern Tarihi'in sınırları içinde kalarak da mücadeleye devam edebiliriz. Gene yukardaki noktaya dönelim. M. Ö. 5000 yıllarında birden bire ortaya çıkmış gibi görünen bazı uygarlıklar vardır ve bunların da önem verilmesi gereken bir takım ortak yanları mevcuttur.

Bu ortak özelik, dünyanın çeşiti yererinde be-

liren bu uygarlıkların hepsinin varlıklarını semavi bazı kudretlere, insan üstü bazı güçlerin yardımına bağlamış olmalarıdır. Nitekim eski Sumer, Kalde, Mısır, İnka, Maya Hint efsaneleri incelenecek olursa (ki kitabımızın baş tarafından biz bu işi bir dereceye kadar yaptık) hepsinin da gökten gelen bazı tanrılar tarafından uygarlaştırıldığı görülür. Hattâ ışığını bu kadim uygarlıklardan alan Yunan uygarlığında bu tanrıların durumu belirli kalıp ve ölçülerle öylesine anlatılmıştır ki ölümsüz Tanrılar tam anlamı ile insan biçiminde tarif edilmiştir. Yunan efsanelerinde hakim unsur, tanrılardır. Bu tanrılar ise değişik özellikte ve insan yapısında hayal edilmiştir.

Hint efsanelerinde, insan biçimindeki tanrılar VİMANA denen taşıtlarla gökyüzünde gezinti yapıyorlardı. Mısır tanrıları hep gökle ilişkisi olan güçlerden temsil edilmekteydi. İSİS, THOT, KHONSU, PTAH tanrılarını Mısırlılar kanatlı bir disk yardımıyla sembolize ederlerdi. İran'da AHURAMAZDA adındaki tanrı, helikopteri çok andıran bir aracın içinde tesvir edilmekteydi. Fenikelilerin büyük tanrısı, BAAL, Merih yıldızıyla sembolize edilmekteydi. Kartacalıların büyük tanrısı TANİT'de bir piramitin üzerinde uçan bir kanatlı disk şeklinde gösterilmekteydi!

İsterseniz daha başka iklimlere göz atalım, daha değişik insan ırklarının eski tanrı inanışlarını inceleyelim. Honduras efsanelerinde **Uzaydan gelen beyaz tenli tanrılardan, uçan gemilerden, insanlığa bilim öğreten ilâhlardan** söz edilir. Merih'ten gelen OREJONA, bir bakıma İnkaların HAV-

VA anasıydı. Uzaydan yere doğru, pırıl pırıl bir kuşun sırtında inmişti! Daha önceki konularımızda bize son derece ilginç gelen TİAHUANAKO Güneş Kapısındaki uzay gemisi ve uzay adamı işlemlerini incelemiştik.

1965 yılında Rus Arkeologları, Doğu Sibirya'da eski bir taş duvar üzerinde kuş kafalı, uçan adam resimleri gördüler. Profesör Alexander Lipsky'nin fikrine göre bu resimler, Mısır'ın TOTH ve HORUS isimli tanrılarını çok andırmaktadır. Tahmin edilen sonuca göre bu taş duvarlar 8000 yıl önce işlenmişti!

Özbekistan'da Fergana çevrelerinde daha da dikkati çekici buluşlar oldu. Semerkant tarih enstitüsüne bağlı Profesör G. V. Şatzki, bir mağaranın içinde duvarlara işlenmiş eski resimler görmüştü. Bunlar kozmonotlar şeklinde giyinmiş insan resimleriydi. Resimler mağaralara binlerce yıl önce kazılmıştı.

Daha buna benzer binlerce delil vardır elimizde. Neyin delilleri? Şayet üzerinde düşünülüp ortak yanları ile birlikte incelenmezse hiç bir şeyin... Ama, Modern tarih anlayışına ne kadar aykırı düşerce düşsün, bize göre bu deliller çok şey ifade etmektedir. Bize göre bu dağınık ve müphem görünüşlü bilgi kırıntıları şunu ifade etmektedir: Yer yüzünde geniş zaman aralıkları ile büyük medeniyetler kurulmuştur. Tabiî afetler veya sun'î felâketler sonunda yok olan her büyük uygarlığın yerine bir yeni yetişmiş, insanların gelişmelerinde, uygarlaşmasında, birçok defalar uzaydaki başka dün-

yalarda yaşayan canlılar (belki de insanlar) yardımcı rol oynamıştır.

Bu tezimizi destekleyen birkaç işareti tekrar etmekte fayda görüyoruz :

— Hindistan'da Kohistan dağlarındaki mağaralarda bulunan ve dünyamızla Merih yıldızını birleşmiş gösteren oyma resimler...

— Fransa'da, Glozel mevkiinde, 25,000 yıl kadar önce yaşadığı tesbit edilen ve cam imaline kadar birçok uygarlık işaretleri bırakan esrarengiz ırkın tesbit edilmiş olması... Gene bu bölgede bulunan kozmonot başı ve uçan daire biçimli resimler, acaip kaplar, heykeller...

— Atlantik uygarlığından kalma olduğu belli olan Orişalk adı verilen meçhul maden...

— Tiahuanako'da görülen esrarlı heykeller, takvimler, uzay gemisi ve adamı oyma resimleri...

— Gene Tiahuanako'da bulunan, 4 parmaklı, konik başlı insan ırkına ait resim ve heykeller...

— Çin'de Yunnan eyaletinde piramitlerin duvarlarında görülen uzay gemisi oymaları...

— Gene Çin'deki Kunming Gölü yakınlarında yapılan kazılar sonunda ortaya çıkarılan 45,000 yıl önceki bir uygarlığa ait kalıntılar...

— İnka ve Maya uygarlıklarında az yoğun altın yapıldığına işaret eden deliller...

— Bağdad yakınlarında bulunan, toprak bir kap içinde muhafaza edilmiş, beş bin yıl önce yapıldığı tahmin olunan PİL... Bu pil bulunduğu zaman kutupları arasında bir gerilim farkı gösteriyordu... Elektrolitinin ne olduğu tesbit edilememiştir!

— Hindistan ve Afrika'da tarih öncesi çağlardan kalma olduğu tahmin edilen, ve üzerinde tartışmalar yapılmasına yol açan buluntu paslanmaz demir levhalar... Bunlar fosfora ve sülfirik asite karşı dayanmaktadır!

— 1959 yılında Meksika'nın Sonora bölgesinde bulunan, 10,000 yıllık oldukları halde tabii şekillerini korumuş mumyalar... Bu mumyalar yeryüzünde mevcut ırklara benzemeyen insanlara aittir.

Gene tezimizi destekleyen bir konu demeti de, eski çağlarda yapılmış, fakat günümüzde bile birer fen harikası sayılması gereken eserler, alet ve cihazlarla ilgilidir.

Eski Asur tabletlerinden bazıları bugün bilim adamlarını şaşkına döndürmektedir. Bu tabletlerden birinde, Pithagor'a izafe edilmekte olan İpotenüs teoremi çizilidir! Oysa Pithagor, tabletlerin kazıldığı tarihten 15 yüzyıl sonra yaşamaştır.

Din kitapları ve efsaneler, Hazreti Süleyman'ın sarayını yıldırımlardan koruyan bir tesisatı anlatır. Kalbuki biz, paratonerin mucidi olarak iki yüzyıl önce yaşayan Benjamin Franklin'i biliriz;

Vatikan Kitaplığındaki eski eserlerden alınan bilgiye göre, Roma'nın ikinci hükümdarı olan Numa Pombilius, Jüpitler ateşi denen ve yıldırım etkisi yapan bir elektrikli silâhın sırrına vakıftı. M. Ö. 6 ncı yüzyılda, aynı sırrı bu sefer Etrüsk kralı Porsenna'nın elinde görüyoruz. Porsenna bu silâhı düşmanlarına karşı kullanmıştır.

1965 yılında Sovyet Rusya'nın Ermenistan sınırlarında Medzamor denen bir mevkiide yapılan kazılar, Milâttan 5,000 yıl önce faaliyette olduğu

anlaşılan bir metalurji merkezini gün ışığına çıkarmıştır. Oysa modern tarihe bakılırsa o çağlarda insanoğlu henüz maden konusunda çok ilkel bir seviyede bulunuyorlardı. Bronz ve Bakır bir yana, Medzamor'da çeliğin işlenmekte olduğuna dair bulgular vardır.

Yunan uygarlığının bugünkü uygarlığımızın temel taşlarından birini teşkil ettiğini ifade ederken, Yunanlıların birden bire nasıl ileri bir medeniyet seviyesine erişmiş oldukları üzerinde durmamız gerekmez mi?

Bugün artık, Yunanlıların ilk uygarlık ışıklarını Mısır'dan aldıklarında şüphemiz yoktur.

M. Ö. 250 yılında, ekvator üzerindeki ekliptik meyli hesaplayan Yunanlı astronom Eratosthenes 59.5 dakika/ Deniz mili olarak belirli bir sonuca varmıştı. Bugün, elimizdeki en modern imkânlarla aynı hesap yeniden yapılınca bulunan sonuç 60 dakika oluyor. Bu durumda hayret etmemek elden gelmiyor. Eratoshenes gerçeğe bu kadar yakın bir hesabı nasıl yapabilmişti?

Gene bildiğimiz gibi, Platon yarım saatte bir çalan bir su saati yapmıştı. Mısır uygarlığının bir hayranı olan ve Atlantik üzerinde çağımıza kadar ulaşmış bilgiler veren Platon bu tekniği nereden öğrenmişti?

Peline, Petrone, Diocassius ve Sevillalı İsidor gibi yazarların ifadelerine bakılırsa eski Romalılar kırılmaz cam yapmayı biliyorlardı. Acaba sözü edilen kırılmaz cam plastik miydi?

15 nci yüzyılda, Apienne yolu yakınlarında

bir mezar bulundu. Ceset 1500 yıl önce ölen, Çiçero'nun kız Tullia'ya aitti. Bu durum eski kayıtlar yardımıyle kesinlikle tesbit edilmişti. Kızın ölüsü, mezarda bulunan bir sıvının içindeydi. Aradan geçen zamana rağmen cesedin görünüşünde hiç bir bozulma ve değişme olmamıştı. Tullia uyur gibi yatıyordu. Sarı saçlarına altın bir toka takılmıştı. Yüz hatları, hayatta olduğunu zannetirmekteydi. Sıvının terkibini anlamak mümkün olamadı. Mezar açıldığında, içeriyi aydınlatmakta olan hafif, esrarlı bir ışık birden bire yok olmuştu.

Bu gibi menşei belirsiz ışık örneklerine Mısır piramitlerinde de rastlanmıştır. Piramitlerin sayısız bölmelerinden bazılarında, içeriye ışık verecek pencere, baca gibi bir yer olmadığı halde soluk bir aydınlık dikkati çekiyordu. Bu ışıkların menşei bugün hâlâ sırdır.

Fransız asıllı Rahip Gerbert, sonradan yükselip Papa II nci Slyvestre adını almadan önce, İspanya'da Sevilla ve Kordoba'da bulunmuş ve Arap bilginlerinden feyiz almıştı. II nci Sylvestre hristiyan aleminde gelmiş geçmiş din adamları içinde en dikkati çekenlerden biridir. Zira daha 10 ncu yüzyılda (M.S. 970) buharla işleyen orgu ve hem zamanı hem de gezegenlerin gökyüzünde bulundukları yeri gösteren bir saat yapmıştı. Halk, onun bu buluşları karşısında dehşet duyuyordu. Papa'nın büyücü olduğu sanılıyordu.

Roger Bacon gibi rönesans'ın liderlerinden olan bir bilgin, adını tarihe, Arap bilginlerinden öğrendikleri sayesinde geçirtmişti.

16 ncı yüzyılda Nürnberg'li bir oyuncakçı, İm-

parator I nci Maximilyen'in sarayını hayretten hayrete düşüren bir oyuncak kartal yapmıştı. Bu oyuncak, kendi kendine havada uçuyor, dalışlar yapıyor, bir süre sonra gelip İmparatorun önünde yere konuyordu. Bu, mekanik bir harikaydı. Nasıl yapılabildiğini bugün de bilmiyoruz. Elimizde olayın gerçek olduğunu gösteren belgeler var. (Nürnberg Arşivleri). Ayrıca, Nürnberg'in oyuncak imalinde bir sanayi merkezi haline gelmiş bulunması da esrarı derinleştiren bir gerçek.

Bugün, Brüksel, Güzel Sanatlar Müzesinde Ressam Jerome Bosch'un eserleri de yer almaktadır. Tablolardan biri, Aziz Antuan'ın Denenmesi adını taşımaktadır. Mevzu şöyle açıklanabilir: Şeytan, Aziz Antuan'ı denemek için önüne bütün dünya zenginliklerini seriyor. 16 ncı yüzyıl başlarında (1516 yılında) tamamlanmış olan eserin şaşırtıcı yönü şu: eserin detayları arasında bir uçak resmi var. Bir bakıma kuşa benzeyen, fakat insan tarafından yönetildiği belli olan, hattâ pilotu bile görünen bir uçak... Ayrıca detaylar arasında bir goniometre de görünüyor.

Eseri inceleyen M. Jules (Fransız N.C.R.S, Teşkilâtından) şunları söylüyor :

«Tabloda görünen anten tesisleri çağımızda kullanılan antenlerin benzeridir. Bu nitelikte olan antenler, elektromagnetik dalgaları kolaylıkla kapar ve yayarlar. Jerome Bosch'un tablosundaki detayların hayali olduğunu sanmıyorum. Belki de ressam, yüzyıllar önce uçağı ve anten tekniğini biliyordu.»

Bunu ifade etmek kolay... Ama bu ifadeyi bir

gerçeğe dayandırmak çok zor... 1500 yıllarında, yani 16 ncı asır başlarında bir insanın uçak ve anten hakkında bilgi sahibi olması modern tarih bilgimizle izah edilemez.

Gene inanılmaz bir olay, 16 ncı yüzyılda Hollanda'da geçti. Albe dükü bir Hollanda şehrini kuşatmıştı. İspanyol kuvvetlerinin şiddetli saldırıları etkisiz kalıyor, şehir ele geçmiyordu. Dük, ötedenberi tanıdığı ve güvendiği, Manu Osma adındaki bir bilgini yardıma çağırdı. Ona, şehrin surlarını yıkacak kudrette bir silâh yapmasını emretti.

Osma, 20 günlük bir çalışmadan sonra, takriben 90X110X60 cm. boyutlarında bir kutu yaptı. Kutunun ön kısmından fırlayan mavimtrak bir ışık şehir duvarlarına çevrilince, surlar yerle bir oldu.

Albe Dükü, bilgine bir kese altın vererek şunları söyledi :

— Aziz dostum... Vatana büyük bir hizmette bulundun. Ama bu aleti bir daha kullanırsan seni astırırım.

O çağların zihniyeti buydu. Osma, bildiği şeylerden dolayı takdir edilmedi. Birkaç yıl sonra, o çağda büyücülere verilen cezaya çarptırıldı, bir odun yığını üzerine yerleştirildi ve odunlar yanarken de orada kaldı! Bu konuda bilgi, Albe şehri arşivlerinde 2460—B numaralıdır.

Fransa Kralı 15 nci Louis çağında da buna benzer bir olay geçti. 21 Mayıs 1957 tarihli Paris - Presse gazetesinde yayınlanan bir makalede bu olay şöyle ele alınıyor :

«188 yıl önce ölen 15 nci Louis'in hayatı esra-

rengiz olaylara karışmıştır. Kral, çağında kurullarına ilgi gösterir, bilginleri korurdu.

Hayatını Kimya'ya adamış Dupre adındaki bir bilgin, sönmeyen ölüm ateşini bulduğunu iddia ediyordu. Kralın isteği üzerine, Versaille kanalı üzerinde, Kralın huzurunda bir deney yaparak başarı gösterdi. Bulduğu silâhla, 800 metre ilerdeki bir binayı çöketti. Silâhı, teleskopa benzeyen bir aletti.

O sırada Fransızlar İngilizlerle savaş halindeydiler. Fakat Kral, bu yeni silâhın İngilizlere karşı kullanılmasını menetti. 15 nci Louis insanlığın iyiliğini düşünmüştü.»

Bilgin Duppe bir süre sonra, sırrını mezara götürdü.

Avrupa'da dehşet yılları sayılması gereken 18 nci yüzyıl başlarında, bir başka bilgin daha dikkati çekti. Bir Cizvit rahibi olan Gusmao, uçak yapmaya kararlıydı. Oysa o çağda, akıl sır ermeyen bir iş yapan herkes, hemen büyücü sayılıyor ve yakılıyor, diri diri kebap ediliyordu.

Bartholomeu Lourenço Gusmao 8 yıl Bolivya'da kalmış, İnka uygarlığını incelemişti. Öğrendikleri, kendisini o çağ Avrupa'sının uygarlık düzeyinden daha üstün bir duruma getirmişti. Yeni dünyadan vatanına, başkaları gibi torbalar dolusu altınla değil, fakat ışıldayan bir kafayla dönmüştü. «Uçan araç» tekniğini kadim İnka yazıtlarından öğrenmişti. Elinde çok eski yüzyıllarda insanların uzayda gezdiklerini ispat eden belgeler vardı. Ama şimdilik sadece, Lizbon'da bir uçak yapmayı düşünüyordu.

Portekiz Kralı 5 nci Joao'dan izin ve destek di-

leğinde bulundu. Detaylı bir dilekçe yazmıştı. Kral 17 Nisan tarihinde cevap vererek, Gusmao'nun çalışmalarına izin verdi. Ayrıca bilgine bir tahsisat da bağlanmıştı.

Gusmao hemen çalışmaya başladı. Uçağın temel yapısı şöyleydi: Yatay durumda birleşmiş 36 kadar boru, uçağın gövdesini teşkil ediyordu. Borular, izah edilemeyen bir dövenle, ön taraftan aldıkları havayı basınçlı bir şekilde üflüyor ve bir torba biçimindeki bir yelkene aksettiriyorlardı. Bu hava itişi uçağın havalanmasını sağlıyordu. Uçak şekil bakımından bir kuşa benziyordu. Kuyruğu, araca yön vermeye yarıyordu. Torba şeklindeki yelkenin raptedilmiş olduğu direğin üzerinde, mıknatıslanmış kehribar kürelerden mürekkep bir düzen daha vardı. Bu düzenin neye yaradığını izah etmek mümkün olmamıştı.

5 Ağustos 1709'da Gusmao, yaptığı uçağı kralın huzurunda havalandırdı. 200 metre kadar yükseldi. Ama birdenbire uçakta bir yangın başladı. Gusmao uçağını zorlukla yere indirdi ve yangın söndürüldü.

30 Ekim 1709'da tekrarlanan deney, bu kez başarıyla sonuçlandı. Gusmao uçan aracı ile göklere tırmandı, gezdi, dolaştı ve başarıyla yere indi. Halk alkışladı. Kral memnundu. Gusmao'ya VOADOR unvanı verildi. Uçağa da UÇAN GONDOL adı takıldı. Ama bu sevinçli ve parlak saatlardan sonra ani bir sükût başladı. Gusmao'nun düşmanları faaliyete geçtiler.

Kilise'nin dikkati çekildi. Büyü yapılıyordu...

Hem de bir din adamı tarafından! Engizisyon hafiyeleri ballandırılmış raporlar sundular. Gusmao neredeyse odun yığınının tepesini boyluyordu... Neyse ki verilmiş sadakası varmış. Kendisini yakından tanıyan ve seven bazı nüfuzlu kişiler araya girdiler. Bilgin rahip canını zorlukla kurtardı. Ama ömrünün sonuna kadar bir daha şeytan işleriyle uğraşmadı.

Gerek modern tarihin efsaneler çağı saydığı eski geçmişte, gerekse tarih konusu içine dahil sayılan ve bilinen geçmişte, yukarda anlatılanlara benzer bir çok olaylar olmuştur. Bazı bilginler büyücü sayılmış; bazı şarlatanlar âlim, peygamber hattâ tanrı diye bilinmiştir. Ama genel olarak en eski çağlarla yakın geçmişteki değer yargıları arasında «ilkel» saymağa temayül ettiğimiz atalarımızın lehine bir anlayış ve görüş farkı vardır :

Gerçek bilgili insanlar, ilkel insanlar tarafından tanrı mevkiine yükseltilmiş, daha sonra yaşayan atalarımız tarafından ise büyücülükle suçlanmışlardır.

Bu gün biz, çağımıza kadar erişen masallar, efsaneler, tarih belgeleri, yazıtlar, eserler ve kalıntılar gibi tarih kaynaklarını her zamankinden daha iyi değerlendirebilecek ,onların anlamını her zamankinden daha iyi ayırd edecek bir uygarlık düzeyinde bulunuyoruz. Ve... Tekrar ediyoruz: Modern tarih, çağımıza uygun bir anlayış gelişmesinin gerektirdiği aşamaları yaşamamıştır. Katı kalıplar içinde kalmış, miyoplaşmıştır. Dünyamızın ve insan oğlunun tarihi, daha araştırıcı, daha aydınlatıcı bir tarzda yazılmalıdır. Varlıklarını göze görünür de-

lillerle gördüğümüz ESKİ UYGARLIKLARIN mahiyeti ortaya çıkarılmalıdır. Tarih'in diğer bilimlere yardımcı olma niteliği ancak bu şartla günümüz şartlarına uygun bir seviyeye yükseltilebilir.

Okuyucu soracaktır: Bu gerçeği yer yüzünde sizden başka gören yok mu? Vardır. Günden güne de çoğalmaktadır. Bu kitabın bu satırlarına kadar geçen bahisler içinde hayret uyandırıcı idialarda bulunurken çekinmeden göstermiş olduğumuz kaynaklar, modern tarihin kısırlığını tenkit eden eser ve kişilerden sadece bir kısmını teşkil eder.

O halde neden? O halde neden tarihçiler daha uyanık fikirli olamıyorlar? Bizce, okuyucuyu hayrete bırakacak vasıfta ya da inanılmaz görünecek özellikte bulunan yığınla olaydan çok, tarihçilerin bu çekingenliğine şaşmak gerekir.

Bir bakıma, bu bir İNANÇ YETERSİZLİĞİ ile izah edilebilir. Tarih bilgini din kitaplarında yazılan olayların tarih olayları gibi kabul edilmesine yanaşmaz. Din kitaplarını tarih belgeleri olarak kabul etmekte son derece çekingendir. Çünkü onun gözünde din, bir efsanedir, manevi bir mesele ya da bir ahlâk doktrinidir. Ama aynı tarihçi, vahşi tahminler yaparak büyük hatalara düşmekten çekinmez. Peygamberin, kendilerinde insanüstü fakat geçici bazı özellikler bulunan kişiler olduğunu kabul edemez. Böyle bir inancı «geçmiş çağların kolay inanan insanlarına mahsus» bir takım masallar addeder. Ama burnunun dibindeki bir tarih eserinin yaşını tesbit ederken, bizzat kendisi muazzam hatalar yaparak gerçekten uzaklaşır. Eline geçen ve «tarih belgesi» saymak lütfunda bulunduğu belge-

lerden bir kısmını, olduğu gibi ,bir kısmını ise ina-nabildiği gibi tercüme eder, kullanır. Aynı belgeleri kullanan bir çok tarih bilginleri, bunlardan ayrı ayrı anlamlar çıkarırlar. Buna karşılık, bir din kitabında, çağımızın ilim diliyle yazılmış olma vasfını ararlar. Peygamberlerin «göğe çıkmaları» olayını bıyık altından gülümseyerek okurlar. Onların nazarında «zaman» kesin bir ölçüdür. Eski çağlarda insanların göğe yükselme yetenekleri bulunmadığını bir peşin hüküm olarak kabul etmişlerdir. Peygamberlere Tanrı'dan vahiy getiren melekleri bir gerçek olarak kabul edemezler. Meleklerin tarifini, müsbet ilim tarafından kabul edilemeyecek derecede müphem sayarlar. Hiç bir zaman, uzaydan, TANRI niteliğine uygun bir ÜSTÜN GÜÇ tarafından dünyaya, günümüzün astronotlarına benzer haberciler gönderilmiş olduğunu düşünemezler.

Bizim inancımıza göre, modern tarihle geleceğin tarihi arasında en büyük fark, bu görüş noksanlığından ibaret olacaktır. Tarihçinin tek ölçüsü olan ZAMAN, bu günün tarih anlayışı aleyhine işlemektedir.

UZAY VE ZAMAN :

ZAMAN nedir?

Hayatımıza kesin bir etkenlikle girmiş olan bu terim, dört başı mamur bir tanımlamayla anlatılabilir mi?

Günlük işlerimizden tutun da en önemli bilimsel araştırmalarımıza varıncaya kadar her fonksiyonumuzda ZAMAN faktörünü hesaba katmak zo-

runda bulunuyoruz. Tarihin çok eski çağlarından beri bu böyle olmuştur. Tasarladığımız bir işi genellikle şu ana iskelet üzerine kurarız :

— Nerede?
— Nasıl?
— Ne amaçla?
— Ne ZAMAN?

Plânlarımız bazan daha çok soru işaretini ihtiva edebilir. Ama hiç bir vakit NE ZAMAN sorusuna muhatap olmayacağımız bir iş düşünemeyiz. Çünkü başarının en önemli şartlarından, biri ZAMAN'ı hesaba katmaktır. Diyebiliriz ki ZAMAN, doğrudan doğruya başarının sırrını taşır... Oysa bizzat ZAMAN'ın kendisi bir sırdır. Nedir ZAMAN?

İş zamanın ölçülmesine gelince, elimizde bir yığın alet belirir. Bunlar sayesinde, etkisi altında bulunduğumuz bu kuvveti, çeşitli biçimlerde ifade ederiz. Greenwich Ortalama Zamanından, Universal Zaman'dan, Sideral veya Equinotical Zaman'dan, zaman standardizasyonundan söz ederiz. Keyfimizce zamanı parça bölük eder, saatlere, dakikalara, saniyelere kadar ayırırız. Ama bir türlü Zaman'ı, başka herhangi bir şeyi tanımladığımız gibi açıkseçik tanımlayamayız.

Deriz ki: **«Zaman, süre kavramının bilinçli bir biçimde denenmesi için kullanılan bir genel terimdir!»** Ya da deriz ki: **«Zaman, içinde olayların oluştuğu ana ortamdır!»**

Hiç kuşkusuz, inandırıcı olmaktan uzak, baştan savma tanımlardır bunlar. İsterdik ki, her konuda etkisi altında kaldığımız, hiç bir zaman kontrol altına alamadığımız bu muhteşem kuvvetle da-

ha içli - dışlı olalım... Onu gerçek anlamıyla analiz edebilelim... Zaman imâl edebilelim, ya da sırasında zamanı yok edebilelim... Nasıl ki, başka bir çok kuvvetleri kendi hazırladığımız fizik, mekanik, kimyasal sistemlerle imâl edebiliyor, moleküllerine ayırabiliyoruz, yapamıyoruz... Zamanın içinde olduğumuzu hissediyor, onu kendi içinde duyuyor, ama ona hakim olamıyoruz.

Ünlü bilgin Albert Einstein, klâsik fiziği temelinden sarsan ve çağdaş bilimi bugünkü düzeyine yükselten **Relativite** teorisini ortaya atınca, ZAMAN kavramı da değişik bir yönden ele alınmış oldu. Einstein, Zaman'ın bağımsız bir faktör olarak ele alınması yerine mekân, ya da uzay içinde incelenmesi yolunu ileri sürüyordu. **«Uzay içinde Zaman'ı, uzayın üç boyutunun dışında ve onlardan farklı birşey olarak düşünemeyiz,»** diyordu Einstein... Ve ilâve ediyordu: **«Zaman, uzayın genişlik, uzunluk ve yükseklik denen üç boyutundan sonra gelen dördüncü boyutudur»**

Einstein'in kolay anlaşılamayacak kadar büyük bir bilgin olduğu, kuşkusuz bilinir. Belki biraz mübalağalıdır ama, derler ki, Einstein'i yeryüzünde en çok on kişi anlamıştır! Gerçekten de, matematik veya fizik bilgini olmayan, hem de bu bilim dallarında hakkıyla isim yapmış bulunmayan kişiler, Zaman'ı bir uzay boyutu kertesine indiren teorisiyle Einstein'i anlayamazlar. Ne var ki, Einstein'in bu teorisi başka bilginler tarafından yalnız anlaşılmakla kalmamış, ispatlamıştır da... Ünlü Alman bilgini Hermann Minkowski Relativite teorisinin Zaman'a ilişkin yanını kesinleştirecek şu sözleri söy-

lemiştir: **Şimdiden sonra artık, Uzay ve Zaman kendi başlarına bir anlam ifade edemezler, ancak, bu ikisinin bileşimi olan Uzay-Zaman'ın bir bölgesi olarak düşünülebilirler.**

Einstein'in teorisini, anlatıldığı dille, yani bilimsel açıklama biçimiyle anlamamız belki imkânsızdır. Ama onun ne demek istediğini kavramak esas bakımdan pek de zor değil. Hele Minkowski'nin eklediği açıklamadan sonra, Zaman'ın çağımızda yapılacak en bilimsel ve en açık tanımını yakın bir gelecekte beklemek fazla iyimserlik olmaz sanıyoruz. Minkowski, zaman kavramının uzay kavramından ayrı olarak düşünülemeyeceğini söylemekle, Einstein'in teorisine yalnız bilginlerin değil, herkesin anlamasını kolaylaştırıcı bir ışık tutmuş oldu. Çünkü Zaman'ı bir bileşimin bir parçası olarak düşünmek, hiç kuşkusuz, bir boyut olarak düşünmekten çok daha kolaydır.

Şimdi akla gelen şu: Yeni terim **Uzay — Zaman** ya da Uzay Zamanı üzerinde düşünelim... Bu karışımda Uzay ve Zaman hangi ölçüdedirler? Uzay Zamanı terimi mi daha uygundur, yoksa Uzay — Zaman terimi mi? Daha da açık bir soru: Zaman mı Uzay içinde bir boyuttur, yoksa Uzayın boyutları mı Zaman'ın içindedir.

Gerçekten Zaman ve Uzayı —ya da uzayın üç boyutunu— ayrı ayrı düşünmek zordur. Yüzyıllar önce, HIZ formülünü bulup da kullanmağa başladığı zaman, zaten insanoğlu uzayın üç boyutu ile Zaman arasındaki bağlantıyı keşfetmiş bulunuyordu. Ama bu bağlantı, zamanın tanımlanmasına hiç mi hiç yaramamıştı. Evet, hız hesaplamasında Zaman'ı

kullanıyorduk ama, Zaman'ın ne olduğunu bilmiyorduk.

Uzay ve Zamanı birleştiren Relativite teorisi, durumu bir yandan aydınlatmış gibi görünmekle beraber, bir bakıma daha da içinden çıkılmaz bir hale sokmuştur. Bu teorinin getirdikleri de göz önünde tutulursa, ortaya çıkan karışık kavram kırıntıları üzerinde düşünmek daha da zorlaşmaktadır.

Zaman ölçümünde kullandığımız terimler, bu amaçla icad ettiğimiz sistemler ve aletler, yalnız dünyamız için geçerlidir. Yıl, ay, gün, saat, dakika vs. gibi zaman standardlarımız, dünya-güneş ilişkilerine göre hesaplanmıştır. O halde bu zaman bölümlerini, dünyamızın dışında, yani uzayda, hele hele dış uzayda, yani güneş sistemimizin dışında, geçerli bir biçimde kullanmak söz konusu olamaz.

Gene Einstein, Özel Relativite teorisinde : **Bir cismin hızı arttıkça kitlesi genişler ve ışık hızına doğru bu artma devam ederken, o cisim için ZAMAN YAVAŞLAR** demektedir. Relativite, yani izafiyet kuralı burada, o cisim için zamanın yavaşlamasını gerektirmektedir. Teorinin geçerliği deneylerle saptanmış ve doğrulanmış olduğuna göre, zamanın çok önemli bir özelliği keşfedilmiş bulunmaktadır. **ZAMANIN YAVAŞLAMASI**, yani **vaktin yavaş geçmesi**, aslında ilk kez bu teoriyle ortaya atılmış bir şey değildir. İnsanlar sık sık denemişlerdir ki, mutlulukla ve sevgiyle dolu süreler çabuk tükenir, buna karşılık acılı ve zor durumlarda zaman bitip tükenmek bilmez! Denebilir ki, zamanın kişiye göre hızlı ya da yavaş akması, kişilere göre izafi bir duyuş, bir kanıdır. Belki izafidir

ama, zaten izafiyet teorisi de bunu anlatmak istemektedir. Işık hızına yaklaşan bir cisim için olduğu gibi, zor durumda bulunan bir kişi için de zamanın yavaşlamakta olduğunu kabulde, teorinin esaslarını zedeleyen bir sakınca söz konusu olamaz. Evet, sakınca yoktur ama, bu durumda akla daha başka şeyler de gelmektedir. Zaman her cisme ya da her varlığa göre ayrı hızlarla geçiyor diyemeyiz. O halde belki de zamanın seyreden, dinamik bir şey olduğunu düşünmemiz yersizdir. Belki de Zaman, tıpkı tanınmış İngiliz yazarı H. G. Wells'in Zaman Makinası isimli fantazisinde de ileri sürüldüğü gibi statiktir. Zaten, uzayın dördüncü boyutu olarak da zamanın statik olması gerekmez mi?

Başka bir fikir de şöyle izah edilebilir : **Zaman, belki de, çeşitli etkenlerle cisimler ve varlıklar üzerinde hasıl olan değişik ortamlarda, bu varlık ve cisimlerin salgıladığı, özellikleri değişebilen bir cins radyasyondur!** Yani aslında zaman, sanıldığından da fazla izafidir. Çünkü hareketli ve sabit her cisim ya da varlık zamanla ilgili bir haldedir. Zamanın hızlanması ya da yavaşlaması bu durumda söz konusu olamaz, sadece zamanın hızla ya da yavaş yavaş salgılanması söz konusu olur. Kuşkusuz, bu saptanmış bir teori değildir. Ama saptanmış teorilere uyarsız görünen bir yanı da yok gibidir.

Sonuç olarak... Hakkında bu kadar şey söyledikten sonra bile zamanı tanımlamış sayılmayız. O büyük, ele avuca sığmaz kuvvet, o olayların ve sü-

kûnun kesin hâkimi, bütün haşmetiyle, çevresini örten kalın sır sisleriyle birlikte, akıl sınırlarımızın ötesinde durmaktadır.

2. KISIM

AGARTA

Bir kısmı karanlıklarda kalan, yer yer kopuk, yer yer silik bazı eski efsaneler, LHASSA'nın ebediyete kadar kutsallık özelliğini muhafaza edecek bir kent olduğunu anlatır. Esrar dolu Tibet, ve o esrarın en koyulaştığı kent, Lhassa... Çağımız uygarlığı son derece kuvvetli bir ışıktır. Yer yüzünde o ışığın az çok aydınlatmadığı nokta hemen hemen kalmamış gibidir. En ilkel insan kitlelerinin yaşadığı tropikal ormanlardan tutun, tundralar ya da buz yığınlarıyla kaplı kutuplar bile görülmüş, gezilmiştir. Bu arada Tibet, yer yüzünün en eski uygarlık alanları arasında bulunması ve esrarlı bir havaya sahip olması sebebiyle uygar dünyanın dikkatini çekmiştir. Gezginler, bilginler, maceraperestler Tibet'i karış karış gezmişlerdir. Ama «dünyanın çatısı» tam anlamı ile tanınamamıştır.

AGARTA adı, Tibet esrarının bütün koyuluğu ile devam etmesine sebep olmaktadır. Agarta, yer yüzünde, küremizin içinde, çoğumuzun yakınında durur. Onun varlığını biliriz. Varlığını biliriz, çünkü aslında bizim onu unutmamıza fırsat kalmaz. Agarta kendini sık sık hâtırlatır. Ama onu iyice ta-

nımak için uzandığımız anda Agarta kabuğu içine çekilir, bir sis gibi kaybolur.

Tibetli rahipler, Lama'lar Agarta hakkında kendilerinden bilgi edinebileceğimiz en belirli kişilerdir. Ama Lama'lar bu konuda konuşmazlar. Kimse onların dilini çözemez. Agarta sırrına saygısızlık göstermek isteyenler, derhal cezalandırılır. Meçhul bir el, hain ağızları susturur ...Hiç konuşamayacak hale sokar.

İngiliz sömürge idaresi Hindistan'da mutlak hakim durumundayken Agarta esrarı üzerinde durmuş ve batılı uygarlığın yüz karası olan o arsız ve soyguncu ısrarlarıyla bilmeceyi çözmeğe çalışmıştı. Bazı maceraperest İngiliz subayları, bilimsel bir ilgiden çok altın ve servet hırsı ile Tibet'e nüfuz etmiş ve araştırmalar yapmışlardı. Bu açgözlüller, başlangıçta hayret edilecek bir başarı gösterdiler. Agarta'nın bir efsane, bir masal kenti olmadığını hemen öğrendiler. Bir AGARTA'nın mevcut olduğunu hiç kimse gizlemiyordu Tibet'de. Ama Agarta hakkında çok daha fazla şeyler bildikleri besbelli olan kimselerin ağzından, bundan daha fazla bilgi almak hemen hemen imkânsızdı.

Bazı gözü pek İngilizler, altın hırsının da eklediği atılganlık, yapışkan meraklılık sayesinde Agarta hakkında ufak tefek ilâve bilgiler toplamağa muvaffak oldular. Bir seri karanlık faaliyetler sayesinde elde edebildikleri bu sonuç, onların her zamankinden daha meraklı insanlar olmasından daha ileri bir etki yapamadı. Sır, sır olarak kaldı. Üstelik sır daha da cazip hale geldi, çünkü cezbedici özelliklerinden bir kısmı olsun ortaya çıkmıştı.

Yüzyılımızda, Agarta gibi bir efsanenin zihinleri kurcalama kabiliyetini muhafaza edebilmiş olması hayret vericidir. Bu gün insanlar efsaneye iltifat etmiyorlar. Yirminci yüzyılın insanı, geçmiş çağların hepsine nisbetle çok daha maddecidir. Hayat şartları yaşamayı kolaylaştırmış, insanlar rahatlığı sağlayıcı çarelerin çoğunu temin etmişlerdir. Hurafe ve akıl ermez konular, ancak fantazi oluşları ve eğlendirici özellikleri derecesinde ilgi çekmektedir. Ama Agarta bunların arasında bir istisna teşkil eder. Çünkü Agarta, kendi varlığını unutturmayacak kadar bilinmekte ve bilindiği kadarı ile hayret uyandırmaktadır.

Biz, konuyu inceleyen kimseler olarak, AGARTA hakkında öğrenebildiklerimizi şöylece özetleyebiliriz :

1. Agarta adında bir şehir bulunduğu muhakkaktır.

2. Bu şehrin kesin yeri belirli değildir. Yer altında olduğu fakat dünyamızla yakın bir ilişki içinde bulunduğu şüphe götürmemektedir.

3. Aramızda, «Ben Agarta'yı gördüm, orada yaşadım.» diyebilecek bir kimse yoktur. Ama Agarta'da binlerce insanın yaşamakta olduğu kesin olarak bilinmektedir.

4. Bazan, çağımız anlayışına uymadığı için Agarta'yı unutma, onu yok sayma eğilimine kapılırız. Fakat bu çok sürmez. Esrarlı şehir, «ben varım, hatırımızda olsun» der gibi esrarından küçük bir kırıntıyı ortaya kor.

Bu hale bir örnek verelim. 1947 yılı Kasım ayında yayınlanan POINT DE VUE isimli Fransız der-

gisi, 140 ıncı sayısında (yani 20 Kasım 1947 de) şunları soruyordu :

«MİLYARLIK BİR SERVETE SAHİP OLAN, KENDİSİNİ BİR YERALTI ŞEHRİNİN HAKİMİ VE DÜNYANIN KURTARICISI OLARAK TANITAN PRENS MAHA ŞOAN KİMDİR?»

Sonra aynı dergi, elinden geldiği kadar bu soruya karşılık vermeğe çalışıyordu. Yani, Agarta hakimi Maha Şoan'ı ve Agarta'nın kendisini büsbütün bir esrar perdesi içine sokuyordu!

Kısa zaman aralığı ile bir Amerikan dergisi ise şöyle bir makale neşrediyordu :

New York'a gelen Tibetli bir Lama heyeti, 160 000 dolar değerinde bir elektronik beyin siparişinde bulundu.

Makalenin yazarı Doktor Wagner şöyle devam ediyordu :

Beni düşündüren nokta, cihazın Tibet'e kadar nakliydi. Demonte durumda kocaman sandıklar içinde böyle bir cihazın yerine varması önemli bir problem teşkil ediyordu. Bu durumu heyete izah ettim. Hattâ eğer isterlerse kullanma yerine varınca montajının yapılabilmesi için iki mühendis vermeyi teklif ettim. Rahipler kabul etmediler. Kendi aralarında bu işi ustalıkla yapacak teknik kabiliyette kişiler mevcutmuş

Gelin de hayret etmeyin... Tibet'in bilinmeyen bir yerinde, çağımızın en ileri teknoloji eserini verimli olarak çalıştırabilecek, onu söküp takabilecek kudrette bilim adamları var... Buna karşılık, gelip Amerika'dan bir elektronik beyin satın almak is-

tediklerine göre, böyle bir cihazı imal etmi gerekli tesislere sahip değiller...

Maha Şoan'ın anlam bakımından tam tercümesi En Yüce Prens anlamına geliyor. Yani bir unvan. 1947 de Fransa'yı ziyaret eden Maha Şoan'ın asıl adı ise Prens Şerenzii Lind...

Yer altı şehri'nin Agarta denen bilmece şehir olduğunda hiç şüphe yok.

Bu kente, Tibet'te Şambalha ve Şigatse denen mevkiler arasında bir yerden giriş yeri olduğu bazı delillerden anlaşılıyor. Öte yandan, bu giriş yeri belki de yeraltı şehrinin yer yüzüne açılan bir çok kapısından birisidir. Şambalha ile Şigatse arasında o kadar geniş bir arazi kesimi vardır ve bu arazi öylesine arızalıdır ki, yıllarca aransa giriş yolunu bulmak belki mümkün olmayacaktır.

Agarta, dünyanın en büyük bilim merkezi olmak iddiasındadır. Mahatma Şoan da kendini dünya hakimi gözü ile görür. Adyar Sinarşi kitabından alınan bilgiye göre Agarta siyasi yönden tarafsızdır. Şehrin sakini olan bilginler kendilerini salt bilime adamışlardır.

Agarta'da Fizik, Kimya, matematik, astronomi gibi fen bilimleri eğitilmektedir. Ama bu bilimler, yer yüzünde bizim takip ettiğimiz seyirden değişik bir tutum ve görüşle ele alınmışlardır. 19 ncu yüz yıla kadar Agarta, varlığını insanlardan gizlemiştir. Sebep? Bilinmiyor. M.Ö. 1800 yıllarında da o çevrelerde bir yeraltı kenti olduğu biliniyordu. Kentin o zamanki adı AYODHA idi. Anlamı «Güneşin Şehri»dir. Ama şehir, güneşten saklanmıştı... Yer altındaydı!

Bazı söylentilere göre Agarta'da takriben 20 000 insan yaşamaktadır. Polis kuvveti mevcut değildir, çünkü lüzumu hissedilmemektedir. Halkı Oviva veya Yogi tipi insanlardır. Pundit adı verilen 5 000 bilgin, Bagvandas denen 465 yüksek rahip ve 12 yüksek ilim kurulu üyesi vardır. Agarta, zaman zaman felâketlere uğrayan ve inkita veren eski uygarlıkların gizli gizli yeraltında devam etmesini temin amacı ile tesis edilmiş bir kenttir.

Agarta'nın kütüphanesi, şehrin en büyük yer kaplayan yeridir. Yabancı hiç bir kimse bu kütüphanenin sırrı konusunda bilgi edinememiştir.

Konu ile ilgili bilgilerimizi bir araya toplayarak, Agarta'nın uzaydan gelenler tarafından, belirsiz bir zaman önce kurulmuş olduğunu tahmin edebiliyoruz. Çok eski uygarlıklardan Mısır, Fenike, İskandinav, İnka, Yunan, Kelt efsanelerinde böyle yeraltı kentleri konusu ele alınmıştır. Ama bilinenler yetersiz ve belirsizdir.

Yukarda sözü geçen Pont de Vue dergisi, Maha Şoan ile Kardeşlik tarikati rahibi Michael İvanoff adındaki bilgin arasında geçen konuşmalardan söz etti. Ayrıca şöyle bir röportaj yayınladı :

«— Tibetli misiniz?

— Hindistan'da Darjilin'de doğdum. Fakat Tibetliyim. (1902 yılına kadar Darjilin Tibetten ayrılmamıştı. Sonraları İngilizler tarafından Hindistan İmparatorluğuna katılmıştı.)

— Cengiz Han soyundan geldiğiniz söyleniyor. Doğru mu?

— Evet. (Maha Şoan, parmağında, bir zaman-

lar Cengiz Han'a ait olduğu bilinen bir büyük yakut yüzük taşımaktaydı.)

— Size Maha Şoan unvanını kim verdi?

— Agarta büyük rahipler meclisi. Bu meclisin üyeleri dünyanın her tarafındaki tesislerimizde dağınık olarak yaşarlar. Yalnız Avrupa'da 4 000 değişik bilim alanında tanınmış üyemiz vardır.

— Agarta'yı kimler kurdu?

— Bu çok eski bir olay. Agartanın geçmişi 56 bin yılı bulur. Kimler tarafından kurulduğunu söylemeğe yetkim yoktur. Yalnız şunu bilin ki, Agarta'yı dünyalılar kurmadılar.

— Biraz daha bilgi veremez misiniz?

— Maalesef hayır.

— Tibet'te bir yeraltı kenti gerçekten mevcut mudur?

— Elbette. Tibette bulunan birçok manastırlar, gizli geçitlerle bu yeraltı kentine bağlıdır. Bazı yeraltı tünellerinin uzunluğu 80 — 100 Km.yi bulur.

— Şehir Tibet ile Moğolistan arasında mı bulunuyor?

— Evet.

— Agarta'da yaşayan, dünya asıllı olmayan bir ırk var mıdır?

— Bu soruya cevap veremeyeceğim.

—Çağımız teknik düzeyinden daha üstün bilgilere sahip olduğunuz gerçek mi?

— Teknik imkânlar diye herhalde makineleri kastetmiyorsunuz? Zira Agarta'da madde ve madde ile başarılan hünerler önem bakımından ikinci derecede kalır. Bizim bilim anlayışımız, yeryüzü insanlarının anlayışından çok farklıdır. Anlatması

çok zor. Biz, işin esası ile meşgul oluruz. Görüntü alanında ilgimizi çeken şey yoktur.

— Agarta'nın maddi durumu nasıldır?

— Yer yüzünde değişik yerlerde ihtiyacımızı karşılayacak gelir kaynaklarımız vardır.

— 19 dil konuştuğunuz söyleniyor...

— Moğolca, Tatarca, Sanskrit, Hindu, Bengali, Çince, Japonca, Fransızca, İngilizce, Almanca, İspanyolca ve Rusça bilirim.

— Yüzüğünüz içinde bir helyum atomu bulunduğu söyleniyor. Zamanımız bilginleri henüz helyum atomunu bu kadar küçük bir yerde izole edecek bir yol bulamadılar. Ne dersiniz?

— Bu konuda Profesör Juliot Curie'ye bilgi vereceğim.

— Birinci Kut-Humi (Bir bilim derecesi) olduğunuz zaman mucizeler göstermişsiniz. Bunlardan biri galiba düşüncelerinizi uzak mesafelere nakil yeteneğiydi. Fransa'da benzeri bir mucize gösterecek misiniz?

— Bir mucize göstersem kani olmak için ikinciyi, üçüncüyü istersiniz. Bununla beraber, ülkenizden ayrılmadan bir mucize göstereceğim.

18 gün sonra, Maha Şoan kaldığı otel odasından ayrılmadan davetlilerin gözleri önünde kudretini zarif bir şekilde ispatladı: Odanın zemini ansızın binbir çeşit çiçekle kaplanıverdi.

Agarta'ya benzer tali bazı bilim merkezlerinin — Agarta'ya bağlı olarak — mevcut olduğunu gösteren emareler vardır.

Kaliforniya dağları üzerinde zaman zaman menşei meçhul ışıklar belirir. Çevrede yapılan araş-

tırma ve tahminler bir sonuca götürememiş

Sierra Madre dağları kuzeyinde Şasta dağlık arazi zor geçit verir. Zaman zaman bu de hüviyetleri meçhul kişiler dolaşır. Bu insanlar kimseye görünmek istemezler. Garip, değişik tipte insanlardır. Bu güne kadar bunlarla irtibat kurulamamıştır.

Eski efsaneler Şasta dağında bir yeraltı şehrinden söz ederler.

Amerika Havacılık Kurumu Haberler Servisi Şefi M. Keyhoe şunları söylüyor:

«Uçan daireler uzaydan geliyor ve dünyamızı kontrol altında tutuyorlar. Şasta dağı, onların yer yüzünde mecut bir çok gizli karargâhından biri olabilir.»

Aynı kanaat, Fransa Hava Bakanlığı «Mahiyeti tesbit edilemeyen Uçan cisimler» dairesi görevlilerinden Albay M. Leroy tarafından ifade ediliyor:

«Şasta dağı bilmecesi yeni bir şey değildir. Benzer olaylar Afrika'da da tesbit edildi. Fazla açıklama yapmağa yetkili değilim.»

Başka bir izah şekli bulunmadığına göre, ve dünyamız uzaylılar tarafından kontrol altında tutulduğuna göre, gizli üs veya ilişki noktalarını kabul etmek gerekir.

Kardeşlik Cemiyeti adı altında faaliyet gösteren bazı kulüpler, esrarlı çalışmalarını kimbilir kaç yıldan beri sürdürüyorlar. Bunlar, bir anlaşma, uyuşma ve dostluk havası yaratma çabası içinde insanları birbirine yaklaştırma gayreti içinde kişiler tarafından yönetilir. Doktrinleri günden güne yaygınlaşmaktadır.

3. KISIM

AY YÜZEYİNDE ESRARLI OLAYLAR

Ay yüzeyinde vuku bulan ve gözetlenen veya dinlenen bazı olaylar son derece ilginçtir. Bunlardan bir kaç örneği, okurlarımızın dikkatine sunmakta fayda görüyoruz:

17 Kasım 1959 tarihinde verdiği raporda Paris rasathanesi şunları açıklıyordu :

«Platon krateri üzerinde, 10 dakika devam eden ışıktan bir kuşak görüldü.»

Aynı rasathane aynı yılın 5 Aralık tarihini taşıyan raporunda ise şunları bildiriyordu :

«Aristarcus kraterinde belirli aralıklarla yanıp sönen ışıklar gözetlendi. Akşama doğru iki yuvarlak cisim, parlak ışıklar saçarak ay yüzeyinden ayrıldılar.»

21 Haziran 1960 tarihli rapordan bir satır :

«Vitello Krateri beş dakika süreyle izah edilemeyecek bir şekilde aydınlandı...»

19 Nisan 1961 tarihli bir raporda ise şunlar vardı :

«5 Aralık 1959 tarihli raporumuzda açıklanan olay tekrarlandı. Aristarcus kraterinde ışık sinyalleri görüldü. 15 dakikalık aralıklarla beş meçhul cisim kraterden yükselip ay'ı terkettiler.»

Bu raporlardan ne anlam çıkarılabilir?

Amerika'da Ohio rasathanesi müdürü Dr. John

Kraus, uzaylıların Ay üzerinde üsler kurmuş olduklarını iddia etmektedir.

Gene Amerika'da Minnesota eyaletinin Duluth rasathanesi müdürü, Ay'ın uzaylılar tarafından bir ara istasyonu —bir mutavassıt üs— olarak kullanılmakta olduğu kanısındadır.

Dünyamızdan gözetlenen Ay yüzeyi, bu iddiaları doğrulayacak görünümler ve izlenimler vermektedir. Bir asırdan beri Ay yüzeyinde acaip bir çok olaylar müşahade edilmektedir. Uydumuzun tam anlamı ile tetkik edilmesi yönünde çabalar şu sıralarda o derece yoğunlaştı ki, yakınbir gelecekte Ay'ın insanlardan gizli hiç bir yönü kalmayacak. Hatta diyebiliriz ki, şimdiden Ay yüzeyinde bir çok ilginç keşifler yapılmıştır. Her ne kadar çok kısa süreli ikametler sağlanabildi ise de, bu güne kadar Ay'a tam beş defa ayak basılmış ve uydumuzun bir çok özellikleri öğrenilmiştir. Son haberlere göre Ay zemininin yüzünde donmuş su tabakaları, daha alt tabakalarda ise sıvı halinde su cereyanları olduğu, ayrıca yüzeye çok yakında olsa oksijen bulunduğu tesbit edilmiştir.

Yalnız... Öğrenilmiş olanlardan ne kadarı kamu oyuna, yani yeryüzünde yaşayan herkese duyurulmuştur?

Kesinlikle bilinen bir şey varsa, Ay'ın sırrını bizzat Ay'ın kendisi kadar o sırra kısmen vakıf bulunanlar da gizlemek eğilimindedirler. Neden?

İşte cevabı zor bir soru... Ay hakkında öğrendiklerimizi (yahut da öğrenilebilmiş olanları) kamu oyundan niçin gizliyoruz? Bu soruya cevap vermenin zor olduğunu ister istemez kabul etmekle bera-

ber, böyle bir soru sormağa hakkımız olduğundan da emin bulunuyoruz. Bu iddialarımızın okuyucu tarafından benimsenmesi için gereken delilleri sırası geldikçe öne süreceğiz. Şimdi, konuyu başka yönlerden ele almağa devam edelim.

1974 yılı 11 Aralık günü, İngiliz bilgini Hodgson, Ay'ın karanlık yüzeyinde aydınlatılmış bazı bölgeler bulunduğunu ileri sürmüştü. Çeşitli uluslardan bir çok bilginler, zaman zaman Ay'ın değişik yerlerinde ışık sinyallerinden bir çoğunu aynı anda değişik rasathanelerden gördüler.

Olayların üzerinden zaman geçtikten sonra rasathanelerin toplanan raporları birlikte inceleniyordu. Bunlardan çıkan sonuçlar, çeşitli raporların birbirini teyid etmekte olduğu sonucunu ortaya koydu.

Aristarcus kraterinde görülen ışık işaretleri ve mahiyeti meçhul uçan cisimler... Erasthotenes kraterinde ışıktan bir büyük X işareti... Aynı kraterde gene ışıktan bir Gamma işareti... Littrow kraterinde ışıktan dörtgen şekiller... Platon kraterinde aynı işaretler...

Bütün bu belirtiler, aynı anda Amerikalı, İngiliz, Alman, Rus, İtalyan bilginleri tarafından görülmüştü!

Mout Palomar rasathanesindeki dev teleskopla Gassendi kraterinin büyütülmüş resimleri çekilirken, kraterin içinde 8 tane konik şekilli cisim müşahade edildi. 18 gün sonra aynı işlem tekrarlanınca, konik biçimli cisimlerin sayısının üçe düşmüş

olduğu gözlendi! Eğer bu konik cisimler sadece sabit yerşekillerinden ibaret olsalardı, sayılarının değişmesi mümkün olabilir miydi? Sabit yer şekilleri olmadıklarına göre bunlar ne idiler?

Bu gün bilinen bir gerçektir ki, eğer biz, dünyalılar, Ay üzerinde üsler kurmağa yeltenirsek, kolaylık bakımından tesislerimizi yer altında inşa etmek isteyeceğiz. Uzaydan gelen birileri Ay'ı bir üs haline getirdilerse onların da aynı şekilde düşünmesi kadar normal bir şey düşünülemez. Krater ağızsi kadar normal bir şey düşünülemez. Krater ağızları giriş-çıkış yerleridir. Kratelrerin derinlikleri içinde yer altı tesisleri kurulmuş olsa gerektir.

Bu düşünce silsilesi bizi bir başka soruya ve bir başka gerçeğe doğru sürüklüyor :

Dünyamız, uzaydan gelen yaratıklar tarafından devamlı surette gözetlemektedir.

Evet... Bu sonuç bir gerçektir. Ama aynı zamanda bu sonuç, bir başlangıçtır. Bir başlangıçtır, çünkü biz, gözetlenmekte olduğumuzu ancak şimdi anlamağa başlıyoruz. Bir başlangıçtır, çünkü bu gözetlemenin ne gibi bir amaçla yapılmakta olduğu hakkında kendi kendimizi tatmin edecek bir cevap veremiyoruz. Şüphesiz, aklımıza gelen bir çok cevaplar var, ama bunların hemen hepsi korku verici, panik yaratıcı şeyler.

Büyük düşünür Arşimed, «**Kâinatta boşluk yoktur Kâinatın her zerresi meskûndur.**» demişti.

Kâinat deyince nedense hemen gözlerimizi gök yüzüne çeviririz. Sanki kâinat gözümüz erişmeyeceği kadar uzaklardadır. Yalnız ve yalnız uzak-

lardadır... Oysa öz anlamını düşünecek olursak, kelimenin anlatmak istediği mefhumu kendi içimizin derinliklerinden itibaren aklımızın sınırları ötesinde de devam eden bir sonsuzlukta aramak gerekir. Varlıkların büyüklük ve küçüklükleri izafidir. Bir avuç toprak, bir tarlanın çok önemsiz bir cüzü gibi görünür ama, o bir avuç toprakta ayrı ayrı dünyalar vardır. Cisimlerin parçalanamayacak en küçük parçası diye kabul edegeldiğimiz ATOM, kendi elimizde öyle muazzam bir gürültüyle parçalara bölündü ki, yıllardanberi yaratığı şaşkınlığın etkisinden kurtulamadık. Evet... En küçük bir madde bile kendi başına bir dünyadır. Bir maden parçası üzerindeki bir pas lekesi, yemek masamız üzerinde kalan bir kırıntı, bir bataklıktan yayılan gazların bir zerresi başlı başına birer kâinat kadar esrar saklar. Nasıl ki, uzaklıklarını aklımıza sığdıramadığımız yıldızlarla birlikte ucu bucağı olmayan boşluk ve bizim dünyamız bir kâinatın içinde yer almaktadır. Elimizdeki mikraskoplar elimiz altındaki esrarı çözmekte henüz ne kadar yetersiz durumdaysa, elimizdeki teleskoplar da başımız üzerindeki esrarı çözmekte aynı derece acz içindedir. Ama gene de idrakimizde mantığa uymayan bir dengesizlik var. En küçük cismin bile mikroskop altında hayatla dolu bir dünya olduğunu görebiliyoruz. Çok daha büyük, içinde bizi ve bizim hayalimizin erişemediği uzaklıkları ihtiva eden sonsuz büyüklüğün ise hayat ihtiva ettiğini kabulde tereddüt gösteriyoruz. NEDEN?

Problem, uzayda —Dünyamızdan başka yerlerde— hayat bulunup bulunmadığıdır. Bilim, hiç

bir zaman bu soruya olumsuz cevap vermiyor. Ama hiç bir zaman kesin bir olumlu cevap da vermiyor. Şüphesiz, uzak veya yakın gezegenlerde şu veya bu seviyede, şu veya bu anlamda hayat olup olmadığını oturduğumuz yerden tesbit edemeyiz. Ancak, tanımadığımız, belki hayal bile edemediğimiz formlarda hayat şekillerinin her tarafta mevcut olduğunu hiç çekinmeden kabul edebiliriz. Gaz biçiminde yaratılmış bir canlının varlığına bizim dünyamızda rastlamıyoruz. Ama bu, kâinatta böyle bir canlı bulunamaz anlamına gelmezki... Dünyamızdaki elemanların miktarı ve özellikleri belirlidir. Kâinatın bilmediğimiz yerlerinde başka madde elemanları bulunmadığına hükmedebilmemiz için bu yeter mi?

Düşünce yollarımızı kanalize eden, muhakeme tarzımızı standartlaştıran ve bizi kalıplara bağlı tutan bir çok geleneklerden kurtulmak, serbest, açık görüşle ve Tanrı'nın bize bahşetmiş olduğu geniş hayalin sınırlarına kadar varan bir araştırma sistemine intibak etmek zorundayız. Nitekim bu gün, bilginlerimiz bu yoldadır.

İnsanların düşünme kabiliyetini kısıtlayan sebepler, gene insanların kendi marifetleridir. Yanlış anlam çıkarma yüzünden. Hristiyan'lar Peygamber İsa'yı Allah'ın oğlu diye tanırlar. Her şeyin yaratıcısı, her şeyin gözeticisi, kâinatın kaderi üzerinde mutlak hakimiyet sahibi Allah, dar görüşlü kişilerin sınırlı anlayışına uymak bakımından küçültülmüş, insan aklının erişebileceği bir dereceye indirilmiştir. Hristiyan görüşünü bu gün serbestce tenkid edebiliriz. Teslis sisteminin bizi tatmin edecek bir mantıkla izahı mümkün değildir. Bilim ilerledik-

çe, insanlar içinde yaşadıkları ortamı daha iyi tanıdıkça, ne muazzam bir kudretle karşı karşıya bulunduklarını daha iyi anlıyorlar. Tanrı'nın; yani akıl sır ermeyen bütün mevcudatın yaratıcısı ve düzenleyicisi olan müstesna kuvvetin kilise mihraplarını süsleyen çarmıha gerilmiş, boynu bükük, ruhsuz şekille temsil edilemeyeceğini kavrıyorlar. Ve bilginler, Tanrı'yı gerçek büyüklüğü ile görmeğe en yakın durumda bulunan faniler oluyorlar. Kilise, bilginlerin görüş ve anlayışına iştirak etmek bir yana, onların dîn inanışlarını yetersiz bulma yolunu tutuyor. Her şeye rağmen dindar olan büyük ve cahil halk kütleleri gözünde bilginler, derdini anlattamayan kişiler— ya da daha doğru bir deyimle anlaşılamayan peygamberler —durumuna düşüyorlar. Bilginleri, günün inançlarına aykırı bir tutumdan az çok meneden ve gerçek görüşlerini kendilerine saklamağa sevk eden sebeplerden birisi şüphesiz budur.

Öte yandan, siyasi sebepler de yeni düşünce tarzlarının, parlak teorilerin ve bazı olayların tesbit edilmiş gerçek yönlerinin açığa vurulmasını engelliyor.

Bütün bu sebeplere rağmen, DÜNYA— UZAY ilişkilerini izah yönünde bu gün, bir kaç yıl öncesine göre çok daha ileri ve toleranslı bir anlayış içinde bulunuyoruz.

DÜNYA — UZAY ilişkileri... Bu konu, elinizdeki kitabın ana konularından biridir. Bir başka deyimle bu konu, UÇAN DAİRELER sorunu adı ile de tanıtılabilir. Adı ne olursa olsun, uzaydaki

canlılarla dünyamız arasındaki esrarlı, çok zaman ihmal edilmiş bir ilişkiler serisi vardır. Peru'daki Titicaca gölü kıyısından başlayıp şuraya kadar açıkladığımız bir çok gerçekler, Atlantik ve MU uygarlıkları, Yunan bilginlerinin konuyla ilgili sözleri ve yazıları, Truva harabelerinin hayret verici sırları, kamu oyunca öğrenilmesi mümkün olmayan fakat gene de var olan bazı bilgiler, ve nihayet Maha Şoan'ın, Agarta'nın esrarı, Sierra Madre yamaçlarındaki esrarlı ışıklar... Herşey, herşey Dünya — uzay ilişkileriyle izah edilebilir. Bu konu üzerindeki incelemelerimizi, daha spesifik bir ad altında inceleyeceğiz:

4. KISIM

UÇAN DAİRELER

Uçan daireler adı, bir tercüme isimdir. Anlam itibarı ile yanlış sayılır. Zira bilindiği gibi daire geometrik bir şekildir ve bir hacim ifade etmez. Oysa Uçan Daire diye adlandırdığımız nesnelerin özellikleri hakkında edindiğimiz bilgiler, bunların bu isimle çağrılmalarını anlamsız bırakacak derecede hacimlidir. İngilizce adı ile Uçan Daireler «Flying Saucers» dır. Tam anlamı «Uçan fincan tabakları» diye tercüme edilebilir. Bu şekliyle isim, cisme daha çok yakışır, çünkü uçan daireler gerçekten fincan tabağı şeklini andırırlar. (Konu ile ilgili çeşitli resimlere bakınız.)

Bu gün, uçan Daireler hakkındaki bilinen şeyler— belirli sebepler yüzünden halktan gizlenmektedir. Uçan Daireler hakkında çoğu gerçeğe aykırı bir sürü dedikodu çıkmıştır. Bu mübalağalı haberler, gerçekle bir arada anlatılınca halk zor durumda kalmış, Uçan Daire probleminin tamamı üzerinde anlatılan ve duyulan, yazılan şeyler içinden gerçeği seçip ayırması imkânsızlaşmıştır. Belki Amerikan otoriteleri isteseler, bu konuda duyulanların doğruluk derecesi üzerinde elimizde kesin bilgi bulunurdu. Ya da Fransız, İngiliz, Rus otoriteleri bildiklerini açığa vursalar, şüphelerimiz ortadan kalkardı. Ama görünüşe göre, devletler hiç olmazsa uçan dairelerin esrarını gizlemek yönünde ağız birliği yapmış gibiler!

Buna rağmen, sorumlu çevrelerden sızan haberler vardır ve bu sızıntılar Uçan Daire problemini daha da cazip bir esrar haline getirmektedir. Elimizdeki bilgileri bir bir sıralayıp okuyucuyu bu esrara nisbeten olsun âşina kılmak istiyoruz:

11 Temmuz 1969 da Amerikan astronotları Ay'a ilk defa ayak bastıklarında bazı olağan üstü görüntülere şahit oldular. Armstrong ve Aldrin'in hareketlerini izleyen bazı uçan daireler müşahade edildi. (National Bulletin Kanada, 29 Eylül 1969 sayısı). Apollo II in servis modülünde bulunan Armsrong ve Aldrin'in yer merkezi ile yaptıkları direkt konuşma gerçekten son derece ilgi çekiciydi. NASA, bu konuşmaları dünya haber servislerine verirken insafsızca sansürlemişti. Ama konuşmaların bir kısmı gene de başka dinleme merkezlerince

tesbit edilmişti. İşte o konuşmalardan bir iki kelime:

Astronot — Neydi O? Ne biçim şeydi? Anlamak isterdim...

Yer Merkezi — (Sansür)

Astronot — Bebekler kocamandı beyim... Kocaman...

Yer Merkezi — Ne? Ne oluyor yukarda? Size ne oluyor Allah aşkına?

Astronot(lar) — Evet, evet... Oradaydılar... Bazı ziyaretçiler vardı. Size söyleyeyim, orada başka uçan daireler de var. Bir hat şeklinde sıralanmışlar. Kraterin kenarında bekliyorlar...

Bu konuşmalara delil olarak, 3 Ağustos 1969 tarihli LİFE dergisinde neşredilen bir fotoğraf da gösterilebilir. (Bu resim, 1970 yılı BP şirketi takviminde de aynen basılmıştır.) Resimde, Armstrong Ay yüzeyine ayak basmış durumdadır. Sağ tarafında Örümcek adını taşıyan ay aracı, solunda ve uzak plânda ise iki uçan daire görünmektedir:

Uçan daireler hakkında elimizde daha bir çok bilgiler var. Bunların bazıları delillere dayanmamaktadır ve şişirme havadislerden ibarettir. Ama bazıları da, sorumlu makamlar tarafından gizlenmek istenmesine rağmen önemli gerçekleri ifade etmektedirler. Önemlilerini okuyucularımıza arz edeceğiz:

Apollo 7 Olayı:

Yakın zamana kadar sorumlu çevrelerin büyük bir kıskançlıkla gizlemeğe muvaffak oldukları bir haber, bir tesadüf eseri olarak, 11 Ekim 1968'de ve

bir rastlantı eseri olarak, saat 22.15'de ilgililerin kulağına erişti. Haber, İsviçre Telgraf merkezinden, G.E.O.C.N.I. (Cropement d'Etude d'Object Célestes Non Identifiés— Yani mahiyeti tesbit edilemeyen uçan cisimleri İnceleme Grubu)nun direktörü olan M. Francis Schaefer'e iletilmekteydi. Ele geçen tam metin şuydu:

«Apollo 7 Avustralya üzerinden uçtuğu sırada, Astronot Cunnigham, Apollo 7'nin yanından uçarak geçen meçhul cisimlerin varlığını merkeze bildirip talimat istemişti.»

Haberi, İsviçre Telgraf merkezi, Cape Kennedy'de bulunan İngiliz haber merkezi Reuter'den almıştı. Haber İsviçreye aynı gün saat 20.00 de teleksle bildirilmişti. (İsviçre haber merkezi — 44 sayli dosya)

Rus Uzay Aracı Olayı:

24 Şubat 1961 günü akşamı, Bochum, Meudon ve Uurin uzay dinleme merkezleri, 20 Şubat 1961 tarihinde BAYKONUR uzay üstünden havalanmış olan Uzay aracından gelen mesajları alıyorlardı: Rus uzay aracında biri erkek diğeri kadın olmak üzere iki astronot vardı. Merkeze verdikleri raporlar dinlenince şu ilginç kelimeler not edildi:

..... «sağlığımız yerinde... Yakıtımız azaldı. Elektrik enerjisi azalmakta. Yörüngemizde değişiklik yok. Araç idaresi normal...»

Sözlerinin burasında, sözlü rapor veren kadın astronot birdenbire sustu.

Bir kaç dakikalık sessizlikten sonra, yer mer-

kezi fısıltı halinde konuşmaları teyp bandına kayda başladı:

..... «Tam önümüzdeler... Şimdi sağ tarafa geçtiler. Sağ'a baksana... işte oradalar.»

Birkaç saniye sonra erkek astronotun fısıltısı duyuldu:

.... Evet... Evet... Tuhaf! Nedir bunlar? (3 saniyelik sessizlik...) Eğer geri dönemezsek dünya hiç bir zaman öğrenemeyecek... Çok zor...»

Araçla yer dinleme merkezinin irtibatı o anda kesilmişti. (Moskova saati ile saat tam 20.00 idi.)

Rust astronotlarının uçan daire ile karşılaşmış olduklarında hiç şüphe yoktu. Rus resmi makamları, bu olayın tafsilatı hakkında dünya basınına en küçük bir bilgi sızdırmamıştı. Hatta başka dinleme merkezleri tarafından zaptedilen şeyleri de inkâr etmişlerdi. Ama Bochum, Meudon ve Turin uzay dinleme merkezlerindeki kayıtlar onların bu davranışını yalanlamaktadır.

Bu olaydan sonra Rusların bir Uçan Daire Araştırma Merkezi kurmuş olmaları ise tam anlamı ile demirperde gerisine mahsus bir kaypak davranıştır. Bu araştırma merkezinin adı ANATOLİA (Anadolu) teşkilatıdır. Kurulduğunda başına General Stoljerov getirilmişti. Amerikalıların U.F.O. (Mahiyeti meçhul uçan cisimler anlamına gelen «Unidentified Flying Objects») için kurdukları teşkilât veya Fransızların G.E.O.C.N.İ. teşkilâtı ne ise, Rusların ANATOLİA'sı da odur. Hepsinin amacı, uçan daireler hakkında gelen raporları toplamak, kıymetlendirmek, ayırmak, tasnif etmek gibi şeylerdir. Amerikalıların NİCAP teşkilatı, Avrupa se-

malarında çalışan bütün hava yollarının pilotlarını da içine alan bir EURONET teşkilatı kurdular. Üye pilotlar uçan dairelere rastlayınca teşkilat merkezine detaylı rapor veriyorlar. Sebebi bilinmemekle beraber, Fransızların Air France hava yolu pilotları bu teşkilatın dışında kalmışlardır.

Demek ki uçan dairelere inanılmıyor, bu konuda çıkan haberler fantazi uydurmalar niteliğinde görülüyor, o halde neden EURONET teşkilatı kuruldu? Bilindiği gibi pilotlar, bedeni kabiliyet bakımından normal kimselerden daha üstün kişilerdir. Görüş kuvvetleri, Dolaşım sistemlerinde, sinir sistemlerinde, kısacası bütün sağlık durumlarında en küçük bir arıza olup olmadığı sık sık araştırılır. Ancak uçuşa yetenekli kişiler pilot olarak çalışmağa devam edebilir. O halde fizik kondisyonu her zaman yerinde olan bu kimselerin hayal görmeleri veya gördüklerini yanlış değerlendirmeleri ihtimali hemen hemen bertaraf edilmiş demektir. Buna rağmen, Suronet'e bağlı pilotların sadakatle verdikleri bir çok raporlar, teşkilat tarafından hasıraltı edilir. Bu konuda basına bir şey sızdırılmamağa dikkat edilir.

Şüphesiz, zaman zaman meteoroloji balonlarının ,bataklık gazlarından oluşan ışıklı ve renkli görüntülerin veya bulut-ışık oyunlarının uçan daire sanıldığı olmuştur. Bu gibi yanılmaları, çok zaman görgü şahitlerinin kendileri de kabul etmişlerdir. Ama öyle olaylar da geçmiştir ki, Uçan Dairelerin varlığında şüpheye yer bırakmamaktadır.

Eminiz ki, en geç 1947 yılından bu yana, Ame-

rikalılar Uçan Dairelerin gerçekliğine inanmaktadırlar.

30 Aralık 1947 de, A.B.D. Savunma Bakanlığı sekreteri James Forrestal ilk uçan daire araştırma teşkilatını kurmuş ve başkanı olarak göreve başlamıştı.

Sonraları ihtiyaç büyüdükçe, bu teşkilâta yardımcı başka kuruluşlar da tesis edildi. Nitekim Twinkle, Blue Book, Commission Gridge ve Sigon isimli projeler, bu amaca hizmet için kuvveden fiile çıkarılmışlardır.

1952 yılında dünyamızın semalarını ihlal eden 3000 kadar uçan daire tesbit edilmişti. O zaman tesis edilen Air Technical İntelligence Center (A.T.I. C.) bu uçan dairelerin mahiyeti üzerinde çalışmalarda bulunmuştur. Bu teşkilâtın adı Türkçeye Hava Teknik İstihbarat Merkezi adı ile çevrilebilir.

ATİC teşkilâtının Amerikan National Aeronotisc ve Space Administration teşkilatları ile birlikte verdiği rapor ilginçtir. Şu satırlar bu rapordan alınmıştır:

Elde bulunan birçok deliller, uçan dairelerin hayal mahsulü olmadıklarını ortaya koymaktadır. Bu araçların yer yüzünde inşa edildiklerine dair çıkarılan şayialar yersizdir. Uzaydan, bilinmeyen bir gezegenden geldikleri hemen hemen muhakkak.

Bu rapordaki ifadedir. Ama bu ifade resmen halka açıklanmamıştır. Sızan haberlerden öğrenilen kadarı böyle bir sonucu gösteriyor. Resmi ağızlar mühürlüdür. Konuşmaktan çekiniyorlar. Okuyucu belki altında sorumlu kimselerin imzası bulunmayan bu haberi şüphe ile karşılayacaktır. Ama

elimizde, onu inandıracak daha pek çok delil vardır. Sırasıyla hepsini açıklayacağız.

Apollo 8 Olayı:

Gün 25 Aralık 1968... Houston uzay merkezinde büyük bir heyecan havası hakim. Aynı heyecanı milyonlarca televizyon seyircisi de paylaşıyor... Zira Ay yakınlarında, uzayda bir yerde bulunan Apollo 8 den ses gelmemektedir. Sessiz geçen on uzun dakika birbirini izliyor... Bu 10 dakika, uçuş programında yoktur. Kimse bir fikir ileri sürmüyor. Acaba üç Amerikan astronotu bir felâkete mi uğradı. Borman, Anders ve Lovell'in hayatları söz konusu...

Dünyadan uzaya doğru şu alarm dolu, endişe dolu ses yayılıyor:

— ... Houston merkezi, Apollo 8 i arıyor... Houston merkezi Apollo 8 i arıyor... Apollo 8 cevap ver...

On dakika sonra Lovell'in sesi, kulaklara geliyor:

— ... Merkez... Burası Apollo 8... Uçan daireler... Kaç tane mi? Belki beş... Çok heyecanlıyım...

Houston merkezi — Damned! (Allah kahretsin!) Lovell neler söylüyorsun?

Birdenbire televizyonlardaki yayın sona eriyor. Halk, uzay aracı ile merkez arasındaki konuşmaların devamını bilmiyor, filmesine müsaade edilmiyor.

Tabii dünya basını bu olayın aslı hakkında tamamlayıcı bilgiyi hiç bir makamdan alamadı. Ama

Apollo 8 uzaydan döndüğü zaman, boşlukta çekilen 1500 resmi de beraberinde getirmişti. 1500 resimden yalnız ve yalnız 380 adedi resmi makamlar tarafından basına verildi. Diğerleri kimbilir nasıl bir sır saklıyor...

Uçan daireleri Astronot Wally Schirra da görmüştü. Merkury 8 kapsülünde bulunan Schirra «İşte oradalar,» demişti. «bana arkadaşlık ediyorlar.»

Bir Ölüm Yarışı :

N.A.S. Havacılık ve Nakliyat şirketinde görevli Kaptan Pilot T.D. Carr ve aynı şirketin bir başka uçağına komuta eden B. Morris, aldıkları bir iş için New York seferine çıkmışlardı.

İki uçak yanyana seyrederken, yarı yolda üç uçan daire ile karşılaştılar. Uçan daireler, uçakların hızına uygun bir hızla seyrediyorlardı. Sanki uçaklarla irtibat sağlamak istiyorlardı. Ya da belki uçakları yakından incelemeğe çalışıyorlardı. Olayı kaptan pilot B. Morris'in ağzından dinleyelim :

«Nihayet, telsizimiz vasıtasıyla bizimle irtibata geçtiler. Dillerini anlayamadım. Kaptan Carr'ın uçağı, tehlikeli bir şekilde uçan dairelere yaklaşmıştı. Giderek uçan dairelerin kuvvet alanı içine girdi. Uçağın bir kanadı kısmen bu kuvvet alanının içine girince, gövdenin kalan kısmı denge bozukluğuna uğradı. Bir an içinde Carr'ın koca uçağı uçan daire tarafından çekildi, sonra göz açıp kapayana kadar kısa zamanda, uçak toz haline geldi, parça parça yere dökülmeğe başladı.»

Öyle Bir Problem Ki

Dünya atmosferine giren uçan daireler şekil

bakımından bir fincan tabağına veya bir disk'e benzemektedir. Muhtelif görgü şahitleri, büyük bir ekseriyetle hep aynı tarifi yapmaktadır. Bununla beraber, bazan puro şeklinde yani füze biçimli uçan yabancı cisimlerle de karşılaşılmıştır. Uçan dairelerin, görünen ve tesbit edilen özelliklerine bakılınca, bunların kendi başlarına uzak yıldızlardan dünyamıza gelecek güçte olmadıkları ortaya çıkmaktadır. Genel inanış, uçan dairelerin muazzam uzay gemileri tarafından taşınan keşif araçları olduğu noktasında birleşmektedir. Disk şeklinde olan uçan dairelerin çapları 2-4 metre arasında değişmektedir. yani bunlar hiç de uzay aracı niteliğinde değildirler. Disk'in tam orta yerinde, üzeri kubbe şeklinde kabarık bir yer vardır ki, muhtemelen uçan dairelerin kullanıcıları bu küçük kubbenin içinde bulunmaktadırlar. Yapılan gözetlemelerden edinilen sonuca göre uçan daireler ortalama saatte 32 000 Km. hız yapabilmektedirler. Bu hız gerçi bizim erişmiş bulunduğumuz teknoloji düzeyine göre muazzam bir fızdır, fakat bir uzay aracının bir kaç ışık yılı mesafedeki gezegen veya yıldızlara gidip gelmesi yönünden düşünülürse pek önemsiz ve yetersiz olduğu görülür.

Çan şekline benzeyen bazı uçan daireler (yani yapıları itibarı ile biraz daha kabarık biçimli olanlar) disk şeklinde olanlardan daha büyüktürler. Bunların çapları 6-13 metreye kadar varmaktadır. Kül rengi bir madenden yapıldıkları tahmin olunuyor. Bununla beraber, madenden mi yoksa başka bir elemandan veya bir alaşımdan mı yapılmış oldukları kesin olarak bilinmiyor 1970 yılı Temmuz ayında, çan şekilli bir uçan daire Bandırma dolay-

larında görülmüştü. Altından sarımtırak bir ışık yayan bu araç Bandırma göklerinde 10 dakika kadar dolaştı durdu. Bandırma hava üssünden kalkan askeri uçaklar, hızlarının yetersizliği yüzünden uçan daireye yaklaşamamışlardır. Bir süre sonra da araç, büyük bir süratle süzülüp gökyüzünde kaybolmuştur. O zaman, yetkili makamlar bu uçan cismin bir balon olduğunu ileri sürmüşlerdi.

Uçan dairelerin ana gemileri, yani onları uzak gezegenlerden alıp getiren gemilerin şekli füzeye benzer. Bunlardan orta boylarının uzunlukları 100 metreye kadar olabilir. Atmosferimize bu büyük gemilerden de bir kaç tanesinin girmiş olduğu, görgü şahitlerinin ifadesine bakılırsa bir gerçektir. Fakat genel olarak bu büyük gemilerin atmosferimiz dışında, hatta hayli uzaklarda durup keşif için uçan daireleri yolladıkları tezi kabul edilmektedir.

Ay yüzeyi, uçan dairelerin belirli bir üssüdür. Orada inşa edilmiş daimi yeraltı tesisleri bu araçların üssü olarak hizmette bulunur.

Uçan dairelerin amacı ne olabilir?

Kanaatimizce dünyamız, binlerce, belki on binlerce yıldan beri uzay sakinleri tarafından ziyaret edilmekteydi. Şimdi çevremizde dolaşan uçan daireleri yöneten yaratıklar belki Dünyamız hakkında çok şey bilen kimselerdir. Belki de dünyamızı öğrenmek, tanımak isteyen kimselerdir. Bunu kestirmek güç. Ancak şurası muhakkak ki, şimdiki görünüşleriyle uçan daireler dünyamızı içinde bulunduğu uygarlık düzeyi ile, atmosfer, yeral örtüler, canlılar, toprak yapısı, madenler vs. yönünden inceleme çabasındadırlar. Zaman zaman yer yüzünde va-

ki olan esrarengiz kaybolmalar, havaya çekilmeler, birden bire gök yüzüne doğru uçup yokolmalar bir şey gösteriyor: Yeryüzünde yaşayan canlıların özelliklerini öğrenmek isteyen kimseler bu kaçırma işlerinde rol oynamaktadır.

Uçan dairelerin içinde dostlar mı yoksa düşmanlar mı var? Bunu takdir etmek de gerçekten zor. O kadar üstün bir tekniğe sahip yaratıklar, isteseler dünyamızı kısa bir zamanda yaşanmaz hale getirebilirler sanıyoruz. Böyle bir davranışta bulunmamaları, onların mutlaka dost ve iyi niyetli kimseler olmasını gerektirmez. Belki de dünyamızı bir sömürge gibi kullanmak ve insanoğlunu topyekûn esir ederek kendi menfaatlerine çalıştırmak istiyorlar. Bu niyette olan kimselerin dünyayı sebepsiz yere tahrip etmesi beklenmez.

Bununla beraber, uçan daireler zaman zaman dünyamızda feci sonuçlu olayların faili olarak da görüyorlar. İşte size bir örnek:

Yüzbaşı Mantell Olayı :

7 Ocak 1948 gününe döneceğiz. Saat 13.15... Gün ortası. Amerika'da Madisonville şehri göklerinde kocaman bir uçan daire dolaşıp duruyor ve halk merak, endişe içinde gözlerini havaya çevirmiş, yabancı aracı gözetliyor.

Saat 14.30 da uçan daire şehir üzerindeki turları bırakıp birden bire Fort Knox'a yöneliyor. Fort Knox, bilindiği gibi A.B.D. nin altın külçe hazinelerinin muhafaza edilmekte olduğu kaledir. Durumdan huzursuzluk duyan çevre otoriteleri, en yakın askeri hava üssünü alarma geçirdiler. Maddison'a

sadece 150 Km mesafede bulunan Godman hava üssünde alan komutanı Binbaşı'nın emriyle derhal üç adet F 51 avcı uçağı havaya yükseldi. Filo uçan daireyi takibe koyuldu.

O anda dairenin hızı saatte 6000 kilometreydi. Saat 14.55 de, filo komutanı Yüzbaşı George Mantell uçan daireye yetiştiğini bildirdi. Telsizde :

— Ona mümkün olduğu kadar yaklaşmak istiyorum. Bakalım neymiş? diyordu.

Bir kaç dakika sonra üs komutanı, filo komutanından ikinci raporu alıyordu:

— Aramızdaki mesafe sadece 170 metre. Kocaman, yuvarlak, madeni bir şey. Çevresinde acaip ışıklar parlıyor. Ne olduğunu anlayamıyorum.

25 dakika süreyle, üç F 51 uçağı uçan daireye yaklaşmağa çabaladılar. Ama bu mümkün olmadı. Uçan dairenin çok üstün bir manevra kabiliyeti vardı. Sırasında uçaklardan çok daha fazla hız da yapıyor ve aradaki mesafeyi kapamalarına fırsat vermiyordu. Uçan daire, adeta uçaklarla alay ediyordu.

5000 metre yükseklikte müthiş bir kovalamaca oynanıyordu. Uçaklar, inatla uçan dairenin peşinden gidiyor, uçan daire de onlarla aradaki mesafeyi koruyordu. Sonra birden bire uçan daire yükselmeğe başladı. Yerden 6000 metre yükseğe tırmandı. Avcı uçaklarında pilotların oksijen maskeleri bulunmadığından oldukları irtifada kalmaları gerekirdi. Ama Yüzbaşı Mantell hiç tereddüt etmeden takibe devam etti. Uçan dairenin peşinden, bulutların arasında kayboldu. Diğer iki uçak, çaresizlik içinde üslerine döndüler.

Hava üssü, Yüzbaşı Mantell'le bir daha temas kuramadı. Ertesi sabah uçağın 10 km. karelik bir alana yayılmış bulunan parçaları bulundu. Mantell yok olmuştu.

Resmi çevreler bu olayı alışılmış bir delille izah ettiler: «Üç avcı uçağı bir balonu takip etmişlerdi... Bunlardan biri, müessif bir kaza sonucu yere düşmüştü. Pilot ölü sayılıyordu.»

Ama bu kadar sudan bir açıklama, kamu oyuna yetmedi. Halk gerçeği öğrenmek istiyordu. Hiç bir zaman bir balon, rüzgâra karşı 6000 kilometre hızla yol alamazdı. Yüzbaşı Mantell havadan verdiği son raporda, uçan cisimle arasında sadece 170 metrelik bir mesafe kaldığını bildirmemiş miydi? Üstelik uçan dairenin tarifini de yapmamış mıydı?

Basın bu sorular üzerinde durup da kesif bir sıkıştırma hareketine girişince, resmi makamlar ister istemez ağız değiştirmek zorunda kaldılar. Ama hiç bir zaman gerçeği ifade etmediler. Bu sefer, Yüzbaşı Mantell'in hayale kapılmış olduğu iddia ediliyordu. Olsa olsa Mantell'in gördüğü ışıklı cisim bir meteor olabilirdi. Belki de uçak, meteorla çarpıştığı için parçalanmıştı!

Oysa o saatlerde çevredeki rasathanelerden hiç biri bir meteor görmemişlerdi. Üstelik, bir meteorun yer çekimine uyarak hızla yere düşeceği yerde havada sağa sola hareket etmesi, sonra gravitasyon kanununu çiğneyip daha yükseklere fırlayıvermesi yutulacak dolma değildi.

Mantell'in uçan daireyle yarışması olayından yarım saat kadar sonra, Colombus'da Lockpourne hava alanı tarafından, saatte 1000 kilometre kadar

hız yapan bir uçan daire görülmüştü. Alanın radarı, meçhul uçan cismi uzun süre ekran üzerinde izleyebilmişti.

Öte yandan, aynı gün zarfında Amerika Savunma Bakanlığından gelen gizli ve ivedi bir emir, bütün hava üslerini «mahiyeti meçhul uçan sicimlere karşı» alarm durumuna getiriyordu.

Uçan dairelerin görülmesi olayına dair belgeli ve akla yakın örnekler saymakla bitmez. İşte... Bir kaç tane daha anlatalım.

1 Ekim 1948 günü... Fargo hava üssü (Amerika'da Kuzey Dakota'da) göklerinde Teğmen Gorman'ın bir uçan daire ile savaştığı birçok görgü şahitleri tarafından takip edilmişti. İki hava gemisinin birbirine yaptıkları çeşitli hücumlardan sonra Gorman, yakayı zorlukla sıyırıp alana inmişti.

1949 yılı... ayının... günü... Amerikan Hava Kuvvetleri 67 nci Grupuna bağlı 18 inci filo komutanı Teğmen Moyers, Mustang tipi dört avcı uçağı ile puro şeklinde bir uçan cisme saldırdı. Puro biçimli uzay gemisi uçaklarla oyalanmadı. Büyük bir hızla uzaklaşıp gözden kayboldu.

15 Haziran 1951 de, Rhone vadisinde iki avcı uçağı bir uçan daireyi takip ettiler. 7 dakika süren sıkı bir takipten sonra, birdenbire uçakların her ikisinin de motorlarında bir arıza belirdi Uçaklar üslerine güçlükle dönebildiler.

16 Nisan 1966 da, Amerika'da Ohio eyaletinde Youngstone hava üssünden, üs çevresinde dolaşmakta olan bir uçan daireyi takip için beş tane jet avcı uçağı havalandı. Kırk dakika süreyle uçaklar, uçan daireyi kovalayıp durdular. Fakat birden bire

boş uçağın birden motorlarında arızalar belirdi. Uçaklardan dördü, güçlükle üslerine dönebildiler. Beşincisi ise yere dikilip parçalandı. Tam sırasında paraşütle atlayan pilot kurtuldu. Bu olayın hemen hemen bütün safhaları pilotlardan biri tarafından filme alınmıştı.

1 Nisan 1960 günü saat 07.44 de Amerika'da Ford Lewis hava üssü birden bire irtibat işaretleri almaya başladı. İrtibat işaretleri, McChord askeri üssünden havalanmış bulunan bir C 118 tipi askeri uçaktan geliyordu. Uçak o sabah saat 06.30 da dört kişilik mürettebatı ile, Washington civarındaki Tahoma'ya gitmek üzere havalanmıştı.

Ford Lewis yakınlarında uçarken C 118 in başına bir felaket gelmişti. Üs radyosundan alınan mesajda şunlar söyleniyordu:

«Büyük bir uçan daire ile karşılaştık. Üzerimize geliyor... MAY DAY... MAY DAY... MAY DAY...» ve sessizlik...

C 118 uçağı, Summer ile Orting aralarında bir yerde dağa çarpıp parçalanmıştı. Yoksa havada, uçan daire ile çarpıştığı için mi düşmüştü? Son mesajın tahkikatı ne netice verdi bilmiyoruz. Bilinen tek şey, dört kişilik mürettebattan kurtulan olmadığıdır.

Palomar Semalarında...

17 Ocak 1966 günü (ki pazartesiydi.) Amerikan Hava Kuvvetlerinin unutamayacağı bir facia oldu. Amerikan Strategic Air Command (Stratejik Hava Komutanlığı)'a bağlı B 52 tipi bir ağır bombardıman uçağı, bir CK 154 tipi refakat uçağı, İs-

panya'da Cuelvas de Almasor (Andaluse — Palomar) kasabası yakınlarında denize düşmüşlerdi. B 52 nin dört nüklear silahtan ibaret bir yükü vardı!

Ertesi gün, Akdenizdeki Amerikan 6 ncı filosundan gemiler olay yerine yetişti. Sıkı bir muhafaza altına alınan bölgede geniş çapta aramalar başladı. Bir süre sonra, dört adet 25 megatonluk nüklear bomba bulundu ve emniyete alındı.

Denize düşen uçakların enkazları da karaya çıkarıldı. Buna rağmen, nedense denizde bir arama devam edip duruyordu. Amerika'dan özel surette getirilmiş bulunan dalgıçlar denize dalıp çıkıyor, aralıksız çalışıyorlardı. Olay yeri yakınlarına görevi olmayan hiç kimse yaklaşamıyordu. Gemiler açıklarda karakol geziyor, denizi göz altında tutuyordu. Yabancı tekneler hemen uzaklaştırılıyordu.

Ortada dolaşan bir şayiaya göre, Amerikalılar uçaklardan birinde bulunup da denize düşen, son derece gizli bir silâhı bulmaya çalışıyorlardı.

Denizden çıkarılan «şey»ler büyük bir gizlilikle, sahildeki bir çadıra taşınıyordu. Nihayet 28 Ocak 1966 günü çadırdan sekiz büyük sandık içinde bir yığın esrarengiz nesne çıkarıldı. Sandıkları gemilere sekiz adet bot zorlukla taşıdı. Bu kadar ağır bir yükü - dört tane 25 metatonluk bombadan ayrı olarak - B 52 uçağı nasıl taşımıştı? Bu soruya cevap vermek zordu.

Çevredeki İspanyol köylüleri, meselenin aslına ışık tutacak bazı bilgiler vermeselerdi, esrar çözülemeyecekti.

Denizden, iki değil üç uçak çıkarılmıştı. Bu üçüncü uçağın şekli bir acaipti... Disk biçimindey-

di sanki... Kanatları yoktu. Oldukça da büyüktü. O gün olay yerinde bulunan bir grup Alman turistten birisi, bu olayın filmini çekmişti. (Deutsche Turing)

Bu açıklama üzerine, İspanyol dış irtibatlar şubesi, Amerikan istihbarat servisinin tazyiki altında Alman resmi makamları ile temasa geçerek filmi buldurdu. Film 15.000 dolara satın alındı. Bu olaydan iki gün sonra, Cuelvas de Almarosor'a gelen Rafael Lorente isimli bir hariciyeci (Almanya'daki Bonn İspanyol elçiliğinden) köylülere dolgun bir sus payı dağıttı... Adam başına 100 dolar.

Palomar semalarında vuku bulan feci olay böylece kapandı. Daha doğrusu unutturulmaya çalışıldı.

Evet, 17 Ocak 1966 Pazartesi günü, B 52, ve CK 154 uçakları 10,000 metre irtifada büyük bir uçan daire ile karşılaşmak bahtsızlığına uğramışlardı. Feci kazada 11 mürettebattan 7 si ölmüş kurtulanlar ise acele olarak Amerika'ya gönderilmişlerdi.

Uçan dairelerin yeryüzünü ziyaretleri konusunda anlatılan veya delillere dayanılarak ispat edilen birçok olay arasında bazı fantazi olanları da vardır.

Bunlardan birini, bir örnek olmak üzere vermek isteriz :

Uzaylıların Eisenhoveri Ziyareti :

1951 yılında bir uçan daire U.S. Muroc Air Field Askerî Havaalanına kondu. (Bu konuda gizli belgelerin Amerikan Askeri kasalarında mahfuz

olduğu söyleniyor). Uçan daireden çıkan iki adam, Başkan Eisenhover'le görüşmek istediler.

Durumun acaipliği gözönünde tutularak, Wasginhton'a acele telefon edildi. Başkanın uçağı, dört saatlik bir uçuştan sonra Muroc havaalanına geldi. Uçan daireden çıkan iki uzaylı, Eisenhover ve iki senatörle yüksek rütbeli iki subay, alanın en uygun bir odasında görüşmeler yaptılar.

İki subaydan biri, alanda görevli bir Albaydı. Tabii alanda çok sıkı tertibat alınmıştı.

Görüşmeler sona erince, iki uzaylı uçan dairelerine binip uzaklaştılar. Başkan da kendi uçağı ile Washington'a döndü.

Alanda görevli bulunan albay, yeğeni olan genç bir teğmene işin sırrını açtı. Haberi daha sonra yayan kişi, bu teğmenin ağzından ısrarla laf almaya muvaffak oldu. Ancak, olayın on sene süreyle gizli tutulmasını şart koşmuştu.

Teğmene sorulanlar ve alınan cevaplar şöyle :

S— Olay hakkında bildiklerinizi anlatır mısınız?

C— Uçan daireden inenler bize benziyorlarmış. Yalnız renkleri bizimkinden çok daha açıkmış. Parlak renklerde, hafif elbiseler giyiyorlarmış. Başlarının alın kısmı fazlaca genişmiş. Konuşma İngilizce olmuş. Gezegenlerdeki hayat şartları, bizim dünyamızdakine çok benziyormuş. Maalesef daha fazla birşey söyleyemeyeceğim.

Bu olayın gerçeklik derecesi meçhul. Ancak bilinen şu... Beteljus takım yıldızları dünyamızdan binlerce ışık yılı uzaktadır. Bu mesafenin alınması

muazzam bir teknik sayesinde kazanılacak akıllara durgunluk veren bir hızla mümkündür.

Bu olayın gerçekle ilgi derecesi nedir? Elimizde olayın geçişini belgelemek imkânı yok. Ama öte yandan, yetkili makamlar bu olayı da birçok başkaları gibi yalanlamıyorlar.

Ünlü bilgin Einstein'in uçan daireler konusunda inancı şu sözleriyle nakledilmektedir: «Uçan daireler gerçekten uzaydan gelen araçlardır. Onları kullananlar, dünyamızdan çok uzun yıllar önce gitmiş (göç etmiş?) kimselerdir. Yeryüzünün ve insanlığın uygarlık düzeyinin şimdiki durumunu incelemek için bizi ziyaret ediyorlar!»

Uçan daireler hakkındaki havadisler sık sık basına da aksetmiştir. Meselâ 19 Haziran 1956 tarihli Washington Evening Star Gazetesinde şu haber vardı:

«Başkent göklerinde uçan esrarengiz cisimler görülmüştür. Meçhul cisimler National hava alanına yaklaşmış, parlak ışıklar yayarak havada birkaç dakika hareketsiz durduktan sonra uzaklaşıp hızla gözden kaybolmuşlardır. Takip için yola çıkarılan jet uçakları arkalarından yetişememiştir.»

Hemen hemen her olayda özellikler birbirine benziyor. Uçan daireler görünüyor. Uçaklar onları kovalıyor. Sonra esrarengiz misafirler kaybolup gidiyor. Bütün bu olaylarda ilgi çeken özelliklerin başında, resmi makamların bir yandan Uçan Daireleri **hayal mahsulü** veya **görüş hatası** olarak nitelendirmeleri, öte yandan da onların takibi için hemen uçakları yola çıkarmalarıdır! Gelin de resmi makamların ciddiyetine inanın...

Bugün, Amerika, Rusya, İngiltere, Fransa, Almanya gibi güçlü devletlerin her birinin UÇAN DAİRELER HAKKINDA ARAŞTIRMA yapmak için kurulmuş ve hayli pahalıya mal olan teşkilâtları vardır. Sadece bu gerçek bile, aslında Uçan Daire sorunu diye bir şeyin mevcut bulunduğunu göstermeye yeter.

Zaman zaman bu teşkilâtların başlarında bulunan kişilerden biri veya bir başkası baklayı ağzından çıkarmaktan da çekinmemektedir. Meselâ Almanya'daki Teşkilâtın Direktörü bulunan Dr. Hermann Oberth, 1955 Haziranında «Uçan Dairelerin başka dünyalardan gelen yaratıklar tarafından kullanıldığı inancında» bulunduğunu açıklamıştır.

Amerikan Askerî Organizasyonunun beyni mahiyetinde olan Pentagon'dan sızan ve güvenilir kaynaklara dayanan haberlere bakılırsa, bütün Amerikan Askerî uçaklarına, görecekleri Uçan Daireler hakkındaki raporlarını derhal üslere rapor etmeleri kesin surette emredilmiştir. Öte yandan aynı makamlar, askeri personelin bu konudaki haberleri halktan ve basından gizli tutmalarını da aynı kesinlikle emretmektedirler.

Buna rağmen haberler sızmaktadır. Dünyada haber kadar kolay sızan, kolay yayılan nesne yoktur. Nitekim Pentagon ne kadar ısrar ederse, etsin, 1954 yılında Dallas (Texas) göklerinde dört jet uçağının gümüş renkli ve disk biçimli bir uçan cisimle yarıştıkları gazetelere geçti. Aynı gün İllinois'te yayınlanan Joliet News - Herald Gazetesi de bir haber yayınladı ve halk tarafından rahatça

izlenecek şekilde uçan dairlerin gökyüzünde dolaştığını açıkladı.

1954 yılı Haziranında ise, Amerikan Hava Kuvvetleri daha sert bir emir aldılar. Komutanlık karargâhı, uçan dairelerin görüldükleri yerde vurulması ve düşürülmesini istiyordu.

Bu emir üzerine, Profesör Albert Einstein derhal Beyaz Saraya başvurdu. «VUR» emrinin hemen kaldırılması için ısrarda bulundu. Bu koca bilginin ısrarı hiç de boşuna değildi. Uzayın akıl almaz bir bölümünü geçerek dünyamıza kadar gelebilen yabancı yaratıkların ateşle karşılanması, onların hasmane bir işleme tabi tutulması gibi bir davranıştan olsa olsa dünya zarar ederdi. Kimbilir teknik yönden bu derece ilerlemiş yaratıkların elinde ne derece korkunç silâhlar mevcuttu... Bu haklı düşünce fazla zorluk çıkarılmadan kabul edildi. Meşhur VUR emri geri alındı.

Bütün bu olaylara rağmen, bu gün Amerikan yetkili makamları hâlâ uçan dairelerin hayal mahsulü olduğunu iddia eder dururlar. Ama herhalde artık onlara kimse inanmıyor...

Tipik birkaç uçan daire görüntüsü daha verelim :

1953 yılının 19 Ekim günü, gece yarısına çok yakın bir saatte Philadelphia'dan kalkan National Air Lines Şirketine ait bir DC-6 tipi uçak, Conowinga barajı üzerinde ve 8.000 metre irtifada uçarken birden bire parlak - renkli ışıklar saçan bir cisim hızla uçağa doğru gelmeye başladı. Yardımcı pilot, ikaz için kanat ışıklarını yaktı. Buna, kar-

şıdan gelen meçhul araç, çok kuvvetli bir beyaz ışıkla karşılık verdi.

Uçak ve uçan daire birbirlerine o kadar büyük bir hızla yaklaşıyorlardı ki, Pilotun elinde, bir çarpışmayı önlemek için sadece birkaç saniyesi kalmıştı. Meçhul cisim artık iyice görünüyordu. Bu, ışıklı, parlak bir diskti. Pilot uçağını ani bir hareketle dalışa geçirdi. Yolcular gafil avlanmış, yerlere yuvarlanmıştı. Bir mucize eseri olarak kimse önemli bir yara almadı. Uçan Daire aldırmadan yoluna devam etti. Uçağın pilotları da olayı kendi aralarında ve şirket sorumluları katında gizli tuttular.

Kaçırılan İnsanlar :

Gazetelerde sık sık kaybolma havadislerine rastlanır. Sütun dolusu kayıp ilânları okunur. Birçok kayıplar, zamanla ölü veya diri olarak bulunur. Ama bazıları sanki buharlaşmış, yeryüzünden havaya uçmuş gibi yok olurlar. Ne kadar aransalar bulunamazlar. Bu olayların içinde hiçbir türlü izah edilemeyenleri çoktur. Bir adam, veya bir kadın, sadece birkaç dakika için gözden uzak bulunduğu sırada öylesine kaybolur ki, şaşmamak elden gelmez. Geçen küçük zamana oranla yoğun bir araştırma yapılır, ama kayıp kayıptır... Ortada hiçbir iz kalmamıştır...

Bu cins kayıpların bazılarını izah etmek, ancak aşağıda nakledeceğimiz birkaç olaya uygunlukları derecesinde mümkün olacaktır sanırız...

14 Ağustos 1952'de, Florida'lı kasap Tom Brook eşi ve iki çocuğu ile birlikte, yıllık tatilini geçir-

mek üzere Miami'ye doğru yola çıkıyordu. Komşuları onların ayrılışını gördüler, hattâ uğurladılar. Ertesi gün sabah saat 07.15'de polis devriyeleri Florida'ya 38 Km. uzaklıkta bir yol kenarında Brook ailesinin otomobilini terkedilmiş olarak buldu. Arabanın farları yanıktı. Bayan Brook'un el çantası arka kanepede duruyordu. Çantada bir miktar para vardı. Çevrede yapılan iz araştırması, Brook ailesinin arabadan inip 10-12 adım kadar uzaklaşmış olduklarını gösteriyordu. Ayak izleri birdenbire yok oluyordu. Eğer o noktadan itibaren hangi istikamete gitmiş olurlarsa olsunlar, izler devam edecekti. Arazi iz takibine elverişliydi. Ama başka ayak izi mevcut değildi! Bütün aile yok olmuştu. Ya yerin dibine çekilmiş olabilirlerdi, ya da gökyüzüne...

Aynı gün, oradan 11 kilometre kadar uzaktaki bir yolüstü lokantasında çalışmakta olan Mabel Twin isimli genç bir kız da esrarlı bir şekilde kaybolmuştu.

Kayıp beş kişi bütün aramalara rağmen bulunamadı. Polis, araştırmalarını yürütmek için hiç bir iz elde edememişti. Olay bir bilmece gibiydi. Akıl yolu ile izah edilmesi mümkün değildi. Bir Federal Büro ajanı, belki de yarı şaka bir dille: «Sanki Brook ailesini ve Twin'i Mars'lılar alıp kaçırdı...» diye konuştu. Ama gerçekte işin şakaya gelir yanı yoktu. Çünkü kayıp kişiler bir daha hiçbir zaman bulunamadılar...

7 Aralık 1959'da, 54 yaşındaki Ken Martin adındaki bir adam, Amerika'da Oregon eyaletinin Portland şehrinde, karısı ve 8, 9, 11 yaşlarındaki üç kızı ile birlikte sırra kadem bastı. Martin ailesi,

kendi arabası ile, yılbaşı tatili için, 30 km. uzaktaki bir akrabalarını ziyaret için yola çıkmışlardı.

1954 yılı Eylülünde, Honolulu açıklarında bulunan Ohio isimli Amerikan savaş gemisine, yakın bir yerlerde kazaya uğramış bulunan bir yatı kurtarma emri verildi.

16 Eylül 1964 günü saat 09,40'da, Honolulu'daki Amerikan Deniz Üs telsizi, G. H. Sturgeon adlı birine ait Verra isimli bir yattan S.O.S. işareti almıştı. İşaretler bir dakika sonra kesilmişti.

Yat'a en yakın yerde bulunan Ohio muhribi emir alınca, rotasını hemen yatın bulunması gereken yöne çevirdi. Bir süre sonra da gerçekten yatı buldu. Tam Ohio yat'a yanaşmak üzere manevra yaparken, bulutlar arasından süzülen acaip bir cisim hızla muhribin üzerine doğru süzüldü. Saatte 400 mil hız yaparak, Ohio'nun 80 metre kadar üstünden uçup geçti. Gözden kayboldu. Gemi mürettebatı, uçan cismi bir diske benzetmişlerdi. Denizciler uçan daire ile ilk defa karşılaşıyorlardı. Hepsi şaşırıp kalmışlardı.

Ama asıl şaşkınlık daha ilerde bekliyordu onları ...Yat'da yapılan araştırma sonunda, teknenin boş bulunduğu görüldü. Verra'da mevcut olması gereken 11 kişi havaya karışmış gibi yok olmuşlardı...

Birinci Dünya Savaşında Çanakkale'de geçen bir kaybolma olayının sırrı da hâlâ zihinleri kurcalamaktadır.

28 Ağustos 1915'de İngiliz 1/4 Norfolk Piyade taburunun bütün mevcudu (128) kişi ortadan yok

olmuştu... Olayın şahitleri, parlak bir bulutun birlik üzerine çöküverdiğini, bulut kalkınca erlerin ve subayların kaybolduğunu gözleriyle görmüşlerdi. Olay, Türk saflarından da gözetlenmiş ve bir mana verilememişti.

Bugün, yeryüzündeki devletlerin ellerinde bulunan belgeler, 1947'den 1970 yılına kadar izah edilemeyen şekilde ortadan kaybolan insanların sayısının yarım milyona yakın olduğunu göstermektedir.

Yalnız A.B.D. lerinde, bu süre içinde, izah edilemeyen 80,000 kayıp olayı geçmiştir. Fransız Léme Bureau (İstihbarat Teşkilâtı) nın kayıtlarında ise esrarengiz kaybolmaların sayısı 16,000'i göstermektedir. Bu kayıp olaylarının büyük bir kısmı az veya çok akla yakın bir şekilde izah edilebilir şeylerdir. Beyaz kadın ticareti, iyi plânlanmış cinayetler, kasıtlı olarak kaybolan kişilerin kendileri tarafından ortadan kaldırılmış izler akla gelebilir. Birçok olaylarda çocuk yaşta veya az daha büyük kimselerin kaçırılması gözönünde tutulabilir ve bu durum esrarı nisbeten hafifletir. Ama öyle vakalar vardır ki, akıl ve mantık yolu ile izah edilmesi mümkün değildir.

Kaybolan kimselerin yeryüzünde hiçbir iz bırakmamaları hali nasıl izah edilebilir? Bir noktaya kadar takip edilebilen ayak izleri, neden birdenbire yok olur? Yoksa... Yoksa uzaydan gelen ve uçan dairelerle dünyamız çevresinde dolaşan yaratıklar, yeryüzünden insan kaçırmak gibi akıl sır ermez işlere de karışıyorlar mı? Neden olmasın? Biz Ay üzerinde canlı varlıklar bulsak bunları incelemek için dünyamıza örnekler getirmeyecek miydik?

Madem ki şartlar bizi Uçan Dairelerin bir hayal mahsulü olmadığına inanmaya sevkediyor, o halde neden Uçan Dairelerin faaliyetlerindeki amacı incelemeyelim?

Farzedelim ki, uzay gemilerimiz boşlukta istenen bir hızla seyahat etme imkânını buldu ve bize en uzak yıldızlara kadar gidip gelmeye başladık. İlk yapacağımız iş ne olacaktır? Şüphesiz, ulaştığımız yeni bir dünyanın hayat şartlarını öğrenmek... Atmosferinin, suyunun, toprağının sentetik sırrına vakıf olmak... Tehlikesizce o yeni dünya üzerine inip inemeyeceğimizi araştırmak ...Belki de uçan dairelerin şimdiki halde yapmakta olduğu işler bunlardan ibarettir.

Nitekim, sayısız kaybolma olaylarından bazıları, bu yöndeki tahminlerimizi kuvvetle desteklemektedir. İşte bir örnek:

1959 yılı Aralık ayının 29 ncu günü, Amerika'da Minnesota eyaletinin Silver Lake bölgesinde. altı kişilik bir aile birdenbire sırra kadem bastı. M. Earl Zrust, eşi ve dört çocuğu, bir saat önce komşuları tarafından evlerinin bahçesinden geçerken görülmüştü. Sonra birdenbire ortadan kayboldular.

11 Haziran 1960 yılındaki bir olay daha da esrarlı... 29 yaşındaki D. Carrol Jackson, eşi ve çocukları, Virginia (Amerika) da kayboldular. Otomobilleri yol ortasında terkedilmiş olarak bulundu. Yolun hemen kenarında 8 metre çapında garip bir çukur vardı. Çukurun içinde yapılan araştırmalar, beyaz fosfordan bir toz tabakasının varlığını isbat etti. Toprak üzerinde daha başka maddeler de bu-

lundu ama ,bu tozların analizlerinden hiçbir sonuç alınamadı. Zira yeryüzünde bilinmeyen bazı elemanların tozlarından ibaret oldukları anlaşılmıştı. 8 metre çapındaki çukurun çevresinde de eşit aralıklarla tam 12 adet küçük küçük çukurlar (veya delik izleri) vardı. Bu kayıp olayını tahkik eden yetkili kişiler, verdikleri raporda akla yakın hiçbir açıklama yapamadılar. Garip bir uçan aracın dikey bir açıyla gökten yere indiği ve sonra aynı şekilde havaya yükseldiği belliydi. Ama bu araç ne idi? Resmî makamlar Uçan Daireleri hayal mahsulü saydığına göre ne olabilirdi?

Kaybolan canlıların yalnız insanlar olduğunu sanmak büyük bir hata olur. İnsanların yanı sıra, yeryüzünden çok sayıda hayvan da çalınmaktadır. Hem de bildiğimiz bayağı hayvan hırsızları tarafından değil, çok daha teknik yollara başvuran, esrarengiz güçler tarafından. Ne var ki, hayvanların kaybolması, üzerinde fazla durulacak bir problem değildir. Bir hayvanın değeri nihayet belirli bir miktar parayla ölçülebilir ve resmi makamlar kaybolan birkaç (veya birkaç yüz) hayvandan dolayı alarma geçmezler.

Gene de, 30 Şubat 1969 günü Fransa'nın Aix - en - Provence kenti yakınlarındaki köylerden birinde, bir evin arka bahçesinden çalınan birkaç hayvan son derece ilgi çekici bir olaydır. Küçük bir çiftlik şeklindeki köy evinin sakinleri toplu olarak şöyle bir olaya şahit oldular :

Göklerden süzülüp gelen acaip şekilli bir uzay aracı, görgü şahitlerinin hayretten sonuna kadar açılmış gözleri önünde alçalmış, alçalmış, sonra

birdenbire gökyüzünde hareketsiz kalmıştı. Uçan aracın alt rafından sarı renkli bir ışın yere doğru uzanmış, bahçede bulunan 6 domuz, 14 tavuk ve bir köpeği çekip araca taşımıştı. Olay sırasında kaçırılan hayvanlar çırpınıyor, fakat bir türlü ışının çekici kuvvetinden kurtulamıyorlardı... Hayvan hırsızı uçan daire, yükünü aldıktan sonra hızla oradan uzaklaştı, gitti!

Hazreti İdris çağından beri dünyamızın uzaylı bir takım yaratıkların kontrolü altında bulundurulduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Çok eski çağlarda geçmiş birçok benzer olaylarla günümüzde devam edenleri birbirine benzetmek ve aralarındaki ortak özellikleri tesbit etmek bilimsel bir çabayı ve uzun araştırmaları gerektirir. Yeryüzünden kaçırılan insanlar uzayda birer kobay veya tecrübe faresi gibi mi kullanılıyor, yoksa eğitildikten, uzaylıların istedikleri özellikte kişiler haline getirildikten sonra geri mi gönderiyorlar? Bilmiyoruz, Hazreti İdris, uzaylı kişilerle bir süre birlikte bulunduktan sonra geri dönmüştü. Belki Hazreti Musa ve daha bazı peygamberler için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Bu konudaki tahminlerimizin, din kitaplarındaki inanışlara aykırı görünmesi belki de mümkündür. Oysa biz, tahminlerimizi bu amaca yöneltmiş değiliz Tamamen aksine, Uzayda — evrenin bütününü içine alacak kadar uzakta, fakat atomun parçalarını, da kavrayacak kadar yakınımızda ve içimizde - herşeyi kontrol eden bir gücün, müstesna, tarifi imkânsız bir Varlığın dar çerçeveli hayatımıza ne derece etki yapmakta olduğunu bir başka yoldan izaha çalışıyoruz.

Peygamberlere Tanrı'dan emirler getiren Melekler'in birer kozmonota benzetilmesi belki de samimi îman sahibi kişilerin inancına şiddetle aykırı görünecektir. Oysa bu suretle biz, günümüzün bilimsel düzeyine uygun bir şekilde; vaki oldukları sırada birer mucize sayılmış olan olayları izah etmekten öte bir cüretkârlıkta bulunmak amacında değiliz. Her şeyin üstünde, her şeye kaadir, tanıdığımız hiçbir şeye benzemeyen, hiçbir güç tarafından yaratılmamış, varlığı zamanla kayıtlı olmayan, kudreti hesaplanamayan bir TANRI'nın mevcudiyetini şüphesiz kabul ediyoruz' Kabul ettiğimiz şey, her şeyin bizce bilinen bilim kırıntıları yolu ile izah edilebileceğine ve her şeyin insan aklı tarafından kapsanabileceğine dair olan maddecilerin tezidir. Bununla bilim'e karşı da bir saygısızlık yapmak niyetinde değiliz. Bilim'in, GERÇEK'leri öğrenmek için insan oğluna açılmış tek yol olduğunu içtenlikle kabul ediyoruz. Zaten din kitaplarımız da bizi bu yöne itmiyor mu? Hazreti Muhammed'e Tanrı'dan gelen ilk emir OKU olmamış mıdır?

Gerek Kur'anı Kerim'in incelenmesi gerekse Hz. Huhammed'in kendi ümmetine verdiği nasihatların anlamları üzerinde durulması bizi aynı sonuca götürüyor: İnsanların mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeleri, hayatları boyunca bilgi edinmeye çalışmaları istenmektedir.

Bu genel kaide ışığında kaybolan insanlar sorununa tekrar dönebilir ve aynı soruyu kendi kendimize bir daha sorabiliriz! İz bırakmadan kaybolan insanlar nereye gidiyor? Bunlardan bir kısmını uzaydan gelen kişilerin kaçırdıkları hemen hemen

kesin olarak kabul edildiğine göre, kayıp insanların akibetleri ne oluyor? Yeryüzünden kaybolan insanlar, uzaylılar tarafından seçilmiş kimseler midir, yoksa rastgele alınmış örnekler midir? Bu soruların hepsine birden şimdilik verebileceğimiz tek cevap, kocaman bir soru işaretidir.

Bununla beraber, aramızda bugün bile uzaydan gelmiş kimselerin yaşadığı - ya da uzayda bir takım değişikliklere uğratılmış bazı insanların, tekrar dünyaya gönderildiği - konusunda iddialar vardır ve bu iddialar üzerinde durmaya değer niteliktedir.

1959 yılında Danzig'de deniz sahilinde bulunan bir cesede otopsi tatbik edilince, hayret verici bir sonuç elde edildi: Ölünün kan dolaşımı sistemi, insan ırkının dolaşım sistemine hiç benzemiyordu. 1970'de, Paris'te, Magenta bulvarında birdenbire düşüp ölen bir adamın cesedi üzerinde yapılan incelemeler ise, adamın kalbi yakınında, başka bir yabancı organın bulunduğunu ispatlamıştı. Bunlara benzer birçok olaylar tesbit edilmiş ve her biri olağan dışı (ya da acaip) diye vasıflandırılmışlardır. Acaba işin aslı bu kadar basit midir?

İçinde yaşadığımız dünyanın bilmediğimiz daha nice sırları var...

İsterseniz, uçan daireler ve kaybolan insanlar konusuyla yakından ilgili gibi görünen bir başka esrara parmak basalım :

Siyah Şövalye (Esrarengiz Peyk)

Siyah şövalye adı, esrarengiz peyk'e bizim bilim adamlarımız tarafından takılmıştır. Bilindiği

gibi, son birkaç yıl önce, Amerikalılar ve Ruslar tarafından uzaya birçok peykler fırlatılmıştır. Bunlardan bir kısmı hâlâ belirli bir yörünge üzerinde dünyamızın çevresinde dolaşır dururlar. Her birinin belirli bir ismi vardır. Kim tarafından, ne zaman uzaya gönderildikleri bellidir. Amaçları bilinir, Ama uzayda, dünyamız etrafında belirli bir yörünge üzerinde dolaşan bir peyk vardır ki, kimse sahip çıkmaz.

Bu meçhul uydu, bilinmeyen - ya da başlangıcı tesbit edilememiş olan - bir süreden beri, dünyaya azami uzaklığı 1718, asgari uzaklığı 214 km. olan bir yörünge üzerinde dönmektedir. Yörüngesini tam 104 dakikada tamamlar. Uydu, anlaşılmayan bir dille, belirli aralıklarla bir takım radyo mesajları yayınlamaktadır. Bu tahminden ileri gitmeyen bir uyarlık derecesinde, Amerikan Hava Kuvvetleri Sekreteri General Dudley Sharp, 1969 yılında bir açıklama yapmış ve Siyah şövalyenin 20 Kasım 1960'da Amerika tarafından uzaya yollanan Discoverer - 8'in bir parçası olduğunu ileri sürmüştü. Ama anlaşılmayan bir dilden mesaj yaması hiçbir şekilde izah edilemedi.

Uzay Canavarı :

Kanada'nın tanınmış gazetelerinden Canadien Ninuit gazetesi 1969 yılı gününde şöyle bir haber yaymıştı :

BİR UÇAN DAİRE DÜŞTÜ... ENKAZ YAKINLARINDA BULUNAN BİR CESET BİR CANAVARI ANDIRIYOR...

Ve sansasyonel havadis şöyle devam ediyordu:

«Bir başka gezegenden gelen ve canavara benzer bir yaratığın kullanmakta olduğu uçan dairenin enkazı, Gürcistanlı Vasili Dubishev adında 43 yaşında bir köylü tarafından bulundu.

Rus polisine verdiği ifadeye göre, V. Dubisev, sabah saat 06.00'da traktörle tarlaya giderken, birdenbire gökyüzünde bir gürültü duymuş, başını yukarıya kaldırınca, 120-150 metre yükseklikte hareketsiz duran bir uçan daire görmüştür. Uçan dairenin çevresi yeşil sarı ve kırmızı ışıklarla bezenmiş haldeydi. Şaşkın köylü, uçan dairenin havada ne kadar süreyle kaldığını tayin edemiyor... Belki beş dakika, belki de yarım saat... Ama sonra birdenbire uçan dairenin hızla ilerlemeye başladığını görüyor. Uzay aracı ileriye atılıyor. Bir an sonra da yolun dönemecindeki bir küçük tepenin arkasından bir patlama sesi duyuluyor... Gökyüzüne, mantara benzeyen renkli bir bulut yükseliyor.

Dubishev ifadesine şöyle devam ediyor:

«Hemen traktörü patlama yerine doğru sürdüm. Uçan dairenin geniş bir alana dağılmış olan parçaları, küçük tepenin çevresindeydi. Parçalar beyaza çalar renkte bir madenden yapılmıştı. Derhal polise haber verdim.»

Polis olay yerinde yaptığı araştırmalar sırasında, küçük tepeye yakın ormanın içinde ölü bir yaratık bulmuştu. Bu, insandan ziyade bir sürüngen canavara benzeyen cansız gövde derhal emniyet altına alınmıştı. Ayrıca kaza yerindeki parçalar ve toprak üzerindeki toz kalıntılarından bir kısmı toplanmıştı.

Canavarın boyu 132 cm.. dir. Duruşu insanı

biraz olsun andırmaktadır. Boynu çok kısa, kirpikleri gözleri yuvarlaktır. Başında saç yoktur. Burun küçük bir delikten ibarettir. Ağız küçük ve yumuşaktır. İki kulağı vardır. Derisi kırmızı - kahverengidir ve buruşuktur. Bütün vücudunu ince mavi damarlar kaplamıştır.

Canavarın üzerindeki giysiler yanmıştır. Belki de yaratık, uçan daire daha infilâk etmeden, kendini dışarı atmış, muhtemelen bu amaç için otomatik bir düzenden faydalanmıştır. Ölüm sebebi düşmede olabilir, dünya havasına intibak edememek de...

Canavarın hücre yapısında, karbon maddesi mevcut değildir. Buna karşılık bol miktarda silicon, bilginlerin dikkatini çekmiştir. Deri yapısı bol miktarda Azot ya da helyum emmeye müsaittir. Bilginler, bu özellikte bir yaratığın ancak 1000 fahrenhayt ısı derecesinde bulunan ortamlarda yaşayabileceğini tahmin etmektedirler. (Meselâ Venüs gezegeninde).

Bilimsel araştırmaları yürüten Dr. Fyodor Petrov, yaratığın dünyamızdan çok daha sıcak bir gezegenden geldiği kanısındadır.

Bu yaratığın üstün zekâlı bir uzay sakini mi yoksa onlar tarafından kullanılan bir tecrübe hayvanı mı olduğu kesinlikle anlaşılamamıştır. Canlı olarak ele geçirilse, belki incelemelerden birçok değerli sonuçlar alınabilecekti.»

Dünya basınına akseden en geniş tafsilatı ile Uzay Canavarı olayı hakkında bilinenler bunlardan ibarettir. Bunların dışında bu konuya bir şey eklemeye lüzum görmüyoruz. Şurası muhakkak ki,

Ruslar uzay canavarı konusunda öğrenebildiklerinin hepsini dünyaya duyurmamışlardır.

Düşen bir başka uçan daire konusu da ilgi çekici olması bakımından aşağıda zikredilecektir :

1968 yılı 11 Aralık günü, Arjantin Üniversitesi Rektörlerinden Prof. Pedro Romaniuk, Buenos Aires'de, «Association John Kennedy» kulübü üyelerine verdiği bir konferansta şu açıklamada bulunmuştur :

«Bundan bir buçuk ay kadar önce, New Mexico (Amerika B. D.) ya bir uçan daire düşmüştür. Enkazın arasında ufak tefek insanların cesetleri bulunmuştur. Gerek enkaz gerekse cesetler incelenmek üzere bilinmeyen bir yere gönderilmiştir. Enkazı Amerikan savaş uçakları bulmuştur. Düşme sebebi bilinmiyor.

Amerikan makamlarından bu konuda kesin bir aydınlatma edinmek mümkün olamadı. Bildiğim kadarını Meksika Üniversitesindeki bir arkadaşımdan öğrendim. Düşen uçan daire uçaklar tarafından bulunmasından önce, üç kişi tarafından görülmüş ve resmi çekilmişti. Bu amatör fotografçılar, çektikleri resimleri resmi makamlara vermemiş Meksika Üniversitesine satmışlardı. Resimler halen Üniversitede bulunmaktadır ve gerçekleri şüphe götürmemektedir.»

Bu haberin gerçekliği de şüphe götürmez. Almış olduğumuz kaynak: (Fernando Lopez, İnstituto ve Etnografia Americana, Üniversidad Nacional de Mexico)

Uçan Dairelerin gerçekliği ve üzerinde yürütülen fikirlerin akla yakınlığı konusu incelenirken

bunlardan başka daha birçok örnekler sayılabilir. Biz en ilginç olanlardan bir kaçını seçip okurlarımıza sunduk.

Van Allen Kuşağı :

Uçan Daireler 1946 yılı yazında ilk defa göründükleri zaman, bunların Rus yapısı bir gizli silâh olduklarından şüphe edilmişti.

İkinci Dünya Savaşı henüz bitmişti ve Almanya'nın sayılı bilim adamları Galip Devletler tarafından kapışılmıştı. Bunların arasında Almanların meşhur V-1 ve V-2 füzelerinin yapıcıları da vardı. Aynı silâhların daha gelişmiş birer tipinin yapılmış olması pek âlâ muhtemeldi ve Ruslar tarafından ele geçirilen Alman bilginlerinin böyle bir başarıya erişmesi hiç de zor değildir sanılıyordu.

Araştırmalar, meçhul uçan cisimlerin dünyamıza kuzey veya güney kutbuna yakın yerlerden yayıldığını gösteriyordu. O halde belki de Ruslar, kutuplarda bu yeni buluşlarının üslerini bulunduruyorlardı.

Hür dünya bu faraziyeler üzerinde kafa yorarken, Ruslar da aynı şekilde Amerikalılardan şüphe etmekteydiler. Onlar da uçan dairelerin kutup bölgelerinden başlayarak dünyanın ekvatora daha yakın yerlerine sokulduklarını tesbit etmişlerdi.

1948 yılında bazı balıkçı gemi kafileleri, daha sonra 1949 sonlarında Amiral Auguste V. Orrego komutasındaki Şili Donanmasına mensup savaş gemileri güney kutbu yönünden yaklaşan uçan daireler gördüler. Şili Savaş Gemileri bunların filimlerini bile çekti.

Kutup bölgelerinde uçan dairelerin görülmesi büyük devletleri harekete geçirdi. Rusya, Amerika ve Fransa, İngiltere başta olmak üzere, Antarktika'nın buz çöllerine doğru uzandılar. Kutup bölgelerine sayısız malzeme, insan akmaya başladı. Buralarda kurulan üslerde, yeni yeni uçan daire fotoğrafları çekiliyordu. Ama esrar perdesi aralanmıyordu. Her iki taraf da karşı tarafın soğuk bölgelerde uçan daire üsleri olduğunu sanıyordu. Zira Ekvator Bölgesi yakınlarından geçip de başka yönlere yayılan tek uçan daire görülmemişti.

Uzun araştırmalardan sonra, nihayet gerek Amerikalılar gerekse Ruslar, uçan dairenin hasım taraf yapısı bir silâh olmadığını anlayabildiler. Ama esrar gene de aydınlanmış sayılmazdı. Uzaydan gelen uçan daireler neden kutuplardan geçerek dünyaya giriyorlardı da atmosferi meselâ ekvator'dan geçmiyorlardı?

Belki de onların bu kısa yolu beğenmemelerine etki yapan bir sebep vardı. Ne olabilirdi bu sebep?

1958 yılında, ilk Amerikan uydusu Explorer - 1 fezaya atılınca, işin sırrı ortaya çıktı. Explorer - 1, 1 Ocak 1958 de yörüngesine girince, yer merkezine verdiği bilgiler arasında çok kıymetli bir gerçeği ortaya çıkardı.

Dünyamızın Ekvatöre yakın kısımları, atmosfer dış tabakalarında yoğun bir radyasyon tabakası ile kaplanmıştı. Bir kuşak halinde ekvatörü saran bu tabakaya, Explorer - 1'in hazırlanmasında büyük hizmeti geçen bilginin adına izafeten Van Allen kuşağı adı verildi. Bu kuşak, iki kısımdan ibaretti: iç ve dış kısımlar...

Yoğun radyasyon tabakası, dünya atmosferine girmek isteyen yabancı uzay araçlarını tehdit ediyordu. Uçan Daireler bu yüzden kutuplar yolunu seçiyorlardı.

Uçan Dairelerin Anayurdu :

Uzaydan geldikleri kesinlikle tesbit edildiğine göre, uçan daireler uzayın hangi köşesinden geliyorlar?

Şu anda üzerinde durulacak en önemli sorulardan biri de budur. Şüphesiz uçan daireler bizden çok daha üstün bir uygarlık seviyesinde bulunan yaratıklar tarafından yönetiliyor. Çevremizde hangi gezegende böyle bir uygarlık mevcut olabilir,

Bu soruya iki cevap var. Uçan Daireler Dünyamıza :

1. Dış uzaydan geliyorlar...

2. Güneş sistemindeki gezegenlerden birinden - veya birkaçından - geliyorlar...

Bunlardan birincisi üzerinde fazla durmak yersizdir. Zira bildiğimiz gibi, Samanyolu denen galaksiye mensup olan güneş sistemimiz, başka güneş sistemlerinden akla sığmayacak kadar çok uzaktadır. Samanyolu galaksisi ise başka galaksilerden çok daha uzakta yer almıştır. Dışardan - dış uzaydan - gelecek olan bir uzay aracının, her şeyden önce akla sığmayacak kadar korkunç bir hıza sahip olması sonra da güneş sistemimiz içine girişte kuvvetli cazibelerden rahatsız olmayacak kudrette bulunması icap eder. Uzayda bu özelliklerde uzay gemileri yapacak uygarlıkların bulunması gerçi imkânsız değildir, ama hayli zordur.

Erişilebilmesi düşünülebilen azami hız, ışık hızıdır. Dünyamıza en yakın yıldız ise Alpha Centauri'dir ve dünyamızdan tam 4,5 ışık yılı uzaktadır.

Bu demektir ki, eğer en yakın yıldızdan dünyamıza, tahayyül edilebilecek azami hızla bir uzay gemisi gelmek istese, ancak 4,5 yıl sonra bize erişebilir... Göze alınması zor bir seyyahat olduğu ortada...

Buraya kadar yapmış olduğumuz tahminler, aklımızın sınırları ile ayarlanmıştır. Hiçbir zaman insan aklının yeterli bir ölçü olduğunu ve akıl almayacak gibi görünen şeylerin vukuunun mümkün olmadığını ileri sürmek istemeyiz, zira bu maddeye inanışımız yönünden sonsuzluk kavramını inkâr, maneviyata inanışımız yönünden ise bir nevi imânsızlık olur.

Bununla beraber, elimizde başka bir ölçü bulunmadığından, şimdiki yeteneklerimize göre, dış uzaydan dünyamıza bir yabancı uzay aracının gelmesi ihtimalini çok uzak görmekte haklı sayılabiliriz.

O halde dikkatimizi biraz da Güneş sistemimizin üzerine çevirelim: Kardeş gezegenlerden hangisi bize misafir olmak çabasındadır?

Venüs ile Güneş arasında kalan Merkür gezegeni güneşe o kadar yakındır ki, üzerinde canlı yaratıklar bulunması imkânsız sayılabilir. Satürn, Uranus Neptun ve Jüpiter'in Güneşten uzaklıkları şöyle :

Saturn	ortalama	1.425.000.000 Mil.
Uranus	»	2.868.000.000 »
Neptun	»	4.494.000.000 »

Merkür	»	46-12 000 000 »
Jüpiter	»	770-000.000 »
Mars	»	206-250 000.000 »

Son iki gezegenin aşırı soğuk oldukları da bilinen bir gerçek.

Jüpiteri ele alalım :

Bu dev gezegen 12 gezegeni ile bizi hayli ilgilendirmektedir. Uçan daireler üzerindeki düşüncelerimiz, ister istemez bizi Jüpiter'e ve gezegenlerine itmektedir. Neden?... Araştıralım.

Büyük gezegenlerin dünyamıza en yakın olanı Jüpiterdir ve parlaklığı Merih'ten sonra gelir. Yörüngesinde belirli bir özellik yoktur. Güneşten ortalama uzaklığı 483 900 000 mildir. Dünyamıza en yakın olduğu zaman uzaklığı 367 000 000 mildir. Bu mesafe en uzak olduğu zamanlarda 600 000 000 mile çıkar.

Kutupsal çapı 83 010 mil, ortalama çapı ise 86 850 mildir. Yani genişliği arz çapına nazaran hemen hemen 11 misli kadar büyüktür. Yüzeyi dünyamızdan 120, hacmi ise dünya hacminden 1318 kat fazladır. Güneş sistemindeki planetlerin en büyüğüdür.

3 — 400 büyütmeli bir teleskop, Jüpiter üzerinde bariz bulutlar gösterir. Renk bakımından gezegen çok zengindir. Zeytuni yeşil ile kırmızı ve kahverengiye kadar renkleri havidir.

Jüpiterin bir atmosferi vardır. Bu atmosferin kesin özellikleri henüz bilinmemektedir. Bulutların değişik renklerde oluşu da izah edilememiştir.

Jüpiter'in 12 uydusundan bilhassa üç tanesi dikkati çeker :

1. Europe,
2. Callisto,
3. Ganimed.

Ganimed, 4750 km. çaplıdır. Bazı özellikleri sebebiyle bir atmosferi vardır. Bize göre Jupiter'in en ilginç uydusudur. Neden böyle olduğuna geçmeden önce dikkatimizi Jüpiter'e çeviren sebepleri inceleyelim :

Dünyamız atmosferine giren uçan dairelerin belirli zaman farklarına göre ziyaretlerini sıklaştırdıkları dikkati çekmektedir. Bu zaman, farkı periyodiktir ve 25 ayda bir devrine göre ayarlıdır. Tesadüfe bakın ki, Jüpiter'in dünyamıza en yakın olduğu zamanlar da 25 ayda bir vaki olur.

Jüpiter'in yakınımızdan geçişleri sırasında yapılan gözlemler, Ganimed üzerinde yeşil lekelerin tesbitini mümkün kılmıştır. Birçok gözlemciler, bunların bitki örtüsü olduğuna inanmaktadırlar.

Ganimed, Merih gezegenini çok andırır. Kutup bölgeleri beyaz lekelerle kaplıdır. Yani muhtemelen birer buzul örtüsü ile takkelidirler. Üzerindeki renk renk lekeler zaman zaman koyulaşmakta, açıklaşmaktadır. Buda bitki örtüsünün varlığına işaret sayılabilir.

Ganimed'in yüzeyinde, belirli tipte bir kara parçası bulunduğunu gösteren önemli belirtiler mevcuttur. Yüzeyin bazı kısımları sarımtırak, bazı kısımları ise yeşile çalar renktedir. Bu alanların rengi hiç değişmez. Sarı alanların bitkiden yoksun, çöller oldukları tahmin edilebilir. Yeşil alanlar ise bitki varlığını ortaya koyar.

Atronomik olarak, dünyamızın, diğer gök var-

lıklarına nisbeten daha geniş bir tarihi olduğu ispat edilmiş haldedir. Bu bakımdan, başka birçok gezegenlerin dünyadan daha çok yer değişimi devirleri geçirmiş olduklarını kabul etmemiz gerekir.

26 Şubat 1972 de Jüpiter'e atılan Amerikan uzay aracı, belki de bize Jüpiter hakkında çok zengin bilgiler verecektir.

Uçan daireler konusu gerçekten ilginçtir. Üzerinde daha çok durulacaktır.

13 Eylül 1959 günü Ruslar 429 kg. ağırlıktaki bir uyduyu 35 saatlik bir uçuş yolu ile Ay'a gönderdiler. Daha birkaç yıl önce, birisi çıkıp da bu kadar kısa bir zaman zarfında Ay'a gidilebileceğinden söz etseydi, herhalde dünya tarafından alaya alınırdı. Oysa bugün, insanoğlu uzayın fethi yolunda muazzam bir yarış halindedir. Kendi kendisi ile yarışıyor. Yüzlerce, binlerce bilim adamı, teknisyen ve usta işçi kendini bu işe adamış, Biyokimya uzmanları, Elektronik mühendisleri, seçme fizikçiler, astronomlar, ve daha birçok dallarda ihtisas yapmış en üstün kabiliyetli insanlar, zamanlarını UZAY yolunda atılacak adımların biraz daha meçhule uzanmasını sağlama amacı uğruna harcıyorlar. Sarfedilen paranın haddi hesabı yok.

Söylemesi dile kolay... Yalnız Cape Kennedy uzay deneme merkezinde, Temmuz 1969'da 22 828 eleman çalışmaktaydı. Cape Kennedy'nin yıllık bütçe tahmini 475 789 000 dolardı...

Uzay araştırmaları için yapılan çalışmaların tek gayesi, dünyamızı saran «bilinmeyen» âlemin karanlığını biraz olsun aralamak, biraz olsun tanımaktır. İster istemez insanın aklına birçok sorular

geliyor. İşte bu rahatsız edici sorulardan bir tanesi: **Yeryüzünde bile henüz gereği kadar keşfedilmemiş nice yerler varken, neden dikkatimizi uzaya çeviriyoruz? Neden, milyonlarca muhtaç insanın çeşitli ihtiyaçlarını karşılacak kadar çok parayı, emeği ve zamanı sonu belirsiz görünen bir hedefe yöneltiyoruz?**

Gerçi bir Amerikalı yetkilinin dediği gibi «Amerikan kadınlarının sırf biraz daha fazla güzelleşmek için sarfettikleri paranın yıllık tutarı Amerikan Uzay programına saf edilen meblâğın iki mislidir.» Olabilir... Ama uzay keşfine harcanan, para, israf edilmek istenmiyor. Bunu çok iyi biliyoruz....

Bu kadar emek, zaman ve değer sarfedilmesinin asıl sebebi gözlerimizin önündedir: İnsanoğlu, uzayı keşfe zorlanmaktadır. **Uzaydan gelenler, bizi uzaya çağırır gibidirler. Uzay, Dünyamızın hayat alanı içine girmektedir. Hattâ girmiştir.**

Varsın resmi makamlar uçan daireleri kabul etmez görünmekte ısrar etsinler... Varsın çeşitli polemik sistemleri ile halk, uzaydan gelenlerin varlığını şüphe ile karşılamak zoruna sürüklensin... Kendilerini insanlığın geleceği yolunda kararlar almaktan sorumlu görenler, aslında işin gerçeğini çok iyi bilmektedirler. **Ve... Eminiz ki, büyük devletlerin uzayı tanımak yolundaki çabaları, dünyanın savunulması amacına yöneltilmiştir.** Ya da hiç değilse, bizi idare edenler Uzayı eskisinden çok daha ilginç bulmaktadırlar.

Uzay Tekniği :

Uzayın keşfi amacı ile yapılmakta olan çalışmalar duraklamadan gelişmektedir. Saturn V roketinin maliyeti 120.000.000 dolardır. Ağırlığı takriben 3000 ton, yakıt depoları 4 milyon litre hacminde olan bu sistem 150,000,000 beygir gücündedir. Ama Satürn V roketi, uzay programının sadece ilk adımlarından birisi olabilecek kabiliyettedir. Şimdiki halde kullanılan roket sisteminin gerek kullandığı yakıt bakımından, gerekse ağırlık, sağlayabildiği hız, menzil yönlerinden, hayallimizdeki programı tahakkuk ettirebilecek güçte olmadığı çok iyi biliniyor.

Bugün, uzaya sevk edilecek bir aracın yeteri kadar hızlı olabilmesi ve kendi taşıdığı yakıtla uzun süre boşlukta seyyahat edebilmesi için ilk akla gelen, nükleer enerji ile tahrik edilen motorların kullanılması fikridir. Ama nükleer teknik, hafif fakat kudretli motorların yapılmasına imkân verecek bir derecede gelişmemiştir.

Nükleer enerjinin dışında, İON ve FOTON motorları da geliştirilmek istenmektedir. İon motoru, İon ve elektronların saatte 40.000 mil gibi bir hızla fırlatılarak roket sistemiyle hız sağlama esasına bağlıdır. Bu yöndeki çalışmalar amaca eriştiği takdirde, bir İon motoru ile mücehhez uzay gemisi Merih gezegenine 9 ayda gidebilecektir.

Foton motoru ise, ışık zerrelerinin nükleer bir reaktör yardımı ile faaliyete geçirilmesi esasına dayanmaktadır. Bu suretle, ışık hızına yakın bir hız elde edilmesi düşünülebilir.

Gerek İon gerekse Foton motorları, az miktarda yakıt taşımak imkânını verecektir. Buna karşılık roket sistemlerine göre hızları çok üstün olacaktır.

Uzay konusunda elde edilen yeni yeni bilgiler, alışık olduğumuz roket veya füze şekillerinin yetersizliğini ortaya koymaktadır. Bazı kozmik etkenler, biçim bakımından uzay aracının yapısını da değiştirmemizi icap ettirmektedir.

Öte yandan, uzay araçlarına ışık hızının bile üstünde bir hız kazandırma fikri bazı bilginlerin zihnini meşgul etmektedir. Bu maksatla, her şeyden önce yerçekimi kuvveti (gravitasyon) u kontrol etmek zarureti vardır. Bu tasarıya antigravitasyon deniyor. Uzayda uçacak olan bir geminin her zaman uzay sakini cisimlerin, yani muazzam yıldız kütlelerinin çekim etkisi altında bulunması, onun hızına etki yapacaktır. Bu çekim kuvvetini yok etmek, hattâ daha da ileri giderek o kuvveti kendi yönümüzde bize hız verecek şekilde kullanmak şüphesiz fevkalâde bir şey olacaktır.

Bu durumu şöylece izah edebiliriz: Dünyamızın milyonlarca voltluk bir elektrik potansiyelini ihtiva eden bir geomanyetik alanı vardır. Bu kuvvet, dünyamızın yaratılışında kendisine bahşedilmiştir. Dünyanın çekim kuvvetinden kurtulmak isteyen bir uzay aracı, muazzam bir itme gücüne ihtiyaç duymaktadır. «Hız» kavramının aksine bir »fren» etkisi yapan bu kuvvet, tıpkı yelkenli gemilerin kullandığı gibi «uygun rüzgâr» şeklinde kullanılacak olursa, şüphesiz hız kavramı şimdikinden çok farklı bir hüviyete bürünecektir. Yani

ilerde antigravitasyon ilkesi ile çalışan bir uzay gemisi yapılabilirse, böyle bir gemi kendi çevresinde öyle bir alan meydana getirecektir ki, dünyanın alıkoyucu gücü bertaraf edilirken, aynı zamanda o güç itici - fırlatıcı - bir etki olarak kullanılabilecektir.

Bu konularla ilgili olarak ele alınacak bir diğer teori de Büyük Bilim Adamı Profesör Albert Einstein'in Birleşik Alanlar Teorisi'dir, ki bir gezegenin yerçekimi kuvvetinin kendi ekseni etrafındaki dönmesinden meydana gelen Santrifüj kuvveti ile kendi elektrostatik alanının Santripedel çekişi arasındaki denge durumu olduğu yönündedir.

Einstein'in teorisinde sözü geçen ve denge durumu gözönünde bulundurulan her iki güçten de faydalanmak, teorik olarak mümkün görünmektedir. Eğer kullanacağımız bir uzay aracında, bulunulan noktadaki santrifüj ve santripedel kuvvetleri yeterli bir şekilde kontrol edebilirsek hız alanında elde edemeyeceğimiz başarı yok gibi görünüyor. Zira: Bu iki kuvveti aracımız üzerinde denk hale getirebilmemiz halinde, aracımız uzayda - boşlukta - durabilecek, bu dengeyi kendi isteğimize göre değiştirdiğimiz, yani bozduğumuz zaman da, gezegenler arasında istediğimiz yönde hız elde edebileceğiz.

H. G. Wells, Einstein'den daha da önce bu konuyu bir nevi Science Fiction eseri sayılabilecek olan Ay'a Seyyahat isimli eserinde işlemiştir. Bu kitaba konu olan uzay gemisi bir küre biçimindedir. Çevresi, gravitasyon'a karşı hassas bir metal

tabakası ile kaplıdır. Ancak bu metal tabakanın altında, gerektiği zaman gravitasyon gücünü yok eden (izole eden) bir başka tabaka daha vardır. Aracın yeryüzünden havalanması için yapılan tek işlem bu hassas tabakayı açarak aracın yere bakan kısmında izoleli alanı ortaya çıkarmaktır.

Çünkü aracın yere bakan yüzeyinde çekim kuvveti sıfıra iner inmez, araç ağırlığını kaybetmekte ve gökyüzüne doğru yükselmeye başlamaktadır. Aracın uzaydaki hareketi de, gidilecek yöndeki uzak veya yakın gezegen veya yıldızların tarafında kalan araç yüzeyini gravitasyona karşı çok hassas olan tabaka ile örtmek sureti ile yapılmaktadır. Yani bu uzay aracının boşluktaki hızı, sadece bir seri pencere açıp kapamak işlemleri sayesinde yürütülmektedir. Şüphesiz, H.G. Wells'in bu kitabı, sadece bir hayal mahsulüdür. Ama insanların gravitasyon ve antigvitasyon güçlerinden ne suretle faydalanabileceğini göstermesi bakımından ne kadar güçlü ve faydalı bir hayal...

Dünyamızı ziyaret eden uzaylıların gravitasyon kuvvetini kontrol edebildikleri kuvvetle tatmin olunmaktadır. Zira uçan daireler çok kısa bir an içinde birdenbire muazzam bir hız kazanabilmekte, ve icap edince havada kıpırdamadan durabilmektedirler.

5. KISIM

HAYAT VE BAŞKA GEZEGENLER

Yakın zamana kadar, insanlar atalarından kal-

ma bir alışkanlık etkisi ile Gök Kubbe'yi sınırlı, örtülü bir yer olarak bilir, yıldızları Tanrı'nın geceleri aydınlatmak ve karanlıkları süslemek için asmış olduğu kandiller sanırlardı. Ay, Güneş ve diğer parlak yıldızlar, bu çapraşık izah tarzı ile masallaştırılmış nesnelerdi.

Astronomi ilminin gelişmesi ve aydın insanların uzay fikrini kavramaları bile, yeryüzünde (hattâ bugün) sayısız insanın kanaatlerini değiştirmeye yetişmedi. Bu anlayış ve inanışa göre uzayda neler bulunup neler bulunmadığını muhakeme etmek faydasız. Ne var ki, bugün bile birçok aydınlar uzayda sonsuzluğun hakim olduğunu ve galaksilerin, güneş sistemlerinin bulunduğunu kabul etmekte güçlük çıkarmazken, dünyamızdan başka yerlerde de hayat bulunabileceği fikrini kabul etmemekte direniyorlar.

Oysa bugün, bilim adamlarımız uzayda, dünyamızdan başka birçok yerlerde hayatın mevcut olabileceğini kabul etmişlerdir. Değişik bilim adamları arasında fikir münakaşaları, falan veya filan gezegende veya yıldızda hayatın bulunup bulunmadığı konusunu ihtiva etmekten çıkmış, orada hayatm hangi seviyede bulunabileceği yönüne intikal etmiştir. Bir gezegende bakteriler seviyesinde veya amipler cinsinden de hayat olabilir, tam gelişmiş, bizim dünyamızdakine benzer şekilde çeşitlenmiş hayat da bulunabilir. Bazı gezegenlerde hayatı temin eden unsurlar, bizim dünyamızda hayatı mümkün kılan elemanlardan değişik olabilir.

Atmosferi dünyamızdakine çok benzeyen, öz yapısında dünyamızda bulunan elemanlar veya bun-

lara eş yaratılışta elemanlar bulunan bir başka gezegende, iklim şartları dünyamızdakinden hayli değişik bile olsa, bizimkine benzer bir hayat şekli bulunabileceği bilim bakımından kabul edilmiştir. Yalnız böyle bir gezegende yaşayan yaratıklar bazı değişik özelliklere sahip olacaktır. Öte yandan atmosferinde - meselâ - helyum gazının çoğunlukta olduğu, toprağında hiç tanımadığımız elemanların bulunduğu bir başka gezegende de, o gezegenin şartlarına uygun olarak gelişmiş yaratıklar yaşayabilir .

Boşluğun sonsuzluğunda mevcut sayısız yıldızlar içinde kimbilir kaç bin tanesinde kaç değişik şekilde hayat vardır!

Nitekim uzayda hayatın bulunduğu, hem de bazı gezegenlerde yaşayan bir takım yaratıkların dünyamızda yaşayanlara nisbetle çok daha ileri bir uygarlık düzeyinde oldukları, uçan dairelerin sık sık ziyaretlerinden anlaşılmaktadır. Uzayda canlılar bulunduğunu, yalnız burnumuzun dibine kadar gelip de kendilerini göstermelerinden değil, olduğumuz yerde, dev teleskoplarımızın başında da hissetmekteyiz. İşte şimdi bu konuya temas edeceğiz:

Uzaydan Gelen Sinyaller :

1931 yılında, genç bir mühendis, Amerika'da New Jersey'de bulunan bir çiftlikte 100 fit uzunlukta döner bir anten yapmıştı. Bu düzene bir de hassas radyo alıcısı bağlanmıştı. Bir süre sonra, alıcı, düzenli aralıklarla ıslık sesleri yaymaya baş-

ladı. Aynı ses, her gece, bir öncekinden 4 dakika sonra duyuluyordu.

Bu konuyu geliştirmek ve araştırmak için, Virginia Sugar Grove'da bulunan deniz kuvvetleri araştırma merkezinde 600 fitlik bir radyo-teleskop inşasına girişildi.

Radyo Teleskoplar, hiç bir engel tanımadan işlerler ve dünyamızdan görünmeyen yıldızlardan dahi radyo sinyalleri alabilirler. Bugün dünyamızın dört bucağında bu tip teleskoplardan bir çokları mevcuttur ve devamlı surette uzaydan gelen sinyalleri dinlemektedirler.

8 Nisan 1960 günü sabah saat 4'de, Batı Virginia'daki Green Bank rasathanesi, 83 ayaklık radyo teleskopunu, dünyamızdan 11.8 ışık yılı uzakta bulunan TAU - CETİ yıldızına çevirdi. 150 saat süreyle devam eden bir araştırma yapıldı. Bu araştırma, Astronomi tarihinde OZMA projesi diye tanınır. Amacı uzaydan gelen sinyalleri kapmaktı.

1960 yılından beri CTA-102, CTA 21, 30, 444, 3c ve 455 yıldızlarından 30 cm. dalga boyundan sinyaller alınıyordu. Ama 1964 sonbaharında CTA 102 den alınan sinyaller birdenbire kuvvetlendi. Sinyaller muntazam aralıklıydı. Amerikan, Fransız, İtalyan, Rus astronomları, sinyallerin meçhul bir uzay uygarlığı tarafından ve düzenli bir şekilde, bir amaç uğruna gönderildiklerinden emin bulunuyorlardı.

Bunlardan başka, Epsilon - Eridiani ve Tau Ceti yıldızlarından alınan sinyaller de bu özelliklerdeydiler.

1964 yılında, uzay ışınları konusunda geçerli söz sahibi bulunan Avusturalyalı bilgin Profesör G. Bolton, uzaydan belirli aralıklarla sinyaller aldığını, fakat elindeki cihazların yetersizliği yüzünden tam bir anlam çıkaramadığını anlatmıştı. 4 yıl sonra, bu sinyallerin Alfa Cygne (Alfa kuğu) yıldızlarından geldiği tesbit olundu. Prof. Bolton, Amerika'ya getirilip Californiya'daki Teknoloji Enstitüsünün Başkanlığına tayin olundu.

1956'da, Ağustos ayı içinde, Ohio Üniversitesinden Prof. Dr. John Kraus Venüs yıldızından mesajlar aldığını dünya basınına açıklamıştı.

Yukarda bir nebze temas etmiş olduğumuz OZMA projesi ile ilgiili çalışmalar uzun süre gizli tutulmuş ve sonuçları hakkında bilgi sızdırılmamıştı Green Bank rasathanesinde acaba neler oluyordu? Projeyi idare eden Prof. Otto Struve, 1961 yılında gazetecilere verdiği bir demeçte «Uzun zaman isteyen bir konu ile meşgul bulunuyoruz,» demişti. Gazeteciler «ne kadar uzun bir zaman?» sorusu üzerine, Struve «Bana bir asır sonra gelmeniz gerekir,» diye karşılık verdi...

Sözde OZMA projesinden hiçbir sonuç elde edilememişti... Ama Ozma projesinden sonra bu konudaki çalışmalar durdurulmamış, yığınla dolarların sarfına devam edilmiştir... Ne için? Hiç ler elde etmeye devam için mi?

Amerikan Hava Kuvvetleri, OZMA projesine yardım amacı ile Porto Rico adasında yeni bir uzay dinleme ve gözetleme istasyonu kurdu... Gene bir hiç için... kurulan bu yeni istasyon 300 metre ça-

pında olup tamamı madeni bir kubbe ile kaplanmıştı. Tesisin parabolik aynaları ve antenler, Green Bank'da bulunanlardan çok daha hassastı. Yani OZMA projesi Porto Rico'da devam ettiriliyordu...

Bu yeni uzay istasyonuna Dr. Frank Drake (Otto Struve'nin yardımcısı) getirilmişti. Dr. Drake, 17 Ocak 1968'de basına verdiği bir demeçte şunları söyledi :

«Çalışmalarımızı bilhassa Tau Ceti, Eridiani ve Ve Epsilon yıldızlarına yönelttik. Antenlerimiz Tau Ceti'den gelen bir takım mesajları kaptı. Sinyaller 117 saykl üzerinden ve muntazam aralıklarla gelmekteydi. Elimizden geldiği kadar bu radyo işaretlerini kıymetlendirdik. İlk alınan altı seri özellikle dikkatimizi çekti. Bunlar Mors alfabesindeki V ve S harfleriydi. İkişer dakika arayla, bu sinyaller yirmi dakika sürdü. Sinyaller daha sonra değişik bir şekilde ve bir saat süreyle devam etti. Anlaşılmaz bir hal aldı. Başka rasathaneler ve dinlenme istasyonları ile temasa geçtik. İngiliz Kolombiyasından aldığımız bir rapordan onların da aynı işaretleri aldıklarını anladık. Ayrıca Amerikan gemilerinden bazılarında bulunan hassas cihazlar da aynı işaretleri almışlardı.»

Bu açıklama fazla bir şey sayılmazdı. Ama bu sırada Washington'da yaşayan genç ve amatör bir radyo meraklısı meseleye bir ışık tuttu. Bu genç, Dr. Drak'e Washington Evening Star gazetesinin 21 Mayıs 1902 tarihini taşıyan bir eski nüshasını gönderiyordu. Gazete ilk sayfasını uzayla ilgili bir konuya ayırmıştı:

«Fezaya gönderilen telsiz işaretleri ...Fezalı-

larla bir irtibat sağlanabilecek mi? Aralık 1901'de Markoni uzaya V ve S harflerini yollamıştı... Aynı teşebbüs dün sabah Prof. Nattan Stubbfield tarafından tekrarlandı. Fezaya gene V ve S harfleri yollandı.»

Bu tarihi açıklama, gerçekten büyük bir değer taşıyordu... 1902 yılını esas alarak 22 yıl sonra yayınlanan New York Times Gazetesi bulundu. 28 Ağustos 1924 tarihli bu gazetede şöyle bir yazı vardı :

«Amherst koleji Astronomi profesörü Dr. David Todd, 22-23 Ağustos gecesi fezadan gelen bazı esrarengiz işaretler almıştır. İşaretler, telsizde kullanılan Mors alfabesindeki V ve S harflerini temsil ediyorlardı.»

Yine 22 yıl öteye gidildi. 1946 yılında, bu kez karşımıza uçan daireler çıkıverdi. Bilindiği gibi göklerimizde uçan dairelerin görünmesi ilk defa bu yılda vaki olmuştu.

Nihayet... Dr. Drake'in aldığı sinyaller de 1946 dan yirmi iki yıl sonraya rastlamaktadır. Bu 22 yıllık aralık bir tesadüften ibaret değildir. Bizden 11 ışık yılı uzakta bulunan bir uzay uygarlığı, mesajlarımızı alıp bize yolluyor sanki...

1960 yılında Rus bilginleri C.T.A. 21 ve C.T.A. 102 yıldızlarından gelen sinyalleri almakta olduklarını (Bunların diğer adları Pegas ve Çoban takım yıldızlarıdır) ileri sürdüler. Bilginler, bu nitelikteki sinyalleri ancak gelişmiş uygarlık düzeyinde bulunan yaratıkların verebilecekleri kanısında bulunuyorlar.

Rusların bu konudaki açıklamaları Amerikan,

Alman, Fransız ve Avustralyalı bilim adamları arasında sürpriz tesiri yaratmadıysa bile heyecana sebep oldu. Zira onlar da aynı takım yıldızlarından bir takım mesajlar almışlardı.

Her ne kadar onlardan tam bir anlam çıkarmak şimdilik mümkün olamıyorsa da, uzaydaki bazı gezegenlerin dünyamız tarafından da zaptedilen bir takım radyo mesajları yayımladıklarından artık şüphemiz yoktur. Ve bir bakıma bu kanaat bile başlı başına bir anlam taşır: Uzayda bizden başka daha bir çok canlılar vardır... Hem de en ileri bir uygarlık seviyesine erişmiş, mütekâmil canlılar!

Kısacası, şimdiki halde uzaydaki diğer canlılarla aramızda bir haberleşmenin temeli atılmış durumdadır. Dil birliği olmadığı için, şimdiki halde meramlarımızı birbirimize anlatamıyoruz. Ama yakın bir gelecekte, dil ayrılığının muhabere sistemini kısıtlayan bir engel olması mutlaka önlenecektir.

Bütün bu öğrendiklerimiz ve aklımızı zorlayan öğrenme ihtiyaçları sonunda oturup düşünüyoruz :

— Biz, Dünyalılar, bu günkü uygarlık ve bilim yeteneklerimizle neler yapabiliriz?

— Yakın bir gelecekte UZAY denen çazip ve esrarlı hayat sahasına esaslı bir şekilde nüfuz edebilecek, onun belirli bir kısmına hükmedebilecek miyiz?

— Şimdiki halde, bilen kişiler bildiklerinin bir kısmını neden saklı tutmağa çalışıyorlar?

— Bizden gizlenen gerçekler arasında, uzaylılarla dünyamız arasında belli bir derecede tahak-

kuk ettirilmiş bulunan bir irtibat sistemi de var mıdır?

Bu sorulara kesinlikle cevap vermek için elimizdeki imkânlar yeterli bir sınıra erişmiş durumda değildir. Bununla beraber kendi soracağımız bazı sorulara gene kendimiz cevap verebiliriz :

— Uzaydan dünyamıza gelenler olmuş mudur? Evet, olmuştur. Hâlâ da gelmektedirler. Belki de aramızda, uzaylı bazı kişiler dünyalı gibi yaşamaktadırlar...

— Uçan daireler bir uzay uygarlığı alâmeti midirler? Bundan hiç şüphemiz yoktur.

— Uzayda mevcut bazı uygarlıklar bizimle irtibat kurma çabası göstermekte midirler? Şüphesiz...

— Dünyamızın tesbit edilemeyecek kadar eski çağlarında da uzaylılar bizim gezegenimizi ziyaret etmişler miydi? Buna inanmak için elimizde çok sayıda deliller var... Hazreti İdris'in kitabından tutun da, eski uygarlıklardan çağımıza kalmış bir çok tarih kaynakları bunu ispatlar yöndedir. Hatta insanoğlu'nun aslı'nın dünyaya uzaydan geldiğini, ana vatanının uzayda olduğunu kabul etmemizi icap ettiren deliller mevcuttur. En mütekâmil üç kitap dininin ağız birliğiyle «Adem ile Havva'nın Cennetten inme oldukları» yönündeki ifadelerde bulunmaları dahi en güvenilir delillerden biridir.

Yeryüzündeki diğer canlı türleri ile insan arasındaki yaratılış benzerlikleri bazı bilim adamlarımızı «türlerin gelişmesi» teorisinde olduğu gibi bir takım izah yolları aramaya sevk etmiştir. Oysa aynı teori ters yönden mütalaa edilirse en az aynı de-

recede mantıki olur. Bununla şunu anlatmak istiyoruz: Darwin, insanların atası olarak maymunları göstermektedir ve bu iddiasını ispatlamak için de insanların maymunlara benzerliğini ileri sürmektedir. Fakat bu benzerlik, maymunların gelişmelerini ve insanlaşmalarını ispat yönünde hiç bir zaman kesinlikle ispat edilememiştir. Oysa yer yüzüne yüzbinlerce yıl önce inmiş olan ilk insanların aradan geçen çok uzun zaman zarfında ilk yapılarını değiştirip maymunlara benzer bir hale gelmiş olmaları (yani dünyadaki hayat şartlarına uymuş olmaları) yönünden düşünmek belki de daha akla yakın bir şekilde ispat edilebilir.

— Dünyamızda bundan önce bir çok defalar şimdiki kadar veya şimdikine yakın derecede uygarlıklar kurulmuş olduğu, hâlen yeryüzünde mevcut bulunan ve kısmen tarafımızdan bu küçük ve mütevazı eserde incelenmiş bulunan tarih kalıntılarından anlaşılmaktadır.

— Bu gün yer yüzünde, kendilerini uzaylıların temsilcisi sayan bazı yeraltı sakinlerinin (AGADTA gibi) bulunduğu bilinen bir gerçektir. Çağımızın bilim anlayışı ile pek bağdaşmayan, fakat bir anlayışa göre ondan daha ileri bir seviyeye erişmiş bulunan bu uzay temsilcileri, bütün araştırmalarımıza rağmen kendi esrarlarını korumağa muvaffak olabilmektedirler.

— Dünyamızla ilgilenen bütün uzaylılar aynı tip yaratıklar mıdır? Kendi aralarında bir işbirliği var mıdır? Büyük bir ihtimalle hayır... Dünyamızla ilgilenen uzaylılardan bir kısmı, gezegenimizi çok

iyi tanımaktadırlar. Bazı temsilcileri belki de aramızda yaşamaktadır. Öte yandan bazı uzaylılar ise, dünyamızı tanımak, canlıları, bitki örtüsü v.s. hakkında bilgi edinmek çabası içindedirler. Bazı uzaylılar dünyalılara benzeyen yaratıklardır. Bazıları ise tamamen ayrı yapıdadırlar.

Sonuç :

Buraya kadar yazmış olduklarımız, isminin baş tarafında bilimsel rütbeleri kısaltılmış olarak belirtilen kimseler tarafından imzalanmış olsa, şüphesiz okuyucunun dikkati daha çok çekilmiş olurdu. Çünkü çağımızda etiket her türlü önem derecesinin üzerinde bir kıymet taşımaktadır. Ne var ki, bir profesör, bir doçent veya başka bir bilim ünvanına sahip kişi veya kişiler, bizim üzerinde durduğumuz konuları cesaretle ele alıp açıklayamaz. Bununla beraber, ne kadar gariptir ki, bu eserin hazırlanmasında, «faydalanılan kaynaklar» da da görüleceği gibi, birçok ünvan sahibi bilim adamlarının eserlerinden yararlanılmıştır. Bizim toparlayıp da bir kanaat halinde belirtmeğe çalıştığımız gerçeklerin tümü, ufak ufak bölümler halinde de olsa, bilim adamlarımızın iddia ve ispat ettikleri hakikat kıvılcımlarından oluşmuş bir avuç ışıklı ateş gibidir. Avuç dolusu ateş, el yakacağı korkusu ile bir bilim adamı tarafından size bir bütün halinde sunulamazdı. O görevi biz üzerimize aldık.

Evren içinde dünyamızın yeri nedir? İnsan, dünya ile bir arada ve yalnız dünyanın içinde ne durumdadır? İnsan dünya ile birlikte ve Evrenin

orta yerinde ne haldedir? Evrenin içinde olduğu kadar insanın da içinde olan HAYAT nedir? Genel olarak bir özet halinde sıraladığımız bu kafa kurcalayıcı sorularda hiç birine henüz cevap veremiyoruz. Belki de hiç bir zaman veremeyeceğiz. Çünkü insan yapısının yaratan güç diye de isimlendirilen o olağanüstü VARLIK tarafından gerçeği ne derece kavrayacak kapasitede yaratılmış olduğunu bilmiyoruz. Teleskoplarımızın ve mikroskoplarımızın mercekleri günden güne güçleniyor. Zaman'la yaptığımız yarışın şimdiye kadarki bütün etaplarını kazandık. Ama bu başarılarımız ilânihaye devam edecek mi? Bilmiyoruz, bilmiyoruz, bilmiyoruz...

Her öğrendiğimiz şey, bize öğrenilmesi gereken daha ne kadar çok şey bulunduğunu göstermekten fazla hizmet edemiyor. Ama biz, gene de öğrenmeğe çalışıyoruz. Tuzlu su ile susuzluk gidermeğe çalışanlardan farkımız yok. İçtikçe susuyoruz ve susadıkça içiyoruz.

Geleceğin bize neler getireceği, ya da —eğer ZAMAN'ı bazı düşünürlerin kabul ettiği gibi statik bir mekân boyutu sayarsak— gelecekte bizim nerelere gideceğimizi kestirmek imkânsız. Ama hiç olmazsa geçmişimiz üzerinde şimdikinden daha fazla duramaz mıyız?

Bunca sayfa dolusu yazı ile biz, gerçek tarihimizi araştırma yolunda olsun küçük bir hizmette bulunmuş olduğumuzu sanıyoruz. Eminiz ki okuyucunun aklından; Titicaca gölü yakınlarında, deniz seviyesinden binlerce metre yüksekte duran eski bir İnka kalıntısı üzerindeki uzay aracı kazıntısı ve o aracı kullanan insanın hayali artık silinmeyecek-

tir. Eminiz ki okuyucu binlerce yıl önce batmış MU ve ATLANTİK asıllı dedelerini zaman zaman düşünecektir. Eminiz ki okuyucu, bir efsane gibi görünen bir çok hikâyelerin tarihle yakın ilgisi olduğuna eskisinden daha çok inanacaktır.

Kısacası, bu kitabın, okuyucuya biraz daha fazla düşünme alanı açacağından eminiz.

SON

— BİBLİYOGRAFİ —

DİODORE de SİCİLE. HİSTORİA.
VEDA'lar.
BHAGAVAT — PURANA.
WİSHAW: Atlantis in Andalusia.
J. SHORT: The North Americans of Antiquity.
L. SPENCE: Problem of Atlantis and the History of Atlantis.
Lord KİNGSBOROUGH: The Antiquities of Mexico.
A. POZNANSKY: Die Osterinsel und ihre praehistorische Monumente.
A. POZNANSKY: Die Alterthuemer von Tihuanaco.
A. HERMANN: Unsere Ahnen und Atlantis.
MOREUX: La science mystérieuse des pharaons.
BERLİOUX: L'histoire des Atlantes.
İvar Lissner: Civilisation mystérieuses.
BORİ de St. VİNCENT: Essai sur les îles fortunées et l'atlantique. Paris 1803.
GOMARA, F. L. de: Historia de las İndias, Saragosse 1553.
HENNİG, R: Von raetselhaften Laendern, Münich 1925.
HENNİG, R: Das raetsel der Atlantis, Meereskunde, Berlin 1925.
KİRCHMAİER, G. C. : Exercitato de Platonis At-

lantide, Wiettenberg 1685.
PLONGEON, A. Le: Sacred mysteries among the Mayas and the Quichas, 11.000 years. ago, New-york 1886.
SCHULTEN, A. und JESSEN, O.: Tartessos und anderes Topographische aus Spanien.
BROWN: Madeira, Canary İslands and Azores, Londres 1903.
DELGADO, J. A. : Excavaciones Arqueolôgicas en Teneriffe (Canarias) Madrid 1947.
GSELLE, S. : Histoire Ancienne de l'Afrique du Nord, Paris 1928.
PELLİOT, P. : Les Grottes de Tun-Huang, Paris 1920.
CHAVANNES, E. : Les Documents Chinois découverts par A. Stein, Oxford 1913.
TİSCHNER, H. : Kulturen der Südsee, Hamburg 1958.
BELTRAN Y ROZPİDE, R. : La İsla de Pascua, Madrid 1883.
RUH ve MADDE : Aylık mecmua, İstanbul.
SEVGİ DÜNYASI : Aylık mecmua, İstanbul.
HELFRİTZ, H. : Die Osterinsel, ZÜRİCH 1953.
DİESELDORF, E. P. : Kunst und Religion der Mayavölker, Berlin 1926.
DİSSELHOFF, H. D. : Geschichte der altamerikanischen Kulturen, Münich 1953.
JOYCE, T.A. : Mexican Archaeology, 1914.
MORLEY, S.G. : An İntroduction to the Study of the Maya Hieroglyphs, Washington 1915.
TRİMBORN, H. : İndianische Welt in geschichtlicher Schau, İserlohn 1948.

1 — Hindikuş çölünde harabeler. Yaşı bilinmiyor.

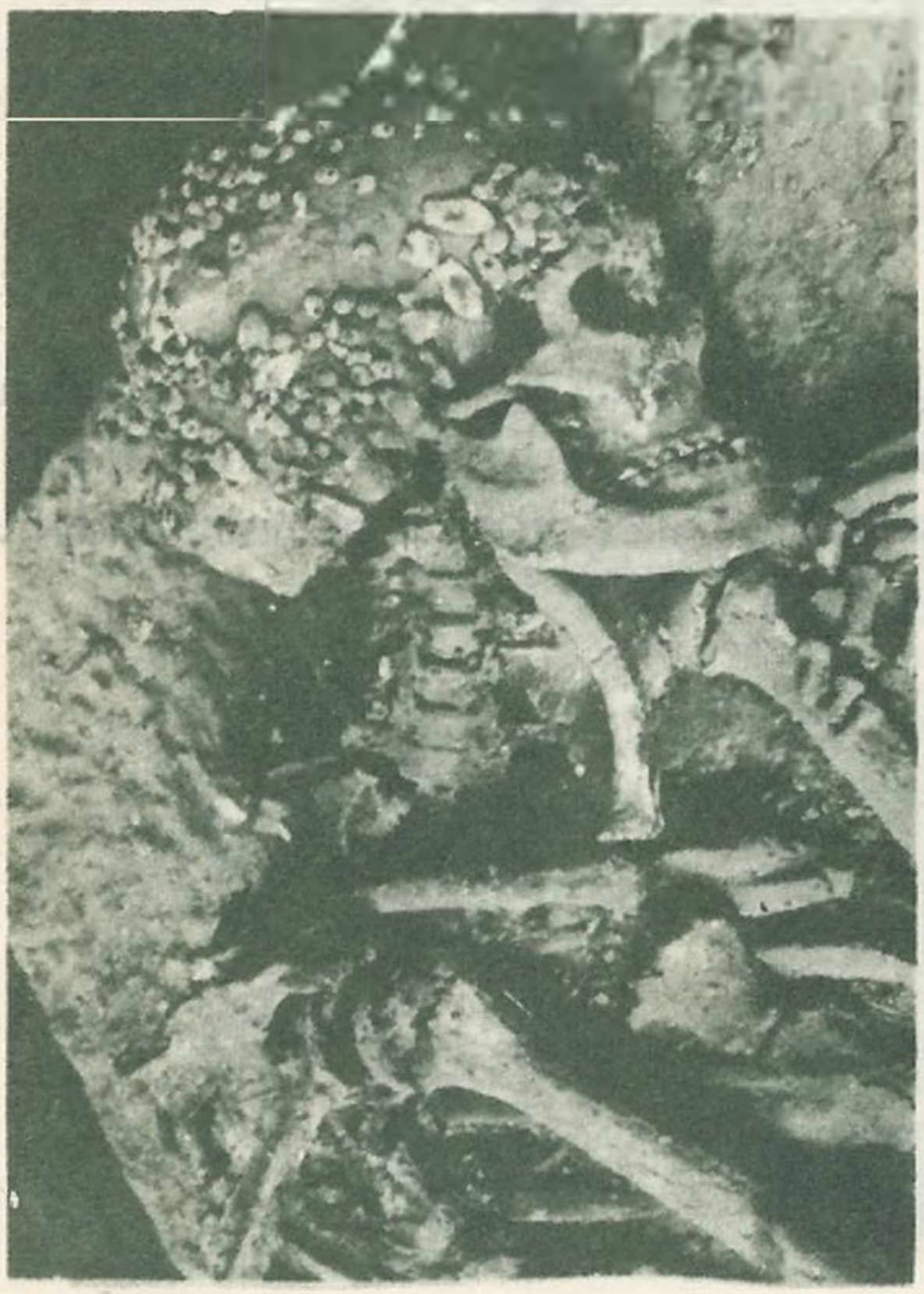

2 — İtalya, Covillon (Grimaldi) civarında bir mağarada bulunmuştur. Cro Magnon adamı

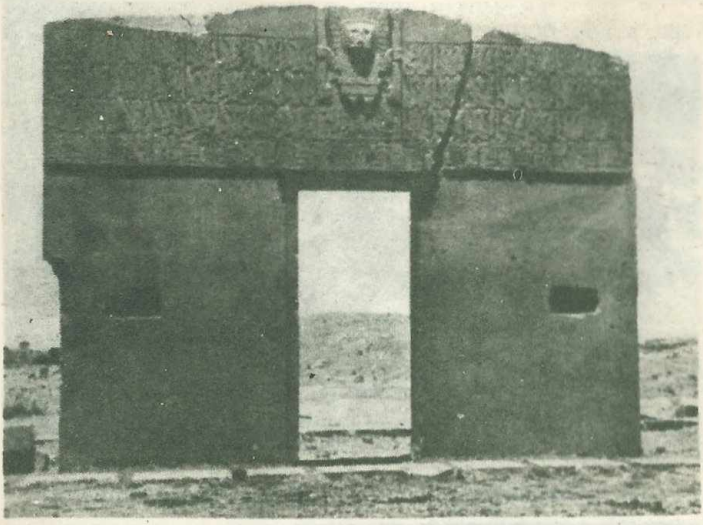

3 — Güneş kapısı (Puerto del sol) Tihuanako - İNKA UYGARLIĞI

4 — Sütun üstündeki resimlerin bir kısmı aşağıda büyütülerek gösterilmiştir. Kondor kuşu şeklinde gösterilen insan resimlerinin başındaki şekiller bir feza gemisini andırmaktadır.

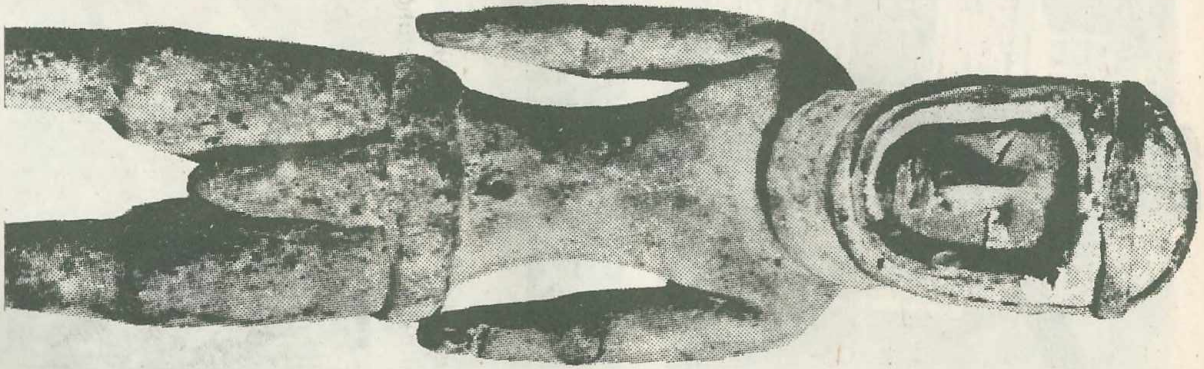

5 — Peru - (Tlatilco) da bulunan pişirilmiş topraktan yapılma bir astronot heykeli. M. Ö. 1000 yılına ait.

6 — Erzurum - İspir kazasında bulunan 3000 yıllık astronota benzeyen seramik heykel.

7 — Rusyada bir orman içine düşen uçan dairede ölü olarak bulunan uzay yaratığının resmi.

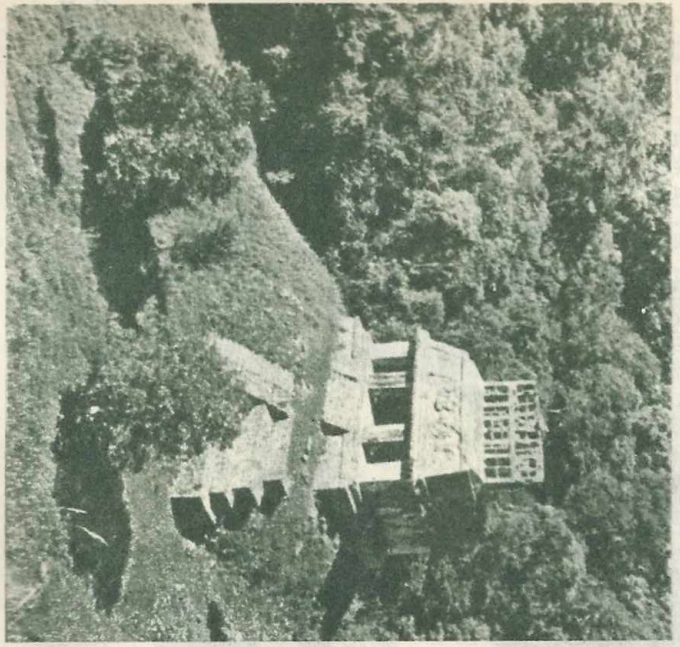

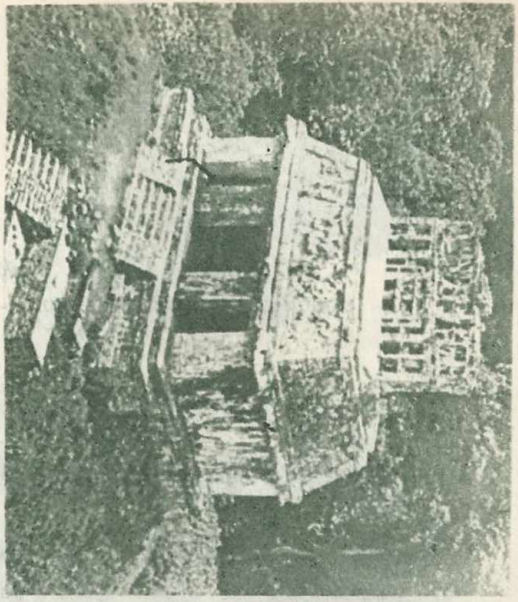

8-9 — PALENK. GÜNEŞ MABEDİ. Mabed altında bulunan piramid, kısmen toprak altında kaybolmuştur.

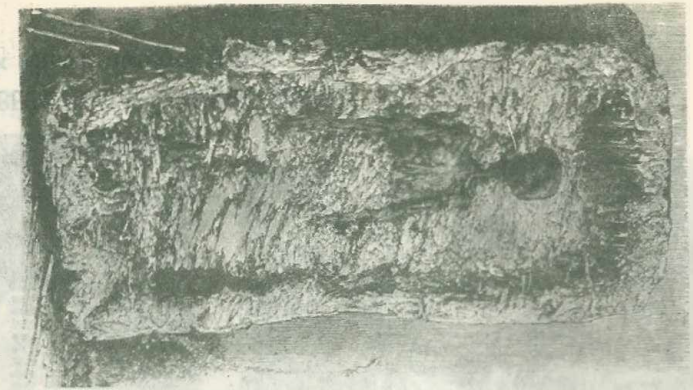

10 — BAİNN - KARA - Ula mağaralarında bulunan meçhul bir mumya.

12 — Kuzey Afrikada bulunan meçhul bir medeniyete ait bu eser, hangi ırkı temsil etmektedir? (Tunus Müzesi)

11 — PASKALYA Adasında bulunan sayısız heykellerden biri.

13 — Şımu (Peru) Lambayek vadisinde bulunan gümüş bir vazo. Bir uçan daireyi andırmıyor mu?

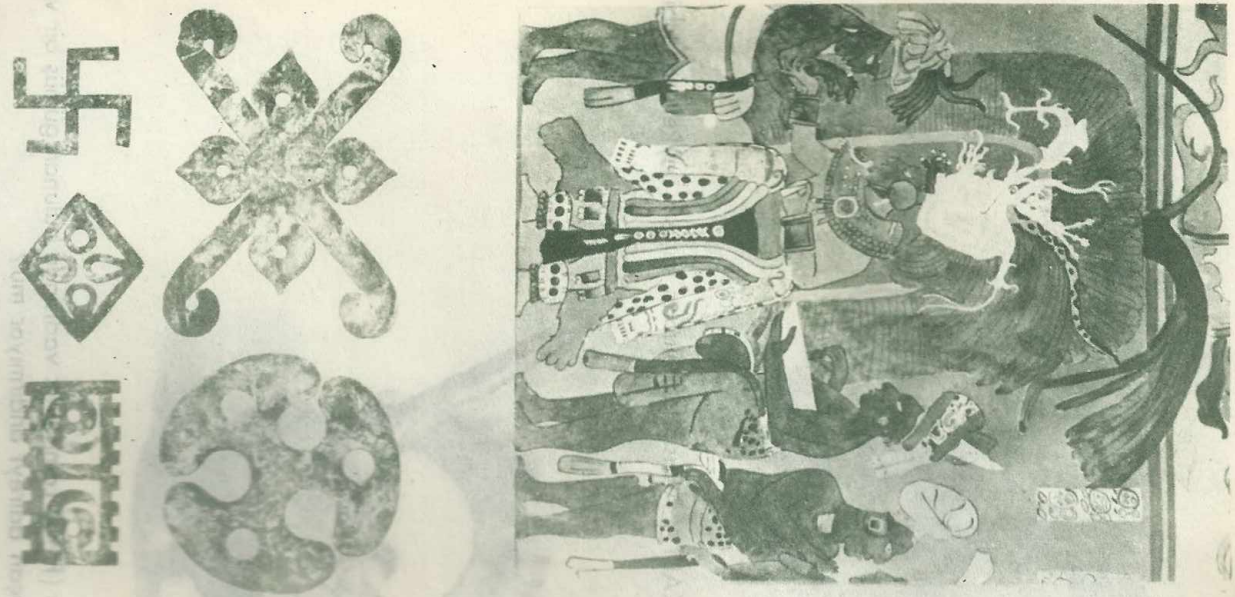

14-15 — MAYA MABED ŞEHRİ Bonmpak'ta bir duvar işlemi.

16 — Tula - Sabah Yıldızı piramidi. ATLANT'lar, Tolteks medeniyeti.

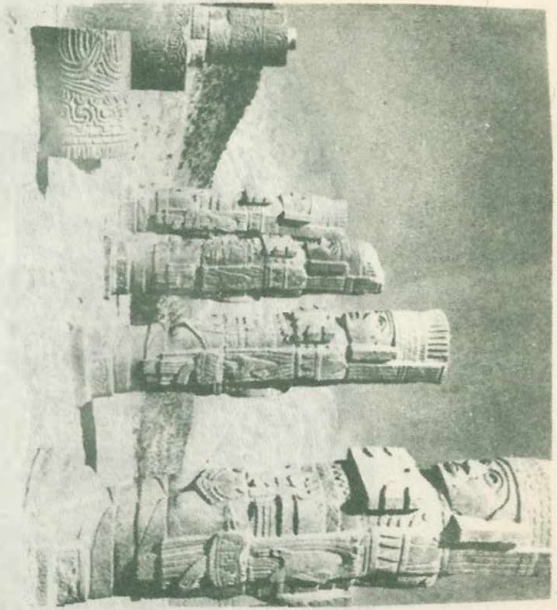

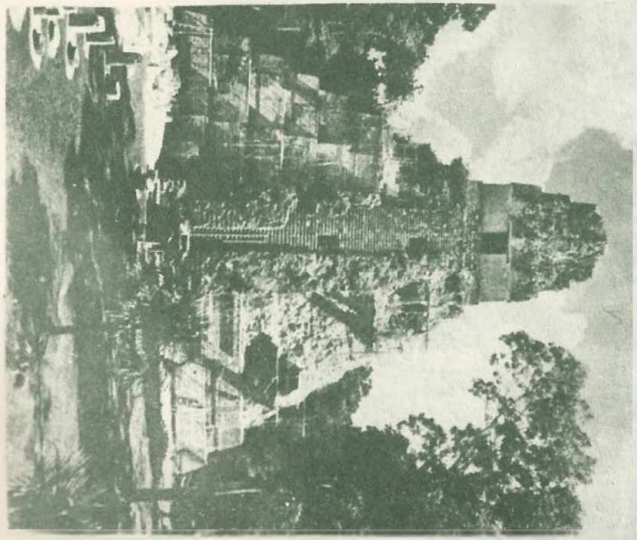

17 — Tıkal piramit, Maya.

19 — Şin Kultik (Çiapas) Takvim diski.
Arkeoloji Müzesi (MEKSİKA)

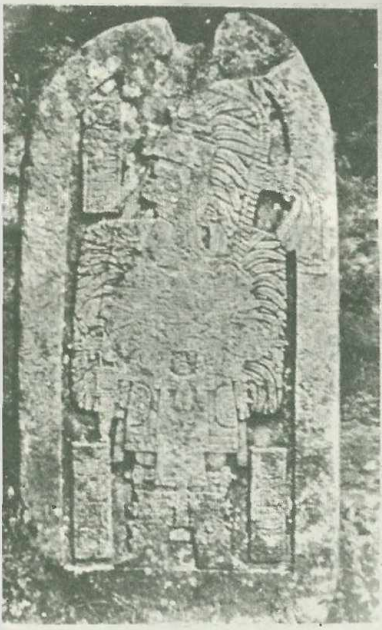

— Maya takvim taşı.

MAYA TAKVİM TAŞI'nda
(Kopan - Honduras)
Petroglif yazılar.

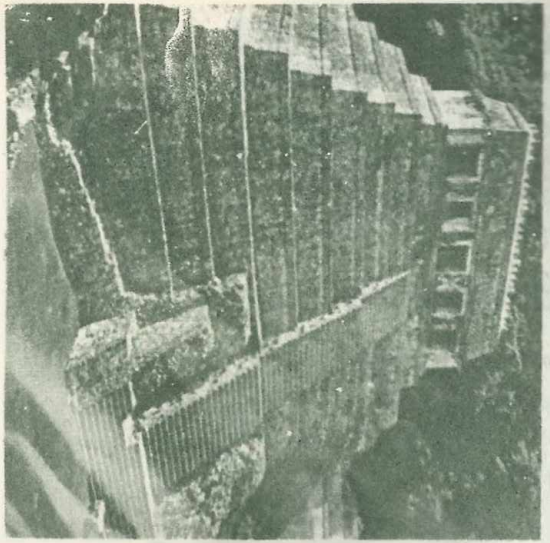

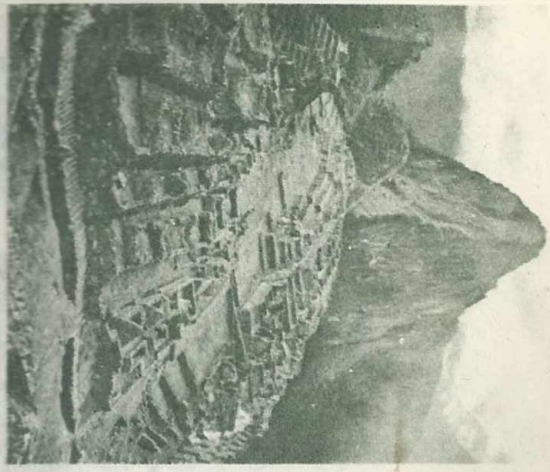

20 — MACHU PİCCHU. İNKA MEDENİYETİ. 3.000 metre yükseklikte kurulan bu şehirde İnkalar Taraçalar inşa ederek, mesken ve tarım sahaları kazanmışlardır.

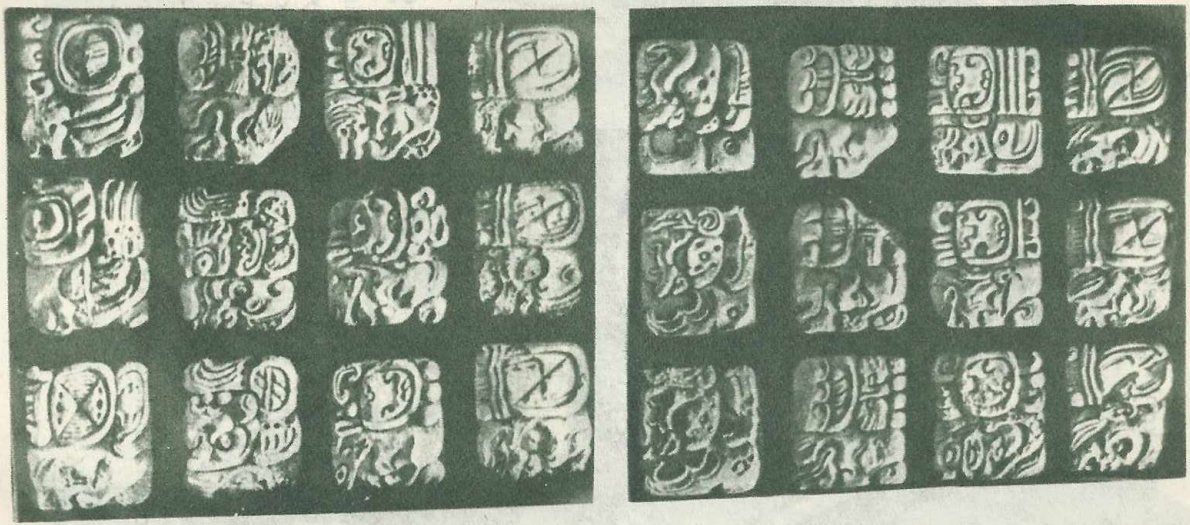

21 — Palenk Tapınağı, Takvim Hiyeroglifleri.

22 — Uksmal kahin piramidi Maya.

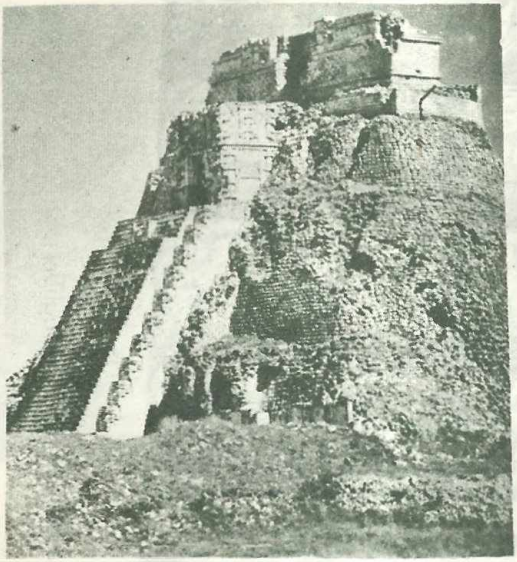

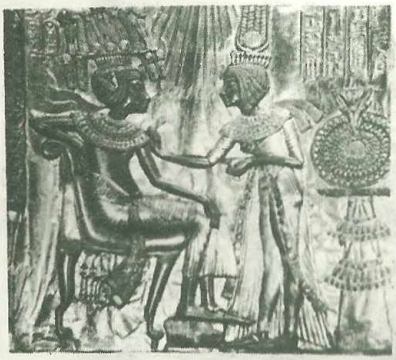

23 — Firavun Tutankamun ve esi.

24 — Tanrı Amun (Mısır)'un altından bir heykeli. Sağ elinde, hükümranlık alâmeti olan orak şeklinde bir kılıç, sol elinde ise hayatı temsil eden hiyeroglif sembolü tutmaktadır.

25 — Salvador'da (Güney Amerika) bulunan heykeller.
Mısır sanat tarzına büyük benzerlikleri dikkati çeker.

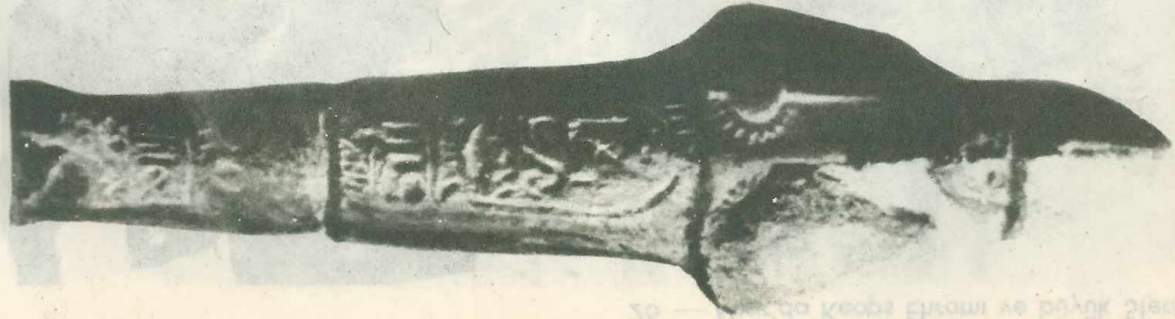

26 — Mısır'da Keops Ehramı ve büyük Sfenks.

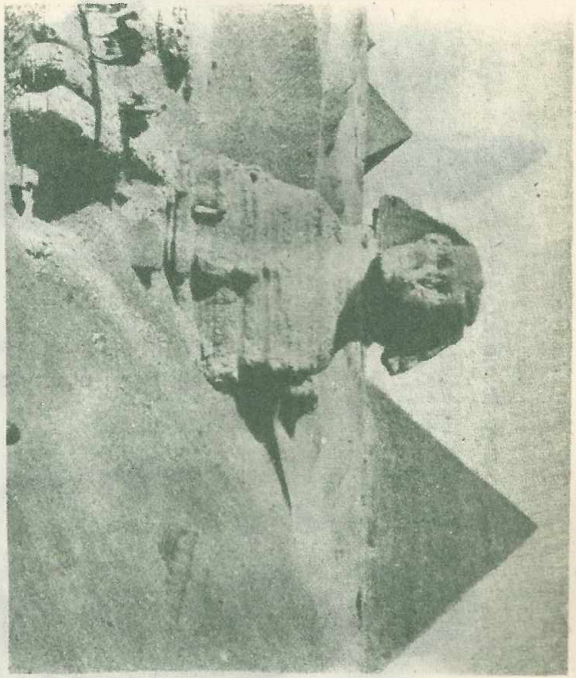

Meryem Ana ve Hz. İsa heykelini ne kadar andırmakta.

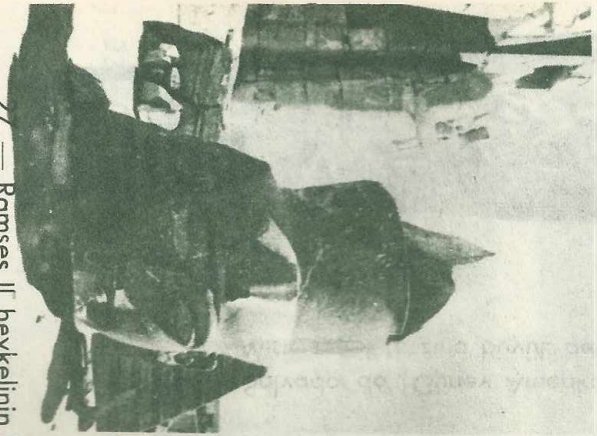

27 — Ramses II heykelinin başı. Granit başın yüksekliği 4 metredir.

28 — Tanrıça İsis ve oğlu Horus. (Mısır.)

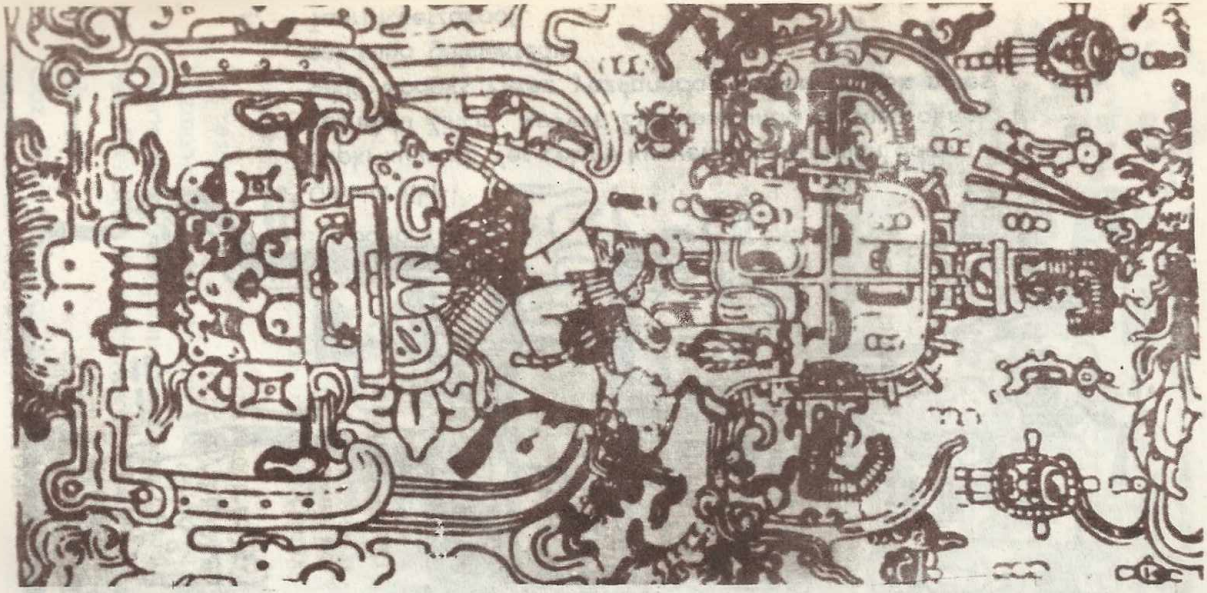

29 — Maya Tapınağında taş kabartma. Mayaların Tanrı saydıkları uzay adamlarının nasıl düşünüldüğünü canlandıran bir belge. Belirli olan uzay adamının uzay gemisi içinde duruşu canlandırılmaktadır.

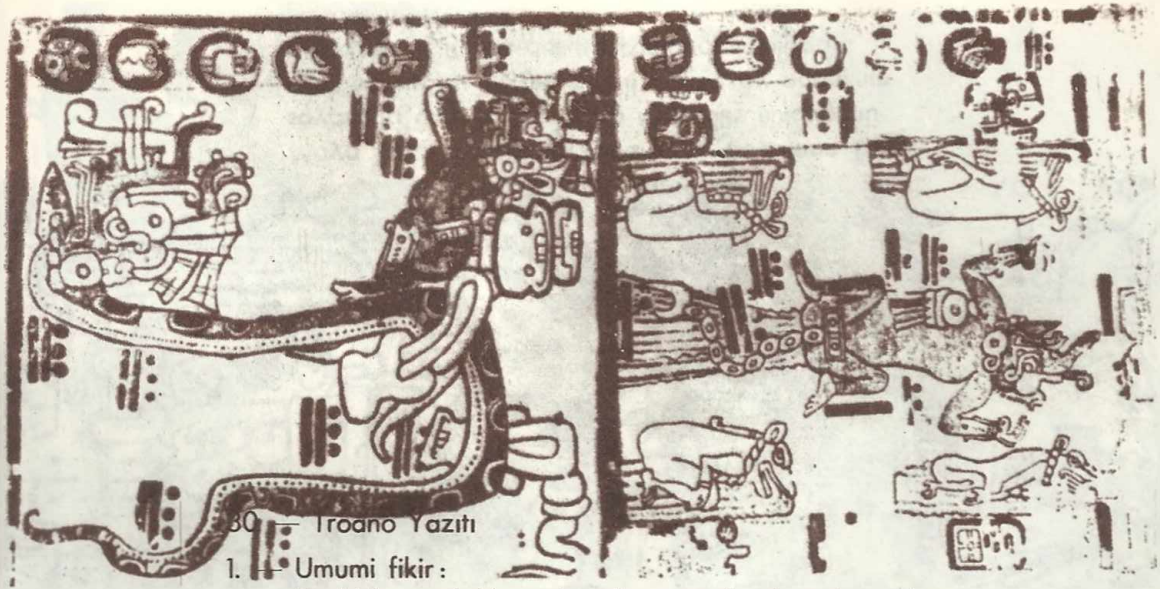

30 — Troano Yazıtı

1. — Umumi fikir:
Tepki kuvveti. Yer çekimi kuvvetinden kurtulan adam. Belindeki Zincir kuvvet. Zincirin ucunda görünen at nalı şekli, Kodeks Perez yazılarında, dağılan büyük nefes anlamına gelmektedir.
2. — Tanrı Kuetzakoatl.

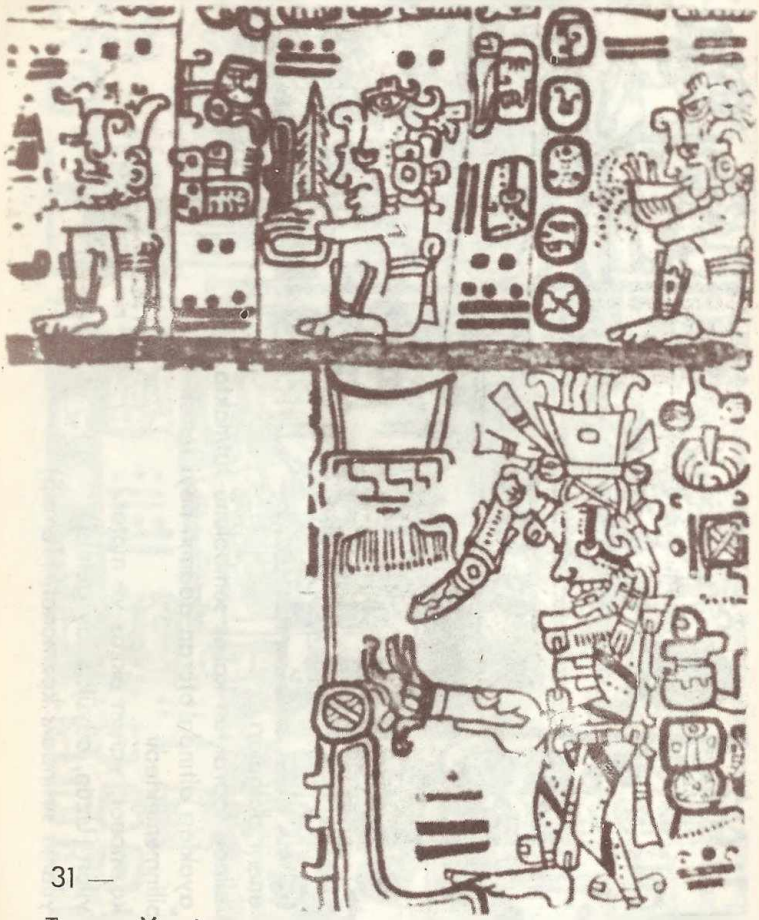

31 —

Troano Yazıtı

Üst resim
Kozmonotların elindeki işaretler, uçuş fikrini açık şekilde belirtmektedir. Sağdan sola doğru:
Ses, Ok = Uçuş, Piramid = Kuvvet, Enerji.

Alt resim
Gaz püskürten ekzos. Kozmonot elindeki ateşle motoru ateşlemekte (çarpı işareti).

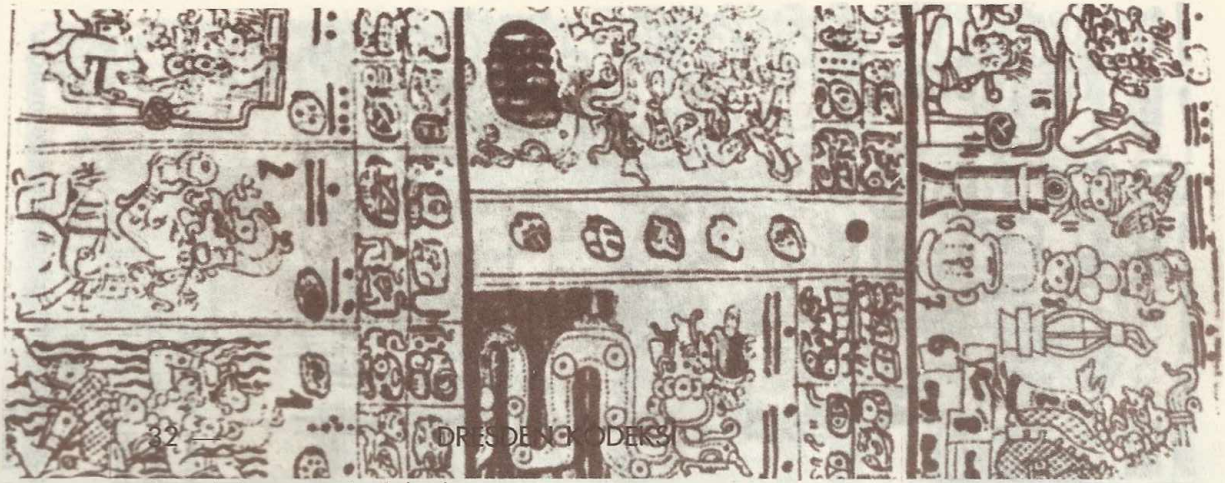

32 — DRESDEN KODEKSİ

1 — Dikey enerji dalgaları.
2 — Adam elinde topraktan kalkış sembolünü tutmakta. Şeklin ayakları altında oturan adamın neyi temsil ettiği bilinmemektedir.
3 — Uçan kozmonot, yanan ekzos ve motor.
4 — Uçan yılan (Uzun, büyük uzay gemisi)
5 — Uçan yılanın sırtındaki kozmonot. (Temsili)

Resimde iki ayrı ırk dikkati çekmektedir. Siyah ve beyaz ırk. Beyaz ırk resimlerde daima hakim sınıf olarak gösterilmiştir. Beyaz derili pilot ateş püskürmeye [illegible]
Arkasındaki çarpı işareti motoru temsil etmektedir. Pilotun oturduğu koltuk sarih bir şekilde görülmektedir.
Uçan bir canavarın sırtına binmiş diğer adamın elindeki âlet (Anahtara benzer) yer çekiminden kurtulmayı senbolize etmektedir.

TROAD YAZITI

TROANO YAZITI

Kozmonot ekzosu ateşleyip, sol eliyle motora yol veriyor.

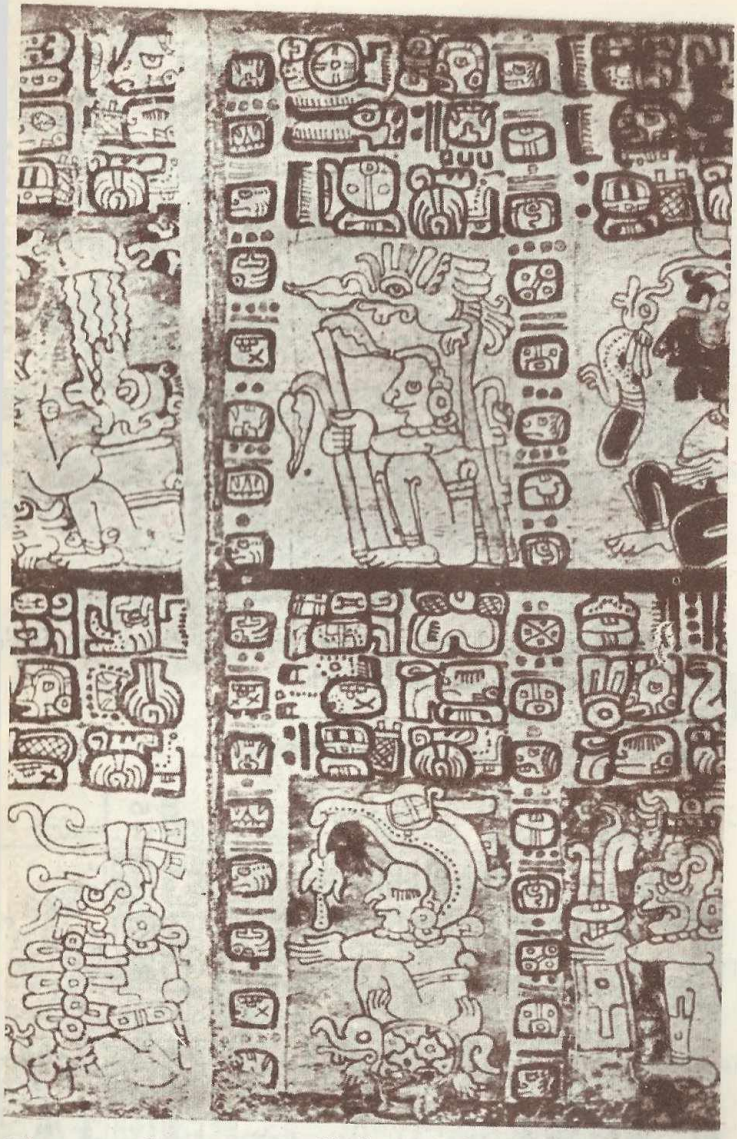

35 Feza ve uçuş fikirlerini belirten Maya Yazıtları.

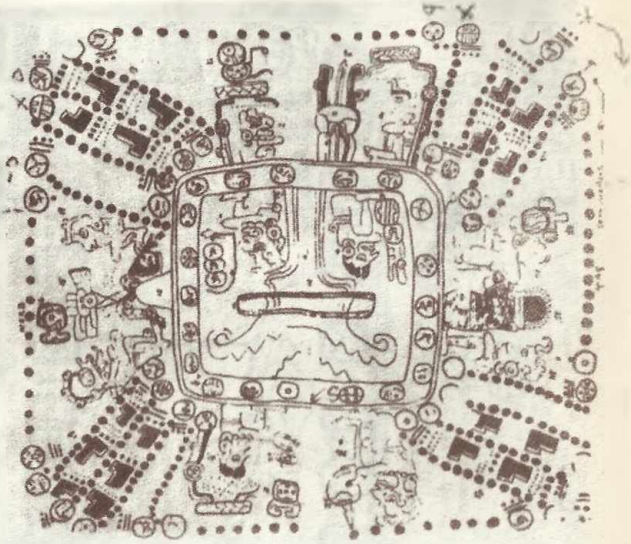

CORTESIANUS KODEKSİ

Uzay seyahatini sembolize etmektedir.

PEREZ KODEKSİ

Perez Kodeksi 1863 yılında Prof. Leon de Resny tarafından Paris Milli Kütüphanesinde bulundu.

Kanatlı uçan nesne.

Uçan kozmonot (Uzay başlığı çok belirli)

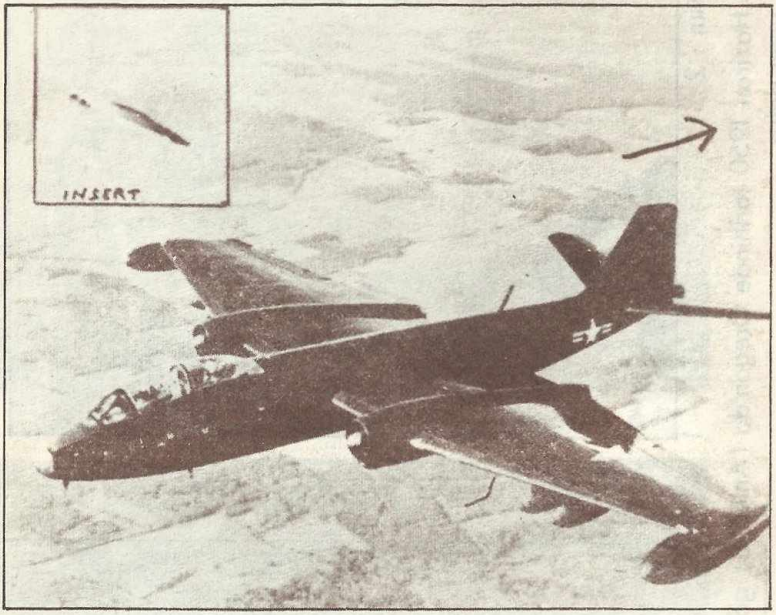

RESİM : 1

Eylül 1957 tarihinde, EDVARD hava üssü yakınlarında, bir RB 47 uçağını izleyen bir uçan daire.
Resim, uçağa refakat eden ikinci bir uçaktan çekilmiştir. Uçan dairenin büyütülmüş resmi solda çerçeve içinde görülmektedir.

Foto : NİCAP

Resim : 2

25 Haziran 1950 tarihinde Oregon'da (Amerika) görülen bir uçan daire.

SERİ — 1

SERİ — 2

Aynı cismin 10 saniye sonra çekilmiş bir başka resmi. Resimler 26 Haziran 1950 tarihli LİFE mecmuasında yayınlanmıştır.

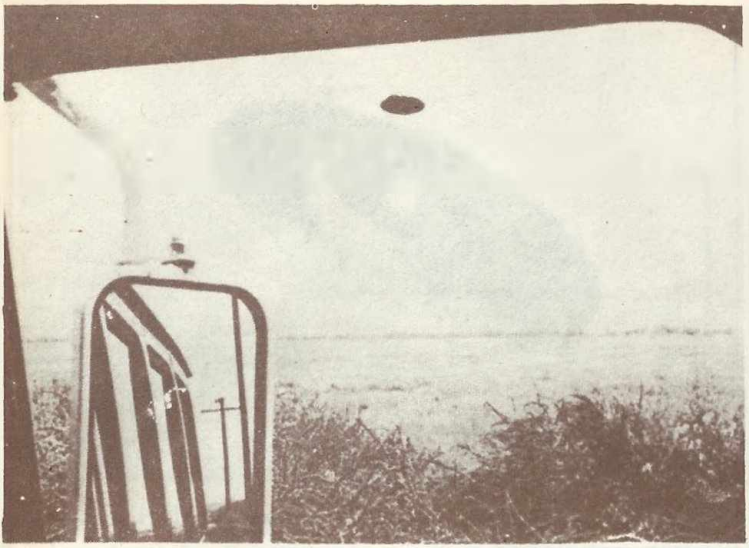

Aynı cismin bir araçtan çekilmiş resmi.

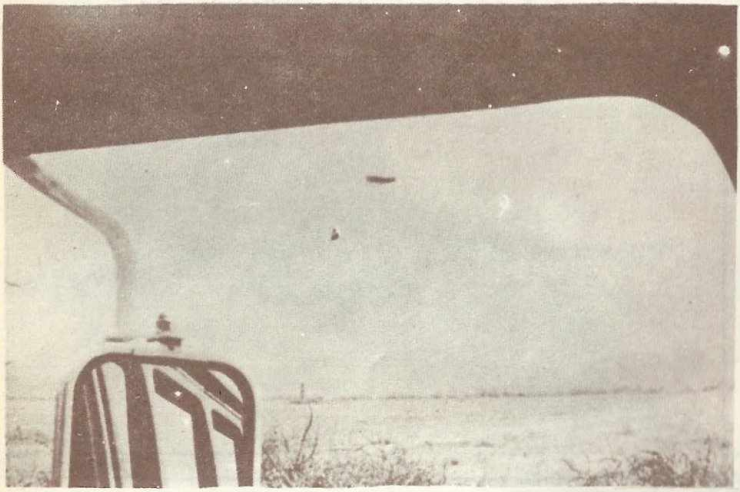

Aynı cismin bir kaç saniye sonra çekilen resmi. Uçan daire kaybolmak üzeredir. Resimler bir Polaroid makinesi ile çekilmiştir. Foto : NİCAP

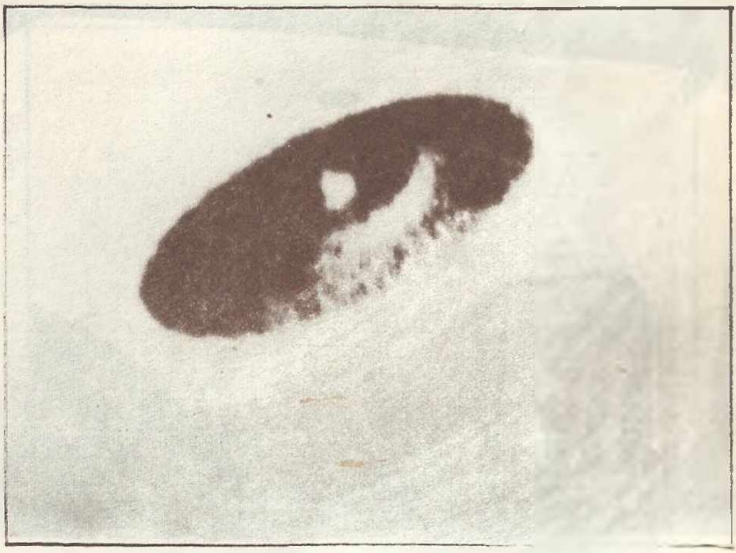

Bir uçan daire tipi. Resim Ağustos 1954 tarihinde «EL CRUZEİRO mecmuası foto muhabiri tarafından çekilmiştir. (Arjantin)

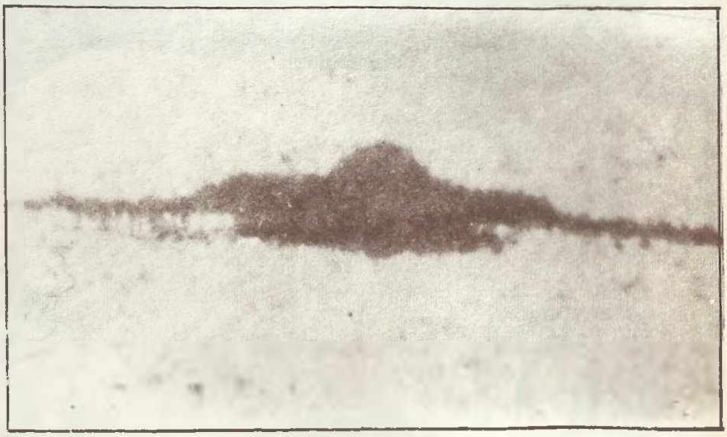

1954 yılı sonlarında, Arjantin'de çekilen başka bir uçan daire resmi. Meçhul cismin uzunluğu 7,5 metredir.

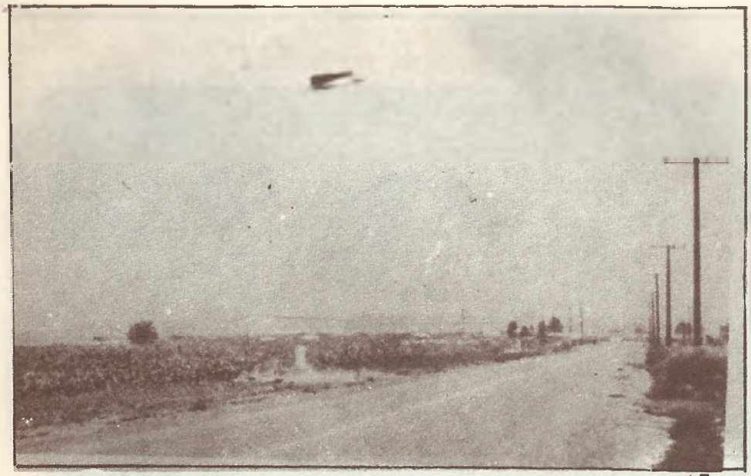

45

3 Ağustos 1965 tarihinde, Santa Ana (Kalifornia-Amerika), Los Angeles yolunda görülen bir uçan daire. Resim ağır vasıta şöförü G. Hillman tarafından çekilmiştir.

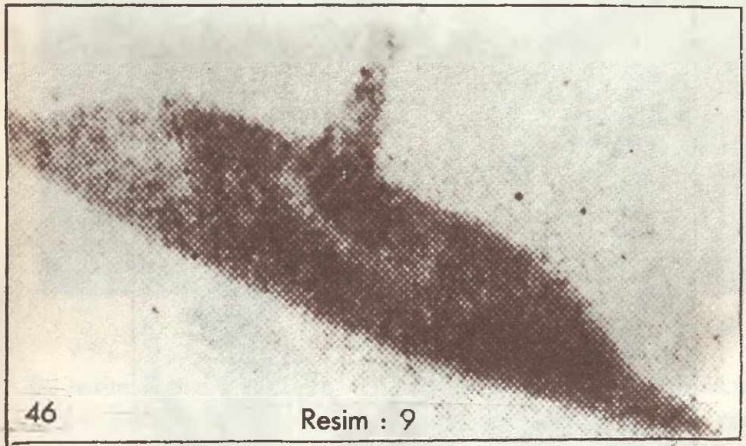

46

Resim : 9

5 Mart 1954 tarihinde ROUEN (Fransa) yakınlarında çekilen bir uçan daire resmi. Resim Fransız hava kuvvetlerinde vazifeli pilot yüzbaşı A. Loren tarafından çekilmiştir. Resimde görülen meçhul uçan cisim, 1950 yılında Oregon'da görülen meçhul cismin bir benzeridir. (Resim 7 e bak.)

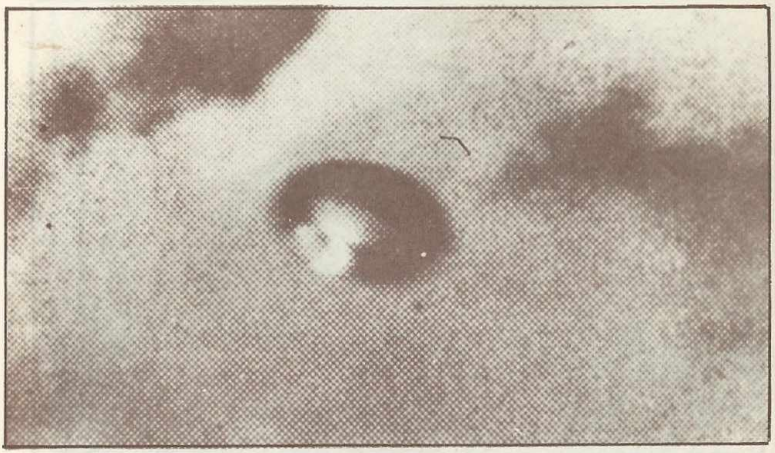

47 Resim : 10

Disk şeklinde başka bir uçan daire tipi. Resim Ağustos 1953 senesinde Darmstadt (Almanya) yakınlarında çekilmiştir.

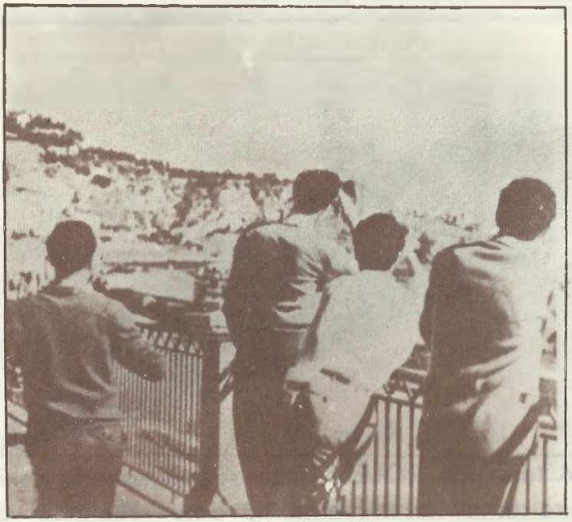

48

Resim : 11

1954 senesi yaz ortalarında TAORMİNA'da (Sicilya) görülen bir gurup uçan dairelerden biri. Uçan daire 30 metre çapındadır.

Resim : 12

Bu resim, Astronot James Mc Divitt tarafından çekilen 16 Mm. lik renkli bir filimden alınmıştır. Menşei meçhul uçan bir cisim, 4 Haziran 1965 tarihinde dünyamız etrafında dönen GEMİNİ kapsülünü uzun bir müddet izlemiştir. Foto : NASA

TEOTİHUACAN GÜNEŞ PİRAMİDİ (MEKSİKO)

1,500
LİRA

AFA REPRODUKSIYON

DÜNYAMIZIN ESKİ DÖRT AYI

KUZEYDEN GELEN TANRILAR

HAKİKATİN 6 ANAHTARI

UZAYDAN GELEN SİNYALLER

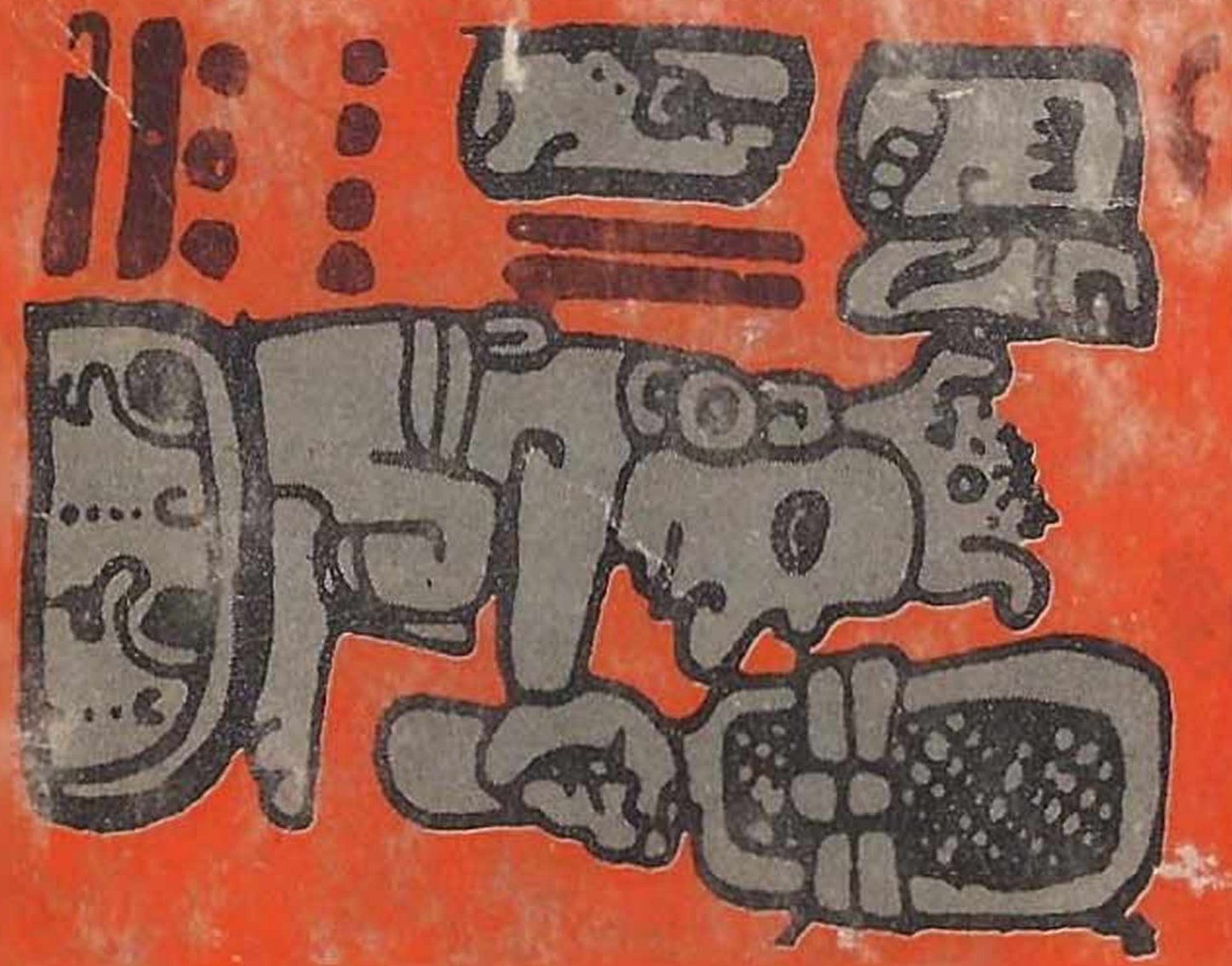

PİRAMİTLER MUCİZELER YARATIYOR

ATLANTİK, MU'YA KARŞI

ORTA ÇAĞDA ELEKTRİK LÂMBASI

UZAYDAN GELENLERİN İZLERİ

ESRARENGİZ PEYK — SİYAH ŞÖVALYE

NGİYK — ŞU ŞÖVALYE